

BİR TANRI ÖLDÜĞÜNDE GERİYE KİM KALIR?

PALADİN'İN AŞKI

HUGO, NEBULA VE LOCUS ÖDÜLLÜ YAZAR

T. KINGFISHER

Çeviren: Gülz Akyüz Yıldırım

Ninova

HUGO, NEBULA VE LOCUS ÖDÜLLÜ YAZAR

T. KINGFISHER

PALADİN'İN AŞKI

ÇELİĞİN AZİZİ 1

Çeviren: Güliz Akyüz Yıldırım

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Eksik Parça Yayınları

Çeliğin Azizi Serisi 1 - Paladin'in Aşkı

T. Kingfisher

İngilizce olarak şu başlıkla yayınlanmıştır:

The Saint Of Steel Series #1: Paladin's Grace

© T. Kingfisher, 2020

Yayın Yönetmeni: Asiye Ademir

Çevirmen: Güliz Akyüz Yıldırım

Dizi Editörü: Kürşad Kızıltuğ

Son Okuma: İsmail Yamanol

Kapak İllüstrasyon: Ursula Vernon

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Esranur Gelbal

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

İ. Baskı: Şubat 2026

ISBN: 978-625-8600-08-7

Türkçe yayın hakları, AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Cornerstone Literary ile yapılan anlaşma ile alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

T. Kingfisher, North Carolina doğumlu yazar Ursula Vernon'un kullandığı, biraz absürt kaçan müstear adıdır.

Yazar, "başka bir hayatında" çocuk kitapları ve tuhaf çizgi romanlar kaleme almaktadır. World Fantasy ve Eisner ödüllerine aday gösterilmiş; Hugo, Sequoyah, Nebula, Locus, Alfie, WSFA, Coyotl ve Ursa Major gibi pek çok ödülün yanı sıra yarım düzine Junior Library Guild seçkisinin de sahibi olmuştur.

Bu ismi (T. Kingfisher), yetişkinler için yazdığı eserlerde kullanmaktadır. Eserleri arasında korku, epik fantezi, masal uyarlamaları ile elf ve goblinler üzerine kurguladığı ilginç kısa öyküler yer alır.

Yazı yazmadığı zamanlarda ise muhtemelen bahçesindedir ve kelebeklerle göz göze gelmeye çalışıyordur.

Kevin'e

BİR

Stephen'ın tanrısı, yılın en uzun günü, vakit öğleni biraz geçerken öldü.[^]

Çeliğin Azizi önde gelen tanrılardan değildi, ancak tamamen bilinmeyen bir tanrı da olmamıştı. Papaz ve paladinlerden oluşan dört tapınağı vardı ve kilisesinin piskoposu Hükümdar'ın ihtişamlı konseyinde diğer yerel kilise –Demir Döven Tanrısı, Dört Yüzlü Tanrı ve Beyaz Sıçan Tapınağı– ulularının yanında otururdu. Stephen'ın da aralarında olduğu paladinler Aziz'in kılıklı adamlar gerektiren vazifeleri olduğunda at sırtında göreve gider, yaralarını sararak geri döner ve sadece iyileştiklerinde tekrar at sırtında yola koyulurlardı.¹

Ne Stephen'ın ne de diğerlerinin aklına bir tanrının ölebileceği fikri gelmişti. Böyle şeyler mitolojide olurdu, gerçek hayatta değil.

İblisleri avlamak üzere çıktığı uzun ve zorlu bir yolculuktan yeni dönmüştü. Bu, Çeliğin Azizi'nin birincil görevi değildi ancak Rüya Gören Tanrı'nın paladinleri ondan yardım istemişti, böylece Stephen üç yoldaşıyla birlikte onlara katılmak üzere dışarı çıkmıştı. İblis avlamak çirkin bir işti, çoğunlukla canlı hayvanların bedenlerine girerlerdi ve Rüya Gören Tanrı'nın seçilmişleri şeytan çıkarma konusunda yetenekliydi, ancak öfkeli bir iblisin içine girdiği dokuz yüz kiloluk bir boğa kimsenin tek başına üstesinden gelmek isteyeceği bir şey değildi. Aziz'in paladinleri tam anlamıyla birer ölüm makinesiydi ve Tanrı iblisleri öldürmek söz konu-

1 Fantastik edebiyatta paladin, bir tanrıya sarsılmaz bir inançla bağlı olan, gücünü bu kutsal bağlılıktan alan ve kendini o tanrının adaletini sağlamaya adanmış bir "kutsal şövalye" figürüdür. Metinde ise bu terim, tanrısı ölen bir savaşçının amaçsız kalmış trajik durumunu vurgular. (e.n.).

su olduğunda seçilmişlerini Rüya Gören Tanrı'ya umursamadan ödünç verirdi.

Stephen, tanrısının öldüğünü hissettiğinde tapınağa giden yoldaki bayırın üzerinden geçiyorlardı. İlk düşüncesi kalbinin durduğu oldu. Sanki biri önce karnına bir yumruk indirmiş, sonra kargalarına kadar çıkıp her şeyi söküp dışarı çıkarmıştı. Ama bu bir yara gibi hissettirmiyordu, sanki içinden *özü çıkarılmış* gibiydi.

Atının boynunda öne doğru yığıldı. Uzaklardan bir bedenin yere çarpma sesini ve olanları gören Rüya Gören Tanrı'nın paladinlerinden birinin bağırışını duydu. Ve sonra kardeşi Istvhan'ın haşın ve hızlı bir şekilde dua ettiğini işitti, bu çok tuhaf bir şeydi çünkü Stephen içgüdüsel olarak o duayı kimsenin dinlemediğini biliyordu.

"Neler oluyor?" dedi atının boynuna doğru soluyarak. "Aziz nerede? Ne...?"

Dünya etrafında döndü. Kara gelgitin yerden sürünerek yükseldiğini hissedebiliyordu, bu savaş ve kan dökülmesini fısıldayan bir dalgaydı ama üstünde onu kutsayacak ve kutsal kılacak hiçbir altın ışık parıltısı yoktu.

Atından aşağı sürüklendi ve şaşkınlık içinde iblis avcılarından birinin yüzüne baktı. *Jorge*, diye düşündü belli belirsiz bir şekilde. En azından yol kirine ve şeytan sığırı kanma bulanmadığı zamanlarda yakışıklı bir erkekti. Tüm zırhı üstündeyken bile dik tutacak kadar güçlüydü. Öldürülmesi zor olacak kadar güçlüydü, ancak öldürülmesi gerekliydi şüphesiz, o düşmandı.

"Stephen!" diye bağırdı onu sarsan adam. Stephen gözlerini odaklamaya çalıştı. Bu ona çok zor geldi. Kara dalga görüşünü sarıp engelliyordu. Kılıcına uzandı.

"Stephen, *sorun* ne?" dedi düşman. *Düşman o muydu? O olmalıydı, o buradaydı ve Tanrı ölmüştü* ve kara gelgit dalgası Stephen'in başının üstüne kapanıyordu. "Halkına ne oluyor böyle?"

"Aziz," dedi Stephen, karanlık üstünü örterken. Kılıcını çekti. Çok uzak olmayan bir yerde birinin bağırdığını duydu. "Aziz öldü."

İKİ

Üç yıl sonra

Stephen odasının tavanına baktı, her sabah yaptığı gibi yataktan çıkmamayı düşündü. Pencereden giren ışık huzmesi duvardan aşağıya süzülüp zemine doğru yok olurken, orada alçı tavana ve uzun koyu renkli ahşap kirişlere bakarak dünyanın sonuna kadar kalabilirdi.

Her sabah yaptığı gibi, bir zamanlar içi zaferle dolu olan ruhundaki boşluğu yokladı. Sadece sessizlik vardı. Orada bir daha asla hiçbir şey olmayacaktı. Sonra her sabah yaptığı gibi bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalktı. Onun için lütuf yok olmuştu ama hâlâ bir görevi vardı ve bu görev onu ileri taşıyacaktı.

Beyaz Sıçan Tapınağı o saatte sessizdi, hem de hiç olmadığı kadar. Bir ya da iki saat içinde ileri geri gidip gelen kâtip ve din adamlarıyla, küçük ya da bazen çözülmesi zor olan büyük sorunları çözmekle uğraşan yüzlerce insanla dolu bir arı kovani hâlini alacaktı. Sıçan'ın papazları onarılabilecek şeyleri onarırdı ve bir şeyler tamir edilemeyecek kadar bozulduğunda insanların parçaları bir araya getirmesine yardım ederdi.

Tanrıları ölen ve sonrasında gelen katliamda kendilerini daha da parçalayan yedi şövalye için onarılma imkânı yoktu. Ama yine de Sıçan onları bu parçalanmış hâllerıyla içeri almıştı. Rüya Gören Tanrı ve Demir Döven Tanrısı da teklifte bulunmuştu, ancak Sıçan papazları onları açılan yaraları hâlâ kanlıyken içeri almıştı.

Stephen hâlâ bu nezaket için minnettar olup olmaması gerektiğini bilmiyordu. Tanrısı hayatta olan paladinlerin yanında olup,

onların sahip olduklarına karşı hissettiği kıskançlığın onu yemesine katlanmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti. *Ama en azından o savaşçı tanrıların evinde bizi durduracak birileri olur.* Beyaz Sıçan'ın paladinleri yoktu. Ona savaşçılar yerine hukuk kâtipleri, şifacılar ve diplomatlar hizmet ediyordu. Stephen kendini sıklıkla kümesteki bir köpek gibi hissediyordu, vahşileşebilecek bir koruyucuydu ve tanrılar bilir alaşağı edilmeden önce ne kadar hasara yol açabilirdi.

Sıçan'ın hizmetkârları aptal değildi. Çeliğin Azizi'nin seçilmişlerinin tanrının ölümü sebebiyle verdiği hasarı görmüş ve bununla korkusuzca yüzleşmişti. Tapınak, parçalanmış şövalyelere karşılıksız kanat açmıştı. Geriye kalan paladinler yataktan kalkabilecek duruma geldikleri an hizmet etmelerine izin verilmesi talebinde bulunmuştu.

Stephen yemek salonunun kapısını iterek açtı. İsteyenler için demli çay ve bisküvi vardı. Bir düzine kadar erkenci kupaların üzerine eğilmişti, bazıları çoktan günlük işleri gözden geçirmeye koyulmuştu, birkaçı ise ellerini kupalara dolamış dalgın gözlerle oturuyordu. Uzaktaki duvarda, bir pençesinde bir kitap, diğerinde bir terazi tutarak yardımsever bir ifadeyle aşağı bakan Beyaz Sıçan'ın bir resmi vardı.

Bir fincan çay ve bisküvi alan Stephen bir sıraya oturdu. Birkaç dakika sonra ona katılmak üzere Istvhan içeri girdi. O, her zaman için paladinlerin en irisi olmuştu, öküz gibi omuzlara sahip iri yarı bir adamdı. İnsanlar cüssesinden dolayı onun aptal olduğunu varsayma eğilimindeydi. Bu, düşünmesi çok tehlikeli bir şeydi.

“Bu sabah da hâlâ hayattayız,” dedi Istvhan, üç yıldır neredeyse her sabah söylediği gibi.

Stephen, üç yıldır neredeyse her sabah yaptığı gibi homurdandı.

Bunun o kadar da kesin olmadığı zamanlar olmuştu. Birçok erkek ve kız kardeşlerini çok erken kaybetmişlerdi, bazıları intihar etmişti, çoğunluğu ise tanrıyı kaybettikten sonra düştükleri bilinçsizlik hâlinde ayılamamıştı. Birkaçı daha karanlık durumlara düşmüştü. Bir süre diğerlerini de kaybedeceklerini düşünmüşlerdi ama hayatta kalan son yedisi toparlanmıştı. Sıçan papazlarının

bir daha asla uyanmayacak olanlara karşı gösterdikleri ilgi, parçalanmış şövalyelerin hizmet etme taleplerinin nedenlerinden biriydi. Ortada bir borç vardı. Ölümler bu bedeli ödeyemezdi, dolayısıyla bunu yaşayanların ödemesi gerekiyordu.

Bu borcun Stephen'ı nasıl hayatta tuttuğunu Istvhan'dan başkasına açıklamak zordu. Başkalarına bu kadar çok borcu varken pes edemezdi. Sıçan böyle bir borcu reddetse de hesap defteri dengelenene kadar Stephen için durmaya izin yoktu.

Bunlar bunaltıcı düşüncelerdi. Istvhan tabağına bakıp şöyle dediğinde minnettarlık hissetti: "Küçük ev tanrıları aşkına *bu da* ne böyle?"

"İğrenç bir şey," dedi Stephen. "Sanırım aşçı buna et suyu diyor."

"Et suyu bu renk olmaz."

"Aşçının haklı olduğunu söylemedim."

"Onları kazıkta yakabilir miyiz?"

"Biz o tarz paladinler değiliz. Her neyse, gözlerini kapatıp kelimelerin tam anlamıyla başka bir şey yiyormuş gibi yaparsan tadı güzel geliyor."

İnleyen Istvhan, kendini sosla yargılamaya koyuldu.

Stephen ve Istvhan, kahvaltıdan sonra paladinlerin koğuşuna geri döndü. Günün programı koridorun başındaki kara tahtaya asılmıştı. Paladin yoldaşı bunu okuduktan sonra onun omzuna vurdu. "Gözdağı vermek üzere mahkemeye gidiyorum," dedi neşeyle. "Peki ya sen?"

"Şifacılardan birine tekinsiz mahallelerden birinde eşlik edeceğim."

"Ah ne de şanslısın. Saatlerce kaşlarımı çatmak sorun değil ama ayakta durmaya dayanamıyorum. Ve bir tabureyle tehditkâr görünmek çok zor."

Stephen homurdandı: "Hâlâ aynı yargılama mı?"

"Ne yazık ki öyle. Adamı devirip bu işi bitirebilirim ama Sıçanlar bunun hoş görünmeyeceğini söylüyorlar." Omuz silkti.

Söz konusu yargılama, Sıçan'ın hizmetkârlarından birine takıntı beslemeye başlayan, kadını takip edip ona istenmeyen hediyeler gönderen, sonunda takıntısı çok daha karanlık bir hâl alan bir

adam hakkındaydı. Şüphesiz ki davayı Tapınak kazanacaktı ama bu amansız ve yorucu bir işti ve Istvhan'ın buradaki rolü adalet yerini bulurken kadının fiziksel olarak korkutulmamasını sağlamaktı.

Paladinlerin Sıçanlar için yaptıkları işlerin büyük kısmı bu türdeydi. *Burada dur ve korkutucu görün. Burada yürü ve şifacıları işlerinin başındayken rahatsız edebilecek herkese öfkeyle bak. Piskoposunu koru, bela beklediğimizden değil, sadece piskoposun korumasız sanılmaması için.* Bu onların eski görevlerinden çok uzaktı ama aslında nahoş bir görev de sayılmazdı. Düşman onu öldürme se bile suçlamaları onu öldürebilirdi.

“Sıçanlar yüzünden saçlarıma aklar düşecek,” dedi Stephen. “Bu şifacının daha önce hiç koruması olmamış. Dokumacı Yuvası Mahallesi’nde çalışıyormuş ve bir korumaya ihtiyacı olmadığını düşünüyormuş, bana öyle söylediler.”

“Dokumacı Yuvası insanların kafalarını kesip cesetlerini nehre atan tipin olduğu kenar mahalle mi?”

“Ta kendisi.” Stephen yüzünü ovuşturdu. “Bizziz nasıl bu kadar uzun yaşayabilmişler?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Istvhan neşeyle. “Ama işin iyi tarafı aylardır kimse beni bıçaklamadı.”

“Beni de.”

İkisi de kötü talihten korunmak için bir işaret yaptı ve sonra güldü. Stephen, Istvhan'ı dostça ittikten sonra kılıç antrenmanına gitti.

Sıçan'ın dövüşçü talebi yoktu, bu yüzden Tapınağın hiçbir zaman resmi bir eğitim alanı olmamıştı. Şehrin en parlak döneminde ziyarete gelen diğer inançlardan paladinler ve bir piskoposun maiyetinde seyahat edebilecek olan muhafızlar için küçük bir salon inşa edilmişti ama bu çok uzun zaman önceydi. Salon toz, örümcek ağları ve kimsenin atmaya cesaret edemediği kırık mobilyalarla dolmuştu. Burayı temizleme işi parçalanmış paladinlerden hastalığın son kalan izlerini de söküp almıştı. Stephen, tanrı öldükten sonra hissettiği ilk coşku kıvılcımının, salonun kapısında durup *“bunu düzeltebiliriz,”* diye düşündüğü an olduğunu hatırladı. Uzun zamandır hissettiği ilk olumlu duyguydu bu.

Kapıdaki küçük mabedin önünden geçerken alışkanlıkla dudaklarına dokundu. Burası muhtemelen Çeliğin Azizi'nin yeryüzünde kalan son mabedi idi. Biri –bir Sıçan hizmetkârı– her sabah burada bir mum yakardı. Başlangıçta beş mum vardı. Stephen bunlardan dördünü kaldırmış ve içeride tek bir mum bırakmıştı, böylece orası artık yaşayanlara değil ölüme adanmış bir mabet hâlini almıştı. Tapınağın bilinmeyen koruyucusu ertesi gün yalnızca tek bir mum yakmıştı. Bu gibi küçük ve söze dökülmeyen jestlerle parçalanmış paladinler ile Sıçan'ın hizmetkârları arasında bir müzakere yolu oluşmuştu.

Stephen kılıcını duvara astı, bir antrenman bıçağı aldı ve işe koyuldu.

Düz vuruş, ters vuruş, savuşturma ve hamle. Böyle kandan yoksun bir çalışmada savaş gelgitlerinin ortaya çıkma şansı yoktu. Kendini tekrarlayan, çoğu zaman da sıkıcı gelen hareketlerden oluşuyordu ama son günlerde yapmaya çalıştığı meditasyona da bir o kadar yakındı. Kılıç odaklanma ve konsantrasyon gerektiriyordu, dünyanın bir sonraki harekete ve bir sonraki ana doğru daralması, ne bir adım ileri ne bir adım geri. Kılıç alıştırmaları yaptığı o kısa süre zarfında kendini parçalanmış hissetmiyordu.

İlk yıl artık dua edemediğini fark etmişti. Aziz'in içinde bulunduğu sessizlik fazlasıyla nihaiydi. Dua ona sadece Aziz'in ardında bıraktığı boşluğu hatırlatıyordu.

Dua ona kısa süreliğine de olsa tanrı öldüğünde neye dönüştüğünü hatırlatıyordu. Ancak kılıç, kılıç hâlâ iyiydi.

Antrenmandan sonra vücudundaki teri ve kiri yıkamak üzere tuvalette diğerlerine katıldı. Bazen kişisel bakım konusunda kanalizasyonda yaşayan yaratıklar arasında sıçanlar en titiz olanlardı ve Sıçan'ın hizmetkârları da bir istisna değildi. Stephen, Çeliğin Azizi'nin tapınaklarıyla karşılaştırıldığında en azından bunun bir ilerleme olduğunu kabul edebilirdi. Tanrı savaşa çok önem veriyordu ama sonrasında yıkanıp temizlenmeye pek o kadar değil. Saçları hâlâ nemli bir hâlde banyodan çıktı, güneşe baktı ve şifacıyla buluşma vaktinin geldiğini fark etti.

ÜÇ

Söz konusu şifacı kafatasının üstünde kel bir nokta bulunan, uzun parmaklı narin ellere sahip, orta yaşlı bir adamdı. Onunla daha önce tanışmamış olan Stephen elini uzattı. “Stephen.”

“Kardeş Francis.” Stephen’ı keskin, nazik gözlerle baştan aşağı süzdü. “Çeliğin Azizi değil mi?”

Hangi tanrıya hizmet ettiği yeterince açıktı. Stephen üstünde hâlâ Tanrı’nın ambleminin bulunduğu bir pelerin taşıyordu – geleneksel kılıç, altından alevler, kılıcı tutan ve boydan boya altın kan döken bir el. Bütün parçalanmış paladinler böyle giyiniyordu. Tapmak bu pelerinleri sadece onarmakla kalmamıştı, aynı zamanda her yıl pelerinleri arkalarına sembollerini işlenmiş yenileriyle değiştiriyordu. Sıçan onların hizmetini kabul etmişti ama kim olduklarını unutmalarına gerek duymamıştı.

Stephen unutmamıştı. Görünüşe göre kimse unutmamıştı. “Evet, öyle.”

“Sen çılgına dönen paladinlerden birisin.”

“Öyleydin, evet.” Stephen şifacının kafasına baktı. “Tehlikeli olduğumdan endişeleniyorsanız Piskoposun başka bir muhafız atmasını talep edebilirsiniz.”

“Sen kılıcı olan iri bir adamsın,” dedi şifacı onu şaşırtarak. “Elbette ki tehlikelisin. *Önemli olanın da* tam olarak bu olduğuna inanıyorum.”

Stephen dudaklarının seğirdiğini hissetti. “Doğru nokta kardeş.”

“Ben hâlâ bunun tam bir aptallık olduğunu düşünüyorum,” diye homurdandı Kardeş Francis. “Dokumacı Yuvası’nda daha önce hiç sorun yaşamadım. Onlar iyi insanlar, sadece yoksul ve çaresizler.”

“Bir ay zarfında nehirde üç kesik kafa bulundu.”

“Evet ama beni *tanırlar*.” Kardeş Francis ellerini sanki kesik kafaların önemsiz olduğunu ya da işinin olağan tehlikelerinden biri olduğunu anlatmak istercesine salladı, Stephen hangisini kesttiğinden emin değildi.

Saç derimdeki tüm tellerin tek tek beyazladığını hissettiğime inanıyorum. “Yine de Piskopos önlem almanın akıllıca olacağını düşünüyor. Gidelim mi kardeş?”

“Evet, evet.”

Ayaklarının dibinde tedavi malzemeleriyle dolu ağır bir çanta duruyordu. Stephen tereddüt etmeden çantayı alınca adam gü-lümsedi.

“Yani, eğer ağır kaldırmakla ilgili bir sorunun yoksa. Artık es-kisi kadar genç değilim.”

“Önemli becerilere sahipsiniz,” dedi Stephen. “Benimse sadece kaslarım var.”

Şifacı sıırttı. “Altı yerde duracağız,” dedi. “Ve işler korktuğum-dan daha iyi gitmezse seni sonuncusunda eve göndereceğim. So-nuncusu gece boyunca izlenecek bir vaka ya ateş düşene kadar ya da...” Cümlesini bitirmedi ama buna gerek de yoktu. Stephen yaralanma sonrası olan ateşe aşınaydı ve bunun sonunun nereye varabileceğini iyi biliyordu.

Küçük tombul şifacıyla geniş omuzlu paladin Sıçan Tapına-ğ’ndan şehre doğru yola çıktılar. İzledikleri rota onları ara sokak-lardan hallice olan dar sokaklara kurulmuş dar binaların önünden geçirdi. Yoksul mahallelerin iki ya da üç sokak yukarısındaydılar ama bölgenin üstünde bir yoksulluk hayaleti asılıydı. Herkes dü-şüşün ne kadar kolay olduğunu biliyordu. Stephen da bunlar gibi bir binada büyümüştü. Düşme hakkında her şeyi biliyordu.

Şifacı çok konuşkan biriydi ama Stephen’dan arada bir gelen homurdanmadan fazlasını beklemiyordu ve bu da tuhaf bir şekil-de rahatlatıcıydı.

İlk eve vardıklarında neredeyse öğlen olmuştu. Şifacı içeri gi-rerken Stephen ön kapının önünde nöbete koyuldu. Sırtını aşın-mış tuğlaya yasladı. Kötü değil sadece yoksul bir mahalle oldu-

ğundan insanlar başta ona doğrudan baktı. Ama yüzleri değişip de aceleyle uzaklaşmaya başladıklarında bunun pelerinindeki nişandan mı yoksa Kardeş Francis'in söylediği gibi kılıklı iri bir adam olmasından mı kaynaklandığını anlayamadı. Yolun karşısındaki ara sokakta bir grup çocuk ip atlıyordu. Onlar da ona baktılar, ama korkuyla değil, çocukların tuhaf yetişkinlere karşı olan küçümseyici bakışlarıyla. Stephen söyledikleri tekerlemeyi yakalayabilmek için kulaklarını dört açtı.

BAY Brass

Vergisini ödemedi

Cellat kafasına kırk darbe indirdi

İki, dört

Altı, sekiz

Kaç darbe yapar?

Bir iki üç... dört

İlerledikçe tempo hızlandı ve ortadaki çocuk, ciddi bir yüz ifadeyle, talihsiz Bay Brass'ı daha uzun yaşatmaya kararlı bir şekilde elinden geldiğince hızlı zıplamaya başladı. Stephen gülümsedi. Bunu küçüklüğünden hatırlıyordu. Yapabildiği en fazlası otuz üç darbeydi.

Geçen haftanın yarısını hatırlamazken bunu hatırlıyor olmam ne kadar komik. Yaşlanıyorum sanırım. Henüz kırkında bile değildi ama bazı günler kesinlikle yaşlı hissediyordu.

Şifacı çantasını kapatırken telaşla dışarı çıktı. "Sonraki!" dedi neşeyle ve Stephen'la birlikte bir sonraki durağa gittiler, o sırada küçük kız hâlâ celladı yenmeye çabalıyordu.

Stephen, şifacının onu içeri çağırdığı üçüncü durağa kadar dışarıda nöbet tuttu. "Kardeş Francis!" diye seslendi hasta kişi dehşet içinde doğrulmaya çalışırken. "Ben... bu kadar kötü görünürken yanıma birini çağıramazsın!"

"Bayan Abernathy," dedi şifacı, hastasını yatırmak için nazikçe geriye doğru iterken. "Nasıl görünürseniz görünün siz güzelsiniz."

Pek tutarlı bir hissiyat olduğu söylenemez ama iyi niyetli. Stephen eğildi. “Muhteşem görünüyorsunuz hanımefendi,” dedi. “İçeri toz içinde ve silahlı girdiğim için sizden özür dilememe izin verin.”

En az seksen yaşında olan Bayan Abernathy kızardı.

“Affedersin,” diye mırıldandı şifacı evden çıktıktan sonra. “Onda iyileştirebileceğim pek bir şey yok ama ağrıları bir yana çok yalnız ve sıkılmış.” Stephen’a gülümsedi. “Birkaç dakikalığına bakacağı yakışıklı bir gencin olması karıştırabileceğim herhangi bir ilaçtan daha iyiydi.”

“Genç mi? Ben otuz yedi yaşındayım.”

“Ve ben de altmış bir, o yüzden duymak istemiyorum çocuk.”

Stephen tartışmayı bir kenara bıraktı. “Peki hanımefendi bundan rahatsız olmadı mı...?” Eliyle pelerinini salladı.

Şifacı anlamamış gibi yapmadı ve bu Stephen’ın onu sevmeye nedenlerinden bir diğeri idi. “Bilse bile neler olduğunu çoktan unutmuştur.”

“Ah iyi o zaman.” Stephen bir sonraki binanın merdivenlerine baktı. “Benim bu ziyarete de gelmemi ister misiniz? Belki ağır bir şeyler kaldırıp eğilmek gerekir?”

Kardeş Francis bunu düşündü. “Şeyyy... bir kişinin zevkleri asla bilinmez ama Bay Coates’ın bundan *aynı* keyfi alacağını sanmıyorum.”

Stephen homurdandı. Şifacı ona sırtıttı.

Bu ziyaret oldukça uzun sürdü ve bu sefer etrafta dikkatini dağıtmak için izleyeceği çocuk falan yoktu. Stephen çantasını açtı ve içinden tığ ve kalın bir iplik yumağı çıkardı. Çorap örmek muhteşem bir hobi değildi ama kılıçla aynı zihinsel ihtiyacı karşılıyordu – dikkatini çeken ve zihninin çok uzaklara gitmesine izin vermeyen bir aktivite. Dahası, sonunda çorapların oluyordu ve kimse iyi çorapları bir asker kadar takdir edemezdi.

Şu an örmekte olduğu çorap kırmızı renkliydi. Daha doğrusu pembe. İp boyayı doğru düzgün emmediğinden rengi yıkanınca hemen akmıştı. Satıcı tüm partiyi ederinin dörtte biri fiyatına bırakınca Stephen bir aydan fazla bir süredir uçuk pembe renkli ço-

raplar örüyordu. Paladin dostları bu rengi görünce sızlanmışlardı fakat yine de hepsi çorapları giymişti. Archenhold kışın soğuktu ve uygun çorap önemliydi. Bir yerlerde zorunlu yürüyüşe ne zaman çağrılacağını asla bilemezdin.

Sıcan'ın fazla yürüyüş yaptırdığı yok. Nereye gideceğimizi bile bilmem. Birkaç hukuk katibini acil bir duruşmaya götürmek belki.

Şifacı tekrar dışarı geldi. Stephen tığları kaldırdı.

Bu şekilde ilerlemeye devam ettiler, gittikçe kötüleşen mahalleler kısaltmaya başladı. Kardeş Francis uğradıkları bir evden yüzü asık ve sıkıntılı bir hâlde çıktı.

“Sorun mu var?”

“Bir tümör,” dedi şifacı. “Göğüs kısmı ve kaburgaların altı kar-nabahara benziyor. Kimsenin onu rahatlatmaktan başka yapabileceği bir şey yok.” İçini çekti. “Yani hiçbirimizin yapabileceği bir şey yok. Belki de tanrısal yeteneğe sahip gerçek bir şifacı ona rahatlık verebilirdi, ama bizim sadece ilaçlarımız ve iki elimiz var.”

Stephen başını eğdi. “Onu rahat ettirmek hiç de küçük bir şey değil.”

“Biliyorum,” dedi Kardeş Francis iç çekerek. “Şeyin karşısında küçük kalıyor...” Amaçsız bir el hareketi yaptı. Stephen onayladı.

Tekrar yürümeye koyuldular ancak Stephen şifacının yetişebilmesi için adımlarını yavaşlatmak zorunda kaldı. Francis başını kaldırıp ona baktı. “Görevinle ilgili bir soru sorabilir miyim? Seni gücendirmek istemem.”

Stephen kendini içten hazırladı. *İşte şimdi geliyor.* En azından şifacı bunu ona sormuş olacaktı, içlerinden başka birine değil. *İst-vhan ya da Galen'dan ya da Tanrı korusun Wren'dense bana sor-ması daha iyi.* “İstiyorsanız sorun.”

“Neden hâlâ pelerin giyiyorsun?”

Stephen'in beklediği soru bu değildi. *Ne oldu?* ya da belki, *Ne-len oldu?* sorusunu bekliyordu.

Tanrı öldüğünde sen ne yaptın?

Sen Adanmışlık Bağı'ndakilerden biri miydin?

“Pelerin mi?” Sanki daha önce hiç görmemiş gibi başını eğip pelerine baktı.

Kardeş Francis sabırsız bir jest yaptı. “Üstünde azizin sembolü olan pelerin. Eğer tanrı artık hayatta değilse neden bu kadar çok kişinin korktuğu bir sembolü taşımaya devam ediyorsunuz?”

Stephen bir an için sessiz kaldı. Kahverengi suları olan küçük bir dere yanlarından gürül gürül akıyordu. Bölgede kanalizasyon olmadığından insan dışkısının ve çürümenin kokusunu alabiliyordu.

“İnsanların bundan korkması iyi bir şey,” dedi sonunda. “Bu bir ikaz.”

Kardeş Francis kaşlarını kaldırdı. “Bir ikaz mı?”

“Hâlâ tehlikeli olduğumuza dair.”

Şifacı başını geriye doğru eğerek Stephen’ın gözlerinin içine baktı. “Beni affet delikanlı ama bana pek tehlikeli görünmüyorsun. Kılıcı kalkmayan iri bir adam.”

Piskopos, tanrısının ölümünden üç gün sonra Stephen’a benzer bir şey sormuştu. “Hâlâ tehlikeli misin?”

“Ben her zaman tehlikeli olacağım, kutsal efendimiz,” diye cevaplamıştı. Bir kedi yavrusu kadar zayıf ve deri kayışlarla yatağa bağlanmış olmasına rağmen ona gerçek bu gibi gelmişti.

Kadın gülmüştü. Yaşını almış bir kadındı ve yüzünün kemikleri güzel olmaktan çok yakışıklı görünüyordu ve aptal değildi. “Benim için bir tehlike misin?”

“Şu an değil.”

“Halkından biri öfkesine yenik düşerse, onları masumların zarar görmemesi için durduracak mısın?”

“Evet,” demişti hiç tereddütsüz. “Nefesim yettiği sürece.”

“O zaman sizi burada tutmanın iyi olacağını düşünüyorum.” Ve yanındaki yardımcısına dönüp onu çözmesini emretmişti.

Hem hafızasını temizlemek hem de Kardeş Francis’le aynı fikirde olmadığını belli etmek üzere başını salladı. “Eğer pelerini görürlerse, savaş çılgınlığının hiçbir uyarıda bulunmadan beni ele geçirebileceğini bilirler. Ve eğer bu olursa yolumdan çekilmeleri gerektiğini de bilirler.”

“Seni hâlâ ele geçirebilir mi? Tanrı olmasa da?”

“Evet.” Bu söz ağzından çok sert çıktı ve Stephen bunu söylediğine anında pişman oldu. Şifacı güvenliğini Stephen’ın ellerine

birakıyordu, nasıl bir koruma edindiğini bilmeye hakkı vardı. Sadece açıklama istiyordu ama Stephen açıklama yapmaktan o kadar çok yorulmuştu ki. “Aynısı olmaz ama yine de mümkün.”

Her yer karanlık ve öfke dolu, her şey el yordamıyla bulunuyor. Bir zamanlar tanrının sinirlerime altın ateş döküp beni katillerin en kutsalına dönüştürdüğü yer olan başımın üstünden kara bir dalga geçiyor.

Üç yılda iki kez olmuştu. İlkinde Istvhan onu boğazından yakalayıp havaya kaldırmış ve bayılana kadar öyle tutmuştu. İkinci seferinde Galen tartışırken çılgına dönmüş, Stephen da onu tutmaya çalışırken çıldırmıştı ve eğitim salonunda birbirlerini bayılıta kadar dövmüşlerdi. Galen’ın kolunu kırmıştı. Galen ise onun kaburgalarının neredeyse yarısını parçalamıştı. Başka kimseye bir şey olmamıştı ama buna ramak kalmıştı, çok yakındı. İçlerinden birinin böyle bir cinnet anı yaşamasının üstünden bir yıldan fazla bir zaman geçmişti. Paladinler tam olarak iyileşmiyor olsa da yaralar kabuk tutmaya başlamıştı. Stephen bazen ne kadar kırılmış ve parçalanmış olsalar da bu durumdan sağ çıkabileceklerini düşünüyordu.

“Üzgünüm,” dedi Kardeş Francis. “Eski yaraları deşmek istemedim. Dikkat etmem gereken bir işaret var mı? Seni o hâlden çıkarabilmemin bir yolu var mı?”

Bunun bir atak ya da nöbet gibi bir şey olduğunu düşünüyor, diye düşündü Stephen yorgun bir şekilde. *Gerçeğe dair hiçbir fikri yok ama en azından deniyor.* “Mümkünatı yok. Eğer kafa kesen bir adama denk gelirsek ya da bir düzine adam tarafından saldırıya uğrarsak ortaya çıkabilir. Eğer olursa size tavsiyem kaçmanız. Ve eğer yapabiliyorsanız tapmaktan başka bir paladin alıp getirmeniz.”

“Peki onlar seni nasıl durduracaklarını bilecekler mi?”

“Evet,” dedi Stephen.

“Demek bana öğretebileceğin hiçbir şey yok.”

Küçük tombul adama bakan Stephen hüzünlü gülümsemesini bastırdı. “Korkarım ki hayır.”

Pek o tipte olduğun söylenemez dostum, yani sırtıma atlayıp boğulana kadar boğazımı sıkacak ya da kafama vuracak ya da en basitinden beni yere devirecek gibi bir tip. En iyisi bu işi erkek ve kız kardeşlerime bırakmak.

Ödenecek borç ve tutulacak söz buydu. O diğer altı paladini izleyecekti. Karşılığında diğerleri de onu. Ve içlerinden biri o karanlığa düştüğünde birbirlerine saldırıp bu gelgiti durdurmaya çalışacaklardı.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

DÖRT

Sonraki durakta şifacı harap bir merdivene tırmandıktan sonra bir merdivenden daha çıktı. Stephen onunla gitmek için neredeyse ısrar edecekti. Bu mahalle kesinlikle çok kötü bir durumdaydı. Binalar dar sokakların üstüne eğilmişti ve çöpler su oluklarını tıkamıştı. Çökmüş durumda olan bazı binaların üstleri branda ve battaniyelerle örtülmüştü. Kimse ona bakmıyordu ama bu Çeliğin Azizi'ni ya da paladinlerin yapabileceklerini bildikleri ya da umursadıkları için değil muhtemelen iri ve silahlı olduğu içindi. Onların endişeleri çok farklıydı. Dokumacı kuşlar evlerin saçaklarına bir koloni kurmuşlardı ve akşam havası yuvalarına tünemek için gelen küçük koyu gri renkli kuşlarla doluydu. Bunlar bu gecekondu mahallesine Dokumacı Yuvası ismini veren kuşlardı. Mahallenin bir yerinde bir dokuma tezgâhı olması da muhtemeldi ama Stephen bundan pek emin olamadı.

İronikti ama kesik baş meselesi olmasaydı o mahallede güvende olan kişi kardeş Francis'le birlikte olduğu için muhtemelen Stephen olurdu. Beyaz Sıçan'ın hizmetkârları böyle tekin olmayan yerlerde bile çok kutsal ve dokunulmazdı. Sıçan'ın halkına dokunamazdın çünkü sonra yaralarının dikilmesi, hapisten çıkarılmak ya da asıldıktan sonra yaşlı annenin açlıktan ölmesine engel olunması için onlara ihtiyacın olabilirdi. Hırsızlar arasında onur pek azdı ama büyük oranda pratiklik vardı.

Dışarıda insanların kafalarını kesen her kimse, bunun toplum için uzun vadeli sonuçları konusunda pek de endişeli olmadığı kesin.

Duvarın yanından hızla bir gnole² geçti. Bu küçük, porsuk benzeri yaratıklar Archenhold'a on yıl kadar önce gelmişti. Çok uyumlu ve bir o kadar da zararsız komşular olduklarını o kadar net kanıtladılar ki, kimse şehrin fakir kesimlerinde koloniler hâlinde yaşayan gnole'lerin sokak temizliği ve tuhaf işlerle uğraşmadığı bir an bile göremezdi. Stephen gnole'e başını salladı ve o da paladine başını sallarken çizgili yüzü karanlıkta parladı.

Kardeş Francis birkaç dakika sonra geri geldi. "Evet, düşündüğüm gibi," dedi, evdekilerin onu duyması mümkün olmasa da sesi alçaktı. "Yarına kadar burada olacağım. Lütfen Tapınaktakilere söyle."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Stephen.

Kardeş Francis başını iki yana salladı. "Hastalıklarla kılıçla savaşabilseydik ben bile kılıç alırdım." İçini çekti. "Hayır, gerçek şu ki, paladin, biz şifacılar fark yarattığımıza inanmayı severiz, ancak hastalık söz konusu olduğunda biz ne yaparsak yapalım hasta yaşar ya da ölür. Şanslıysak durumu daha da kötüleştirmeyiz. Ancak orada olduğumuzu bilmek aileler için bir teselli. Bu yüzden bu zavallı kadının yanında oturup mücadelesine tanıklık edeceğim, nasıl biterse bitsin."

Stephen şifacıya eğildi. "Gitmeden önce bana bir söz verin kardeş."

"Nedir?"

"Gün doğana kadar buradan ayrılmayacaksınız. Hasta bu gece mücadelesini kaybetse bile."

Şifacı dudaklarını büzdü. "Aileye kederlerinde yük olmak istemem."

"Etrafta dolaşıp insanların kafalarını kesen bir adam var."

"Ama ben bu insanları *bilirim*. Hepsi de beni tanır."

Stephen neredeyse *başın olmadan da seni tanırırlar mı*, diyecekti ama kendini tuttu. Bunun yerine, "Bana söz verin kardeş, yoksa şafak vaktine kadar burada duracağım," dedi. *Seni aptal adam şifacı olman bu insanın umurunda olmayacak*, diye ba-

² Gnole; fantastik edebiyatta genellikle iki ayağı üzerinde duran, sırtlan benzeri bir görünümüne sahip kurgusal ırk. Kingfisher'in evreninde bu canlılar, bilinenin aksine sadece vahşi yaratıklar değil; kendilerine has karmaşık bir nezaket kuralları olan, zanaatkârlıkta usta ve toplumsal hiyerarşileri gelişmiş, zeki bir halktır.

ğırmadı. Ama harcadığı çabanın ona fazladan birkaç beyaz saç mal olduğundan şüphe etti. Kesik baş olayından gerçekten endişe duyan biri yok muydu?

İnsanların bu duruma yaklaşım tarzından baş kesilmesinin arada gerçekleşen doğal bir olay olduğu düşünülebilir, sanki insanların başları sonbahardaki yapraklar gibi düşüveriyor.

“Oh pekâlâ.” Şifacı ellerini havaya kaldırdı. “Eğer seni mutlu edecekse.”

“Hem de çok,” dedi Stephen ciddi bir şekilde.

“Hımm!”

Gitmek üzere döndüğü sırada Kardeş Francis arkasından selendi: “Dua eder misin?”

Stephen ona gözlerini kırıştıtarak baktı. İlk çılgın düşüncesi adamın misyonerlik yapmaya çalıştığıydı ki açıkçası bu saçmaydı. Sıçan kriz durumlarına misyonerleri değil, avukatları ve şifacıları gönderirdi.

“Artık pek değil,” diye itiraf etti. “O zamandan beri değil...”

Şifacı başını salladı. “Elbette,” dedi. “Düşünmeliydim. Peki, eğer o kadar duygulanacak olursan bu kadın için dua et. Benim için de et, onun acısını daha da kötüleştirecek bir şey yapmamam için.”

Şimdi arkasına sığınabileceğim bir dua var, diye düşündü Stephen yola koyulduğunda. *“Ah tanrılar, eğer içinizden dinleyen varsa lütfen işleri daha da kötüleştirmememiz için yardım edin.”*

Stephen yan sokaklardan ilerleyerek geri döndü. Kimse onu rahatsız etmedi. Yoksul Dokumacı Yuvası Mahallesi’nden çıktuktan sonra işler düzeldi. Vardığı yer tehlikeli bir muhit değildi, en azından iriysen, erkeksen ve omuzların bir savaş atı gibiyse. Belki biraz köhneydi. İzinli fuhuşun gerçekleştiği Kızıl Mahalle hem çalışanlarını korumak hem de izinsiz fuhuşu engellemek için kiralık korumalar tutuyordu. Bu koruma bandının hemen dışındaydı ama hiç tehlike teşkil etmeyecek kadar da uzağında değildi.

Çizmeleri kaldırım taşlarında düzenli bir şekilde tıkırdıyordu. Sol sağ sol sağ. *Bay Brass vergisini vermedi* sol sağ sol sağ *iki dört altı sekiz, kaç darbe yapar?*

Bir iki üç dört beş altı yedisekiz; dur bu da ne?

Koşan ayak sesleri ritmini bozdu. İrkilerek yukarı doğru baktı.

Elbette birçok farklı koşma şekli vardır; panik içinde kaçış, sıcağın takip ve ikisinin arasında birçok farklı şekil. Avcı her zaman için avlanandan farklı ses çıkarır, çünkü avlanan koşarken omuzlarının üzerinden arkaya bakar. Bunlar avlananın ayak sesleriydi. Stephen dönüp bakınca sokağın ağzında karanlık bir gölge gördü, gölge ona doğru koşuyordu. Kılıcına uzandı, onu savunmasız bırakan dikkatsizliğine lanetler yağdırdı – ve gölge kendini onun... *bir kadın mı...* kollarına attı.

“Sakla beni!”

BEŞ

Stephen, "Ah, ne?" dedi.

Bu pek de hoş bir tavır değildi ama kollarında bir kadın tutmayalı uzun yıllar olmuştu. Yansıyan sokak lambasının ışığında, gri-yeşil büyük gözleri ve koyu, sisli kıvrırcık saçları gördü.

"Çok üzgünüm. Sakla beni!" diye fısıldadı kadın kulağına, sonra başını eğdi ve onu kendisiyle sokağın girişi arasına hizalamaya çalıştı.

Tanrısı ölmüş olabilirdi ama yiğitlik hâlâ yaşıyordu. Stephen onu dik tutabilmek üzere sıkıca kavrarken peşinden gelen biri olup olmadığına baktı.

Biri onun başını mı kesmek üzere? Doğru, Dokumacı Yuvası'ndan biraz uzaktaydı ama insanların kafasını kesenlerin mahalle sınırlarına uyduğu söylenemezdi. Birkaç dakika sonra daha fazla ayak sesi duydu. Bu sefer başıboş bir kaçışın sesi değil çizmeli ayakların ağır sesleriydi. İki kişiydiler. Yükselen sisin içinden baktı ve sokağın sonundaki çivit mavisi rengi gördü.

Sadece bir dini tarikat –Stephen onlara kutsal demekten kaçınıyordu– mavinin o tonunu giyerdi. Asılmış Ana'nın hizmetkârları, Dört Yüzlü Tanrı'nın papazlarının bile hakkında söyleyecek güzel bir şey bulamayacağı kadar nahoş bir tanrıça. Dört Yüzlü Tanrı'nın çekirgelere ve kurtçuklara bile saygıyla davrandığı düşünüldüğünde bu bir anlam ifade ediyordu. Katil olmadıklarını söylemeye tereddüt ederdi ancak kesik baş konusuyla ilgileri olması şüpheliydi.

"Başınızı öne eğin," diye mırıldandı kadının sokak duvarına yaslanabileceği şekilde hareket ederek, sonra peleriniyle ikisini de örttü. Kadının saçlarından adaçayı ve lavanta kokusu yükseliyordu.

Yapmak üzere olduğu şeyden dolayı hafif bir suçluluk duygusu hissetti ama bu, Analık tarikatının kadına yapabileceklerinden çok daha iyiydi. “Hey! Sen oradaki!” diye seslendi Analık adamlarından biri. “Buradan geçen bir kadın gördün mü?”

Stephen başını çevirdi ve adama şehvetli olduğunu umduğu yavaş bir gülümsemeye baktı. “Şu an bir tane görüyorum!” deyip kadının kalçalarını sallayıp onu duvara doğru biraz daha bastırdı. “Çok üzgünüm hanımefendi,” dedi kısık bir sesle.

Analığın her iki adamının da yüzünde bir iğrenme ifadesi belirdi. Hatta bir tanesi geriledi.

“Kırmızı Sokağı dene,” diye önerdi Stephen. “O tarafta daha fazla kız var. Kendine bir tane bulabilirsin. Bu kapıldı.” Ve çok sessizce, “*son derece* üzgünüm hanımefendi,” dedi.

Adamlar gidince bu genç hanım kıymetli bazı kısımlarıma bıçak sokacak ve açıkçası ben de haklı olarak bunu yapmasına izin vermeliyim.

Ancak söz konusu genç kadın onu yerinden sıçratacak kadar yüksek bir sesle aniden inleyerek bağırmaya başladı: “Ah *evet!*”

Oh Azizler adına, bunu yapıyor olamaz.

Yapıyordu. Aslında onun üstüne bir ağaç gibi tırmanmaya çalışıyordu. Stephen duvara yaslanıp kadının beline dolamaya çalıştığı bacağını yakalamak zorunda kaldı. Paladinin düştüğü hafif dehşete rağmen kadın numaradan bir haz çılgılığı daha attı.

“Lütfen,” diye fısıldadı. “Kulaklarım!”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı kadın. “Evet! *Evet!*”

Analık papazları hâlâ onlara bakıyordu. Şüphe mi? Dikizcilik mi? Stephen hiçbir fikre sahip değildi.

“Ah, demek böyle hoşuna gidiyor. Öyle mi?” Göz ucuyla ikiliyi izlerken fısıldadı: “Bunun için *son derece* üzgünüm.”

“Harika gidiyorsun. Umarım. *Evet!*”

Bu kandırmacadaki beklenmedik partneri pek uzun boylu sayılmazdı ama sağlam yapılydı ve dolgun göğüslerine uygun dolgunlukta bir kalçası vardı. Stephen bunu en ufak bir şekilde takdir edemeden gözlemleyebilecek benzersiz bir konumdaydı.

Durumun tek şükredilecek noktası, kollarında inleyen bir kadının olmasına rağmen Stephen'ın yakın zamanda bundan daha az tahrik olmamış olmasıydı. Kadının onun beline dolanan bacaklarının açısı az önce konusu geçen değerli kısımları kaçırıp kılıç kemeriine sürtüyordu, bu da zincir zırhın altına giydiği dolgunun yukarı çıkmasına neden oluyordu. Kadının tüm ağırlığıyla kalçasının üstündeki deri şerit, deri kılıç kemeriyle zırhın zincir halkalarının arasına sıkışmıştı. Hiç iyi bir his değildi. Ayrıca Analık bundan sıyrılabileceklerini düşünürlerse, insanları kazıkta yakıyordu. Bu tür şeyler zihni önemli bir şekilde odaklıyordu.

Analık adamlarının gözlerinin üzerinde gezdiğini hissetti. Genç kadın ona dayanmış coşkulu hareketlerini sürdürüyordu ama, yani açıkçası, bu işte oldukça kötüydü. Bacaklarını salıncaktaki bir çocuk gibi sallıyordu. Paladin zincir halkalar teninin daha da derinlerine gömülürken dişlerini sıkarak inledi.

Eğer metal deriyi yırtmazsa, bu iş bittiğinde gerçekten benzersiz bir morluğum olacak.

Analık adamları yaklaştı. Stephen elini kadının boynunun arkasına doğru kaydırıp yüzünü omzuna bastırdı. Kalçası âdeta haykırdı. Aziz'in kanı adına, daha az acıtan kılıç yaraları olmuştu.

Doğruyu söylemek gerekirse kılıçlar genellikle keskindi.

İki Analık papazı topuklarının üzerinde döndü ve iğrenerek uzaklaştı. "Kâfir," dedi biri Stephen'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Diğerinin cevaben ne söylediğini tam olarak anlayamadı ama *aziz, çelik ve ölü* kelimelerini yakaladı.

Bir an içini öfke doldurdu, kara dalga ayaklarını yaladı. *Kâfir.*

Dönüp üstlerine gidebilirdi. Kılıcını üzerlerine atlayana kadar çekmezdi. Eğer ihtiyacın olmazsa onu çekmek için güç sarfetmezdin. Kınından çekilen çeliğin sesini duymayınca dönüşlerinde yarım kalp atışı kadar bir gecikme olurdu ve bu da ihtiyaç duyduğu zamanı ona verirdi. Önce daha uzun boylu olan soldaki, sanki gizli bir hançeri varmış gibi hareket ediyordu. Sonra ilki yere düşerken sağdaki. Kara gelgit üstüne çökecek ve her yer kıızıla boyanacaktı ve...

...Ve onu bu gelgitten çekip kurtaracak bir tanrı olmayacaktı. Ve kollarında masum bir insan vardı.

Papazlar sokağın sonunda gözden kayboldular. Stephen uzaklaşırken çizmeli ayaklarının kaldırım taşında çıkardıkları sesi duydu. O ve kadın sessizce durdular. *Stephen* sessizce durdu. Arkasındaki tuğla duvarın yarı desteklediği kadın kolu beline dolanmış bir şekilde ona tutunuyordu. Stephen çelik zincirin etini yırtma tehlikesini ortadan kaldıracığını umut ederek hafifçe kıpırdadı. Kız ona pişmanlık dolu bir ifadeyle baktı. Gözleri korkuyla açılmadıkları zaman da oldukça büyüktü. Ağzının köşelerinde çizgiler vardı, bu Stephen'a onun gülümsemekten çok kaşlarını çatıldığını düşündürdü. Dudaklarının kıvrımı o çizgileri yumuşatıyordu, ama sadece biraz.

“Gittiler mi?” diye sordu yumuşakça.

Stephen iki tarafa da bakıp başını salladı ve onu yere bıraktı. Kalçası rahatlamayla haykırdı.

“Teşekkür ederim,” dedi kız Stephen zırh yelegini düzelterip kanayan bir yer var mı diye gizlice bakmaya çalışırken. “Çok üzgünüm!”

“Saygısızlığımdan dolayı özür diliyorum hanımefendi.”

“Saçmalama. Sana saygısız davranan bendim. Hayatımı kurtardın.” Etrafına baktı, sokağın girişini kontrol etti. “Ah, o Analık haydutlarından nefret ediyorum.”

“Hepimiz öyle,” dedi yorgun bir şekilde. “Gideceğiniz yere kadar size eşlik edebilir miyim?”

Kız ona kaşlarını çatarak baktı. “Gerçekten bir paladin misin? Pelerinin var ama emin olamadım...” sesi azalarak yok oldu.

“Öyleydin,” dedi. “Artık tanrım ölü olduğu için kimsenin paladini değilim.”

İşte şimdi tam olarak ne olduğumu biliyor. Kendini kızın onun her an delireceğinden korkar bir şekilde gerilemesine hazırladı. Ama bunun yerine kızın yüzü aydınlandı ve uzanıp onun dirseğini tuttu.

Ya aşırı derecede temkinli biri ya da üstüme ağaç gibi tırmanmaya çalışırken kafasını çarptı. Her iki durumda da yiğitlik onun yardımına koşmasını gerektiriyordu.

İnsanların ona sanki bir parya değilmiş gibi bakmasına alışkın değildi. *Elbette Sıçan'ın hizmetkârları hariç ve bunun da en basit nedeni eğer sorun çözülecekse herhangi sayıda parya ile çalışmaya hazır olmaları.*

“Dükkânım Eldivenci Sempti'nde,” dedi. “Ama beni Kızıl Mahalle'yi geçene kadar götürebilirsen...”

Kaş çatma sırası Stephen'daydı. Eldivenci Sempti, Archen's Glory'deki pahalı ve şık bir bölgeydi, durdukları sokaktan en az yirmi blok ötedeydi. “Evden oldukça uzaktasınız,” dedi.

Kadın iç çekti. “Mezarlığa gidiyordum,” dedi. “Gün zambağına ihtiyacım vardı ve bu çiçek genellikle sadece yanmış alanlarda yetişir, ama tabii ki şehirde bunu asla bulamazsın, sonra Gül Sokağı Mezarlığı'nın yakınındaydım ve birkaç tane gördüm. Çünkü henüz ceset koymadıkları kenardaki alanları biçiyorlar, öyle değil mi?”

Stephen'ın kızın neden bahsettiği hakkında pek fikri yoktu ama yine de başını salladı.

“Bunu yılda birkaç kez yapıyorlar ve böylece uzun otlar kesiliyor, bu da aynı etkiyi yaratıyor. Bazen koyun otlaklarında da olur, eğer çok fazla koyun yoksa.”

Bu, Stephen'ın mezarlıklardaki bitkilerin büyüme rutinleri hakkında daha önce hiç düşünmediği bir şeydi. “Tamam,” dedi. “Yani mezarlıkta çiçek mi topluyordunuz?”

“Mesai saatleri dışında,” dedi. “Şey... demek istediğim çalmıyordum, sanki gün zambağının bir değeri yokmuş gibi. Ayrıca ben bir *mezarın* üstündeki çiçeklere dokunmam.” Büyük gözleri endişeyle açıldı. “Eeee... Beni ihbar etmeyeceksin, değil mi?”

“Siz acımasız bir suçlusunuz hanımefendi,” dedi Stephen, gülmemeye çalışarak. “Ama sanırım bu seferlik sizi sert bir uyarıyla serbest bırakabilirim.”

Kadın ona dik dik baktı, sonra sırtımaya başladı. Geniş bir sırtıştı ve öndeki çarpık bir dişi ortaya çıkardı, bu onu çok kısa bir süreliğine güzelleştirdi.

“Peki gün zambağına neden ihtiyacınız vardı?” diye sordu Stephen o beklenmedik anı geçiştirmeye çalışarak.

“Ben bir parfümcüyüm,” dedi. “Gün zambağı pek kokmaz, çok zayıf bir çiçek olduğu düşünülebilir ama sandal ağacındaki notaları bulduğum her şeyden çok daha iyi vurguluyor.” Duraksadı. “Ah, bunu kimseye söyleme, olur mu? Yani, bir ticari sır değil ama öyle de sayılır ve zaten gün zambağı bulmak yeterince zor.”

“Sırrınız bende güvende.”

“Zaten eğer bir paladine güvenemiyorsan...” Tekrar o çarpık sırtışı göründü ve bunun karşısında Stephen’ın kalbi sarsıldı.

Benim sorunum ne?

Istvhan olsa omzuna vurup ona bir kadınla birlikte olmasının üzerinden çok uzun yıllar geçtiğini söylerdi. Istvhan hayata karşı biraz dünyevi bir yaklaşıma sahipti. Ve kadının tavrında uzaktan yakından baştan çıkarıcı hiçbir şey yoktu.

Bacaklarını sana sarıp kollarını boynuna doladığı kısım hariç. Ama bunu yaparken en ufak bir kıpırdama hissetmemişti. Elbette kalçasındaki zonklayan morluğun da pek yardımcı olmamıştı.

“Neyse,” diye devam etti parfümcü, “tam mezarlıktan çıkıyordum Analık adamlarının kucığına düştüm. Beni çitin arkasından görmüşlerdi ve öylece bekliyorlardı. Beni mezarlardan adamotu toplamakla suçladılar. Bu aptalca, çünkü aklı başında kim adamotu gibi kokmak ister ki?”

Kız sanki buna bir cevap bekliyormuş gibi ona baktı ve Stephen cehaletini kabul etmek zorunda kaldı. “Korkarım ki nasıl koktuğunu bilmiyorum.”

“Ah! Acı ve oldukça bitkisel. Yaprakları tütün gibi kokar, bu yüzden belki bunu temel nota olarak kullanabilirsin ama kokuyu çıkarmak korkunç bir iş, sadece aletleri temizleyerek bile tırnakların altına insanı öldürecek kadar koku siner ve o noktada, neden sadece tütün kullanmıyorsun?”

“Gerçekten de öyle,” dedi Stephen umduğu gibi uygun bir ciddiyetle.

Kız başını iki yana salladı, aşağı doğru kıvrılan ağzı daha da aşağı doğru döndü. “Bunu onlara anlatmaya çalıştım ama... şey... *bunun* ne kadar iyi karşılandığını tahmin edebilirsin.”

Stephen gerçekten tahmin edebilirdi. Asılmış Ana'nın hizmetkârları mizah anlayışlarıyla ya da bir hatayı kabul etme yetenekleriyle ünlü değillerdi. Eğer Hükümdar, Analığa bu kadar hoşgörüyü yaklaşmasaydı kimse şehirdeki varlıklarına uzun süre tahammül etmezdi.

"Fırsat bulduğum an koşarak uzaklaştım. Bir çöpün veya başka bir şeyin içine saklanabileceğimi düşündüm ama kahretsin, bu bölge son derece temiz." Yürürken kaşlarını çattı. "Ve sonra seni gördüm ve Kızıl Mahalle'ye yakın olabileceğimizi düşündüm - şey, hiçbir şey ima etmiyorum."

Stephen'in dudakları seğirdi.

"...Ve belki senin bana yardım edebileceğini düşündüm. Ve işte buradayız."

"Yanılmadınız. Kızıl Mahalle'den sadece iki sokak ötedeyiz. Bu yüzden bu semt çok temiz; Kızıl Mahalle loncası paralı sokak temizleyicileri çalıştırıyor," dedi Stephen. "Bunun izinsiz fahişelerin mahalle sınırlarında çalışmasını azalttığını söylüyor."

Kadın adamın kolunu gevşetip ondan uzaklaştı.

"Ben onların hizmetlerini kullanmıyorum," dedi Stephen, gücenmesi mi yoksa memnun mu olması gerektiğinden emin olmadan. *Fuhuş onu rahatsız ediyor ama benim aniden çıldırma ihtimalim rahatsız etmiyor öyle mi?* Ben bu tür anlaşmalara aracılık eden Sıçan Tapınağı'nda görev yapıyorum. Şebekeyi çizip her sokağın parasını kimin ödeyeceğini belirleyen bir Tapınak kâtibinin muhafızlığını yapıyordum. Daha önce bir düzenleme olmuştu ancak gnole'ler sokak temizliğinin çoğunu devraldığı için her şeyin yeniden müzakere edilmesi gerekti."

"Ohhh." Kız yine çarpık bir gülümseme takındı. "Üzgünüm. Bilmeliydim... Yani, bir paladin öyle şeyler yapmıyor olmalı..."

"Şey, bir paladinin bunu yapmaması için hiçbir sebep yok," dedi Stephen dürüstçe kendini zorlayarak. "Ama bu şekilde değil."

Kız kocaman bir gülümseme takındı. "Daha önce sana yaptıklarımı göz önünde bulundurunca beni gülünç buluyor olmalısın."

"Yerinizde olsam bundan emin olmazdım," dedi. "Sağ kulağım bir gün yeniden duymaya bile başlayabilir."

Kız güldü sonra birden toparlandı. “Korkarım ki... bu tür şeyler yapılırken nasıl sesler çıkarıldığını öğrenmem gerek.”

Öğrenmesi gerek. İlginç. Bu kız bir aktris mi? Yoksa bir fahişe mi? Hayır, insanın üstüne bu kadar beceriksizce atlayan bir kadın kesinlikle fahişe olamazdı.

Stephen bir kadını, pişmanlık duymayan bir şehvet düşkünü gibi görünmeden tutkunun pençesindeki birini taklit edebilme yeteneği için övdüğüne inanamıyordu. Kaçışı yol tariflerinde buldu. “Kızıl Mahalle’nin etrafından dolaşıp yolu uzatmayı sorun etmezseniz, Eldivenci Semtine daha yakın bir noktaya varırız. Ama o semtten geçmek... ah... garip olabilir.” Bu hafif kalırdı. Bu durumda insanların yapacağı varsayım onun pazarlık edilebilir erdeme sahip bir hanımefendi ve kendisinin de kiralık bir koruma olduğu yönünde olurdu.

“Olur,” dedi kız hemen. “Sonuçta, *diğer* kulağını da sağır etmek istemeyiz.”

Stephen hem zor sulara yol alma hissinden hem de şakadan dolayı kahkahalarla gülmeye başladı. Bu beklenmedik his karşısında şaşırdı.

Gülmeyeli o kadar uzun zaman mı oldu? O kadar somurtkan mı oldum?

Kesinlikle bir erkeği ciddileştirecek şeyler yaşamıştı. Yine de...

Bir espri anlayışım vardı. Bunu çok canlı bir şekilde hatırlıyorum. Istvhan ile saatlerce birbirimize laf atardık.

Belki de sadece mizah anlayışını gözlerinin ardında saklamaya başlamıştı; sanki yüksek sesle gülmek ölüye saygısızlıkmış gibi.

Ve bunun büyük bir aptallık olduğunu bilmek için ilahi bir anlayışa gerek yok.

Kızıl Mahalle’den geçerlerken birkaç kez daha güldü. Parfümünün incelikli ve kolay anlaşılmayan bir mizah anlayışı vardı ve her güldüğünde o çarpık, büyüleyici sırtışı ortaya çıkıyordu.

“Burası yeterince yakın,” dedi sonunda kız, bir ara sokaktan daha büyük bir caddeye çıktıklarında. Kızıl Mahalle loncası tarafından kontrol edilen sokakların aksine yol kenarlarında çöpler birikmişti.

Stephen'ın kaşları çatıldı. "Emin misiniz?"

"Birkaç yıldır burada *yaşıyorum*," dedi ve kolunu onunkinden kurtardı.

"Kalan yolu sizinle yürümemde bir sorun yok." En güzel gülümsemesini takınmaya çalıştı. *Eskiden kadınlara nasıl gülüneceğini bilirdim.* "Bir kurtarma işinin yarıda kalmasından nefret ederim."

Bu söylenecek en yanlış şeydi. Kızın gri-yeşil gözleri soğuklaştı. "Korkarım daha fazla kurtarılmaya ihtiyacım yok ama teşekkür ederim."

"Özür dilerim hanımefendi." Başını iki yana salladı, gülümsemesinin pişmanlık dolu bir hâl aldığını hissetti. "Canınızı sıktım sanırım öyle değil mi?"

Uzun bir duraklama. Sonra ya kız ona acıdı ya da durumun tuhaflığı onu da rahatsız etti. "Canımı sıkan sen değilsin," dedi ensesini ovuşturarak. "Mahalleye bu saatte bir adamla girersem yan taraftaki dükkânın üstünde oturan kadın bana bedensel günahlar hakkında bağırmaya başlar."

"Kesinlikle anlaşılabilir." Kesik kafaları gündeme getirmeli miydi? Hayır, artık Dokumacı Yuvası'ndan epey uzaktaydılar, aralarında Kızıl Mahalle vardı ve Eldivenci Sempti'ne giden sokaklar iyi aydınlatılmıştı, ayrıca devriye gezen muhafızlar tarafından iyi bir şekilde korunuyordu. En iyisi onun kendi yoluna gitmesine izin vermek ve kaçmaya çalıştığı bir sorun daha yaratmamaktı. "O zaman size güzel bir gece dilerim."

Kız onu gereğinden biraz daha uzun süre inceledi, sonra gözleri yumuşadı. "Teşekkür ederim, paladin."

Stephen onun sokağı geçip bir köşeyi dönerek gözden kaybolmasını izledi. Sokağın ağzından uzaklaşıp tapınağa doğru yürümeye başladığında, kızın ona adını hiç söylememiş olduğunu fark etti.

ALTI

Grace paladini kafasından atamıyordu. Bu gülünçtü. Bir hafta olmuştu. Adamı otuz dakikadan az bir süre görmüştü. Adını bile bilmiyordu. Kabul, o otuz dakika içinde fiziksel olarak oldukça yakınlaşmışlardı ama bu onun hakkında bir şey bilmekle aynı şey değildi. Ona sığınarak risk almıştı ama ona doğru yaklaşırken paladinin pelerinini görmüştü, bu yüzden olabileceğinden daha az riskliydi. Elbette adamın pelerini çalıp bir paladin gibi davranma ihtimali de vardı ama bu düşünülenden daha az sıklıkta olabilecek bir şeydi. Bu gerçekten kötü şans olurdu. Hem öfkeli bir tapınakla hem de öfkeli bir tanrıyla uğraşmak zorunda kalırdın ve bunların hiçbiri uzun bir yaşam için elverişli değildi.

Kumar oynamış ve kazanmıştı. Göğüslerini onun göğsüne sürüp bir fahişe gibi davranmaya çalışırken bile paladin ona tam bir nezaketle yaklaşmıştı.

Aslında pek endişe etmemişti. Paladinler, ne kadar çok hasarlı olurlarsa olsunlar, “dur” denince dururlardı. Aksi takdirde tanrıları çok öfkelenirdi.

Bu da onlara tanıdığım bazı insanlara kıyasla daha çok puan kazandırıyor.

Önündeki küçük bir şişeden çıkan buhar onu şimdiki zamana geri getirdi. Kahretsin, suyu kaynamadan ısıtmak yerine neredeyse tamamen kaynatacaktı. Sadece biberiyeydi, dikkatli işlenmesi gerekmiyordu, ancak böyle bir dikkatsizlik yüzünden mahvolacak yağlar vardı.

Çok dikkatsiz davranmıştı. Mezarlıktan nereye gittiğine bakmadan çıkmak da neyin nesiydi? Hadi Asılmış Ana’yı unut. Kaçak

bir araba onu ezip geçebilirdi. *Beni kurtarması için bir paladine güvenmiş olmama rağmen şansım gerçekten de yaver gitti.*

Kurtarılmaktan nefret ediyordu. Kabul etmek gerek ki paladin öyle söylerken bir şey ima etmemişti. Eğer bir paladinsen bu bir tür mesleki tehlikeydi, öyle değil mi? İnsanları kurtarmak?

Grace masaya vurdu ve üstündeki cam eşyalar zıpladı. Aman Tanrım, neden hâlâ onu düşünüyordu? Yetiştirmesi gereken siparişleri vardı ve muhtemelen adamı bir daha asla göremeyecekti. Ah, tesadüfen, belki –Archon’s Glory yakındaki Anuket Şehri gibi çok büyük değildi– ama kollarını boynuna dolayıp teninin kokusunu hissetmek şöyle dursun onunla tekrar konuşabilecek bir durumda bile olmayacağı kesindi.

“Aksi şeytan,” dedi yüksek sesle.

Onun kokusunu beğenmişti. Sorun kesinlikle buydu. O her zaman görüntüden çok kokuya daha çok tepki verirdi. Yeterince yakışıklıydı ama gözlerinin ne renk olduğunu bile hatırlayamıyordu...

Mavi.

“Kahretsin, aksi şeytan!”

Temiz ve sıcak kokuyordu, deri ve metal notaları ve her nedense zencefilli kurabiye kokusu vardı. Erkeklerin zencefilli kurabiye gibi kokması beklenmezdi. Kullandığı sabundan kaynaklanıyor olabilirdi ama Grace böyle düşünmüyordu. Kullandığı sabunun ne olduğuna iddiaya girebilirdi, bu limon otu gibi kokan, ordu, okul ve çoğu tapmak tarafından toplu olarak satın alınan sabunlardan olmalıydı. Ucuzdu, iş görüyordu ve kesinlikle zencefilli kurabiye gibi kokmuyordu.

Zırhındaki bir şeyden kaynaklanıyor olabilir miydi? Zırhı hafif bir tütsü ve daha da hafif bir lanolin kokusu yayıyordu ancak bunun nedeni metal üzerinde kullandıkları yağ idi. Zırh kullanan herkesin buna benzer bir kokusu olurdu. Birinin ne kadar para harcamaya istekli olduğunu tam olarak ne kadar koyun koktuğundan anlayabilirdin. Grace Anuket Şehri’ndeki askerlerin rütbesini yağa eklenen kokudan tahmin edebiliyordu. Herkes silahlarında karanfil yağı ve tebeşir kullanırdı, yalnızca en yüksek rütbeliler zırhları için karanfil yağı satın alabiliyordu. Rütbeliler arasında aşı-

ğı doğru indikçe yağlar daha ucuz ve daha güçlü bir hâl alıyordu. Düşük rütbeli ve sıradan askerler lanolinden başka bir şey kullanmıyordu ve yağmurlu bir mevsimde koyun sürüsü gibi kokuyorlardı. Tütsüler çoğunlukla kutsal ayin için ayrılıyordu.

Grace, yağlanmış metalin zencefilli kurabiye gibi kokmasını sağlayacak bir şey düşünemiyordu ama tanrılar biliyordu ki ne yazık ki dünyadaki tüm kokuları tanımıyordu.

Acaba zencefilli kurabiye notaları içeren erkeksi bir karışım hazırlayabilir mi diye düşündü. *Hayır, komik olma. Hazırlayabilirim, ama bunu bu lanet olası soylulardan hiçbirine satamam. Onlar açısından kokunun erkeksi olması önemli, o da sandal ağacı ve tütün demek. Şanslıysan deri. Bazen de kehribar. Ama kesinlikle sandal ağacı.*

Grace sandal ağacından bıkip usanmıştı. Sedir ağacını öne çıkarmaya çalışmıştı ama bu şehirde sedir ağacı güvelere karşı kullanılıyordu ve bu yüzden herkeste yanlış çağrışımlar yaratıyordu, bu çok yazıktı. Sedir ağacı onun favorilerindendi. Ama hayır, o hâlâ her biri kendine özgü bir şey isteyen yaklaşık iki düzine asilzade için eşsiz bir koku karıştırmakla meşguldü! Benzersiz! Ve hem de sandal ağacı gibi kokan!

Önündeki küçük şişeye baktı, şimdi olması gerektiği kıvamda ısıniyordu. Kaynamaya ulaşmadan ısınmaya ihtiyacı vardı, büyük bakır damıtıcıdan taşmayacak kadar ve bu iyi bir şeydi çünkü görünen o ki şu an ona basit bir çözeltiyi ısıtması için bile güvenilemezdi.

Paladin ona kolunu uzatmıştı ve o da neredeyse istemsizce onun koluna girmişti. Ve sonra geri çekilebilecekken, bunu istememişti. Üzerinde yelek olan zincirden bir cüppe giyyordu. Zincirlerinin yumuşak sesini duymuştu. Ama kolları deriydi, sade ve kullanışlıydı ve onun koluna girdiğinde alttaki kasları hissedebilmişti.

Deri, metal, zencefilli kurabiye. Sabun. Sıcak ten. Güzel bir kokuydu. Ve bu kokuyu yeniden üretebilmenin hiçbir yolu yoktu. Teni damıtamazdın.

Eh, belki yapabilirsin ama yetkililer buna sıcak bakmaz. Hiç şüphe yok ki üstünde taşımak isteyeceğin bir koku elde etmezdin. Yanmış et gibi kokan bir parfümün yakın zamanda popüler

olacağını sanmıyorum, hımm, tamam, belki soğuk yağ tekniğiyle yapabilirsin, ısıtılmayan çiçeklerle yaptığın gibi. Veeee şimdi de insan etinden parfüm yapmayı düşünüyorum. Evet, bu tamamen normal bir davranış. Bunda garip bir şey yok.

Grace ellerini yanaklarına koydu. Yüzü sıcaktı. Evet, atölyesi şu anda kesinlikle oldukça sıcaktı ve yağları buharlaştırmak için bir ateş yanıyordu. Büyük bir odaydı ancak her duvara dayalı tezgâhlar ve karmakarışık duran cam eşyalar sebebiyle olduğundan daha küçük duruyordu. Masaların kenarlarından kitap yığınları devrilmek üzereydi ve Grace'in duvarlara gres kalemikle notlar alma gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

Grace'in müşterilere hizmet verdiği ön oda sade ve düzenliydi, sadece düzinelerce küçük, zarif kavanozun yer aldığı üç uzun dolap vardı. Marguerite ürünleri müşterilere bir yanılısamayla sunmanın önemli olduğunu söylemişti. Bu onların paralarından ayrılma olasılıklarını çok daha fazla artırıyordu.

Neden zencefilli kurabiye gibi kokuyordu? Belki de aşçılık yapıyordu. Aşçılık normal insanların yaptığı tamamen normal bir aktiviteydi. Günlerce yabancı birinin nasıl koktuğunu ve bu kokuyu nasıl yeniden yaratabileceğini düşünerek boş boş dolaşmak gibi değildi.

Ateşi kıstı ve dağınık atölyeye baktı. Sonunda gözleri en değerli varlığına, simyacı mı kozmetikçi mi yoksa bir bitki uzmanı mı olmak istediğine karar veremeyen bir adam tarafından yazılmış olan eski deri günlüğe takıldı. Bunu ona onu dokuz yaşındayken çırak olarak yanına alan parfümcü vermişti... aslında, tam olarak vermişti denemez. Onu, *"İşe yaramaz şey! Ne kadar da işe yaramaz bir şey!" diye bağırırken kafama fırlatmıştı, o ne anlardı ki?* Hiçbir zaman onun anlamını kavrayamamıştı ama Grace sayfalarındaki sırları çözme amacıyla mum ışığında bozuk el yazısını ve açma simya notlarını çözmeye çalışmaya devam etmişti.

Kabul edelim ki bunların hepsi gerçeklikten oldukça uzak. Yazar, güzel kokan bir şey yaratmaktan çok, bir şeyleri ilahi etki alanlarına dair kendi kavramlarına uydurmak ve simya formüllerinin güzelliğine dayalı kokular yaratmakla ilgilenmişti.

Çıraklık belgeleri alındığında, Grace yanına bir tek kitaplarını ve sırtındaki kıyafetleri almıştı. Ustası onun sırlarını çalmaya çalıştığını iddia ederek kızın kendi günlüklerini bile almasına izin vermemişti. Grace kendi kokularını yeniden yaratmak için hafızasından geriye doğru çalışmak zorunda kalmıştı ve bu aylar sürmüştü.

Kitap, yine de bu kitaba karşı büyük bir sevgi duyuyordu. Hatta bu günlerde onu ilhamdan çok kehanet için kullanıyordu.

Gözlerini kapattı, sayfaları rastgele çevirdi ve parmağını bir noktaya bastırdı. “Tamam, kitap, bakalım paladin hakkında ne düşünüyorsun.”

Gözlerini açtı ve parmağının bir cümlenin üstünde durduğunu gördü: “*Mezarın ötesindeki bakirenin siyah sütü, manyetik alan altındaki gübre yığını içinde 33 1/3 gün kaynatılırsa, beslenebilecek kırmızı renkli bir cüceye dönüşür.*”

“Güzel, bu gerçekten faydalı oldu,” dedi kitaba.

Dükkânın kapısı gürültüyle açıldı. “Bugün sadece randevulu müşteriler!” diye seslendi Grace omzunun üzerinden kitabı çarparak kapatırken.

“Evet, biliyorum!”

Grace, rahatlayarak küçük şişeyi ocaktan aldı. “Ah, sen misin? Nasıl gidiyor?”

Ev sahibi ve en yakın arkadaşı odaya daldı. Çok fazla seçeneği de yoktu zaten.

Marguerite kocaman tüylü bir şapka takıyordu, takan kişi istese de istemese de göze batan türden bir şeydi. Grace ağzı açık bakakaldı.

“Bütün azizler adına, *kafanda* ne var?”

“Bu son moda,” dedi Marguerite şapkayı başından çıkarırken. Hareketi etrafa saç yağı kokusu ve tozlu, pudramsı bir tüy kokusu yaydı. Şapka yüzünden düzleşen saçları karman çorman olmuştu, parmaklarıyla saçlarını çaresizce kabartmaya çalıştı. “Basitçe, saray halkından *olan herkeste* bunlardan bir tane var.”

“Sanki kafana bütün hâlinde ölü bir balıkçıl takmışsın gibi görünüyor.”

“İki balıkçıl,” dedi Marguerite. “Daha pahalı şapkaların bazılarında kuşun içi doldurulmuş ve mücevherli bir tasma takan hâli var. Oldukça korkunç.”

Grace başını salladı, hem dehşete düşmüş ve hem de neşeli bir hâli vardı. Marguerite’in saçları koyu mavi-siyahtı, bu da üzerine yapışmış balıkçıl tüylerinin daha da belirgin olmasına neden oluyordu. Son derece şık olan giysileri kusursuz bir şekilde dikilmişti, rengi, esmerliğini ortaya çıkaran ve doğal dolgunluğunu erkekleri duvarlara tırmandıracak kıvrımlara dönüştüren parlak bir şarap kırmızısıydı.

Grace onun böyle kıyafetleri taşıyabilme yeteneğine gıpta ediyordu. Kendisi benzer bir kıyafet giyse o kadar huzursuz olurdu ki, on beş dakika içinde herkesin ona dehşetle, hatta daha da kötüsü acımayla baktığına ikna olmuş bir hâlde üstünden çıkarmaya çalışırdı. Marguerite bunun tamamen bir tavır meselesi olduğunu iddia ediyordu. “Doğru tavrı takın, gerisi kendiliğinden gelir,” derdi her zaman.

Marguerite’in sayısız tavrı vardı. Aslında komşu şehir devleti Anuket Şehri’nin casusuydu. Grace bunu biliyordu çünkü Marguerite kira sözleşmesinin şartlarını tartışırken ona bunu önceden belirtmişti.

“Bunu bana neden anlatıyorsun?” diye sormuştu Grace hayretle.

“Çünkü sen bir parfümcüsün,” diye cevaplamıştı Marguerite. “Dünyanın en ketum mesleği.”

Grace ağzını açıp sonra kapatmıştı, onu eğiten ve rakiplerine sırlarını anlatamaması için onu sık sık dilini kesmekle tehdit eden ustasını düşündü. “Doğru,” demişti sonunda.

Marguerite süt dolu bir kâse karşısındaki kedi gibi gülümsemişti.

Grace’in anlayabildiği kadarıyla casusluk yapmak çoğunlukla hizmetkârlarla fazlaca konuşmak ve Hükümdar’ın emrindeki bedbaht genç adamlara içki ısmarlamak anlamına geliyordu. Marguerite kirasını parfüm olarak alıyordu ve bunları soylulara ve Arcenhold hükümetinin üst kademelerine satıyordu. Özellikle de Marguerite’in muhbirlerinin çoğu, Marguerite hizmetkârlardan mümkün olduğunca fazla bilgi aldıktan uzun süre sonra bile parfüm almaya devam ettiğinden, bu durum Grace için gayet uygundu.

“Toprak ağası özel kokusundan daha fazla istiyor,” dedi Marguerite, sanki bu düşünceleri vurgulamak istermiş gibi.

“Zaten karıştırılmış olan bir parti var,” dedi Grace yorgun bir şekilde. “Sadece sandal ağacıyla bir tutam süsen ve mür. Bunu bölgenin yarısında yaptırabilir.”

“Evet, ayrıca onu alması için bir çocuk da gönderebilir, ama bana anlamlı bir şekilde bakmak, elimi nemli bağrına bastırıp ben gittikten sonra kulübesinin ne kadar hüznü dolu olduğunu söylemek için bir bahaneye ihtiyacı var.”

“Av sezonunda orada bir hafta kaldın. Bir yıl önce.”

“Ve korkunçtu,” dedi Marguerite abartılı bir titremeye. “Avcı başı çılgılık atmamaya çalışırken, süslü kıyafetler içindeki tüm o aptallar aşırı beslenmiş atlarla yarışıyorlardı. Onun için üzıldüm, gerçekten. Ayrıca o kesinlikle buradaki en iyi muhbirdi. Locanın her bir ziyaretçisini, atlarına nasıl davrandıklarını ve karşılayamayacakları kadar pahalı binekleri olanları bilirdi. Bana ondan bir tane ver, ben de zengin bir kadın olarak emekliye ayrılayım.”

“Sen asla emekli olmayacaksın,” dedi Grace, toprak ağasının parfüm şişesini yastıklı bir kutuya yerleştirirken. “İnsanları yargılamaktan çok hoşlanıyorsun.”

Marguerite sırtıttı. “Şey, doğruya doğru. Ben yokken heyecan verici bir şey oldu mu?”

Grace alt dudağını kemirdi. “Evet. Hayır. Şey...”

“Şimdi ilgimi çekti.” Arkadaşı bir tabure kapıp üzerine tünedi.

“Çeliğin Azizi hakkında ne biliyorsun?” diye sordu Grace.

Marguerite’in kaşları kalktı. “Ölen tanrı, değil mi? Hmm, bundan üç, dört yıl önce olmalı. O vakitler burada mıydın?”

Grace başını iki yana salladı. “Anuket’ten buraya gelmeden hemen önceydi,” dedi. “Onun hakkında bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum ve muhtemelen pelerini tanımamın sebebi de buydu. Ama o zamanlar pek ilgilenmemiştim, ne de olsa onunla...” Ellerini açtı. Dilinde telaffuz etmek istemediği bir adamın ismi vardı.

Marguerite bu ismi onun kadar iyi biliyordu. “Evet, kesinlikle. Endişelenecek çok daha başka şeyin vardı. Düşünmeme izin ver. O dönem tapınaklar arasında büyük karmaşa çıktı, çünkü kimse

bir tanrının öldürülebileceğini, ya da ölü kalacağını bilmiyordu. Mitolojik ölümden bahsetmiyorum. Asılmış Ana kendini öldürdü ama varlığını sürdürmeye devam etti.”

Yine Asılmış Ana. Grace iğrenerek başını salladı. Çivit rengi pelerinler giyen Analık hizmetkârları mezarlıklarda gizlenen masum parfümcülerden daha fazlasına rahatsızlık veriyordu.

Marguerite, parmaklarını taburenin kenarına vurarak devam etti. “Neyse, kimse Aziz’in neden öldüğünü bilmiyordu, bu yüzden kutsal düzendeki herkes paniğe kapıldı çünkü eğer tanrı *öldürülmüşse* sıradaki içlerinden biri olabilirdi, öyle değil mi? Ama bir daha olmadı, bu yüzden bir süre sonra herkes rahatladı. Eğer bu bir cinayettiye de katilin yanma kaldı.”

“Aziz’e hizmet eden pala... insanlara ne oldu?” diye sordu Grace.

Marguerite’in bu dil sürçmesini fark etmemiş olma ihtimali yoktu ama üstünde durmadı. “Eh, pek iyi şeyler olmadı. Birçoğu delirdi, insanlara saldırdı, kendilerini öldürdü. En kötüsü Anuket yakınlarındaki tapınaktı. Başpapaz tamamen çıldırdı ve tüm tapınağı yaktı. Duyduğuma göre bunu yaparken tanrıya yakışır bir ateş yakmaktan bahsediyormuş. Başka olaylar da oldu ama en kötüsü buydu. Tam bir karmaşaydı ve birçok insan öldü.” Saraylara layık elbisesinde oluşacak kırışiklara aldırmadan sandalyede dizlerini göğsüne çekti. “Elbette her tapınakta bir yanda gerçekten tanrının dokundukları, diğer yanda da destek personeli olarak çalışanlar vardır. Tanrının dokundukları en kötüsünü yaşadı. Papazların çoğu öldü ya da delirdi. İlk şoku atlatsalar bile sonrasında çok sayıda intihar oldu. Tanrını kaybedince devam etmek zor sanırım.”

Grace dudaklarını yaladı. Belirsiz olmaya çalışmanın bir anlamı yoktu, Nasılsa Marguerite ondan hikâyeyi çabucak öğrenecekti. Yine de sordu: “Peki ya paladinler?”

“Paladinler mi?” Arkadaşı başını geriye doğru attı ve Grace’e burnunun yanlarından eğlenen bir bakış attı. “Kutsal deliler. Ya ölüm ya zafer, ya kalkanın elinde ya da tabutun içinde dön tarzında tipler hatırladığım kadarıyla. Ve söylendiğine göre tanrı onları öldürülmesi zor kıldı ve masumlara zarar vermelerini engelledi, işte bu da bu delilerin ana sorunu. Ancak tanrı öldüğünde hepsi

bir süreliğine delirdi, ta ki birileri kafalarına vurana ya da onları bıçaklayana ya da neyse ne yapana kadar. Neden, ne olmuş onlara?”

Grace kızardığını hissetti. “Yani *hepsi* ölmedi.”

“Beni çok meraklandırıyorsun,” dedi Marguerite. “Hayır, hepsi ölmedi. Korkarım ki birçoğu öldü, ancak tam sayısını bilmiyorum. Hayatta kalanların çoğu Sıçan Tapınağı’na gitti sanırım.” Omuzlarını silkti. “Çok tatmin edici oldu çünkü Sıçan’ın kendine ait savaşçıları olmadığından artık ücretle savaşçı çalıştırmak zorunda değil. Zaten onları başka hangi tanrı alırdı bundan da emin değilim.”

“Onlar için zor olmalı,” dedi Grace. Gri pelerinli paladini, derin sesindeki eğlenceli tınıyı düşündü. Onun çıldırıp birini öldürdüğünü hayal etmek imkânsızdı. “Başka bir tanrının hayırseverliğiyle yaşamak zorunda kalmak.”

Marguerite omuz silkti. “Sanırım tanrılar arasında bile ayırım yapıyor. Şimdi bana neden merhum Çeliğin Azizi ve paladinleriyle bu kadar ilgilendiğini anlat.”

Grace öksürdü. “Şey, ben gün zambağı arıyordum...”

YEDİ

Marguerite mükemmel bir dinleyiciydi, muhtemelen bu yüzden de çok iyi bir casustu. Sadece bir hikâye dinleyerek insana kendini büyüleyici, zeki ve komik hissettirebilirdi. Anuket Şehri'nin maaşlı bir casusu olarak değil de sadece bir arkadaş olarak dinlediğinde bile coşkulu bir dinleyici olurdu. Hikâyeyi dinlerken uygun yerlerde sızlandı, Analığa feryat etti ve Grace paladinin kollarına atılıp inliyormuş gibi yapmasını anlatırken kahkahalarla güldü.

“Çok hızlı düşünüyorsun tatlım,” dedi. “Çok hızlı. Bilirsin, eğer bir gün koku demlemekten farklı bir şey yapmak istersen...”

“Hayır, hayır. Senin işinde çok fazla insanla konuşmak gerek.”

“Yakışıklı mıydı?” diye sordu Marguerite öne eğilerek. “Uzun boylu muydu? Kaslarının üstünde bir sıra daha kas olduğunu biliyorum, tüm kılıç sallayanlar öyle.”

“Şey...” Grace hatırlamaya çalıştı. Kokusunu kolayca hatırlayabiliyordu ama yüzü için aynısı söz konusu değildi. “Zencefilli kurabiye gibi kokuyordu desem?”

Marguerite yüzünü masaya koydu, omuzları sarsılıyordu. “Elbette bunu hatırlarsın,” dedi hafif boğuk bir sesle.

“Mavi gözleri vardı,” dedi Grace kızarak. “Ve... şey... saçları...”

Marguerite'in omuzları daha da sert sarsıldı. “Kel olmadığını duyduğuma sevindim,” diye soludu.

“Koyu renk. Ve.” Grace bocaladı. *Ve normal eldivenler giyiyordu, çelik eldiven değil ve yüzümü saklamaya çalışırken parmakları boynumun arkasındaydı ve teni sıcaktı ve sanırım bana zarar vermemek için çok dikkatli davranıyordu çünkü beni duvara ittiğinde hiçbir çizik bile almadım ve birini duvara sabitleyip beynini*

sökiyormuş gibi yaparken bu zordur. Ve güldüğünde, sanki şaşır-mış gibi hissediliyordu, sanki çok sık gülmüyormuş gibi. Ve onun tekrar güldüğünü duymayı çok isterdim.

Bunların hiçbiri Marguerite'e bile söyleyebileceği türden şey-ler değildi.

Her hâlikârda gülüncüm. Muhtemelen o paladin benim çare-siz bir deli olduğumu düşünüyordur.

"Şey, benden daha uzundu," dedi sonunda. "Ve tüm dişleri ye-rindeydi."

"Bana üstünde çalışılacak çok malzeme vermiyorsun," dedi Marguerite. "Ama şehirde Çeliğin Azizi'nin çok fazla paladini kal-mış olamaz diye düşünüyorum. Koyu saçlar ve mavi gözler ara-mayı biraz daraltacaktır."

"Ne?"

"Onu tekrar bulmak için," dedi Marguerite ona göz kırparak, Grace ise sütünün nereye gittiği hakkında hiçbir fikri olmayan bir kedi gibiydi, hem de hiç.

"Onu neden tekrar bulmak isteyeyim?"

Arkadaşı sırtıttı. "Şey, bunun sebebinin onun seni tanıdığımdan beri ufak da olsa ilgi gösterdiğin ilk erkek olması olduğunu söyle-yebilirim."

"Öyle değil!" diye itiraz etti Grace ve sonra durup düşünmek zorunda kaldı. "Bekle, öyle mi?"

"Evet." Marguerite zarif manikürlü parmağıyla onun köprücük kemiğini dürttü. "Böyle şeylere dikkat ederim. Ondan bahsetti-ğinde sesin tamamen arzulu bir hâl alıyor."

"Ben *hayatımda* hiç arzulu olmadım." Grace'in arzulu olma-nın ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ama bunun için daha genç ve zayıf olmak ve bunun yanında muhtemelen verem hastası olmak gerektiğinden oldukça emindi.

"Ama *asıl* neden," dedi Marguerite, "en *önemli* neden nedir?" Grace kollarını kavuşturup bekledi.

"Çünkü zencefilli kurabiye gibi kokuyor. *Çok açık.*"

“Bu sabah ikimiz de hayattayız.”

Istvhan karşısındaki sıraya otururken Stephen çay bardağından başını kaldırıp baktı.

“Bu çay sayesinde hayır,” diye homurdandı. “Sanırım çayları bitti ve bunun yerine içine saman attılar.”

Çaydan bir yudum alan Istvhan yüzünü buruşturdu. “Ah. Yanılmıyorsun.” Kupanın içine baktı. “Buranın güneybatısına doğru sefere çıktığımız zamanı hatırlıyor musun? Dowager’s şehrinin güneyine?”

Stephen homurdandı. “Çok canlı bir şekilde. Çayımız bitti ve Marley –onu hatırlıyor musun?– kavrulmuş hindibadan bir şeyler hazırladı ve bunun da en az çay kadar iyi olduğuna yemin edip durdu.” Saman aromalı çaydan bir yudum aldı. “Öyle değildi.”

“Hepimiz ishal olduk,” dedi Istvhan. “Yani hindiba içimizde fikrimizi değiştirecek kadar uzun süre kalamadı.”

“O kısmı unutmuşum.” Stephen alnını ovuşturdu. “Ah Aziz adına, öyle olmuştu tabii, değil mi? Savaştan sonra kendimize geldiğimizde... kara gelgit çekildikten sonra...” Serbest elini salladı. “Pantolonumu atmak zorunda kaldım. Onu kurtarmanın imkânı yoktu.”

“Savaş çılgınlığı üzerine çöktüğünde sıçmak için duramayacağın konusunda seni kimse uyarmaz,” dedi Istvhan. “Hikâyelere inanırsan eskiden vahşi savaşçıların bazıları çıplak dövüşürmüş. Ben buna o yaşadıklarımızdan sonra inanmıştım.”

“Temizlik işini çok daha kolay hâle getireceği kesin.”

“O savaşı biz mi kazanmıştık?”

“Taraflardan biri kazandı mutlaka. Biz olabiliriz.” Stephen omuz silkti.

İki adam kahvaltının geri kalanını –kızarmış yulaflı kek, yoğun ve tereyağlı– dostça bir sessizlik içinde yediler.

“Son zamanlarda iyi bir ruh hâli içindesin,” dedi Istvhan parmaklarındaki son kırıntıları yalarken.

“Ne?”

“Sen,” dedi Istvhan. “İyi bir ruh hâli. Soğukkanlı bir mutsuzluk değil. Hatta o kadar ileri gitmekten çekinsem de belki *neşeli* bile diyebilirim.” Çayın üzerinden gözlerini kıstı. “Sebebi ne?”

Stephen inkâr etmek için ağzını açtı, sonra vazgeçti.

Gerçek şu ki, iyi bir ruh *hâlindeydi*. Son birkaç gündür uyandığında yataktan çıkmamayı düşünmek yerine sokaktaki kızı düşünüyordu. Tutkunun pençesindeki bir kadın gibi haykıran ve yaralı bir balık gibi çırpınan parfümcü.

Onu güldüren parfümcü.

Stephen'in onu arama konusunda yoğun bir arzusu yoktu, sadece onun var olmasından memnundu. Son zamanlarda dünyası Beyaz Sıçan Tapınağı ve paladin kardeşlerinden oluşacak kadar daralmıştı. Şimdi yeniden biraz daha büyümüş gibi görünüyordu.

Yine de kızın tekrar mezarlıklarda bitki aramaya gitmeyeceğini umuyordu.

"Bir kadınla tanıştın," diye homurdandı Istvhan, aslında zihin okuyamıyordu ama arada şaşırtıcı derecede iyi bir izlenim edinebiliyordu.

"Hayır! Şey... evet. Ama öyle değil."

Istvhan dirseğini masaya yaslayıp sakallı çenesini eliyle destekledi ve tüm dikkatini Stephen'a verdi.

Stephen iç çekti. "Şifacıya eşlik ettikten sonra dönerken bir kadınla karşılaştım, o... ah... Analık haydutlarından kaçıyordu."

"Ah *onlar*." Istvhan tükürmedi ama muhtemelen yalnızca yere tükürdüğü için aşçının bağırmasından çekindiği içindi.

"Kollarıma atladı diyebilirim," dedi Stephen.

Diğer paladinin kaşları daha da yukarı kalkarken neler olduğunu açıklamaya çalıştı. Bitirdiğinde Istvhan'ın yumruğu masaya sert bir şekilde indi.

"Bana güzel bir kadının kollarına atlayıp kulağına inlemeye başladığını, onu düşmandan kurtardığını ve *adını* bile öğrenmediğini mi söylüyorsun?"

"Güzel olduğunu söylemedim."

"Bütün kadınlar güzeldir," dedi Istvhan reddederek. "Eğer öyle hissetmiyorlarsa da onları öyle hissettirmek sevgililerinin görevidir."

"Ben onun sevgilisi değilim!"

"Ve eğer bu kadar korkak olmaya devam edersen de olamayacaksın. Eskiden böyle sorunlar yaşamazdın."

“Yapamam! Yapamayacağımı biliyorsun.”

Aziz’in dişleri adına, delilik nöbetlerine yatkınlığı olmasa bile, Stephen’da bir kızın kalbini ateşleyecek hiçbir şey yoktu. Sağlam, güvenilir ve insanların kesik kafalara dönüşmesinden ya da ıslak ayaklarla etrafta dolaşmasından endişe eden biriydi. Ozanlar onun gibi adamlar üstüne hüznü baladlar bestelemeydi.

Istvhan’ın kaşları ani bir endişeyle çatıldı. “Kardeşim,” dedi, elini Stephen’ın omzuna koyarak. Sesi ciddi bir fısıltıya dönüştü. “Yoksa şeyini kaldıramadığını mı söylüyorsun?”

“*Hayır*, onu *kastetmedim* – Aziz’in taşakları adına, Istvhan her şey düzgün işliyor!”

“Oh tanrılara şükür. İyi o zaman.”

“On beş dakika konuştuk! Analığın ikimizi de bıçaklamayacağını umduğumuz kısmı da sayarsan yirmi.”

“Gerçekten dostum, tanrıların sana imzalı bir davetiye göndermesini mi bekliyorsun? Çünkü sanki kafana çok yüksekte bir taş düşmüş ve sen hâlâ onu görmüyor gibisin!”

“Öyle değil,” diye itiraz etti Stephen. “Ve hiçbir şey ifade etmiyor! Evli ve altı çocuklu olabilir! Erkeklerden *hoşlanmıyor* bile olabilir!” Böyle bir izlenim edinmemişti ama asla bilemezdi.

“Altı çocuk sorun olmaz. Yaşayan bir koca... hımm, peki, kocası neden karanlıkta mezarlıklarda yanında kimse olmadan birilerinin onu kovalamasına izin veriyor? Böyle bir kadın için hiç de uygun değil.” Istvhan kendi kendine başını salladı. “Onu öldürteceğiz.”

“Biz paladiniz Istvhan. Kötü olmadıkları sürece insanları öldürmeyiz.”

“Evde bakması gereken altı çocuğu varken böyle bir kadını Analığın pençesine bırakmak mı? Ah! Çok net, o kötü bir adam.”

Stephen alnını masaya koydu ve yumuşak bir şekilde inledi.

“Araştırmalıyız,” dedi Istvhan. “Şehirde o kadar çok parfüm üreticisi olamaz.”

SEKİZ

“Grace, hayatım, söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın.”

“İyi olduğuna eminim,” dedi Grace kendi kendine önündeki çalışma tezgâhına bakarak. Marguerite son beş dakikadır onunla konuşuyordu ve söylediklerinin hiçbirisi kafasına girmemişti. Çok daha önemli endişeleri vardı.

“Ama ne *düşünüyorsun*?”

“Tedarikçimin beni aldattığını düşünüyorum. Şuna bak!”

“Boş bir kâğıt parçası mı?”

“Evet! Şimdi de şuna bak!” Arkadaşına başka bir kâğıt parçası gösterdi.

“Şey...” Marguerite kâğıt şeridini aldı ve dikkatlice inceledi. “Üzerinde bir leke var.”

“Kesinlikle! Ve yağlı!” Grace ellerini saçlarına daldırıp başını kavradı.

“Bunu bana açıklamam gerekecek,” dedi Marguerite. “Ben basit bir hükümet muhbiriyim o kadar.”

“Bu uçucu yağ,” dedi Grace. “Gri balsam. Buharlaştığında, saf ise, herhangi bir kalıntı bırakmamalı. Ama daha ucuz bir yağ ile seyreltiyorlarsa, yağ lekesi bırakır.” Gözlerini kıstı. “İki yıldır bu adamın yağlarını satın alıyorum ve beni aldatmaya başladığını fark etmeyeceğimi düşünüyorum.”

“Peki ama bu konuda ona bir şey söyleyecek misin?”

Grace kaşlarını çatı. Yüzleşmelerden nefret ederdi. Başının dönmesine ve midesinin bulanmasına neden olurlardı ve sanki suçlu kendisiymiş gibi hissederdi. “Ona son partide yağımsı bir şey olduğunu ve formülün değişmiş olma ihtimalinin bulundu-

ğunu söyleyeceğim, tabii ki bir de bunu bilmek isteyeceğini düşündüğümü. Bu onu utandırıp bana tekrar düzgün mal vermesini sağlamalı.” *Umarım.*

“Eğer yapmazsa haberim olsun.”

Grace iç çekecekken bastırdı. Aslında Marguerite’in de onu kurtarmasını istemiyordu. Bu bunu bir paladinin yapmasından daha az nahoştu ama... “Başımın çaresine bakarım.”

Yine de Marguerite’in sözlerinin kalbini ısıttığını kabul etmek zorundaydı. Erkeklerin seni kurtarmak istemesi arkanı kollayan bir kadın arkadaşın olmasından dünyalar kadar farklıydı. Ortada gömülmesi gereken bir ceset varsa Marguerite’in soracağı tek soru, “Ne kadar derine?” olurdu.

Atölye kapısı bir gıcırtyla açıldı ve içeri ayak bileği hizasında, ensiz, çizgili bir kafa uzandı.

“Tab!” dedi Marguerite elindeki yağlı kâğıdı bırakırken neşeyle. Grace kâğıdı yere düşmeden yakaladı.

Zıplayarak kapıdan giren misk kedisi Marguerite’in bacaklarına sıçradı. Kadın onu yakalayıp kolunun kıvrımına yerleştirdi, sırt üstü dönen hayvanın keyfi son derece yerinde gözüküyordu.

“Ahh, benim yakışıklı çizgili oğlum kimmiş?”

“Senin yakışıklı çizgili oğlun gözden düştü,” dedi Grace kâğıt şeritlerinin geri kalanını toplayıp atarken. “Yastığımın içinde bir delik açıp tüm dolgusunu boşalttıktan sonra içine girmiş. Yatmak için uzandım ve yastığım hareket etmeye başladı. Hayatımdan yirmi yıl götürdü.”

“Eh o da muhtemelen senin onun üstüne yatmanı beklemiyordu.” Marguerite misk kedisinin çenesinin altını kaşdı. Tab pençelerini uzatıp kaşınan noktalara daha rahat ulaşsın diye başını kolunun üzerinden aşağı sarkıttı.

“*Her yerde* kuş tüyleri vardı.”

“Tab, sen yaramaz çizgili bir oğlan mısın?”

Grace başını iki yana salladı. Misk kedisi Anuket Şehri’nden kaçarken yanında getirdiği birkaç şeyden biriydi. Bundan pişman değildi –Phillip onu öfkeyle öldürmese bile ihmalkârlıktan aç bırakırdı– ama yastıklara daha az ilgi duymasını isterdi.

“Peki yapacak mısınız?” diye sordu Marguerite başını keyfi yerinde misk kedisinden kaldırıp.

“Neyi?”

Arkadaşı iç çekti. “Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın değil mi? Hükümdar’ın konuğu için bir hediye hazırlamanı istiyorum.”

“Konuk,” dedi Grace ifadesiz bir şekilde.

“Charlock’un Veliaht Prensi resmi bir ziyaret için buraya geliyor. Bu büyük bir olay. Bir ticaret ortağı arıyorlar ve Hükümdar onları Archenhold’un Anuket Şehri’nden daha iyi bir seçim olacağına ikna etmeye çalışıyor. Bu yüzden Veliaht Prens’e şehrin zanaatkârlarından resmi bir hediye sunumu yapılacaktır. Senden Prens’e sunmak üzere zarif bir şey hazırlamanı istiyorum.”

“Onların Anuket ile ticaret yapmasını istemiyor musun?” dedi Grace şaşkın bir şekilde. Sonuçta Anuket Şehri Marguerite’in açıkça hizmet ettiği güçtü. *Pratikte Marguerite’in daha ziyade Marguerite için çalıştığından şüpheleniyorum.*

“Umurumda bile değil,” dedi Marguerite elini sallayarak. “Senin ve dolayısıyla temsilcin olarak benim, Hükümdar’ın gözüne girmemiz, benim için Anuket Şehri’ndeki bazı tüccarların kâr marjlarını iki katına çıkarmasından çok daha faydalı olur.” Sırıttı. “Ayrıca, Hükümdar daha güçlenirse ben de Anuket’in casus ustaları için daha vazgeçilmez hâle gelirim. Bir kadın bazen kendi çıkarlarını gözetmek zorundadır. Öyle değil mi Tab?”

Tab horuladı.

“Şuna bak, keşke ben de böyle uyuyabilsem.”

“Tabii, gün ışığı,” dedi Grace. Misk kedileri çoğunlukla geceleri aktifti, Tab de genellikle onu eğlendirecek bol miktarda fareyi geceleri bulurdu. “Yani bu prens için özel bir şey yapmamı mı istiyorsun?” Aklında zaten bir şey vardı, baharatlı notalara sahip erkeksi ama sıcak bir şey ve bir de içinde lanet olası sandal ağacı olmayan bir şey. Zencefilli kurabiye gibi bir şey diyelim...

“Ve gelip onu benimle sunmanı istiyorum,” dedi Marguerite masanın üstünde bir yer açıp Tab’i oraya koyarken. Misk kedisi

hiç uyanmadan kuyruğunu burnunun üstüne sarıp sımsıkı bir top hâlini aldı.

Grace durakladı. “Ne?”

“İyi olacak,” dedi Marguerite. “Eksantrik bir dâhi olacaksın. Bütün konuşmayı ben yapacağım. Sen sadece zeki ve dalgın görüneceksin.”

“Resmi bir izleyici kitlesinden mi bahsediyorsun?”

Marguerite kolunu onun omuzlarına attı. “Ah, öyle bir şey. En-dişelenme. Davette birkaç saat ayakta kalıp sıkılacaksın o kadar. Hiçbir şey ters gitmeyecek.”

“Onur muhafızı mı?” diye sordu Stephen. “Gerçekten mi?”

Piskopos Beartongue ona alaycı bir yüzle baktı. “Şikâyet mi *ediyorsun*? En azından zırhını giyip etrafta savaşçı gibi dolaşacaksın. Bense insanlarla *konusmak* zorundayım.”

Stephen eğlenerek başını iki yana salladı. Şeref kıtasında olmaktan hiç rahatsız olmamıştı ama piskoposla dalga geçmek onu eğlendiriyordu. “Tamam ama neden biz üçümüz? Mesela Istvhan bir onur muhafızından çok hayduda benziyor ve...”

Istvhan kaburgalarına dirsek attı. “En sevdiğim teyzelerimden bazılarının haydut olduğunu bilmeni isterim!”

“Öyle miydiler?”

“Ama çoğu öldü. Şimdi en sevdiğim *kuzenlerim* haydut.”

Beartongue gözlerini devirdi. Demir grisi saçları ve demir grisi gözleri olan uzun boylu bir kadındı, Sıçan’ın en yüksek rütbeli hizmetkârlarından biriydi. Stephen uzun zamandır Çeliğin Azizi’nin paladinlerinin tapınağa alınmasını emreden kişinin o olduğundan şüpheleniyordu.

Tanıdığı birçok yüksek rütbeli papazın aksine onun da bir mizah anlayışı vardı.

“Bilmen *gerekiyorsa*, üçünüzün de sakalı olduğu için,” dedi.

Istvhan kaşlarını kaldırdı. Stephen elini istemsizce çenesine ve oradaki ince tüy çizgisine götürdü. Grubun üçüncü üyesi Shane de aynısını yaptı. “Sakal mı?”

“Sakal,” dedi Piskopos iç çekerek. “Charlock’un prensi o eski savaşçı geleneklerinden birine mensup. Sen bunları iyi bilirsin Istvhan, memleketin onlarla dolu.”

Istvhan başını salladı. “Şunun, bunun, herhangi bir şeyin kutsal tarikatı. Genellikle kurtlar. Ya da ayılar. Bazen de kan.”

“Kan mı?” dedi Stephen.

“Bak, bir bölgede sadece çok sayıda Kutsal Kurt Tarikatı olabilir, aksi utanç vericidir. Sonra bir de Kutsal Kanlı Ay Tarikatı vardır ki bu hâlâ kulağa etkileyici geliyor, tüm kurt teçhizatını yanında bulundurabilirsin ve yeni kılıç kabzası, sancaklar ve benzeri şeyler edinmek zorunda kalmazsın.”

Stephen yüzünü ovuşturdu, Istvhan’ın ciddi olup olmadığından emin değildi.

“Hmm, evet. Eğer Tapınağın imajında değişiklik yapmak zorunda kalırsak kendimize Kutsal Beyaz Sıçan Tarikatı adını vermemiz gerektiğini savunurum,” dedi Piskopos Beartongue. “Bu bize heykel koleksiyonunda büyük tasarruf sağlar.”

“Gördün mü? Bu kadın beni anlıyor.”

“Sakallar ne olacak peki?” dedi Shane. Shane bir paladin için bile ciddi biriydi, Stephen kabul etmeliydi ki bu yüksek bir standarttı.

“Doğru. Savaşçı geleneği, çok erkeksi. Hepsinin sakalı var. Bizim pek umurumuzda olmaz ancak mitolojilerinde sakalın seni güvenilir kıldığı söyleniyor – hayır, bana nedenini sormayın, bilmiyorum, bu mitoloji, mantıklı olması gerekmiyor. En büyük kötülükler ‘sakalsız şeytan’ ile tasvir ediliyor. Bunların hiçbirisi burada geçerli değil sadece sakalsız erkeklerin şüpheli olduğuna dair ani tepkileri var. Ve Charlock Prensi için yapılacak bu resepsiyondan hepimizin diplomatik bir olaya yol açmadan ve o piçlerin – ehm, yani Asılmış Analık’tan saygıdeğer meslektaşlarımla – imtiyazlar elde etmek adına Hükümdar’ın lütfunu kullanmalarına izin vermeden geçmemizi sağlamak benim görevim olduğundan, siz üçünüz onur muhafızları olacaksınız.”

“Eh, kesinlikle bir yerde durup, ah, sakallı görünebiliriz,” dedi Stephen.

“Tek istediğim bu. Ve kulaklarınızı açık tutmanız.” Piskopos, Istvhan’a tek kaşını kaldırdı. “Ve sen, onların muhafızlarından seninle konuşmak isteyen var mı diye bir bak. Önemli bir şey hakkında değil, sadece kulaklarını açık tut.”

“Neden ben?” diye sordu Istvhan, üç paladin kendiliklerinden piskoposun arkasında yan yana dizilirken.

“Çünkü insanlar seni seviyor,” dedi kadın omzunun üstünden. “Ben çok sevilen biriyim.”

Stephen gözlerini devirdi. Beartongue da öyle.

Resepsiyon için yola çıkma vakti geldiğinde paladinler bir arabaya doluştular ve Hükümdar’ın sarayının önüne geldiklerinde aşağı indiler. Birçok devlet binasından daha az gösterişliydi, bu muhtemelen hükümdarlar görevden nispeten kolayca alınabildikleri için mobilyalara çok fazla kişisel servet yatırmamalarından kaynaklanmaktaydı. Büyük ölçüde tesadüf eseri olsa da zarif ve mütevazı bir etki yaratıyordu.

Çukur ve derin gözleri olan mevcut Hükümdar ince yapılı münzevi biriydi. Stephen onu yalnızca halka açık etkinliklerde görmüştü ama ona güvenmiyordu. *Rahiplerle yeterince vakit geçirirsen, başkalarının bedenlerini aşağılamaktan keyif alan ve onlara bunu kendi iyilikleri için yaptığını söyleyen kişileri tanımayı öğrenirsin.*

Hükümdar ayrıca Asılmış Analık ve onların acımasız tanrıçalarına da fazlasıyla düşkündü. *Şeytanlardan bahsetmişken.* Avluda koyu çivit renkli kıyafetleriyle altı muhafız ve koyu mavi ile mor cübbeli iki papaz vardı.

“Altı,” dedi Istvhan fısıltıyla. “Davetin ortasında bir saldırı mı bekliyorlar?”

“Eğer öyleyse kötü seçim yapmışlar. Şurada duran beşinciye bak.” Stephen çenesini neredeyse fark edilmeyecek şekilde sırada duran beşinci muhafıza doğru salladı.

“Kasap dükkânındaki bir domuz gibi terliyor,” dedi Istvhan.

“Sakalı da yok.”

“Sanırım sakalı çıkacak kadar yaşı yok.”

Şanssız Analık muhafızı yoldaşlarından neredeyse bir baş daha kısaydı ve sanki yeterince hava alamıyormuş gibi cüppesinin ya-

kasını çekiştirip duruyordu. Üç paladine bakınca rengi sanki biraz yeşile döndü.

“Düzen alın,” diye mırıldandı Istvhan ve üç paladin Piskopos’un arkasında koruma pozisyonunda sıraya dizildiler. Shane ve Stephen özellikle Analık muhafızlarına nispet olsun diye araba atları gibi aynı anda uzun adımlarla ilerlediler. Istvhan nefes kadar yumuşak bir kahkaha attı.

İki dört altı sekiz kaç darbe yapar? Bir iki üç dört...

Analığın yanından geçip resepsiyona girdiler. Kabul salonunda merkezdeki geniş bir alanı çevreleyen düzinelerce kemer vardı. Bu Stephen’a biraz manastırlardaki kemerli koridorları hatırlattı ama burada bulunanların münzevilikle hiç ilgisi yoktu.

Çoğu hekâr da değil diye tahmin ediyorum. Sergilenen şaşırtıcı miktardaki çıplaklık sadece kadınlardan kaynaklanmıyordu. Veli-aht Prens’in muhafızları göğüs zırhı yerine koşum takımı giymişti ve erkek saray mensuplarının çoğu –en azından uygun fiziğe sahip olanlar– çekici kıyafetler içindeydi.

Benden iyiler. En son böyle giyindiğimde muhtemelen yirmili yaşlarımdaydım. Stephen, Aziz’in tüm paladinleri gibi dövüş için iyi bir formdaydı ancak bu onun güçlü olduğu anlamına geliyordu, bronz heykeller gibi yontulmuş olduğu değil. Oradaki muhafızlardan bazılarının kılıç becerileri kadar bir koşum takımını doldurma yetenekleri açısından da seçildiğinden şüphelendi.

Hükümdar konuğuyla birlikte salonun en uzak ucunda oturuyordu. Kemerlerin gölgesinde toplanmış insanlar konuşuyor, gülüyor ve dikkatlice etrafı izliyorlardı. Merkez salon boyunca yürümek sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Stephen olası düşmanları tespit edebilmek adına gözlerini toplanmış grubun üstünde gezdirdi. Hükümdar’ın seçkinlerinin gözü önünde Beyaz Sıçan Piskoposu’na saldıracak kimse yoktu ama eski alışkanlıklar zor ölürdü.

Bir bakayım, eğer saldırı soldan gelirse Piskopos’u Istvhan koruyacak. Ben saldırganla ilgileneceğim. Shane piskoposun uzaklaşmasını sağlayabilmek adına geride duracak. Saldırı sağdan gelirse yine aynısı yapılacak ama bu sefer saldırganla Shane ilgilenecek. Hımmm, sağ tarafta buzdan bir heykel var. Buzdan bir

kuğunun altından eğilerek geçmek zorundaysan saldırmak çok zor. Ama buz kuğusunu doğaçlama bir silah olarak kullanmayı deneyebilirsin.

Veliaht Prens ince kesilmiş sakalı ve yırtıcılara has vahşi bakışlarıyla yakışıklı bir adamdı. Üstündeki tören zırhını kolaylıkla taşıyordu. Stephen üstündeki motifleri inceleyince kabartmaların tamamının aşağı kısımlarda ve bedenle ters açıda olduğunu fark etti. *Kılıcın hayati bir yere yönelmesine olanak yok. Bu sebepten dolayı zırh muhtemelen normalden birkaç kilo fazla ama işlerin kötü gitmesi hâlinde prens bunun içinde rahatlıkla dövüşebilir.*

Piskopos'un geldiği duyuruldu. Hükümdar onu nezaketle ama hürmet göstermeden selamladı.

"Burada birçok tanrınız var," dedi Veliaht Prens.

Muhtemelen Hükümdar'la konuşuyordu ancak Piskopos Beartongue sanki onunla konuşuyormuş gibi başını eğdi. "Gücümünün kaynağı bu, Majesteleri," dedi.

Veliaht Prens'in kaşları kalktı ve ona hem fikir olmaktan çok kabul etme anlamında başını salladı.

Piskopos döndü ve topluluğun önlerine yakın bir yere oturdu. Stephen kendini Veliaht Prens'ten sadece birkaç adım uzakta buldu.

Hemen sonra içeri Asılmış Analık papazları girdi. En genç muhafız aralarında yoktu, kim bilir belki de hasta bir şekilde bir köşeye çekilmişti. Stephen Analığı hiç sevmese de ilk görevinde olduğu çok belli olan o gence karşı bir sempati sızısı duyabiliyordu. Bazı erkekler için bir kraliyet resepsiyonuyla karşı karşıya kalmaktansa bir savaşla yüzleşmek çok daha kolaydı.

Hükümdar Analık adamlarını Piskopos'a gösterdiğinden çok daha büyük bir sıcaklıkla karşıladı. Veliaht Prens'in başını çevirme şekline bakılırsa, bu diğer papazların herhangi birine gösterdiğinden çok daha sıcak bir jestti.

Yani bu pek de sürpriz olmadı. Hükümdar'ın Analığa sempati duyduğunu biliyoruz yoksa yaptıkları her şey yanlarına kalmazdı. Hâlâ Beartongue'un arkasındaydı, onun yüzünü göremiyordu ama ifadesinin dingin olduğuna ve gözlerinin çelik gibi parıldadığına bahse girerdi.

Analığın adamları, salonun karşı tarafında Hükümdar'a gereğinden daha fazla yakın bir konumda toplandılar. Hareketsiz duran Shane bir heykel kadar ciddiye. Istvhan, kılıcının kabzasındaki kabartmalı deseni başparmağıyla okşadı. Stephen olası saldırı yollarını arayarak ortamı tekrar taradı.

"Istvhan sen hiç buzdan bir kuğuyla birini öldürdün mü?" diye fısıldadı.

"Bir keresinde donmuş bir kazla birini bayıltmıştım. Bu da sayılır mı?"

Piskopos gizemli bir öksürük krizine yakalandı.

"Hayır, kazı bir sopa olarak kullanmak zorunda kaldın, değil mi? Kuğu da ise başını koparıp boynuyla bıçaklamaya çalışırsın diye düşünüyorum."

"Hmmm..." Istvhan buz heykeline şüpheli bir bakış attı. "Oladıkça büyük. Ve iyi dengelenmemiş."

"Sanırım iki elini de kullanman gerekir."

"Bunun yerine şamdanlardan birini alırdım sanırım. Bazıları güzel ve ağır."

"Çok fazla hantal. Sen daha şamdanı yerden kaldırmaya çalışırken ben seni buzdan kuğuyla parçalara ayırabilirim."

"Beyler," dedi Beartongue, "Hükümdar'ın dekorunu parçalayıp onunla düelloya kalkışmanızı yasaklıyorum."

"Evet kutsal efendimiz."

"İkinizi de aforoz ettireceğim."

Stephen öksürdü. "Teknik olarak biz sizin kilisenize mensup değiliz kutsal efendimiz."

"O zaman seni *daha da sert* bir şekilde aforoz edebilmek için önce kilise üyeliğine aldıracağım."

"Evet kutsal efendimiz." O ve Istvhan birbirlerine kendinden memnun gözlerle baktılar. Shane ise belki de daha ciddi meslektaşlara sahip olduğu bir yerin hayaliyle uzaklara bakıyordu.

Veliaht Prens'e takdim edilecek bir sonraki grup Dört Yüzlü Tanrı'nın papazlarıydı. Stephen ateş kırmızısı cübbesiyle ikramları sessizce mideye indiren rahibe bakarak Demir Döven Tanrısı'nın çoktan takdim edilmiş olduğunu düşündü. Rüya Gören

Tanrı tek bir paladin göndermişti ama bu fazlasıyla yeterliydi. Boyu 1.80'den fazla olan kadın bir intikam meleği gibi görünüyordu. Hükümdar bile onunla konuştuktan sonra soluklanma ihtiyacı duydu.

“Bu gerçekten de adil değil,” diye mırıldandı Istvhan. “Hepsi böyle görünüyor.”

“Rahibeleri öyle değil,” dedi Piskopos kısık sesle.

“Rahibeleri nasıl görünüyor?”

“Rahibe gibi. *Bilirsin.*”

Istvhan homurdandı. Stephen da öyle.

Sunumda bir duraklama oldu. “Sırada soylular var,” dedi Piskopos. “Sonra lonca liderleri ve son olarak da bağımsız esnaf. Umarım çizmeleriniz rahattır beyler.”

“Evet kutsal efendimiz.”

“Başlama yine.”

Stephen içinde gülmek için güçlü bir istek duydu ama bunu bastırdı. Son zamanlarda ona ne oluyordu böyle? O istikrarlı ve güvenilir olandı. Eğer böyle devam ederse Istvhan gibi saygısız biri olup çıkacaktı. “Piskopos, biz karda zorlu yürüyüşler yaptık ve dizlerimizin üstünde nöbet tuttuk. Sanırım birkaç saat ayakta durmak bizi zorlamaz.”

“Üstelik hepimiz Stephen’n ördüğü güzel çorapları giyiyoruz,” dedi Shane.

Kadının kıkırdaması o kadar sessizdi ki üçü dışında herhangi birinin duyması imkânsızdı. “Ah Sıçan beni affet. Bazen paladinlerin nasıl olduğunu unutuyorum...”

DOKUZ

“Beni bu işe karıştırmama asla izin vermemeliydim,” diye mırıldandı Grace, düşük kesimli korsesine göğüslerini yerleştirmeye çalışırken. Biri içine girse diğeri isyan edip dışarı fırlıyordu. “Bu üstüme olmuyor. İçine sığmama imkân yok. Veliaht Prens’i etki-leyeceğim diye uluslararası bir olaya sebep olacağım.”

“Anlamıyorum,” diye mırıldandı Marguerite, arkadaki kumaşı gevşetmeye çalışarak. “Bana *oluyor*.”

“Ben senden on beş santim daha uzunum.”

“Evet ama göğüslerin öyle değil.”

“Ama dur, nasıl oluyor da...?”

Marguerite daha da yüksek sesle mırıldandı, *bir şey* yaptı –kumaşın yırtılma sesi odayı doldurdu– ve sonra geri çekildi. “Hah! Şimdi oldu mu?”

Grace kendini korsenin içine tıktırdı. “Şey. Evet. Oldu sayılır. Korse çok dar gibi.”

“Bak, korseyi ayarlamamız için önce üstündekilerin yarısını çıkarmamız gerekir.”

Bu düşünce Grace’i ürpertti. “Ben hallederim.”

Marguerite’in giyinme odasıındaydılar, parfüm dükkânının üstünde kendine ayırdığı odalardan biriydi. Grace aynaya bakmak için döndüğünde, gözleri düzinelerce kıyafete kaydı, bazıları dikkatlice yerleştirilmişken bazıları terzi mankenlerinin üzerindeydi ve diğerleri de yığınlar hâlinde istiflenmişti. Mekân garip bir şekilde Grace’e bir cephaneliği hatırlattı.

Belki o kadar da garip değil. Sonuçta bu kıyafetler de onun silahları. Sanırım bu da beni, kılıcını kapıp savaşa girmeye çalışan yeni askere alınmış bir çiftçi yapıyor.

“Hiç de eksantrik bir dâhiymişim gibi görünmüyor,” dedi aynaya bakarken. Korse göğüs bölgesini dramatik bir şekilde değiştirmişti. “Bu ilk iş günündeki bir fahişe gibi görünüyor.”

“Gülünç olma,” dedi Marguerite. “Fahişeler çıkarması çok daha kolay olan kıyafetler giyer. İyi kıyafetlerimin yarısı Kızıl Lonca’dan gelir.” Uzun gümüş rengi bir eşarp aldı. “Şimdi kıpırdama.”

Grace terzi mankenlerinden biri gibi dururken Marguerite eşarby onun boynuna ustaca doladı. Sonuç, yarı kapanan göğüs dekoltesiyle birlikte mütevazıydı. “Bu nasıl görünüyor?”

“Güzel. Ama böyle durma ihtimali yok.”

“Ben iğneyle sabitleyince duracak.”

Yarım saat sonra Grace’in kıyafetlerinin hiçbir parçası bir santim bile hareket etmiyordu. Bazı kısımlara yapıştırıcı bulaşmıştı. Grace tekrar aynaya baktı ve kendini paladinin bu görüntüyü beğenip beğenmeyeceğini merak ederken buldu.

Ah, ne kadar da komik hâllere düşüyorsun. Her şey bir yana onun gibi erkekler muhtemelen kendileri gibi zırh kuşanan kadınları tercih eder. Düşündüm de sanırım zırh içinde bundan daha rahat olurdum. En azından bu kadar korunmasız hissetmezdim.

Marguerite kaşlarını çatarak işine baktı. “Daha yaşlı olsaydın bu çok daha kolay olurdu. Kimsenin kendilerine bir aptallık yapmasına izin vermeyen o uzun gri saçlı, sert ve yaşlı kadınlardan biri. Üç iğne ve bir şapkayla onlardan herhangi birini eksantrik bir dâhi gibi gösterebilirim.”

Koyu renk saçlı, dolgun ve sadece otuz iki yaşında olan Grace, “on yıl kadar sonra geri gelmek ister misin? O zaman bu resepsiyon hakkında kendimi daha iyi hissedebilirim,” dedi.

“Hayır.”

Aniden aklına bir düşünce geldi. “Şey, orada Anuket Şehri’nden soylular olmayacak, değil mi?”

“Onlarca muhtemelen,” dedi Marguerite. “Hayır, sakın panik yapma! Seni kurtlara atacağımı düşünmüyorsun herhâlde?”

Grace yutkundu. Phillip'in şehrin alt tabakalarındaki soylu kadınlarla hatırı sayılır ilişkileri olmuştu. Elbette hiçbirisi, bunca yıldan sonra, onun o ürkek küçük karısını hatırlamazdı. Ama yine de... "Ben... şey... maske takabilir miyim?"

"Maske takmayacaksın," dedi Marguerite. "Hükümdar'ın huzurunda maske takılmaz. Ama bunlardan birini taşıyabilirsin." Grace'in önünde ipek bir mendil salladı. "Parfüme batırılmış olacak ve onu her zaman yüzünün önünde tutacaksın, Hükümdar'ın huzurunda olduğun zamanlar hariç. Ve ben de büyük parfümcünün çok hassas bir burnu olduğunu ve laboratuvarından nadiren ayrıldığını, ancak Hükümdar'ın misafirini şerefletmek üzere bu bir nevi hac yolunu yaptığını söyleyeceğim. Sen de yüzünü çoğunlukla mendille örteceksin. Şimdi, hangi kokuyu istersin?"

"Hiçbir koku istemiyorum," diye mırıldandı Grace. Marguerite'in eşliğinde aşağı indi, elbiseyi ve üstündeki iğneleri göz önünde bulundurarak uzandı ve yüksek raflardan birinden bir kavanoz aldı.

"Ah!" dedi Marguerite koklayınca. "Bu çok ağır! Fena değil ama... ağır."

"Köz fasulye," dedi Grace dalgın bir şekilde. "Neredeyse her şeyin kokusunu yok eder. Bu şekilde, etrafta fark edilmeye değer bir koku varsa burnum temiz olur."

Köz fasulyelerden bir avuç dolusu alıp muslin bir torbaya döktü ve mendiline sardı. Köz fasulyenin kokusu keskin ve ekşiydi, yanık limona benziyordu ve tatlı değildi. Çok fazla şey kokladığında ve sinüslerinde kokuların karıştığını hissetmeye başladığında kavanozu elinin altında bulundururdu.

"Eh, ne de olsa sen eksantrik bir parfüm ustasısn," dedi Marguerite onu yukarı kata geri götürürken.

"Ben bir usta değilim," dedi Grace. "Çıraklık belgelerim..."

"Evet, evet, tamam." Marguerite elini salladı. "Eski kocan ağlak ve küçük bir pislik olduğundan seni usta olarak loncaya kaydettirmedi."

"Şiirsel ama doğru."

"Beni dinle. Loncaya kayıtlı olmaman kimsenin umurunda değil. Kimse bunu bilmiyor bile. Anuket Şehri tüm loncaların birbiriyle konuşamayacağı kadar uzakta."

Grace üstünde durmadı. Eğer biri sorarsa parfüm ustası olmadığını ve Marguerite'in heyecanına yenik düştüğünü söyleyecekti. Ama kimsenin sormayacağını umuyordu.

"Ayakkabılar iyi mi? Sıkıyor değil mi? İyi. Şimdi, son bir şey..." Bir dolabın kapağını açtı ve ışıpta parlayan gümüş renkli bir pelerin çıkardı. Kumaşın içinden geçen metalik iplikler kar yığını gibi parlıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Grace gülerek. "Bunu giymemi mi istiyorsun? Beni herkes fark edecek!"

"Evet, ama pelerini görecekler seni değil," dedi Marguerite. Pelerini Grace'in omuzlarına doladı ve başlığını yukarı çekip iğneyle sabitledi. "İşte. Eğer bir erkek olsaydın, Hükümdar'ın huzuruna başı açık çıkmak zorunda kalırdın ama değilsin, bu yüzden kendini modaya uygun bir şekilde gizleyeceksin. Daha ziyade ben konuşacağım."

"Bu sözünü tutacağını umuyorum," diye mırıldandı Grace.

"Şimdi," dedi Marguerite parmaklarını çıtlatarak, "makyaja geçelim."

Grace iç çekti.

Beklediği kadar acı verici olmadı. Kendisinin tek yapması gereken dişlerini adaçayı ve tuzlu diş tozuyla fırçalamak oldu. Sonra Marguerite yüzünü maydanoz suyuyla silip cildine pudra ve boyaları sürerken kıpırdamadan oturdu.

"Çok olmasın," dedi hafifçe, Marguerite'in fırçayı bir çılgın gibi kullanışını izlerken.

"Benim kadar iyi biliyorsun ki makyajsızmışsın gibi görünmek iki kat daha fazla iş gerektirir."

Grace homurdandı ama kabul etmek zorundaydı.

Marguerite kendi hazırlıklarını çok daha hızlı bir şekilde bitirdiğinde onları bir at arabası bekliyordu. Kıyafetini tamamlayan şapkasıyla Grace'ten daha gösterişli görünüyordu ama yine de kıyafetleri içinde Grace'in olabileceğinden çok daha rahattı.

Şoför onu elinden tutarak arabaya bindirdi. Grace oturduğu anda kendini boğucu bir şekilde kapana kısılmış hissetti. İçerisi ahşap ve deri kokuyordu ve bir de son yolcunun kolonyası: Lavan-

ta, bergamot, karanfil ve limon. Kötü bir koku değildi ama arabada kalan hafif küf kokusuyla pek uyuşmuyordu.

Yastıklara yaslandı. Ya bir tanıdıkla karşılaşırsa? Elbette bu Phillip olmazdı. Phillip'in orada olmasına imkân yoktu. Tanrılar bu kadar zalim değildi. Ama *onu* tanıyan, hatırlayan biri...

"Paladinini buldum," dedi Marguerite aniden.

"Ne?!" Grace hemen doğruldu. O... hayır, kesinlikle bu kadar heyecanlanmamalıydı, bu çok aptalcaydı, o bir paladindi, bildiği kadarıyla bekârlık yemini etmiş olabilirdi, bazıları bunu yapıyordu ve yapmasa bile. sadece onu evine kadar götürmüştü, ona *biraz olsun* ilgi duyduğunu düşündürecek hiçbir şey yapmamıştı...

"Yani tam olarak buldum denemez. Ama yine de listeyi daralttım. Neyse ki senin için şehirde Çeliğin Azizi'nin paladinlerinden sadece yedi tane var. İki kadın ve sanırım sen bile *bunu* fark ederdin. Geriye kalan beş kişiden biri sarışın, biri de saçını kazıtmış. Bu geriye üç tane koyu renk saçlı paladin bırakıyor ve ben cömert davranıp listeye koyu kızıl saçlı olanı da ekliyorum çünkü gece vaktiydi."

"İçlerinden mavi gözlü olan var mı?" diye sordu Grace öne eğilerek.

"Muhabirim bunu hatırlayamadı."

"Muhbirin mi?"

Marguerite omuz silkti. "Eh, sorduğum papazdan bahsediyorum."

"Ona ne söyledin?"

"Gerçeği. İçlerinden bir tanesinin bir arkadaşına yardım ettiğini ve arkadaşımın da ona teşekkür etmek istediğini ama adını bilmediğini." Üç parmağını kaldırdı. "Stephen, Istvhan ve Galen. Bu üçünden biri senin paladinin."

"*Benim* paladinim falan değil. Sadece bana *eve* kadar eşlik etti. Ve şey hakkında konuştuk." *Biz ne hakkında konuşmuştuk?* Gün zambağı ve sokak temizleyicileri ve Grace konuşmanın geri kalan yarısını hatırlayamıyordu. Sadece çok gülmüştü. Muhtemelen rahatlamadan dolayı.

"Çeliğin Azizi'nin paladinleri bekârlık yemini etmez," dedi Marguerite kaşlarını oynatarak.

Grace pembeye döndüğünü hissetti ve arabanın içindeki göreceli loşluğa sevindi. “Öyle değil.” Yatakta başka birini hayal kırıklığına uğratmak ihtiyacı olan son şeydi.

Ona acıyan Marguerite konuyu değiştirdi. “Şişedeki parfüm ne?”

“Şimdi mi aklına geldi?” dedi Grace istemeyerek de olsa eğlenerek. “Hükümdar’a ve Veliaht Prens’e ne zaman sunacaksın?”

Arkadaşı omuz silkti. “Sen bir dâhisin,” dedi sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi. “Ne yaparsan yap dâhiyane olacak. Endişelenmiyorum.”

Grace burun kemerini sıktı. *Dâhi. Şüphesiz.* Haftanın yarısını kokuyu bulmak için delirerek geçirmişti, neredeyse istediği gibi oluyordu ama bir şey eksikti. Kafa karıştırıcı simya kitabından rastgele pasajlar okuyarak geç saatlere kadar uyanık kalmıştı. Gübre yığınlarının manyetik alanları ona yardımcı olamazdı ve parçalanmış bir koyun gözünün eskizi de pek işine yaramıyordu. Birincil ilişkileri ve kokularıyla birlikte takımyıldızlarının bir listesi biraz daha ilginçti. Ayın gerçekten ardıç gibi mi koktuğundan emin değildi ama diğer bilgilerin bazıları ilginçti.

Masanın üstünde oturan Tab patileriyle ellerine vururken, aslan takımyıldızının altında “safran” kelimesini okudu ve “*peki, neden olmasın,*” diye düşündü.

İşe yaramış gibi görünüyordu. Doğru dengeyi sağlamaya çalışarak içine birkaç şey daha eklemişti. Hâlâ mükemmel değildi ama doğru yoldaydı ve Veliaht Prens’in onun daha iyisini yapabileceğini bilmesine gerek yoktu.

Prensın tarifini her ihtimale karşı not almıştı. Eğer bir şekilde ilgi görürse asillere birkaç ay satış yapabilirdi. Daha iyisi de Marguerite’in bunu onun için satmasını sağlayabilirdi.

Araba Hükümdar’ın sarayına varınca durdu. “Hadi,” dedi Marguerite, şoför kapıyı açarken. “Bir prensi etkilemenin zamanı geldi.”

“Ah,” dedi Grace, yüzünü gizlemek için mendilini kaldırarak. “Ne keyifli.”

ON

Stephen sıkılmıştı.

Dolaşma şansları olmamıştı Teknik olarak yapabilirlerdi ama yapmadılar çünkü karşılarında duranlar da hareket etmiyordu. Analık muhafızları papazlarının, paladinler de Beartongue'un arkasında duruyordu ve papaz Piskopos'u kışkırtmaya çalışırken Piskopos ipeksi bir hoşlukla karşılık veriyordu. Her ne kadar Hükümdar'ın karşısında bir kavga çıkma olasılığı çok düşük olsa da paladinlerin hiçbiri Beartongue'ı birkaç dakikan fazla yalnız bırakmayacaktı.

Stephen örgü örmek isterdi ama nedense insanlar örgü ören bir savaşçıyı ciddiye almıyordu. Bunun nedenini hiç anlayamamıştı. Çorap örmek için dört veya beş tane çift uçlu kemik tığ gerekiyordu ve çok büyük olmadıklarından gerçekten istendiği takdirde muhtemelen birinin gözüne saplanabilirlerdi. Yapacağından değil. Ama bunu yapmak için tığı çoraptan çıkarmak zorunda kalacaktı ve sonra da ilmekleri tekrar tığa geri geçirmesi gerekecekti, bu gerçekten çok zahmetli bir işti. Ayrıca yünden kanı temizlemek de mümkün olduğu kadar can sıkıcıydı.

Ayrıca aniden kılıcını çekip bir saldırıyı savuşturmak zorunda kalsa yünü yere düşürme ihtimali vardı, kendini mazoşist gibi hissettiğinden ve şu an ördüğü çoraplarda iki renk kullandığından dolayı ipliklerin dolaşmama ihtimali yoktu, hâl böyle olunca da etrafta insanları öldürmeye çalışırken bir yandan da yün peşinden koşması gerekirdi. Ve tanrı korusun bir de kara gelgit yükselip de bir çılgınlık hâline girecek olursa. Dolaşan örgüyü bir daha asla çözemezdin ve bu gibi bir durumda genellikle çöpe atılması gerekirdi.

O ve Istvhan salondaki her şeyin silah olma olasılığını gözden geçirmişti, bayraklardan üzerinde doldurulmuş bir balıkçıl olan saraylılardan birinin şapkasına kadar. Shane bile onlara katılmıştı. Beartongue sonunda eğer Analık papazının önünde onu güldürmeye çalışmayı bırakmazlarsa onları zindana attıracağını söyledi.

“Sizin zindanınız *yok ki*,” dedi Stephen.

“Kendine bir tane inşa edeceksin ve böylece ben de seni içine atabileceğim!”

“Evet, bu çok pratik *görünüyor*.”

“Senin için Sıçan papazları böyle,” dedi Istvhan. “Çok pratik.”

“Analığın zindanları olduğuna iddiaya girerim.”

“Bir dahaki sefere üçünüzü tapınakta bırakacağım.”

Shane itiraz edercesine hafif bir ses çıkardı. “Beni bu ikisiyle aynı kefeye koymayın.”

“Herkesi aforoz edeceğim ve *kimse* sirke gidemeyecek.”

“Hadi ama, şu tipe bak.” Stephen çenesini karşılarındaki gruba doğru salladı. “Bir zindanı olduğunu siz de biliyorsunuz. Muhtemelen arka bahçesinde.” Beartongue hiç tartışmaya girmeden iç çekti.

Bu, Stephen’ın alışkın olduğundan daha yüksek rütbeli bir papazdı, siyaha çalan çivit renkli cübbesinin manşetleri menekşe rengindeydi. Analık rütbelerini biliyorsa da unutmuştu. En başta kine ne deniyordu? Başpiskopos değildi. Başpapaz mıydı? Kulağa doğru gelmiyordu. Yüksek rütbeli papaz mı?

“Başkeşişin burada olmamasına şaşırdım,” dedi Beartongue yüksek sesle onun adına soruyu yanıtlayarak.

“Batı’daki sapkınlıklarla uğraşıyor,” dedi mor manşetli papaz.

“Ah, evet.” Beartongue içkisini yudumladı. Paladinlerin hiçbirinin hareket etmeyi planlamadığı belli olunca Shane’den kendisine içki getirmesini istemişti. Shane ona içkisini kınından çıkmış bir kılıç sunan birinin ciddiyetiyle sunmuş sonra tekrar arkasındaki yerine geçmişti. Stephen o an Veliaht Prens’in dudaklarının seğirdiğini gördüğünü sandı ama söylemek zordu. “Bir sürü sapkın. Ve sanki gittikçe daha da artıyor gibiler.”

“Sapkınlık büyük bir endişe kaynağı,” dedi papaz her bir kelimeyi vurgulayarak ve doğrudan Beartongue’a bakarak.

“İncelik öyleymiş gibi görünmüyor,” diye mırıldandı Istvhan. Shane’in ne düşündüğü pek anlaşılmıyordu ve Stephen, gülme isteği geçene kadar karşı sütundaki oymaları inceledi.

“Analığın endişeleri elbette ki hepimiz için geçerli,” dedi Bear-tongue, öylesine yumuşak bir şekilde konuşmuştu iki inanç arasındaki uzun ve işkenceli yasal geçmişi bilmeyen biri bu ifadeyi hiç sorgulamadan kabul ederdi. Ancak Veliaht Prens’in maiyetindeki biri bu geçmişi iyi biliyor olacak ki, Stephen onların tarafından gelen bastırılmış bir kıkırdama duydu.

Analık papazı gücendiğini belli etmeyecek kadar kurnazdı ama ellerini manşetlerinin içine soktu ve Piskopos’la sohbet etmeye çalışmayı bıraktı. Bunun yerine Veliaht Prens’e döndü: “Vatanımız hakkında ne düşünüyorsunuz majesteleri?”

Veliaht Prens’in kendisiyle konuşulduğunu fark etmesi vakit aldı. Stephen onun adamı dikkate alma zahmetine katlanmamasının Hükümdar’ı memnun etmek için mi yoksa özellikle onu kızdırmak için mi olduğunu merak etti. Sonunda papaza bakan prens, “Charlock’a benzemiyor,” dedi konu hakkında söylenmesi gereken her şeyi söylemiş birinin tonuyla.

“Ne açıdan?” diye sordu Analık papazı. Stephen hiçbir şeyi için olmasa da adamı en azından ısrarcılığından dolayı takdir etmek gerektiğini düşündü.

Veliaht Prens’in bakışları topluluğun üstünde gezindi, üstlerindeki gülünç kostümlerle onun muhafızlarını taklit eden saray mensupları, gölgelerde kendi rütbe oyunlarını oynayan asiller. Papazların bulunduğu sıralara baktı, Demir Döven Tanrı’nın seçilmişleri Rüya Gören Tanrı’nın iblis avcısının yanında duruyordu. Tekrar Analığın adamına baktı.

“Nemli.”

Stephen, hava durumu hakkında daha önce bundan daha kırııcı tonda bir yorum duymuş muydu bilmiyordu. Hükümdar her zamanki gibi ifadesiz bir şekilde ellerini bastonunun üzerine koydu. Beartongue hafifçe prene doğru dönmüştü ve Stephen onun içkisine bakarak gülümsediğini görebiliyordu.

“Evet,” dedi Analık papazı. “Evet. Elbette. Charlock çok... çok daha kuru, öyle değil mi?”

Veliaht Prens cevap vermeye gerek duymadı. Kelimeler havada asılı kaldı ve cevap gelmedikçe çok daha acı verici bir hâl aldı.

Hükümdar bastonunu yere vurarak zanaatkârların hediyelerini sunma vaktinin geldiğini söylediğinde derin bir rahatlama oldu.

“Mendili kaldır,” diye mırıldandı Marguerite. “Sıra bizde. Beni takip et ve seninle konuşulursa konuş. ‘Parfüm ustası’ dediğimde reverans yap.”

“Ama ben öyle değilim ki...”

“Parfüm ustası Grace Angelica’dan, hediye bir parfüm,” dedi her şeyi duyuran uzun boylu zayıf adam.

Marguerite öne çıktı ve Grace onu annesinin peşinden giden bir ördek yavrusu gibi takip etti. Kendini korkutucu derecede gözler önünde hissetti.

“Yüce bilge,” dedi Marguerite Hükümdar’ın önünde eğilip şapkasıyla yeri süpürürken. “Majesteleri. Parfüm ustası bu önemli fırsat için özel bir koku hazırladı ve siz majestelerinin güzel şehrimizin işçilik yeteneklerinden keyif almasını umuyor.”

Nasıl böyle şeyler söyleyebiliyor? Ve bunları normal insanların kullanacağı türden şeylermiş gibi hissettiriyor? Gecikmeli de olsa reverans yapması gerektiğini hatırlayan Grace elinden geldiğince çok eğildi. Dizleri titriyordu ve ağzının kupkuru olduğunu hissediyordu. Ben bir usta değilim. Değilim. Bunu yüksek sesle ilan etmek istiyordu ama sesi çıkmıyordu.

Kimse onu ihbar etmek için koşmadı. Veliaht Prens’in yanındaki adam küçük cam şişeyi almak için öne doğru çıktı ancak majestesi elini kaldırıncaya durdu.

“Sizin yerinize hizmetkârınızın konuşmasına izin mi veriyorsunuz?” diye sordu Veliaht Prens.

Ah kahretsin ah kahretsin, benimle konuşuyor. Kahretsin kahretsin ne söyleyeceğim ne söyleyeceğim?

Hırıltılı bir sesle tam olarak doğruyu söyledi: “Benden daha iyi konuşuyor, efendim.” Ve sonra hemen ekledi: “Ekselansları demek istedim. Ekselansları.”

İşte bu kadar, kendimi yalan yere bir usta olarak tanıttım, uluslararası bir olaya neden oldum ve şehre bir ticaret ortağı kaybettirdim. Bunun olacağını biliyordum. Şehri terk edip ismimi değiştirmem gerekecek. Yine. Normal insanlar şehirlerini terk edip isimlerini değiştirmek zorunda kalmazlar. Bu korkunç bir alışkanlık.

Veliaht Prens elini uzattı. Hiddetli bakışları ve neredeyse altın gibi görünen açık kahverengi gözleri vardı. Grace adamın üstünden yayılan karanfil kokusunu alabiliyordu. Tabii, elbette. Prenslerin zırhlarındaki yağın ne kadar pahalı olduğu konusunda endişelenmesine gerek yoktu. “Bu koku nedir?”

Grace bu konuda daha sağlam bir zemindeydi. “Baş notası baharat, efendim. Zencefil ve karanfil. Kalp notası kehribar ve reçine ve bir tutam safran.” Yutkundu. “Bana güç ve, ve, ve sıcaklığı düşündürüyor.”

Konuşmayı kes, dedi kendine ve bir kez olsun dinledi.

O dehşet içindeyken prens elini çevirdi ve bileğini belirgin bir hareketle ona uzattı.

Üstüne biraz parfüm mü sürmeliyim? Elbette öyle. Yapacağım şey bu. En azından karanfil ile ters düşmeyecek bir koku. Ah tanrım. Grace, Marguerite’e baktı. Marguerite ona şişeyi uzatırken çok anlamlı bir bakış attı. Belli ki bir şey anlatmaya çalışıyordu ama Grace’in bunun ne olabileceğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu.

Grace sanki bir rüyadaymış gibi –bir yere geç kaldığı ve sonunda çıplak olduğunu fark ettiği türden bir rüya– şişeyi aldı, kapağı ustaca çevirerek açtı ve başparmağına doğru eğdi. Başparmağını Veliaht Prens’in bileğinde gezdirdi ve tenindeki yağın parıltısını gördü. Zihni tamamen boştu.

Marguerite şişeyi geri aldı.

Veliaht Prens bileğini kaldırıp kokladı, sonra gülümsedi. “Değin gibi parfüm ustası,” dedi.

Ve sonra bitti, Marguerite onu parlak ışıklı salonu çevreleyen gölgelerin içine götürdü.

“Bu muhteşemdi!” diye fısıldadı. “Charlock’ta parfümden hoşlandıklarını biliyordum ama seninle konuşacağını hiç tahmin etmemiştim! Bu harika!”

“Öyle mi?” diye sordu Grace uyuşuk bir şekilde.

“Harika idare ettin.”

“Kekeledim ve ona ‘efendi’ dedim.”

“Evet ama sorun değil. Kraliyet insanların gergin olmasına alışkındır. Ama o bundan hoşlandı. Ve sen belirgin bir şekilde çok samimiydin.”

“Paladin sayesinde,” dedi Grace belirsiz bir şekilde. “Zencefilli kurabiye gibi. Sadece sıcak olması gerekiyordu, bu yüzden kehribar ekledim. Ve hepsini birleştirmek için biraz misk vardı. Ona misk kedisinden bahsetmedim, değil mi? Aman Tanrım.”

“Sana içecek bir şeyler getireyim,” dedi Marguerite kararlı bir şekilde. “Bayılacak gibisin.”

“Yapabilir miyim?”

“Hayır.”

“O zaman bir içki iyi olur.”

“Burada dur, mendilini kokla ve hiçbir yere gitme.”

“Sanırım buna söz verebilirim.”

ON BİR

Parfümcü Veliaht Prens'e hediyesini sunarken Stephen onu gördü. Ve hemen, neredeyse yüzünü bile görmeden tanıdı. İlk düşüncesi kalabalığın arasından sıyrılıp onunla konuşmak oldu ancak kurallar üstün geldi. Kraliyet sunumunu kimse bölemezdi. Bu hem kendisi hem de parfümcü için kötü olurdu. Kızın yanında kıvrımlı hatları ve canlı tavırlarıyla Hükümdar ve Prens'le konuşan ve yerlere kadar eğilip tüylü şapkasını savuran bir arkadaşı vardı; bu, kafasında ironik bir şekilde kolaylıkla silaha dönüştürülebilecek doldurulmuş balıkçılı taşıyan o kadından başkası değildi. Buna karşılık parfümcü, başlığı aşağı çekilmiş gümüş peleriniyle sanki tanınmak istemeyen buzdan bir figürdü.

Yerini korudu ve dilini tuttu. Varsayımında bulunmayacaktı. *Sadece bir paladin değil bir erkek, herhangi bir erkek bunu bilir. Hakkın yok. Sana hiçbir şey borçlu değil. Seninle tekrar konuşmak istemeyebilir bile. Onunla eve yürürken sana iyi davranmış olması hiçbir anlam ifade etmiyor. Korkmuştun ve yardımına ihtiyacı vardı. Senden de korkmuş olabilir. Kadınların çoğu temkinli oldukları yabancı erkeklere iyi davranır. Hiçbir anlamı yok. Peki sen ne düşünüyorsun? O seninle ilgilense bile sen yapamazsın, ruhunun yarısı bir yaradan ibaret. Tanrın öldü. Unuttun mu?*

Hayır. En azından bunu asla unutmazdı.

Istivhan ona baktı. Birbirlerini yeterince uzun zamandır tanıyorlardı ve Stephen hareket etmese bile onun ani gerginliğini hissetti. "Sorun mu var?"

"Parfüm ustası Grace Angelica'dan, hediye bir parfüm," diye duyurdu haberci.

Grace. Adı Grace.

Istvhan genişçe sırttı, bembeyaz dişleri sakalının arasından parlıyordu. “Ah. Sorun yok.”

“Sadece onunla evine yürüdüm,” dedi Stephen bir nefeste. “Hiçbir anlamı yoktu.”

“*Senin* için bir anlamı vardı.”

“Bunun ne alakası var?”

“Git de bak onun için de bir anlamı var mıymış?”

“Yapamam! Ben, yapamam.”

“Aziz’in nefesi adına, dostum, ne oldu sana?”

“Hiçbir şey!”

“Kadınlarla ilişki kurmak konusunda hiçbir problemin yoktu.”

“İşler değişti.”

“Sadece *konuş* onunla, seni aptal herif.”

“Ben bir *onur muhafızıyım*.”

“Sıçan’ın hatırına, git ve onunla konuş,” diye homurdandı Piskopos Beartongue. “Keşke ikiniz de okul kızları gibi arkamda fısıldaşmayı bıraksanız.”

Stephen hediyein sunulmasını seyretti. Veliaht Prens parfümcüyle konuştu –*Grace’le*– ve ona elini uzattı. Grace dehşete kapılmış görünüyordu. Stephen içinde Veliaht Prens’i pataklamak için güçlü bir istek duydu, ki bu hiç diplomatik olmazdı.

Kızın ne dediğini tam olarak duyamıyordu. Kokuyu prensin bileğine sürerken çok sessiz konuşuyordu. Adamı dövme isteği derinleşti, karardı.

Onu korkutuyor. Ona dokunuyor ve kız korkuyor.

Kara gelgit şimdi yükselse ileri atılırdı. Istvhan onunla piskopos arasında dururdu ve tek yapması gereken yirmi dört adım atmaktı. Bunu hızlıca yaparsa Prens’in muhafızları onu zamanında göremezdi. Prens kendisi dövüşmek zorunda kalırdı ama o zamana kadar kara gelgit çoktan başına kadar yükselmiş olurdu ve Stephen’in yapması gereken tek şey buna güvenmekti.

Shane, Stephen’a bakmak için başını sertçe çevirdi. Stephen bu hareketi gözünün ucuyla yakaladı ve düşüncelerini durdurdu.

Grace geri çekildi. Veliht Prens bileğini burnuna doğru götürüp duyamadığı bir şeyler söyledi.

Sonra bitti ve küçük, kıvrımlı kadın Grace'i kalabalığın içine doğru götürürdü. Stephen nereye gittiklerini takip etmeye çalıştı ama onları hemen gözden kaybetti. *Lanet olsun!*

"Hadi git!" diye fısıldadı Istvhan.

"Yapamam!"

"Senin gibi bir adama 'kardeş' diyebildiğime inanamıyorum."

"Değilim..."

"Ben hiç senin bu kadar korkak olduğunu düşünmemiştim."

"Lanet olsun Istvhan..."

"Paladin Stephen," dedi Piskopos Beartongue soğuk bir şekilde, "görevinden alındın. Git konuş şu kadınla ya da en azından Istvhan'ın sana fısıldamaya devam etmeyeceği bir yere geç."

Stephen ona ağız açık bakakalmayacak kadar iyi eğitilmişti ama gözlerinin kocaman açıldığını hissetti. Zindanlar hakkındaki önceki konuşmasının tersine kadın şu an şaka yapıyor gibi görünmüyordu.

"Araya girmemde sakınca yoksa," dedi Shane, her zamanki ciddi tavrıyla, "eğer gümüş rengi giyen kadından bahsediyorsanız, şurada duruyor ve sanırım bayılmak üzere."

Stephen fırladı.

Bayılmayacağım. Grace kendini kararlı bir şekilde telkin etti. Burada duracağım ve nefes alacağım ve bayılmayacağım. Bayılmak olay yaratır.

Olay yaratmak, Yapmadığımız Şeyler Listesinde cinayetten bir üst sırada yer alıyordu.

Korsesi çok sıkıydı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti ama şimdi oradayken mekân sıcak ve havasızdı ve diğer tüm insanlar havayı tüketiyordu... Köz fasulyeden derin bir nefes aldı. Keskin koku onu sakinleştirip kafasını boşalttı. Mendilini biraz indirdiğinde yanından geçip giden kokuları içlerinde boğulmadan tadabiliyordu.

Bakalım, sandal ağacı, elbette. Her zaman sandal ağacı lavanta, bergamot, birisinde çok hoş bir portakal çiçeği kokusu var ve karanfil, bu hiç de ucuz bir koku değildi.

İyi giyimli genç bir adam, Tab'in kışından bir yılda çıkandan daha fazla misk sürmüş bir şekilde yanından geçti. Grace kendi kendine başını salladı, mendilini tekrar burnuna kaldırdı.

Bunu yapabilirim. Yapıyorum. Marguerite su, meyve kokteyli ya da başka bir şeyle geri gelecek ve ben de onu içeceğim ve sonra sessiz bir köşeye gideceğiz ve kısa süre sonra buradan çıkıp eve gideceğim ve bu elbiseleri üstümden çıkaracağım ve benim yokluğumda Tab'in hangi yastığı mahvettiğini göreceğim.

Ve sonra arkasından bir ses duydu ve bütün dünyası altüst oldu.

"Aman Tanrım, ayakkabılara bayıldım! Nereden aldın bunları?"

Bu sesi tanıyordu.

Kendisini evlenmeye zorlamayan evli erkeklere düşkün olan, zengin dul Leydi Vance. Dört yıl önce Anuket Şehri'nde bulunan ve bir parfüm üreticisinin ona özel yaptığı parfümle övünen Leydi Vance.

Grace'in üstüne sıcak bir dalga çöktü. Başının döndüğünü ve hasta olduğunu hissetti. Kaçabilirdi ama ayakları yere çivilenmişti.

"Gerçekten mi?" dedi Leydi Vance ayakkabıların sahibine cevaben. "Ne kadar da hoş bir cüret! *Hayır için fakir semtlerde dolaşıyordun demek.* Ah, ne kadar da eğlenceli!"

Benimle konuşmuyor. Benimle konuşmuyor. Beni görmedi. Benim burada olduğumu bilmiyor. Grace mendili yüzüne bastırdı ve acımsı kömürleşmiş fasulye kokusunu içine çekti. Kadının nerede olduğunu görmek ve hangi yöne kaçacağını bilmek için yoğun bir arkasına bakma dürtüsüyle kedinin gitmesini bekleyen bir fare gibi tamamen hareketsiz kalma arzusu arasında kalmıştı.

Gözleri umutsuzca Marguerite'i aradı ve onu içecek masasının yanında gördü, açıkça kurtulmak istediği bir sohbet içindeydi ama çok uzaktaydı. Ona ulaşmak için Grace'in doğrudan Leydi Vance'in önünden geçmesi gerekecekti.

Eğer arkasını dönerse bunu yapabilirim. Hızlıca gidebilirim. Eksantriğim, kimse farkına varmaz. Sadece bakıp yüzünün ne tarafa dönük olduğunu görmem gerek ve eğer bana bakıyorsa arka-

mı bu tarafa dönerim, ama çok hızlı değil, böylece fark etmez, ah tanrılar tanrılar, eğer herhangi biriniz beni seviyorsa, Sıçan, Ana ve Rüya Gören Tanrı lütfen yardım edin.

Cesaret edebildiğince az bir şekilde başını çevirdi ve Leydi Vance'in profilinin görüş alanına girdiğini gördü.

Ah tanrılar, ah tanrılar, beni görmesi için bu tarafa bir bakış atması yeter.

Leydi Vance yanındaki kişinin söylediği bir şeye güldü ve yelpazesini şaklatarak açtı. Bakışları kalabalığın üzerinde gezindi, Grace'i belirsiz bir merakla ama tanımadan geçti ve sonra tekrar yanındaki kişiye döndü.

Grace dizlerinin zayıfladığını hissediyordu. Köz fasulye soludu. Sıcak baş dönmesi hissini umduğu kadar azaltmadı. Sanki fasulyeler durumu daha da kötüleştiriyor gibiydi, mendili biraz indirip temiz hava solumak zorunda kaldı.

Bayılacak mıyım? Yapamam. Hayır, bayılamam. Eğer bayılırsam mendilimi düşürürüm ve o beni görür ve beni tanır. Son seferinde bayılmamıştım. Şimdi de bayılmam!

Vance kendini yelpazeledi ve parfümünün kokusu Grace'e kadar ulaştı. Çok fazla sürmüştü. Her zaman çok sürerdi.

Melekotu kökü, diye düşündü Grace kasvetli bir hâlde, karanfil, lavanta, bergamot, reçine, turunç ve beyaz misk, Isparta gülü ve kahretsin, aynısı, tam olarak aynısı. Kokuyu tenine de sürdüğünden ve çok fazla miktarda kullandığından pudramsı ve tatsız bir hâl alıyordu, koku anıları çağrıştırdı, parfümün işe yaramasının sebebi de buydu zaten.

Geniş pencereleri olan uzun ve dar bir oda. Parfüm satış odası zarif özel bir açılış için hazırlanmıştı. Müşteriler ileri geri hareket ediyor, deneme ürünlerini kokluyor, şarap içiyor ve birbirlerine karşı nahoş davranıyorlardı. Grace bu etkinliklerden nefret ediyordu, ancak Phillip, soyluların, eğer bunu yaparken görülebilirlerse, bir şey satın almasını sağlamanın tek yolunun bu olduğunu söylüyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Leydi Vance, yelpazesini Grace’e doğru sallayarak. “Siz Phillip’in karısı olmalısınız.”

“Öyleyim,” dedi Grace, başını nazikçe eğerek.

“Aman Tanrım! Affedersiniz –beni affetmelisiniz– Phillip’i acımasızca tekelleştiriyorum.” Komplocu bir tavırla Grace’e göz kırptı, ne kadar da yaramazlık hareketi. “Kendisi sizin buna aldırmadığınızı söylüyor, ama tabii ki erkeklerin kadınlar hakkında en ufak bir fikri yok, değil mi?”

Grace zorla gülümsedi. “Aldırmıyorum,” dedi. Phillip’in üst tabakayla kaynaşmaktan hoşlandığını biliyordu ve onun bunu yapmasına izin vermekten son derece mutluydu.

“Çok *tatlısınız*,” Vance ona gülümsedi. “Phillip bana bu hoş parfümü yaptı, kokladınız mı – ah, ne kadar da aptalım, elbette koklamışsınızdır.”

Koklamıştı. Söz konusu parfümü Grace kendisi yapmıştı, elbette. Az miktarda sürülünce hoştu ama fazlası baygınlık vericiydi.

“Çok *da* harika bir âşık. Ama tabii ki size bunu söylememe gerek yok!”

Başka bir şey daha söylemişti. Grace dudaklarının hareket ettiğini hatırlıyordu, ama o sıcak, baş döndürücü dalga etrafını sarıp kalbine çökmüştü.

Çok harika bir âşık.

Phillip hiçbir zaman böyle bir şey yapmadığına, hatta parfüm sattığı kadınlardan hiç hoşlanmadığına yemin etmişti. Bunu sorduğu için ona kızmıştı. Grace ona güvenmiyor muydu?

Buna aldırmadığınızı söylüyor.

“Aman Tanrım,” dedi Leydi Vance, yüzünü ekşiterek. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Bu parfümü teninize sürmemelisiniz,” dedi Grace kesin bir dille.

“Ne?”

Grace başını iki yana salladı. Dünya kulaklarında uğulduyordu ve kendi konuşmasını zar zor duyabiliyordu. “Bu parfüm. Teninize uymayan esansiyel yağlar içeriyor. Bazı insanlar bunları kullanamaz. Siz de onlardan birisiniz. Sonra talk pudrası gibi toz hâlini alıyor.”

Leydi Vance ona ağızı açık bakakaldı. “Ama Phillip bunu *benim için* yaptı,” dedi sesini yükselterek.

“O zaman saçınıza sürün ya da küçük bir şişeye koyun. Teninize değil. Bu koku teninize uymaz.”

Leydi Vance’e baktı ve Vance de ona baktı. Sonra Phillip’in Vance’in omzunun üzerinden onlara doğru geldiğini gördü ve dönüp uzaklaştı. Phillip’le konuşmak zorunda kalırsa gözyaşlarına boğulur ya da ona öfkelenirdi ve sonra herkes öğrenirdi... herkes öğrenirdi...

Herkes zaten öğrenecek. Leydi Vance Phillip’in karısının ne kadar tuhaf bir farecik olduğunu herkese söyleyecek.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi, eğer zamanında kaçabilirse, eğer başı dik bir şekilde o uzun odadan geçip arka merdivenlerin kapısını gizleyen perdeye ulaşabilirse, oradan geçerse, işte o zaman her yer karanlık ve şükürler olsun ki serin olacaktı, badana ve tahtalara işleyen yağ kokusunu duyacaktı. Öne doğru düştü ve sonra merdivenlerden elleri ve dizleri üstünde çıktı ama bu önemli değildi çünkü kaçmıştı ve kimse onu göremiyordu ve hâlâ çok karanlıktı...

Anı silinip gitti. Panik havasının yatışması ise daha uzun sürdü.

Etrafında onu ayakta tutan kollar vardı. Bu herhangi bir anının parçası değildi, değil mi? Phillip yıllarca onu hiç böyle tutmamıştı. En azından ilk birkaç aydan sonra. Ondan önce de... yaşlı parfümcü elbette ki onu hiç böyle tutmamıştı.

Hayır. Bu gerçektir. Ve yüzü birinin göğsüne doğru eğilmişti ve karanlık çekilmeye başlıyordu. Mendilini bir yerlerde kaybetmişti ve büyük nefesler alıyordu... zencefilli kurabiye mi?

Başını geriye doğru eğdi ve derin mavi gözlere baktı.

“Tekrar karşılaştık,” dedi paladin.

ON İKİ

“Tekrar karşılaştık,” dedi Stephen ve anında şöyle düşündü: *Güzel, bu söylenecek en aptalca şeydi.*

Parfümcünün şaşkın bir ifadesi vardı, sanki nerede olduğundan veya oraya nasıl geldiğinden tam olarak emin değilmiş gibiydi. Bu pek de şaşırtıcı değildi çünkü paladin nihayet ona ulaştığında kız bayılmanın eşiğinde gibi görünüyordu.

Shane kızı ona gösterdiği anda harekete geçmişti ama koşamamıştı. Zırhlı bir adam kalabalığın içinde koştuğunda, insanlar çığlık atıp yolundan çekilme eğiliminde olur. Piskopos’un bunu açıklaması gerekirdi. Bu yüzden acı verici bir yavaşlıkla yürümek zorunda kalmıştı, onun başının yavaşça öne doğru düşmesini izlerken düşünüyordu, *oraya zamanında gitmeme izin verin, oraya zamanında gitmeme izin verin, lütfen tanrılar, oraya zamanında gitmeme izin verin.*

Kalabalığın arasından yavaşça sürünerek geçmek muhtemelen hayatından bir yıl götürmüştü ama o bayılmadan yetişmeyi başardı. “Bayan Angelica,” dedi, kolunu onun omuzlarına dolayarak, “sizi tekrar görmek çok güzel.”

Nefes alış hızı hızlı ve sığdı, başını kaldırmadı ya da onun varlığını fark etmedi. Stephen onu dik tutarak bir kapı ya da girinti ya da görünmeyecekleri bir yer arayışında arka duvara doğru yönlendirdi, bunun bir zehirlenmeden mi, uyuşturucu bir maddeye maruz kaldığından mı yoksa sadece odadaki kalabalığın sebep olduğu ısı sebebiyle mi olduğunu anlamak istiyordu.

Arka duvar rahatsız edici derecede boş görünüyordu. Duvara bakan paladin düşündü, *şimdi ne yapacağım?* Ve sonra birisi omzuna dokundu.

Demir Döven Tanrı'nın papazı bir buçuk metreden biraz uzundu, Kardeş Francis'ten daha yaşlıydı ve ağaç gövdeleri genişliğinde pazıları vardı. "Paravana doğru git," dedi başını sağa doğru sallayarak. "Arkasında bir kapı var, seni tuvalete götürüyor."

"Aziz seni korusun," diye soludu Stephen refleks olarak, Aziz'in artık kimseyi kutsamak için var olmadığını bir anlığına unutmuştu. "Yani –ah– yani, Sıçan demek istedim..."

Demir papazı sırtıttı. "Ya o korusun ya da Demir korusun, genç."

Kapının diğer tarafındaki koridor en az on derece daha soğuktu. Stephen, Grace'in bayılmadığını görünce mutlu olmuştu ama kız uyurgezer gibi yürüyordu.

"Hey," dedi. "İyi misiniz Bayan? Grace?"

Başını kaldırdı ve sonunda ona odaklanmış gibi göründü ve işte o zaman paladin buluşmalarıyla ilgili o son derece aptal şeyi tekrar söyledi.

Kızın gözlerine biraz daha farkındalık geldi. Stephen onun başlığını yüzünden geriye doğru itti. Onu bırakıp geri çekilebileceğini biliyordu, ama belki de daha değil, düşmeyeceğinden emin olana kadar değil.

"Bir yerinize bir şey mi oldu?" diye sordu. "Bayılacak gibi görünüyordunuz, o yüzden sizi buraya getirdim. Burada havanın daha serin olacağını düşündüm."

"Daha serin," dedi. "Evet. Çok sıcaktı, değil mi? Ve tanıdık bir koku aldım ve... ve hava çok kapalıydı." Titredi ve adam bu durum geçene kadar kollarını ona daha sıkı dolama isteğine karşı koydu.

Eğer onun bu kadar sıcaklamış olmasından endişelenseydin etten bir yorgan gibi onun üstüne çökmezdin.

"Kokular sizi sık sık böyle etkiler mi?" diye sordu, kendini görmezden gelerek.

"Bazen," diye itiraf etti. "Kokular anıları canlandırmada çok iyidir ve tüm anılar iyi değildir."

"Hayır, değildir."

Grace hâlâ ona yaslanıyordu. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve eğer Stephen başını biraz eğse onu öpebilirdi. Bir anlığına da olsa bunu yapmayı gerçekten düşündü. Çok mu korkunç olurdu? Sa-

dece dudaklarını onun dudaklarına sürterek, hiçbir şey talep etmeden, sonra geri çekilerek ve...

Aziz aşkına, senin neyin var? Sadece birkaç dakika önce bayılmak üzere olan bir kadından faydalanmayı mı düşünüyorsun? Ve kendine paladin mi diyorsun?

Vücudu şövalye gibi hissetmiyordu. Vücudu aniden kızın ona ne kadar yakın olduğu ve göğüslerinin göğüslerine bastırılmış olduğu gerçeğini fark etmişti. Korse giymişti ve nefesini kontrol etme mücadelesi göğüs civarında çok şey yaşandığını ifade ediyordu.

Başlığından kurtulan saçları koyu dalgalar hâlinde paladinin ellerinin üzerine dökülmüştü. Temiz ve tanıdık bir şey kokuyordu, hiç şekerli bir koku değildi. Sedir ağacı mı? Daha önce sedir gibi kokan bir kadınla hiç tanışmamıştı. Belki de bir parfümcü olduğu içindi. Paladin elini kaldırıp kızın saçını yanağından uzaklaştırdı.

O zaman boğazında atan nabızı gördü. Ağzını ağızıyla kapattığını, dudaklarının rengini öptüğünü sonra çenesinden aşağı kaydığını ve kalbinin teninin altında hızla attığını hissettiğini çok net bir şekilde hayal edebiliyordu.

Dur. Dur. Böyle duygulara sahip olamazsın. Sahip olsan bile böyle kadınların senin gibi erkeklere karşı benzer duyguları olmaz.

Stephen kızın omuzlarını bıraktı ve geri çekildi, dengesinin göründüğünden daha az olması ihtimaline karşı ellerini hâlâ üst kollarında tutuyordu. Kız silkelenip bir adım geri çekildi ve elleriyle ön kollarını ovuşturdu.

“Ah şey, yardımcınız sizi arıyor olabilir mi?” diye sordu Stephen.

“Marguerite mi? Evet. Evet, bana su getirecekti ama sanırım biri onu lafa tuttu.”

“Yine Squire,” dedi devasa şapkasıyla kapıda beliren kıvrımlı kadın. Stephen, kadının ne zamandır orada durup ikisini izlediğini merak etti. “Karısı hac yolculuğuna çıkacakmış ve aylarca burada olmayacakmış. Bunu göz kırparak defalarca yineledi.”

“Zavallı Marguerite!” dedi Grace gülerek. Stephen’dan uzaklaştı ve paladinin elleri iki yanına düştü.

“Evet, öyle. Ona kırsala karşı ne kadar büyük bir tiksinti duyduğumu söyledim. İşte al, suya en yakın olan içecek buydu. Por-

takal kabuğu ve bir çeşit meyve aroması ama çok tehlikeli bir şey değil sanırım.”

Grace içkiyi yudumlayıp dilinin üstünde yuvarladı. “Üzüm, mürver, melisa...”

“Bunu yapınca âdeta rahatsız edici oluyor,” dedi Marguerite Stephen’a. Stephen’ı baştan aşağı süzdü, açıkça tarttı, Stephen kendini potansiyel bir fetihten çok açık artırmadaki bir at gibi hissediyordu. “Hmm, sen Grace’in paladini olmalısın.”

Bu onun şaşkın bir kahkaha atmasına neden oldu. “Daha önce tanışmıştık, evet. Ona evine kadar eşlik ettim. Adım Stephen.”

Marguerite, Grace’e muzaffer bir bakış attı. Stephen bunun farkına varıp varmaması gerektiğini merak etti.

“Senin hakkında çok şey duydum,” dedi Marguerite elini uzatarak.

“Şey... öyle mi?”

“Evet. Kesinlikle.” Grace’in yan tarafına dirsek attı. Grace sıçradı. Aralarında bir tür iletişim olduğunu fark etmemek için gerçekten çok aptal olmak gerekirdi, ancak Stephen bunun ne olabileceği konusunda en ufak bir fikre sahip değildi.

“Kendinizi daha iyi hissediyorsanız,” dedi aniden garip bir şekilde, “lütfen, sizi burada tutmayayım...”

“Daha iyi. Evet.” Grace derin bir nefes aldı, sonra kaşlarını çatı. “Hepsi bu lanet korse yüzünden, yemin ederim. Çok sıkı olduğunu biliyordum.”

Onu gevşetmeyi asla teklif etmeyeceğim. Etmeyeceğim. Ben bir beyefendiyim. Stephen’ın yüzünde nazik bir ilgi ifadesi belirdi ve gözlerini kızın köprücük kemiği hizasında durmaya zorladı, bu arada beyninde birer birer çözülen bağcıkların şehvetli görüntüleri canlanıyordu.

Aşağı.

“Artık gidebilir miyiz? Sunum kısmı bitti mi?” diye sordu Grace biraz hüzünlü bir şekilde.

“Evet, evet,” dedi Marguerite. “Seni eve götüreceğiz. Üzgünüm işler bir an için kontrolden çıktı ama çok iyi kotardın.”

Tam kapıya doğru dönmeye başlamıştı ki Grace, “o taraftan değil!” dedi.

Marguerite kaşını kaldırdı. Stephen da öyle.

Grace kızardı. “Ben... biz o taraftan gidemeyiz. Orada beni tanıyan biri var. Eee. Anuket’ten.”

Anuket şehrinden mi? Kendisi oralı mı? İlginç, ama beni ilgilendirmez.

Marguerite’in diğer kaşı da havaya kalktı. “Kim?”

“Leydi Vance,” dedi Grace isteksizce.

“Ah, kahretsin,” diye mırıldandı Marguerite. “*Elbette*, bu Archenholt’un bu yakasındaki en büyük dedikodu olur.” Kaşlarını çattı. “Buraya sık gelmiyorum, kalabalığa karışmadan dışarı nasıl çıkılır bilmiyorum.”

Stephen boğazını temizledi. “Binadan çıkmak için farklı bir yol arıyorsanız, sanırım şu an nerede olduğumuzu anladım. Bu koridor bir at nalı şeklinde olmalı ve şuradan dönersek Hükümdar’ın kürsüsünün bulunduğu yerin arkasına ulaşırız. Orada Hükümdar’ın kullandığı giriş ve muhafızlar var.”

“Muhafızlar mı?” dedi Marguerite şüpheli bir şekilde.

Stephen ellerini açtı. “İnsanların şehrin yöneticisinin arkasında dolaşmasına izin veremezler. Ancak muhafızlar binadan çıkmanın birçok yolunu bilir. Yanlarına gidip onlara sorarsak sanırım bize yol göstermekten mutluluk duyacaklardır.”

Marguerite kısa bir kahkaha attı. “Bu o kadar basit ki ben asla düşünmezdim. Hadi bakalım, Sör Stephen.”

Demek paladinin ismi Stephen. Ve hâlâ zencefilli kurabiye gibi kokuyor. Ve ben az daha onun kucağında bayılıyordum.

Grace son derece utanmış olup olmadığından emin değildi. Olan biteni fark ettiğinde aklına gelen ilk mantıksız düşünce, onun bir şekilde Leydi Vance ve Phillip’i öğreneceği ve ona herkes gibi aynı küçümseme ve acımayla bakacağı olmuştu. Anıların hepsinin kendi kafasının içinde olduğunu ve yabancıların tüm geçmişini onun yüzünden okuyamayacağını hatırlamak için birkaç derin nefes alması gerekmişti.

Ama bu iki oldu, yine onun kollarına mı düştün? İlkinde aklına gelebilecek en kötü inleme seslerini çıkardın ve şimdi de baygınlık geçiren asil bir kadın gibi üstüne mi yıkıldın?

Onun tam bir ahmak olduğunu düşünecekti.

Paladin öyle davranmamıştı gerçi. Hatta bir an ona bakarken, eğilip onu öpebileceğine dair çılgınca bir düşünceye bile kapılmıştı.

Bu elbette ki saçmaydı. Grace'i doğru düzgün tanımıyordu. Ve şimdi paladine tekrar bakınca onun oldukça yakışıklı olduğunu fark etti ve Grace ise... eh, işte ne ise oydu. Muhtemelen sadece açıdan dolayı o an dudaklarına bakıyormuş gibi görünmüştü.

Ya da belki de kulakları ağır işitiyor ve söylediklerimi duyabilmesinin tek yolu bu, diye düşündü. Zaten dini ahlak kurallarına bağlı olan tuhaf adamlar ortalıkta tanımadıkları kadınları öpmek için dolaşmazlar. Hiç sanmıyorum. Ve lanet olsun ki yine etrafta uyur gezer gibi dolaşırken beni kurtardı. Bu kurtarma işi boktan bir alışkanlık hâlini alıyor.

Bunu ondan daha az hoşlanmak için bir neden olarak kullanmayacaktı.

Paladin bilemezdi. Normal insanlar tanıdık bir parfüm kokladıklarında bayılmazlar. Muhtemelen seninle ilgili bir sorun olduğunu düşünmüştür. Evet, sende pek çok sorun var, ama çoğu fiziksel değil.

Grace paladin önlerinde gözlerini olası bir tehlikeye karşı dört açmış hâlde ilerlerken onun daha da genişlemiş gibi duran omuzlarını inceledi. Beyaz pelerin her şeyi saklıyordu ama yine de omuzları... *Kasların üstünde kaslar, Marguerite'nin söylediği gibi. Hah.*

Elbette umutlanmadığı sürece bakmanın bir zararı yoktu.

Koridoru döndüler ve Grace omuzları, umutları, kasları ya da başka her şeyi unuttu.

Bir adam kan gölü içinde yerde yatıyordu. Boynu tuhaf bir açıyla duvara yaslanmıştı, ancak Hükümdar'ın kişisel muhafızlarının cübbesini giydiği açıkça görülüyordu. Başka bir adam – neredeyse bir çocuk – duvardaki bir kapı çerçevesine yaslanmış ölü bedene bakıyordu. Kollarını sıkıca kendine dolamıştı ve gözleri kocamandı.

Yaklaşan üç kişiye baktı sonra Stephen'a odaklandı ve "Bunu yapmak istemedim!" dedi.

ON ÜÇ

Grace Stephen'in kılıcını çekip saldıracağından neredeyse emindi. Kılıç ustaları böyle yapardı değil mi? Ancak yanılmış gibi görünüyordu çünkü Stephen böyle bir şey yapmadı. Bunun yerine ellerini bel hizasında açtı ve "Kimse seni suçlamıyor evlat," dedi.

Sesi nazik ve anlayışlıydı, sanki önlerinde yerde yatan bir ceset yokmuş gibi. Grace şaşkınlıkla arkasına baktı. Marguerite'in yüzü tamamen ifadesizdi.

"Yapmak istemedim!" dedi sesi hıçkırığa dönüşen çocuk.

"Biliyorum," dedi Stephen nazikçe. "Ne olduğunu bana anlatabilir misin? Bunu çözeceğiz, korkma."

Konuşurken birkaç adım öne çıktı, elleri hâlâ açıktı.

"İşleri berbat ettim," diye hıçkırdı çocuk. "Onu sadece bayıltmam gerekiyordu, bana sadece kafasına vurmamı söylediler, onu öldürmek zorunda değildim, onu öldürmek *istemedim, aslında* kimsenin öldürülmesi gerekmiyordu!"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Stephen. Şimdi cesedin yanındaydı. Çocuk sanki dizleri artık onu taşıyamıyormuş gibi duvardan aşağı doğru kayd ve Stephen bir ceset başında sohbet etmek tamamen normalmiş gibi onun yanına çömeldi. "Ama insanların kafasına vurmak ince bir iş değil mi?"

"*Evet.*" Çocuk parmağının eklemine ağzına bastırdı. Sonra birkaç kelime mırıldandı, Grace ne dediğini anlayamadı ancak Stephen başını salladı. Uzandı ve sanki gergin bir atı yatıştırıyormuş gibi çocuğun omzuna hafifçe vurdu.

"Şimdi en baştan başla," dedi Stephen, hâlâ o nazik, güvenilir sesiyle.

Marguerite sessizce takdir edici bir ses çıkardı.

“Onu sadece bayıltmam gerekiyordu,” diye tekrarladı çocuk perişan bir hâlde. “Böylece alarmı çalamayacaktı. Sonra kapıdan içeri girecektim ve... ve...”

“Kimsenin öldürülmesi beklenmiyordu,” dedi Stephen. “Yani aslında kimseye saldırmayacaktın.”

Çocuk başını salladı. “Ben bir katil değilim,” dedi, ayaklarının dibindeki aksini gösteren kanıtları görmezden gelerek. “Muhafızlar beni durdururdu. Muhafızlar...”

Bakışları yavaşça Stephen’a kaydı ve paladinin göğsüne baktığı anda donup kaldı. Grace yüzünü Stephen’ın göğsüne bastırdığında orada ne olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Çeliğin Azizi’nin mührü. Elbette.

“Kahretsin,” diye soludu çocuk. “Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Sen o pis Sıçan’ın sapkınlarından birisin. Sen... ve beni gördün... ve muhafızı öldürdüğümü...”

“Sakin ol...” diye başladı Stephen, ama çocuk dinlemiyordu. Ayaga fırladı yan tarafındaki bir şeye uzandı.

Grace’in ilk düşüncesi onun silahına yöneldiği idi. Sonra çocuğun eli ağzına gidince bunun daha kötü bir şey olduğunu anladı.

“Zehir!” diye bağırmaya çalıştı. Sesi bir gıcırtı gibi çıktı.

Stephen hamle yapıp genç adamı yakaladı, tükürmesini sağlamak için kafasının arkasına tokat atmaya çalıştı ama çok geçti.

“İşte,” dedi çocuk. “İşte. Şimdi yapamazsın... beni zorlayamazsın...”

Sonra şaşkın bir ifade takınarak sustu. Kaşları çatıldı ve bacakları büküldü. Stephen onu yavaşça yere doğru indirdi. Alt dudaklarından kan sızdı.

“Acıyor,” dedi çocuk, şaşkın bir şekilde. “Acımayacağını söylemişlerdi.”

“Yardım çağırın,” dedi Stephen. “Ben onunla kalacağım.”

Marguerite başını iki yana salladı. “Ona kimse yardım edemez,” dedi. “Üzgünüm.”

“Ne? Nereden biliyorsunuz?”

“Biliyorum.”

Paladinle göz göze gelen Grace kısıp sesle, “o bu işleri bilir,” dedi. “Daha hızlı olmasını istiyorsan boğazını kesebilirsin,” dedi Marguerite ilgisiz bir sesle. “Ama zehri aldığı anda ölmüştü zaten.” “... acıyor.”

Stephen sertçe nefes aldı sonra başını salladı. “Şşş,” dedi çocuğun başını omzuna yaslayarak. “Buradayım. Yalnız değilsin.”

Genç adamın ölüm sancıları beş dakikadan az sürdü. Her ne içtiyse hızlı ve çirkindi. Grace, adam kasılırken, çenesinden aşağı kan ve köpükler akarken bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı ve izleyemediği için kendinden utandı.

Bu korkunç. Ben korkuncum. Eğer ölüyorsa, ben, o bir insan, ben, ben bir şey yapmalıydım.

İzlemenin veya izlememenin hiçbir fark yaratmayacağını biliyordu ama yine de bunu bir başarısızlık gibi hissediyordu. Gözlerini kapattı, işe yaramaz ve kırılmış hissediyordu ama kulaklarını durduramıyordu, çocuğun ölürken soluk soluğa çıkan sesini duyuyordu.

Son tutarlı sözleri, “özür dilerim, anne,” oldu.

“Her şey yolunda,” dedi Stephen, o korkunç derecede nazik sesiyle. Elini suikastçının alnına koydu, terli saçlarını yüzünden nazikçe çekti. “Her şey yolunda.” Her şey yolunda değildi ve asla olmayacaktı, ama Grace’in içinde bir şey ona inanmak için can atıyordu.

Kimsenin bu kargaşayı görmeye gelmemesi ona inanılmaz geldi, duvarın diğer tarafındaki kalabalığın sesleri onlarınkini bastırmış olmalıydı. Kimsenin kan, idrar ve zehirli tükürüğün sert, net kokusunu alamaması da aynı şekilde imkânsız görünüyordu, ancak Grace çoğu insanın hissedemediğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Bir dakika sonra Stephen ölü suikastçıyı yere bırakıp ayağa kalktı. “Kahretsin,” dedi yumuşak bir sesle. “Her şeye lanet olsun.”

“Onu kurtaramazdın,” dedi Marguerite. “Zehri balon balığının karaciğerinden yapıyorlar ve onu şişirilmiş camdan bir hapin içine koyuyorlar böylece ağzı kesiyor ve hemen kana karışıyor. Zavallı piç kurusu onu ısırıldığı anda her şey bitmişti.”

“Zehirler hakkında çok şey biliyor gibisiniz hanımefendi,” dedi Stephen mavi gözleri donuklaşırken.

Marguerite omuzlarını silktilti.

“Ne yapacağız?” dedi Grace anı yumuşatmak için acele ederek. Pis ve bakırımsı ölüm kokusu burnundaydı. “Birine söylemeliyiz... Hükümdar’ın peşindeydi değil mi?”

“Birine söylemeliyiz,” diye kabul etti Stephen. “Ama lanet olsun ki keşke kime söyleyeceğimizi bilsem. Onu tanıdım.”

“Ne?” dedi Marguerite ve Grace aynı anda.

“Analığın muhafız grubundaydı. Kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. Şimdi nedenini biliyoruz.”

“Analık neden Hükümdar’ın ölmesini istesin ki?” diye sordu Grace şaşkınlıkla.

“Hiçbir fikrim yok. Veeee siz şu an onun ceplerini karıştırıyorsunuz. Görüyorum.”

“Onun kadar beceriksiz bir suikastçının elinde mutlaka kanıtlar vardır,” dedi Marguerite, cesedi alışılmış bir rahatlıkla ararken. Çocuğun ellerini kaldırıp parmaklarını görünce kaşlarını çatı. Parmak uçları kırmızı-mora dönmüştü, muhtemelen zehirden. Mırıldanarak parmağındaki mühür yüzüğünü aldıktan sonra yeleğinden bir deste kâğıt çıkardı, kâğıtları hızlıca karıştırdıktan sonra başını salladı. “Tanrılar merhamet etsin.”

“Kanıt mı?” diye sordu Grace.

“Çok fazla ve uygunsuz.” Stephen’a baktı. “Bunları alıyorum.”

“Alıyor musunuz?”

Marguerite yerdeki iki bedenin üzerinden ona doğru dönerek ayağa kalktı. Kâğıtlarla arkasını dönmeye başladığı sırada paladinin öne fırlayan eli onun bileğini yakaladı.

“Peki onları nereye götürmeyi düşünüyorsunuz?”

Boyları arasındaki farka rağmen Marguerite ona gözlerinde korkudan eser olmadan baktı. “Güvenli bir yere.”

Grace aralarına girmeye çalıştı ama bu işe yaramadı çünkü yolunda bir ceset vardı. Stephen’ın kolunu iki eliyle kavradı, onu geri çekmeyi umdu ama bu da aynı şekilde işe yaramadı. Onun kolu yerine bir demir çubuğu çekseydi aynıydı.

“Bırak *gitsin*,” dedi Grace sesinin o kadar zayıf ve işe yaramaz çıkmasından nefret ederek.

Paladin onun derin şaşkınlığı karşısında itaat etti. Yüzünde bir utanç parıltısı belirirken elini indirdi.

“Ben senin düşmanın değilim, paladin,” dedi Marguerite.

Stephen’ın gözleri önce onun sonra Grace’in yüzünde gezindi. “Hayır,” dedi sonunda hâlâ Grace’e bakarak. “Hayır düşmanım olduğunuzu düşünmüyorum. Ben esas onun kim *olduğunu* merak ediyorum.”

“Tam olarak bunu öğreneceğiz.” Kadın kâğıtları ceketinin içine tıktırdı. “Alarm vermeden önce buradan gitmemiz için bize birkaç dakika ver. Daha sonra Grace’in dükkânına gel ve konuşalım. İnan ya da inanma niyetim iyi.”

Stephen başını eğdi. “Öyle yapacağım.”

Grace hâlâ onun kolunu tuttuğunu fark edince hemen bıraktı.

Marguerite kollarını, sanki kanatlar altında saklanması gereken biriymiş gibi Grace’in omuzlarına doladı. “Hadi gidelim. Korkarım ki Vance’in yanından geçmek zorunda kalacağız.”

“Vance mi?” dedi Grace. “Ah... doğru.” Kadının sesini duymasının üstünden saatler geçmiş gibiydi. Şimdi önünde iki ceset varken her şey çok aptalca görünüyordu. Phillip’in onu aldatmış olmasını neden umursuyordu ki? Yaşıyordu değil mi? Ve belki aptal bir kızdı ama kendini öldüren bu zavallı çocuk kadar aptal değildi. Hain hafızasını da bu kadar kolay ikna edebilmeyi diledi.

Marguerite onu oradan uzaklaştırdı. Grace giderken omzunun üzerinden bir bakış attı ve paladinin orada durmuş ayaklarının dibindeki ölüleri izlediğini gördü.

ON DÖRT

Stephen kadınlar köşeden dönüp kaybolana kadar bekledi sonra kapıya rahatça ulaşabilmeleri için kısa bir süre daha durdu. Grace'in onsuz gitmesine izin vermek içini parçaladı, her ne kadar kırılgan görünse de suikastçılar ve zehirler hakkında beklenenden çok daha fazlasını bilen bir yardımcısı vardı.

Sana arkadaşını bırakman için bağıırırken pek de kırılgan görünmüyordu. Zaten onun ilgisini çekmeye çalışman ne işe yarar ki?

Yüzünü ekşitti. Belki de bu az önce genç adamla uğradığı büyük başarısızlık göz önünde bulundurulunca sadece *birini* kurtarma arzusuydu.

Paladin sesini kullanmıştı, bu hepsine öğretilen bir sestti. Sakin, nazik, güvenilir olan, kardeşin sesi, babanın sesi, insanların derilerinin içine işleyen ve onları dinlemeye istekli olana kadar yatıştıran ve dinlediklerinde de onları ölümden çekip alan bir ses. Bu Çeliğin Azizi'nin takipçilerinin en bilinen özelliği değildi –seslerini iblisleri kontrol eden silahlara dönüştürebilen Rüya Gören Tanrı'nın paladinlerinin aksine– ama yine de hepsi bunu yapabiliyordu. İnsanlar bu sesi *dinliyordu*. Bir bakıma kılıç kadar kullanışlı bir silahtı.

Neredeyse işe yarayacaktı. Ama sonra genç dinlemeyi bırakmıştı ve her şeyin kayıp gitmesi sadece bir an sürmüştü. Ve sonra sadece zehir, ölüm ve ölme vardı ve şimdi orada alarmı vermek üzere bir çift cesetle duruyordu.

Stephen derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve kapıya kuvvetlice vurdu.

İki saat sonra Stephen nihayet Piskopos Beartongue'a geri verildi. Analığın adamları bundan hiç hoşlanmadı, ancak onu orada tutmak için hiçbir sebepleri yoktu. Stephen'ın bir suikastçının ağzına zehirli bir hap tıktırdığını ve ardından Hükümdar'ın muhafızlarını uyar- mak için kapıyı çaldığını iddia etmek onların itibarını bile sarsardı. Paladinler genel olarak eleştirilemeyecek kadar üstün kabul edilir- lerdı ve Asılmış Ana oraya kendi paladinlerinden hiçbirini getirme- diğinden dolayı şimdi bunu tartışmaya açmak onlar için bile zordu.

Birisi Çeliğin Azizi'nin paladinlerinin çılgınlık nöbetleri ve öldürme öfkeleriyle tanındığı konusunu açacak olmuştı ancak Stephen burnunu indirip, "Sence onu ağzımdan köpükler saçarak kalkanımı kemirmeye başlamadan önce mi yoksa sonra mı zehir- ledim?" demiş ve konuyu başlamadan bitirmişti. Bunun için min- nettardı. O zavallı aptal çocukla yüzleşirken kara dalganın en ufak bir izini bile hissetmemişti, ancak herhangi bir öfke seni tam tersi gibi gösterdiğinde kontrolün tamamen kendi elinde olduğunu id- dia etmek zordu.

Hükümdar soğukkanlı bir minnettarlık içindeydi. Stephen kimseye genç adamı daha önce Analık muhafızlarının arasında gördüğünden bahsetmemeye dikkat etti. İçinde, böyle bir haberi verdikten sonra Sıçan Tapınağı'na bu kadar kolay geri dönemeye- ceği konusunda güçlü bir his vardı.

"Pekâlâ," dedi Piskopos, Stephen onun iki adım gerisinde, so- lundaki onur muhafızı pozisyonuna geri dönmüştü. "Sana gidip bir kızla konuşmanı söylüyorum ve sen bir suikast girişimini en- gelliyorsun. Sana gidip sevişmeni söylesem neler olabileceğini dü- şünmekten biraz korkuyorum."

Stephen sıktağı dişlerinin arasından bir şeyler mırıldandı.

"Şehir kurtulur mu sence?"

"Ahhhhh."

"Bu 'Ahhhhhggggg, kutsal efendimiz', olacak."

"Üzgünüm."

"Lafını bile etme. Kızla konuşabildin mi?"

"Evet."

"O zaman akşamın harcanmadı demektir."

Saray avlusuna doğru giden koridorların tümünü kontrol ettiler. Piskopos Beartongue omzunun üzerinden ona baktı. “Resmi raporu aldım elbette ama anlatmadığın ne kadar şey var?”

“Çok”

“O zaman arabaya binene kadar bekleyelim, olur mu?”

“Shane ve Istvhan nerede?” diye sordu Stephen etrafta paladinleri arayarak. “Sizi yalnız bırakmamalıydılar.”

“Hükümdar garip bir nedenden ötürü diğerlerinin muhafızlarının yanına gelmesinden rahatsızlık duydu. Onlar dış saraydalar.”

Eh, bunu görebiliyordu. Yine de... “Yalnız gelmemeliydiniz.”

“Evet, etrafta suikastçılar olduğunu duydum.”

“İşlerinde pek de iyi değiller.”

“Bazen bir katilde istediğin budur. Ama bu konuşma için de beklememiz gerek.”

Dış saraya ulaştılar. İki asık suratlı muhafız onlara kapıdan el salladı. Hemen onlara doğru giden Istvhan ve Shane Beartongue’un etrafındaki yerlerini aldılar. Durumu anlayan Istvhan hemen elini kılıcına götürdü.

“Sakin ol Istvhan, koridorlarda ayaklanma yok.”

“Eğer varsa hazırlıklı olacağız,” diye homurdandı Istvhan, her zamankinden daha az dost canlısı görünerek.

Piskopos Beartongue onun kafasına vurmak için uzanmak zorundaydı ama yine de bunu yaptı. Darbeyi hızını kesmeden almak Istvhan’ın eğitiminin bir parçasıydı.

Arabaya doluştular ve Stephen pencereden uzaklaşan sarayı izledi. Beartongue öne doğru eğildi. “Haydi. Konuş.”

Stephen akşamı mümkün olduğunca detaylı bir şekilde anlattı ve bunları zihninde “Hükümdar’a Söylediklerim” ve “Hükümdar’a Söylemediklerim” olarak adlandırdığı iki bölüme ayırdı.

“Aynı delikanlı olduğundan emin misin?” diye sordu Istvhan.

Stephen başını salladı. “Analik pelerinini çıkarmıştı ama oydu. İnanın bana ona bakarak yeterince uzun zaman geçirdim...”

Sözleri yarıda kaldı. Shane sessiz bir sempatiyle omzunu kavradı.

Piskopos iç çekti ve arkasına yaslandı, her zamanki sert orta yaşlı hâlinden daha yaşlı görünüyordu. “Bu, insanların kirli işlerini

çocuklara yaptırdığı zorlu bir dünya.” Başını iki yana salladı. “Ama biz bu tür şeyleri durdurmak için buradayız. Öyleyse. Düşüncele-
riniz, beyler?”

“Başarılı olması asla beklenmiyordu,” dedi Istvhan. “Nasıl de-
mişti – *kimsenin öldürülmemesi gerekiyordu* mu? Çok genç bir
suikastçı yanlış adamı öldürdüğü için paniğe kapılabilir, bunu bir
kenara koyun, ama durum böyle değil.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Piskopos. “Şimdi. Sahte bir suikast gi-
rişiminin amacı ne olabilir?”

“Hükümdar’ı korkutmak,” dedi Shane.

“Ya da onun konuğunun ticari anlaşma hakkındaki fikrini de-
ğiştirecek kadar büyük bir karmaşaya yol açmak,” dedi Istvhan.

Stephen neredeyse Veliaht Prens’i unutmuştu. Başını salladı.
“Zayıflıklara tahammül edecek bir adam gibi görünmüyordu.”

“Hayır, hiç görünmüyor değil mi?” dedi Piskopos. “Eğer sebep
buysa, bir nedene işaret ediyor olabilir. Archenhold, kurulduğundan
beri Anuket Şehri’nin yanında can sıkıcı bir sorun oldu. Muhteme-
len ticaret anlaşmasının sekteye uğramasından memnun olacaklar-
dı, özellikle de böyle bir durumda Charlock onlara gideceği için.”

“Zaten daha iyi bir limanları var,” dedi Istvhan. Anuket Şeh-
ri ve Archenhold, bir araya gelerek güneydoğudaki denize doğru
akan aynı nehrin iki kolu üzerinde kurulmuştu. Anuket Şehri neh-
rin daha geniş olan koluna sahipti ve Archenhold bu gerçeği asla
unutmuyordu.

“Evet, ama Charlock’a bunu kullanma ayrıcalığını ödetecek-
ler,” dedi Piskopos. Parmaklarını dizine vurdu. “Başka olasılıklar?”

“Çocuk saraya Analık ile geldi,” dedi Shane. “Onları aşağıla-
mak için mi?”

“Eğlenmedikleri kesin,” dedi Istvhan. “Sanırım bunun sebebi
çocuğun yakalanması olabilir. Hükümdar’a çocuğu tanıdığını söy-
ledin mi?”

“Ve sırtıma çivit rengi bir hedef tahtası çizdim, öyle mi?” dedi
Stephen. “Hayır. Hükümdar’ın dini danışmanı zaten karakterim
hakkında nazik şüpheler uyandırmaya çalışıyordu.”

“Sen bir *paladinsin*,” dedi Shane.

“Çok da uzun olmayan bir süre önce çıldıran bir tarikatın paladini,” dedi Stephen. Shane ve Istvhan gözlerini kırıştırdılar ama tartışmadılar.

Bir an sessizce oturduktan sonra Shane, “Analığın bütün adamları gece boyunca gergin görünüyordu,” dedi.

“Evet ama onlar her zaman gerginler,” diye homurdandı Istvhan. “Her zamankinden daha mı fazlaydı?”

Shane bunu tüm ciddiyetiyle düşündü. “Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Sanırım belki, ama bunu şimdi olaydan sonra hatırlıyorum ve kafamda değiştiriyor olabilirim. Bu konuda fikrimin güvenilir olduğunu düşünmüyorum.”

Bu tam Shane’in söyleyeceği türden bir şey, diye düşündü Stephen. Yanılabileceğinin sürekli ve samimi bir şekilde farkında olması onu iyi bir paladin ve iyi bir savaşçı yapıyordu, ancak eldeki bir avuç gözleminden cevaplar çıkarmaya çalışırken bu sinir bozucu olabiliyordu ve biraz kesinlik çok işe yarardı.

“Onlardan biri olabilir mi? Ama neden Analık Hükümdar’ı öldürmek istesin ki?” diye sordu Istvhan. “Ya da neden Hükümdar’ı öldürmeyi beceremesin? Hükümdar zaten onların kış cebinde yaşıyor.”

“Hükümdar Analığın baş keşişini hemen devletin ruhani danışmanı olarak atardı,” dedi Piskopos. “Siyasi sonuçların beladan daha ağır basmayacağını düşünseydi.” Kadın neşesizce gülümsedi. Stephen hem eski hayatından hem de Sıçan ile geçirdiği birkaç yıldan, onun bu siyasi sonuçları düzenlemek için diğer tapınaklarla çok fazla zaman harcandığını iyi biliyordu. “Hayır Hükümdar’ı öldürmek istemiş olamazlar. Halefi onların davasına onun kadar ılımlı yaklaşmıyor.”

“Hükümdar’ı korkutmak mı istediler?” diye sordu Shane çekinerek. “Onu canı ve ölümlü ruhuyla korkutup böylece onların davasına daha fazla ağırlık vermesini sağlamak için mi?”

“Mümkün,” dedi Piskopos. Tırnağını dişlerine vurdu. “Çok mümkün. Ayrıca suikastçıyı kendi adamlarının durdurmasını ve böylece Hükümdar’ın desteğini daha da fazla kazanmayı amaçlamış olabilirler.”

Istvhan ıslık çaldı. “Riskli,” dedi.

Stephen kollarında ölen zavallı, aptal genci düşündü. “Çok,” dedi. “O çocuğun Hükümdar’a yaklaşma şansı yoktu. Ama onu gönderdilerse çok büyük bir risk almışlar demektir çünkü biri onu intihar etmekten alıkoysaydı, bir sorgucu daha ona parmağını bile süremeden, bağırsaklarını dışarı dökmüş olurlardı.”

“Çok fazla soru var,” dedi Piskopos yorgun bir şekilde. “Keşke şu Marguerite denen kadının aldığı kâğıtları görebilseydim. Onun hakkında ne düşünüyorsun, Stephen?”

“Kendi gündemi olan bir kadın.”

“Güvenilir mi?”

Ben senin düşmanın değilim paladin. “Hiçbir fikrim yok. Aktif olarak bize karşı olduğunu düşünmüyorum ancak aynı zamanda bu karara varabilecek kadar karakter ya da siyaset yargıcı olduğumdan da emin değilim.”

Başını sallayan Piskopos bu yargıyı kabul etti. “Biri senin için dükkânın yerini bulacak,” dedi.

Stephen ona gözlerini kırpıştırarak baktı. “Ah... Marguerite ve Bayan Angelica ile görüşmek için başka birini göndereceğinizi düşünmüştüm.” Kızı göremeyeceği için bir sızı hissetti ancak bu politik bir meseleydi ve bununla ilgilenecek güvenilir birine ihtiyaç vardı.

“Öyle yapacağım,” dedi Beartongue yastıklara yaslanarak. “Seni gönderiyorum.”

Paladin ona baktı ama kadın gözlerini kapatmıştı ve onu açıkça görmezden geliyordu.

“Kutsal efendimiz diplomatlarınız, avukatlarınız, rahipleriniz var...”

“Evet,” dedi. “Ve birkaç da paladin.”

“Ama ben pek de nitelikli değilim! Kılıç sallıyorum ve heybetli görünüyorum. Ben bunun *için* varım.”

“Ayrıca bu iki kadınla yüzeysel de olsa bir tanışıklığın var. Bu seni herkes kadar nitelikli kılıyor.”

“Ama...”

“İşte yine başladın,” diye gürledi Istvhan. “Ne kadar da ödleğ oldun sen. Cesaretini toplayana kadar seni birkaç kez dövmemi ister misin?”

“Sen mi döveceksin, hangi orduyla?”

Istvhana sırtı. Stephen elini yüzünün üstünde gezdirdi. Neden kimse anlamıyordu? Çorap örüyordu ve bir şeylerin başında nöbet tutuyordu. O diplomat değildi. “Gerçekten, Piskopos, ben kötü bir seçim olurum. Tanrı’nın dokunuşuyla yetişmiş bir askerdim. Şimdi o bile değilim. Benden çok daha nitelikli insanların var.”

“Daha önce tanrıya dokunmuş bir asker olarak şimdiye kadar oldukça iyi iş çıkardın. Bir suikastı engelledin, ölmekte olan birini teselli ettin, onu Analığın elinden uzak tuttu ve büyük ihtimalle Anuket Şehri için casusluk yapan birini seninle görüşmeye ikna ettin.”

“Acemi şans.”

“O zaman şansın bol olsun,” dedi Beartongue.

Stephen, Arnavut kaldırım sokaktan ayrılıp Sıçan Tapınağı’nın çakıllı avlusuna girdiklerinde araba tekerleklerinin sesinin değiştiğini duydu ve kaderinin mühürlendiğini anladı. Başını eğdi. “Peki öyleyse. İzninizle, kutsal efendimiz.”

“İzin senin.”

ON BEŞ

Grace öğleden biraz önce kafası çatlayarak uyandı. Yatağa geri dönecekti ama Tab göğsünde oturmuş *mrrrr-rr-r-r-r!* sesleri çıkarıyordu. Bu ya sevgi ya da yemek istediği anlamına geliyordu. Muhtemelen yemekti.

Grace inledi ve yataktan yuvarlanarak kalktı. Kollarını bir sabahlığa sokarken misk kedisi ayaklarının etrafında zıplıyordu. Kafasının derinliklerinde bir iç savaş yaşanıyormuş gibi hissediyordu.

Dün akşam içki bile içmedim. Ne ah. Doğru. Leydi Vance.

Yüzünü buruşturdu. Baş ağrısı muhtemelen hafızasının içinde kendini kaybettiği anlar yüzündendi. Böyle bir atak nadir olurdu, özellikle de bu günlerde ama bir tanesi vurduğunda onu tamamen tüketiyordu ve bazen ertesi tüm gün boyunca da devam ediyordu. Zaten istemediği bir şey yüzünden böyle tükenmiş bir hâle gelmek büyük bir haksızlıktı. Sanki hafızası onu kırbaçlamaya karar vermiş ve sonra da dönüp bu ayrıcalık için vücuduna saldırmıştı.

Aptal zihin. Aptal Leydi Vance. Aptal Phillip.

İlk önce ona inandığım için ben aptalım.

Mutfakta dünkü öğle yemeğinden kalan haşlanmış yumurtalar vardı. Grace bir tanesini alıp Tab'e verdi. Yumurtayı kapalı misk kedisi neşeyle civıladı ve dörtlüyle uzaklaştı. Sonunda muhtemelen yatağında bir yumurta kabuğu yığını bulacaktı ama şu anda bununla başa çıkacak enerjisi yoktu.

Beyni birkaç dakika boyunca kendi kahvaltılık yumurtasını düşünmesine izin verdi, sonra da gelişigüzel bir şekilde ölü suikastçının görüntüsünü gözlerinin önüne getirdi. Başparmağı neredeyse yumurtanın sarısına batacaktı.

Ah. Evet. O olay. Muhtemelen normal bir insanın ilk hatırlayacağı şey bu olurdu. Senin önceliklerin hep yanlış.

Yumurtayı güçlkle yuttu. Eh. Bir cinayete tanık olmuştu. Ya da daha doğrusu bir cinayetin üstüne bir intihara. Ne biçim bir şeye karışmıştı.

Benim olayla bir ilgim yok. Yok. Sadece gördüm. Hiçbir şey yapmadım. Gördüğüm bir şey yüzünden beni tutuklayamazlar.

Bu, kafasının içindeki ince sesi ya da daha derinlerde içini kemiren kaygıyı yatıştırmadı, *işte bu, her şeyin sonu bu, hayat çok uzun bir süredir çok kolaydı, şimdi her şey bitiyor ve her şey senden alınacak.*

Çay, dedi kendi kendine sertçe. Çay bunu düzeltir. Ya da en azından bir şeyi düzeltir.

Çaydanlığı alıp atölyeye girdi. Bir fincan çay için ocağı yakmak israftı, damıtma için kullanılan mangal da aynı işi görürdü hem de çok daha hızlı bir şekilde. Mangalı yaktı ve çaydanlığı üstüne koydu. Veliaht Prens'in parfümü hakkında notlar aldığı defteri masanın üstünde açık duruyordu. Defterine, kendi el yazısını bir hafta sonra okuyabileceğini umarak baktı, tam o sırada arkasında biri öksürdü.

Bu özür diler gibi bir öksürüktü, sahibinin orada durduğunu ve fark edilmek istediğini ama aynı zamanda kimseyi rahatsız etmek istemediğini duyuran türden bir öksürük.

Yerinde sıçrayan Grace hızla döndü ve bir çığlık atarak kendini geriye masaya doğru attı.

Paladin kapıda duruyordu.

Paladin. Stephen.

Her şey aklına o kadar hızlı bir şekilde geldi ki, sanki yeniden hafızasının saldırısına uğramış gibi sendeledi.

“Üzgünüm!” dedi. “Sizi ürkütmek istememiştim... arkadaşınız buraya gelmemi söyledi ve... aman Tanrım, yanıyorsunuz.”

Grace aşağı baktı. Giysisinin kolu mangalın içine sarkmıştı ve gerçekten de neşeyle tütüyordu. Homurdanarak onu dışarı çekti. En azından ateş onun için korkutucu değildi. Bir şeyleri damıtırken, tüttürürken ve buharlaştırırken kendini çok kez yakmıştı.

Güzel, her şey bir yana en azından seni yanarak ölmekten kurtarmadı.

“Bu benim en sevdiğim sabahlığımı,” diye mırıldandı. Ayrıca tek sabahlığıydı ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Kemerini çekip daha sıkı bağlarken adamın muhtemelen beklediğinden biraz daha fazlasını gördüğünü fark etti. *Güzel. Harika. Önce ona bir şehvet düşkünü gibi sürtünüyorsun, sonra kollarında bayılıyorsun, şimdi de gözlerine ziyafet çekiyorsun. İşler harika gidiyor. Sırada ne var, kazara onun aletine takılıp düşmek mi?*

Aslında Grace’ın kimseyi beklemediği bir anda içeri girmesi tamamen paladinin hatasıydı.

Böyle düşünürken, “İçeri nasıl girdin?” diye sordu.

“Ön kapı kilitli değildi.”

“Ne? Ama yine de kapı çalınır!”

Paladin ellerini kaldırdı. “Tamamen açıktı. Vitrinde kapalı tabelası vardı ama ben belki birini bekliyordunuzdur diye düşündüm ve sonra da eğer oradan ayrılırsam birinin içeri girip bir şey çalabileceğinden endişelendim ve asistanınız bana buraya gelmemi söylediğinden...”

Grace gözlerini kıstı. “Ne zamandır buradasın?”

“Yaklaşık dört saat.”

Kız ona bakakaldı.

“Şey, sizi rahatsız etmek istemedim,” dedi utangaç bir şekilde. “Horladığınızı duyabiliyordum, bu yüzden... şey... yatak odanıza öylece giremezdim.”

“Hayır,” dedi Grace yorgun bir şekilde. “Hayır, elbette hayır. Tüm o vakit boyunca burada mı oturdun?”

“Numune kitabını okudum,” dedi Stephen.

Grace, Stephen’in okuryazar olduğunu aklına not etti, herkes öyle değildi. Paladinlerin okuma yazma bilmesi beklenen bir şey miydi?

Yani, dua kitaplarını okumaları gerek öyle değil mi? İlahiler ya da onun gibi şeyler? Ben neden bütün gece ön kapıyı açık bıraktığım hâlde bir paladinin okuduğu şeyleri düşünüyorum ki?

“Ve sonra örgü ördüm,” diye ekledi.

Birden durdu. “Örgü mü?”

“Çoraplar,” dedi. “Ben çorap örерim. Çorap örgücüsüyüm. Yani daha ziyade çorap ören kişi.”

Bir süre birbirlerine baktıktan sonra hemen gözlerini başka yönler'e çevirdiler.

“Ben kapıyı hep kilitlerim,” diye tekrarladı kendi kendine. “Her zaman.”

“Çok zorlu bir geceydi,” dedi Stephen. “Eve vardığımda ayak-kabılarımı çıkardım mı ondan bile emin değilim.”

“Evet, ama...” Alt dudağını ısırđı. Göreceli bir yabancıya kapıyı her zaman kilitlediğini, kapıyı kitlemenin bu dükkânın başkasının değil sadece *onun* alanı olduğu anlamına geldiğini, anahtarı delikte döndürdüğünde dünyanın geri kalanının kapının diğer tarafında kaldığını ve onun tarafına geçemediğini anlatmanın bir yolu yoktu.

Eh, elbette Marguerite ve Tab hariç, onlar sayılmazdı. İkisi de onun tarafındaydı. En azından Marguerite öyleydi ve Tab de onu beslediği sürece öyleydi. Paladinin de onun tarafında olduğunu düşünüp düşünmediğini merak etti.

Bu düşünceye ilk tepkisi bir sıcaklık dalgasıydı ancak yerini hemen öfkeye bıraktı. *Parlak zırhlı bir şövalye bir kez daha çaresiz kızın yardımına koşup herkesi cehenneme gönderiyor.*

Birini kurtarmak kötüydü. Senin savunmasız ve minnettâr olmanı isteyen insanlar, savunmasız olmayı bırakıp yeterince minnettar davranmadığında çok sinirlenme eğilimindeydi. Grace hayatında iki kez kurtarılmıştı ve her ikisinde de başını öne eğip olduğu yerde hareketsiz kalsaydı daha iyi olurdu. Yüzünü buruşturdu. Bu, özellikle bu saatte, son derece garip bir konuşmaydı ama ne kadar çabuk biterse o kadar iyiydi. “Bak, beni sürekli kurtarmana ihtiyacım yok,” dedi.

Paladin ona boş boş baktı.

“Dün gece. Biliyorum... ah... rahatsızdım, ama Marguerite bana yardım edebilirdi. Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu. Yani, yardımın için çok *minnettarım*, çok nazikti, ama senin benim hakkımda şey diye düşünmeni istemem...”

Sustu. Paladinin boş bakışı daha da boş bir hâl almıştı.

“Hım,” dedi adam.

“Şey,” dedi adam.

“Ah,” dedi adam.

Sonunda onun gözleriyle buluşmadan tavana doğru bakarak, “aslında burada arkadaşınızın ölü çocuktan aldığı kâğıtlar için bulunuyorum. O, şey, bugün buraya gelmemi o söyledi,” dedi.

Grace, adamın tavana baktığını görünce sevindi, çünkü yanaklarındaki kanı hissedebiliyordu ve pancar gibi kızarmış olduğunun farkındaydı. *Elbette burada olmasının nedeni bu. Sen ne düşünüyordun ki? Buraya senin için gelmedi. Dün gece bir adamın ölmesini izledin, bir paladinin buraya bundan başka bir sebeple gelebileceğini düşünecek kadar bencil olabilir misin?*

“Marguerite burada değil,” dedi ve utancını gizlemek için arkasını döndü. *Bu düşük bir ihtimaldi. Muhtemelen Anuket Şehri’nden bile kızardığın görülebiliyordur.* “Yani, dün gece dışarı çıktı ve geri dönseydi kapıyı mutlaka kilitlerdi. Daha sonra tekrar deneyebilirsin, sanırım.”

“Geri dönecek mi?”

Grace ona göz kırptı. “Eh, o burada yaşıyor.”

“Ah. Şey. Ben sizin burada yaşadığınızı sanıyordum.” Paladin aniden biraz pembeleşti. “Şey... bu onun da burada *yaşayamaya-acağı* anlamına gelmiyor. Sizinle. Ayrıca.” Aniden yoğun bir şekilde tavanı incelemeye geri döndü.

Ah Tanrılar, şimdi de benim Marguerite ile sevgili olduğumu düşünüyor. Bu arada üç yıldır yatağımı paylaştığım tek şey Tab. Sanki bu düşünce onu çağırmış gibi çalışma odasına gelen evcil hayvan Stephen’a doğru ilerledi ve “beni-sevecek-yeni-biri” için mırıldanmaya başladı.

“Bu şeytan da neyin nesi,” dedi ona bakakalan Stephen.

“Ah, bu Tab. Bir misk kedisi.”

“Bir ne?”

“Bir misk kedisi.” Grace masaya yaslandı ve misk kedisinin Stephen’ın ayak bileklerinin etrafında dönmesini izledi. “Evcil misk kedisi. Misk –yani parfüm– misk kedilerinin misk bezlerinden elde edilir, ancak bunun için onları kafeste tutman gerekir ve

çok uzun yaşamazlar. Gerçekten çok korkunç. Bu yüzden birileri onları yetiştirip evcilleştirme fikrini buldu, bu da vahşi olanlardan çok daha fazla misk üretmek demek.”

Stephen Tab çizmesinde yatmaya karar verdiğinde kaşını kaldırdı.

“Neyse, eski ortağım... misk kedilerini kendimiz yetiştireceğimize dair parlak bir fikir buldu. Bir tane edinebileceğine ve bunun servetimizi artıracığına yemin etti. Bu yüzden Tab’e çok para harcadı.” Grace yüzünü buruşturdu.

Ve yıllar süren bir küçümseme. Odalarımızı ısıtacak parayı bulamadığımız aylar, lamba gazı alamadığımız için saz ışığında çalıştığımız zamanlar.

“Sanırım pek iyi gitmedi öyle mi?” dedi Stephen nazikçe, Tab’in başını okşayarak.

“Gitmedi. Tab bir iskarta. Hadım edilmişti. Kimse sağlam bir misk kedisini satmazdı. Neredeyse hiç misk üretmediği için gözden çıkarılmıştı.” Grace başını iki yana salladı. “Phillip aldattığını öğrendiğinde çok öfkeleni. O öfkeyle Tab’i öldüreceğini düşündüm ama sonunda onu elde edeceğimiz çok az miskin bile uzun vadede bize para kazandıracağına ikna ettim.”

Ve bir başka küçümseme. Phillip onu hiç dövmemişti, ama kendini korkmuş misk kedisinin üstüne atarken bir an bir darbe yiyebileceğini düşünmüştü. Ama adamın dikkatlice oluşturduğu öz imajı bir kadına vurmasına izin vermezdi, bu yüzden bağırıp çağırmış ve sonra da çıkıp gitmişti. Grace, onun öfkesi yatışana kadar küçük hayvanı haftalarca gözlerden uzak tutmuştu.

“Yani az da olsa misk üretiyor mu?”

“Ah,” Grace öksürdü. “Yani.”

Stephen başını eğdi, açıkça şaşkındı. Grace iç çekti. Bu gerçekten de çekici bulduğu bir adamla yapmak istediği bir konuşma değildi ama sabahın bundan daha kötü olamayacağı da ortadaydı. “Ayda bir,” dedi, “temiz bir mendil alıp kışını sıkıyorum.”

Paladinin gözleri kocaman açıldı ve hayvanı okşarken âdeta donup kaldı. Küçük, huysuz bir cıvıltı çıkaran Tab adamın eline doğru eğildi.

“Ya böyle olur ya da zarar görürler,” dedi sert bir şekilde. *Ah Tanrılar, normal bir insan sadece “evet” der ve konuyu orada kapatırdı. Benim sorunum ne?* “Ve sonra perişan olup yerlerde sürünüyor ve inanamayacağın bir koku yayıyorlar.” *Ve çok az tanıdığım bir adamla hâlâ hayvanın poposu hakkında konuşuyorum. Aferin bana.*

“Parfüm yapımı açıkçası çok çekici bir meslek,” dedi Stephen. “Hiçbir fikrim yoktu.” Sesi ciddiydi, ancak gözleri etrafta dolaşıyordu. “Arka odada gizlenen bir misk geyiğin de var mı?”

“Hayır,” dedi Grace. “Küvette, boğazını gıdıklayıp amber kusmasını sağladığım bir amberbalığı da yok.”

“Peki kunduz yağı sağlayacak evcil kunduzların da yok mu?”

“Hayır, ama bu bana çok para kazandırabilir.” Kendi kendine gülümsedi. “Korkarım ki sadece Tab. İhtiyacım olandan daha az üretiyor ama parfümlerimde çok fazla misk kullanmıyorum zaten. Ayrıca çok iyi bir fare avcısı, ki bu da bir şey.”

Stephen başını salladı. Grace tam başka bir şey söylemeye başlayacakken çaydanlık ısıklık çaldı, bu da onu tekrar yerinden zıplattı ama en azından bu sefer kendini yakmadı.

“Çay ister misin?” diye sordu.

“Bu harika olur,” dedi paladin. “Ve çok nazik. Çok rahatsız ettiğimin farkındayım ama... şey... dün gecedен sonra...” Çaresiz bir hareketle ellerini tekrar kaldırdı.

“Biliyorum,” dedi Grace. Yanaklarının tekrar ısındığını hissedebiliyordu. “Marguerite buraya gelmeni söyledi. Burada olmasına şaşırdım ama geleceğine eminim.”

Stephen öksürdü. “Öyle mi? Saygısızlık etmek istemem ama hiç de bir cesetle ne yapacağını bilmez bir hâli yoktu. Ya da bir suikastçıyla. Cesetten istediğini aldıktan sonra, acaba... ah... başka bir yerde acil bir işi olabilir mi diye merak ettim?”

Grace’in bunu anlaması biraz zaman aldı, çaydanlığı bulup içine sıcak suyu ve bir avuç çay yaprağını döktü. “Sence biri önünde Hükümdar’ı öldürmeye çalıştı diye kasabadan mı kaçacak? Onun bunlarla hiçbir ilgisi yok!”

“Bunu yaptığını ima etmiyorum.”

“İyi,” dedi Grace, ona dik dik bakarak. “Çünkü eğer etseydin çayında bal olmazdı.”

Paladin utanmış görünme nezaketini gösterdi. Grace mutfığa doğru yürüdü, misafir için yeterince temiz bir fincan arıyordu. En çok da kendine kızıyordu. Her şey normalmiş gibi bir misk kedisi hakkında konuşup birlikte gülüyorlardı ve bu arada Grace içinden de olsa en yakın arkadaşının gecenin karanlığında kaçıp onu bir suikast hakkında sorulacak soruları cevaplamak üzere yalnız bırakmış olabileceğinden şüpheleniyordu.

Onun böyle bir şey yapmayacağından kesinlikle emin misin?

Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni!

Marguerite ona ihanet etmezdi. Etmezdi. Grace bunu biliyordu. Grace buna *inanıyordu*. Arkadaşı, geçimini insanların ona güvenmesini sağlayarak kazanan bir casus olsa bile, bu... yani, *farklıydı*.

Vazgeçti, bir bardak yıkadı, suratını astı, sabahlığını daha da sıkı bağladı ve çalışma odasına geri döndü. Stephen hiç kıpırdamamıştı ve Tab hâlâ ayaklarının üstündeydi. Grace bunu hak ettiğinden emin olmasa da ona acıdı ve uyuyan misk kedisini kucakladı.

“Onu rahatsız etmek istemedim.”

“Sorun değil. Bir kere uyuduktan sonra onu hiçbir şey uyandıramaz.” Tab’i bir kitap yığınının üzerine koydu, şüphesiz bir saat içinde uyanıp ortalığı kasıp kavuracaktı, sonra fincanlara çay koydu. “Peki dün gece biz ayrıldıktan sonra ne oldu?”

Stephen gözlerinin üstüne düşme tehlikesi olan bir tutam saçı üfleyerek yukarı itti. “Beklenen üzere Hükümdar’ın muhafızları beni içeri alana kadar –ki bu olması gerekenden çok daha uzun sürdü– kapıyı çaldım ve onlara koridorda ölü insanlar olduğunu söyledim. Hükümdar’ı ve Veliaht Prens’i koruma altında dışarı çıkardılar ve beni gördüklerim hakkında iki saat boyunca sorguya çektiler.”

“Veliaht Prens’in bundan hoşnut kaldığına bahse girerim,” dedi Grace, ondan ısrarla bileğine koku sürmesini isteyen sert ve eğlenen adamı düşünerek.

“Gerçekten bilmiyorum. Onu bir daha görmedim.” Stephen kaşlarını çattı. “Piskopos hiç bahsetmedi ama sanırım gözaltında olduğumu öğrenince endişelenecek daha başka konuları oldu.”

“Senden şüphelenmediler, değil mi?”

“Bunu isterlerdi.” Stephen’ın dudakları tuhaf bir şekilde kıvrıldı. “Oldukça derli toplu olurdu. Ama Asılmış Analığın temsilcisi bile –ki beni gördüğüne hiç mutlu olmadı– bir paladin katilin kapağını çalıp onlara koridorda cesetler olduğunu söyleyeceğine kendini inandıramadı.”

“Onlara bizden bahsettin mi?” *Biz* kelimesinin çok farklı şekillerde algılanabileceğini bir an sonra fark eden Grace hemen ekledi, “Yani, Marguerite ve benim orada olduğumuzdan.”

“Hava alma ihtiyacı olan bir hanımefendiye yardım etmek için salona geri döndüğüm sırada bir kargaşa duyduğumu söyledim,” dedi. “Ve onun muhtemelen arkadaşıyla partiye geri döndüğünü ve kendisiyle tanıştırılmadığımı söyledim.”

Elinde hâlâ iki fincan tuttuğunu fark eden Grace birini Stephen’a uzattı. Stephen fincanı alırken elleri birbirine değdi, nasırlı parmak uçları onun parmaklarının üstünden kayarken Grace irkilerek onun eldiven takmadığını fark etti. Tuhaf bir şekilde samimi bir dokunuş oldu. Grace kızardığını hissedip geri çekildi.

Bu çok saçma. Ona sadece bir fincan çay verdin hepsi bu. Aman Tanrım, adamın üstüne bir ağaç gibi tırmandın, kulaklarında çığlıklar attın, kollarında bayıldın ve onun seninle ölü adamdan başka bir konu hakkında konuşacağını düşünerek kendini aptal durumuna soktun ve şimdi de bundan mı utanıyorsun?

Evet. Gerçekten utanıyordu.

Yukarıdaki, aşağıdaki ve ortalarda bir yerlerdeki tüm tanrılar neden zencefilli kurabiye gibi koyuyor?

“Bak,” dedi, geri çekilerek, “Hâlâ yapmam gereken bazı işler var. Onun ne zaman döneceğini bilmiyorum ama istersen beklemeye devam edebilirsin.”

“Sizi rahatsız etmem,” dedi.

“Hayır, sorun değil,” dedi Grace öyle olmasa bile. Atölyede başka insanların olmasından hiç hoşlanmazdı, Marguerite hariç. Marguerite “ne yapıyorsun?”, “bu parfüm mü?” ve “bu sıcak değil mi?” gibi sorular sormazdı. Phillip en kötüsüydü. İçeri girip eşyaları karıştırır, onları etrafta gezdirir ve onun tekniğini düzel-

tirdi. Odaya başka biri girdiğinde omuzlarını kulaklarına kadar kaldırmayı bırakmadan önce nerdeyse bir yıl tek başına kalması gerekmişti. Ama hakkını vermek gerek ki Stephen bunların hiçbirini yapmadı. Etrafına baktı, ikinci bir taburenin olmadığını fark edince duvara yaslanıp yere oturdu ve çizmeli bacaklarını önüne uzattı. Grace, adamın örgüsünü çıkarıp işe koyulmasını göz ucuyla izledi.

Kız çalışma masasına geri döndü. Bu sabah gerçekten yapması gereken işler vardı, çoğunlukla kokuları karıştırmak. Tüm tariflerin oldukça basit olmasına ve onun detayları çoktan çözmüş olmasına rağmen pipetler, damlalıklar ve kâğıt şeritleriyle yapılan hassas bir işti. Atölyedeki tek ses tığların neredeyse duyulamayacak kadar hafif tıkırtısı, kayması ve camın yumuşak şingirtisiydi. Bazen günlüklerinden birinin sayfasını çevirip bir tarifi iki kez kontrol ediyor ya da kaldırıp içtiği çay fincanını geri koyuyordu. Paladin yoğun bir dikkatle çoraba bakarken bir ya da iki kez sessizce saymaya başladı.

Garip bir şekilde huzurlu bir ortamdı. Kendi işine dalmış ama yine de orada olan, tanrılar adına hâlâ *orada* olan, biriyle aynı alanı paylaşmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu. Phillip kesinlikle hiç bu kadar uzun süre hareketsiz oturmazdı, sürekli konuşur, dırter veya karşılık beklerdi. Çıraklığından beri, efendisinin iyi bir ruh hâlinde olduğu nadir günlerden beri hiç böyle bir şey olmamıştı. Hatta belki ondan da önce, yetimhanedeyken, başka bir kızla arkadaşça bir sessizlikte kitap okurken. O günlere dair sadece bulanık anıları vardı, bunlar çoğunlukla yer cilasının kokusuna dair anılardı ama hiç şüphesiz kitapların kokusu da vardı.

Paladinlerden beklediği tüm şeylerin arasında sessizlikle bu kadar barışık olmaları yoktu.

ON ALTI

“Sıcacık,” dedi bir saat sonra atölyeye giren Marguerite.

“İçeri girdiğinizi duymadım,” dedi Stephen.

“Hayır duymadın, değil mi?”

Grace, paladinin dudaklarının, ardında bir gülümseme mi yoksa kaş çatma mı barındırdığı anlaşılmayan karmaşık bir çizgi oluşturduğunu gördü.

Grace eğlenerek, “Marguerite her zaman çok sessizdir,” dedi.

“İstediğim zaman, evet. Bazen çok fazla gürültü yapmak daha iyidir, böylece insanlar geldiğini bilir.”

Stephen örgüsünü kaldırıp eldivenlerini giyerken ayağa kalktı. Grace onun ne kadar iri olduğunu ve atölyenin o ayağa kalkınca nasıl daha da küçük görüldüğünü unutmuştu. Kapıya gitmek için onun yanından geçmesi gerekiyordu ve bu ikisinin de yana çekilip özür dilemesini gerektirdi. Kızın burnu neredeyse paladinin göğsüne sürtünecekti.

Tanrım, o kadar geniş bir göğüstü ki, omuzlar da öyle.

“Burada olmana sevindim,” dedi Marguerite’e tepkisini gizlemeye çalışarak. “Ben üstümü değiştirirken sen –şey– biraz daha çay ya da başka bir şey koyabilir misin?”

“Elbette,” dedi Marguerite sadece iki çay fincanı olduğunu görmezden gelerek. Gözünde öyle bir parıltı vardı ki Grace arkadaşının paladinin onun üstünde nasıl bir etki yarattığının farkında olduğunu düşündü.

Grace aceleyle odasına girdi, yanmış sabahlığını çıkardı ve uzun bir tunikle etek giydi. Küçük metal aynada kendine baktı, Stephen’la alnında kül lekesi ve gözünün kenarındaki kum zerreleriyle konuştuğunu fark etti, saçlarına baktı sonra bakışlarını kaçırıp ne-

den umursadığını merak etti ve sonra da yüzünü yıkayıp saçlarını düzeltmek için fazladan iki dakika daha harcadı.

Geri döndüğünde Marguerite ve Stephen'ın tıpkı komşusunun kedisinin bazen sokaktaki yabancı kedilere yaptığı gibi birbirlerini izlediklerini gördü. *Kavga mı edeceğiz? Kavga etmek istemiyorum, ama eğer sen başlatırsan ben bitiririm.*

Grace eğer iş oraya gelirse, bitirme konusunda Marguerite'in üstüne bahse girerdi. İşlerin o raddeye gelmemesini umdu. Gerçekten bunun olmamasını umdu.

Dur. Sorun değil. O bir paladin Tanrı aşkına. Ya da şimdi Tanrısı öldüğüne göre en azından bir şövalye. Sen ise, sen. Eğer Marguerite Anuket Şehri'nin iyiliği için onu ikiye bölerse bu hayatın olağan bir getirisi olur.

"Bunu ön odada yapalım," dedi Marguerite. "Grace, seni çok seviyorum ama bu atölyede çok uzun kalırsak, belgelerimin üstüne yağ ve toz bulaştırırsın, tabii onları bu yığının içinde kaybetmediğimi varsayarsak."

"Sorun değil," dedi Grace. Zaten ön odada olmaları ona kendini daha iyi hissettiriyordu. Paladinin çalışmadığı zamanlarda atölyesinde olması, sanki onu dağınıklık ve yerlere dökülmüş malzemeler yüzünden yargılayacakmış gibi kendini savunmasız hissetmesine neden oluyordu.

Normal insanlar çalıştıkları yeri arada temizler, her şeyi sonunda devrilecek ve sansarların üstünde uyuyacağı bir yığın hâline getirmezler.

Marguerite kâğıtları masanın üzerinde yelpaze gibi açtı ve arkasına yaslandı. "Okuyabiliyor musun?" diye sordu Stephen'a.

"Yeterince iyi."

"O zaman işte kanıtımız. Bir mühür yüzüğümüz ve bu belgelerimiz var." Yüzüğü havaya kaldırdı. "Bu, Anuket Şehri senatosunun mührü. Bu yüzüğe sahipsen senato binasına girmene izin verilir ve resmi mühürlü mektuplar için de kullanılır. Bunlar kolaylıkla elde edilebilir ve sahtesini yapmak da kolaydır ve sanırım sana bunların bir suikastçının işe giderken takacağı türden şeyler olmadığını söylememe gerek yok."

Grace kaşlarını çatarak yüzüğü aldı. Ağır ve parlaktı, yeni gibi görünüyordu. "Parmağına uymuyordu değil mi?"

"Hayır."

Elindeki yüzüğü tarttı. "Birisi isterse bunlardan birini ne kadar kolay elde edebilir?"

"Bende yukarıda üç tane var," dedi Marguerite.

Stephen kaldırdığı gözlerini Marguerite'in yüzüne dikti ve Grace yine birbirini izleyen kedileri düşündü.

Paladinden casus olduğu gerçeğini gizlemiyor. İlginç.

Stephen deri eldivenlerini çıkarıp kâğıtları aldı. Elleri büyüktü ve üstlerinde düzinelerce küçük kesik vardı. Grace kendi marifetli parmaklarına baktı, yanıklardan kaynaklanan dağınık yara izlerine ve bir şeyin sıcaklığını eliyle ölçmemesi gerektiğini öğrenemediği için oluşan işaret parmağındaki kalın nasır tabakasına baktı.

"Peki o zaman siz Anuket Şehri için mi çalışıyorsunuz?" diye sordu Stephen, kâğıtların üzerinden Marguerite'e bakarak.

Marguerite kaşlarını kaldırdı. "Zekisin değil mi?"

"Tarikatım hiçbir zaman nezaketiyle tanınmadı."

"Anuket Şehri'nin çıkarlarıyla zaman zaman örtüşen belirli siyasi çıkarlara sahip bir grup birey için çalışıyorum diyelim. Her ne kadar Anuket Şehri'nin kendisi bu gerçeği takdir etmese bile."

"Hmm," dedi Stephen. Bu olumsuz değil nötr bir sestti. Kâğıtları gözden geçirdi. "Bunlar kesinlikle suçlayıcı."

"Bir parodiye konu olacak kadar," dedi Marguerite. "Kimse suikastçılara böyle yazılı bir sözleşme vermez."

Paladin Grace'e baktı ve Grace içinde işverenlerini değilse bile arkadaşını savunma yönünde bir istek duydu. "Ben hiç suikastçı tutmadım ama parfümcülerin de... şey... ağzı çok sıkıdır." *Benim sırlarımı çalabileceğini mi düşünüyorsun küçük hanım? Senin dilini keserim – burun deliklerine sıcak kurşun dökerim – bakalım o zaman nasıl yapacaksın!*

Önceki akşam yaşananlar hâlâ hafızasında canlıydı. Bulanık görüşü bir ateş ışığına dönmeden önce bu anıyı zihninden uzaklaştırmak zorundaydı. Yaşlı adamın kolonyasının kokusu burun deliklerini doldurdu: Muskat, yıldız anason, tarçın ve kediotu, te-

mel nota olarak sedir, amber ve misk. Kolaylıkla üretebileceği ama bunu asla yapmayacağı bir kokuydu.

“Öyledirler eminim,” dedi Stephen kibarca. Grace gözlerini kırıştırarak ona baktı. *Ne? Neden bahsediyor?* ve söyledikleri tekrar hafızasına döndü.

“Ağzı sıkı,” dedi. “Evet. Parfümcüler sürekli birbirlerinin tariflerini çalışıyorlar. Ama yine de notlar almak zorundayız çünkü her şeyi hatırlamak imkânsız. Bu yüzden yazdıklarımızı gizlemeye çalışıyoruz.”

Paladin sandalyede öne doğru eğildi, açıkça ilgileniyordu. Amber ve kediotu kokmuyordu, zencefilli kurabiye ve demir kokuyordu. Grace’in içinde eğilip onu koklamaya dair kuvvetli bir his belirdi ama bunu bastırdı.

“Yazılar tersten yazılıyor,” dedi. “Ama insanlar bunu çoktan öğrendiler, bu yüzden kodlar icat ediyoruz. Ustam yasemin için ‘koyun’ ve misk kedisi için ‘sığır’ derdi. Tarifleri hayvancılık yapan birine ait faturalara benzerdi. Bir tane bulsan bile, kullanmadan önce tüm referansları bulman gerekirdi.” Uzanıp paladinin elindeki kâğıtlara vurdu. “Neden bunun için de aynısını yapmadılar? Parfümden çok daha önemli sonuçta.”

Stephen onun yüzünü o kadar dikkatli inceledi ki Grace sandalyesinde kıpırdanma ihtiyacı duydu. Paladin sonunda başıyla onaylayarak kâğıtları masaya bıraktı.

“Görüyor musun?” dedi Marguerite. “Fazla bariz.”

Grace’in aklına bir düşünce geldi. “Anuket Şehri’nin bunu insanları yanıltmak için yaptığı o kadar bariz mi?”

Marguerite ona arsız bir bakış attı. “İtiraf edeyim bunu düşünmemeni umuyordum.”

Stephen homurdandı ve ona onaylayan bir bakış attı. Grace, o bakışın onu ne kadar ısıttığını ve kaşlarının ironik eğrisinin altında gözlerinin ne kadar mavi görüldüğünü fark edince sinirlendi.

“Mümkün,” diye itiraf etti Marguerite. “Akıllıca değil ama mümkün. Ama benim gibi birinin eline geçmesini ummaları gerekirdi.”

“Saldırı biraz daha ileri gitseydi, Hükümdar’ın muhafızlarının eline geçerdi.”

“Ve onlar da yeterince akıllı olabilirler,” diye itiraf etti Marguerite. “Ama böyle bir oyunla çok fazla risk alırsın. Hiçbir iyi casus insanların akıllı olmasına güvenmez.”

“İnsanların aptal olmasına güvenmek de aynı derecede tehlikeli geliyor bana,” dedi Stephen kuru bir şekilde.

“Öyle düşünürdün değil mi?”

“Zamanımın çoğunu bir atölyede kapalı geçirdiğimin farkındayım,” dedi Grace, “ama bence insanların genelde rahatsız edici olabileceğine güvenebilirsiniz.”

“Bak işte gördün mü?” dedi Marguerite. “Bir casus olarak harika bir geleceğin olabilir.”

“Ya da bir paladin,” diye homurdandı Stephen.

Grace ikisine de bir korunma işareti yaptı.

“Tanrım, öğleden sonra mı oldu? Biriyle görüşmem gerek,” dedi Marguerite, pencereden dışarı bakarak. Ayağa kalktı. “Yakında sana yeni haberlerim olabilir paladin. Bu karmaşayla daha fazla ilgilenmek istiyorsan tabii.”

“Siyasete bulaşmaya dair en ufak bir isteğim yok,” dedi Stephen derin ve ciddi sesiyle. “Ama zaten karışmış gibi görüldüğümünden bunun için hayıflanmanın bir anlamı yok. Ve bu birlikteliğimiz gerçekten hoş.”

Son sözlerini söylerken Grace’e baktı. Kız kızardığını hissetti ve kendine sertçe bir gün için yeterince kızardığını ve bundan sonra kesinlikle böyle bir şey olmayacağını söyledi. Ama cildi her zamanki gibi onu hiç dinlemedi.

Marguerite oda separatörünün ardında kayboldu. Grace kapının kapandığını ve onun kendi odasına doğru merdivenleri çıkan ayak seslerini duydu.

“Ben de gitmeliyim,” dedi Stephen. “Dışarıda bu kadar uzun kalmayı beklemiyordum. Piskopos cellatla ters düşüp düşmediğimi merak edecek.” Ayağa kalktı ve ona baktı. Mavi gözlerinde ateşten dolayı altın rengi lekeler oluşuyordu. “Veliaht Prens’e hangi kokuyu verdiniz?” diye sordu aniden.

Ona şaşkınlıkla baktı. “Amber ve zencefil,” dedi. “Ve başka şeyler. Açıklamaktansa koklatmam daha kolay olur.” Arkasını döndü

ve kokuyu koyduğu kavanozu buldu. Kavanozda hâlâ biraz vardı, etiketlenmeyi ve onun yarattığı parfüm örneklerinin yanına yerleştirilmeyi bekliyordu.

Göz göze geldiler ve paladin taktığı deri eldivenleri tekrar çıkardı. Grace içinden, onun bunu çok yavaş yapmasının tamamen kendi hayal gücü olduğunu geçirdi. Sonra paladin avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzattı. Grace onun işaret parmağına bir miktar yağ sürdü ve bileği boyunca aşağı doğru kaydırды. Paladinin parmak uçları neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde kızın avucuna değdi.

Belki bu onun hayal gücü değildi.

Geri çekildi. Paladin bileğini kaldırıp kokladı, sonra ona gülümsedi. “Beğendim.”

Senden ilham aldım, bunu yüksek sesle söylemedi. *Sen ve senin o çıldırtıcı zencefilli kurabiye kokun*. Kehribar parfümünün zencefilli kurabiye kokusuyla nasıl etkileşime gireceğini hayal etmeye çalışmıştı, ters mi düşerler yoksa birbirlerini tamamlarlar mıydı... Nezih bir toplumda, insan öne eğilip yabancı erkekleri koklamazdı. Bu sorusunun cevabını öğrenemeden yaşamak zorunda kalacaktı. Grace bunu kendine birkaç kez tekrarladı.

Paladin bir elinde deri eldiveni tutarken diğer elini kaldırıp veda etti ve kapıdan çıktı. Grace kapıyı arkasından kilitledi, sonra duvara yaslandı. Yanakları yanıyordu.

Neden bu adam hakkında kafası bu kadar karışık? Hiç mantıklı değildi. İsteddiği her şeye sahipti. Arkadaşları, işi, yastık yiyen bir evcil hayvanı vardı ve Tab’ın yediği yastıkların yerine yenisini alabilecek mi diye endişelenmesine gerek yoktu çünkü buna yetecek kadar para kazanıyordu. Neden onu görmezden gelemiyordu?

Nasıl o kadar ileri gitmişti de onun oraya aslında gördüğü şeyden ziyade sadece Grace ile konuşmak için geldiğini düşünmüştü?

Aptal, dedi kendi kendine. *Aptal olma. Onu istemiyorsun ve eğer istiyorsan bile istememelisin.*

Ve yine de... ve yine de...

Deri eldivenlerini çıkardığında onun ellerine bakmıştı. Gerçekten bakmıştı, bir çay fincanı uzatırken sadece hızlıca bir bakış atmak değildi bu. Elinin üstündeki tüm o ince beyaz yaralar ve

elini tutup bileğine kokuyu sürdüğünde, kılıcının avucunda oluşturduğu bantlar hâlindeki sert nasırlar.

Teninde nasıl bir his bırakırlardı? Hiç zevk barındırıyorlar mıydı?

Kendi düşüncelerine homurdandı. *Sen zevk hakkında ne bilirsin ki?*

Phillip'in yatağını paylaşmak biraz rahatsızlık ve epeyce de can sıkıntısı içeriyordu. Bir noktada harika bir sevgili olduğu ve yapması gereken tek şeyin dilini bir kadının bacak arasına sürtüp onu soluk soluğa bir minnettarlık içinde bırakmak olduğu sonucuna varmıştı. Grace'in bundan pek hoşlanmadığını açıklama girişimleri her gece onu âdeta ele geçirmesine ve onun acele edip acemi-ce salyalarının tümünü akıtıp biraz iş yapmak üzere onu serbest bırakmasını dileyerek tavanı izlemesine neden olmuştu.

Böyle geçen birkaç haftadan sonra, Phillip bile bir yere varamayacağını anlamış ve bu belli olunca ona frijit inek diyerek odaya fırtına gibi çıkıp gitmişti.

Bu onların ne ilk ne de son kavgalarıydı. Grace her zaman şüphelendiği ve Phillip'in de doğruladığı gibi kendisinde derin bir sorun olduğu sonucuna varmıştı. Yeni hayatının en iyi yanlarından biri yataktaki başarısızlıkları konusunda endişelenmek zorunda olmamasıydı.

Ve işte oradaydı ve bir adamın ellerini düşünüyordu. Ve dürüst olmak gerekirse ellerinden daha fazlasını. Kendini iki kez yüzünü onun göğsüne bastırmış hâlde bulmuştu ve aralarında bir deri tabakasıyla zırh olmadan bunun nasıl bir şey olacağını çok merak ediyordu.

Tüm bu kılıç sallayanların kaslarının üstünde kasları var.

Sen bir aptalsın, dedi kendine gaddarca. Arkanda bir tane daha hayal kırıklığına uğramış erkek bırakacaksın. Kendi kalbini kırmadan önce tüm bu karmaşadan uzaklaşmalısın.

Her hâlükârda kendini aptal durumuna düşürüyorsun. Seninle ilgilenmiyor. Buraya tanık olduğun cinayet için geldi, başka bir şey için değil. Sen sadece onun Marguerite'e ulaşması için bir araçsın.

Lanet olsun, eğer Marguerite odadaysa, hiçbir erkeğin ona ikinci kere bakması için bir sebep yoktu. Çalışma odasına girerken Tab'e, "Onu kıskandığım falan yok!" dedi. "İlgilenmiyorum, zaten ondan beklenen de bu ve erkekleri kendine baktırmak onun işi ve zencefilli kurabiye kokan paladinlerden ziyade yapış yapış elleri olan Squire gibi adamlarla ilgileniyor."

Tab, "Mrrr?" diyerek esnedi.

"Çok net."

"Mrrr."

"Paladinin buraya geri gelip gelmeyeceğiyle bile ilgilenmiyorum."

"Mrrr-rr-rr?"

"Gerçekten öyle, ilgilenmiyorum. Yani muhtemelen geri gelecek çünkü Marguerite gelmesini istedi ama gelmesinin tek nedeni bu olacak. Onlar bu karmaşayı çözdükten sonra muhtemelen onu bir daha görmeyeceğim."

"Mrrr," dedi Tab ve kıvrılıp uykusuna geri döndü.

Simyacının kalın kitabını açtı ve parmağını rastgele bir bölüme koydu.

Bilge olan kişi işaretleri not etsin: Kuşların uçuşu, hayvanların hareketi, bitkilerin büyümesi, ateş böceklerinin şekli, ki bunlar çoğu kez yeryüzünde ve insanların kalplerinde büyük bir değişimin habercisidir.

Grace, Tab'e baktı. Tek hareketi, tabii eğer buna hareket denilebilirse, rüya görürken patilerinin seğirmesiydi.

"Bir daha deneyelim," dedi ve başka bir sayfayı çevirdi.

Kurtboğan otu denilen bitkiden ve yabani havuç gibi olan ancak su baldıranı adı verilen kökten hazırlanan bir toksin bağırsakları boşaltır ve bir insanı felç edip öldürür. Fakat bu bile hastanın ayaklarının dibine konan bir kümes hayvanı ve zehir hayvana geçene kadar Dört Yüzlü Tanrı'ya adanarak edilecek belirli dualar ile tedavi edilebilir. Sonrasında hayvan toprağın derinliklerine gömülür ve köpeklere yedirilmez çünkü eti sağlıksızdır.

"Sanırım ben hayvanların hareket ettiği kısmı daha çok beğendim," dedi Grace. Kitapla harcayacağı vaktin boşa olduğunu düşünüp atölyeyi temizlemeye gitti.

ON YEDİ

Stephen odasının tavanına baktı ve bileğindeki giderek hafifleyen kehribarlı zencefil kokusunu kokladı. Ve safranı. Safranın kokusunu alamıyordu. Safran silinmiş miydi yoksa burnu yeterince hassas değil miydi? Yoksa tüm parfümün mü kokusu silinmişti? Onun orada olduğunu kendisi mi hayal ediyordu?

Ah, evet, bu son derece normal bir davranış. Yatakta uzanıp, bileğini koklayarak ona verebilecekleriyle ilgilenmediğini açık bir şekilde belli eden bir kadını düşünmek.

“Beni kurtarmaya devam etmene ihtiyacım yok,” dediğinde yüzündeki düz, sıkışmış ifadeyi hâlâ hatırlıyordu.

Ya ben seni kurtarmak istemiyorsam? Ya ben sadece beni güldürdüğün ve iyi huylu bir misk kedisiyle şişeler ve kâğıt yığınları arasında yaşadığın ve ilginç şeyler yaptığın için seninle konuşmak istiyorsam? Güzel, onu kurtarmıştı. İki kere. Bu paladin olunca edinilen bir alışkanlıktı. İşi buydu. Onu sürekli kurtarmayı planladığı yoktu.

Yanan sabahlığı içindeki görüntüsü onu tahrik ediyordu. Göğüslerinin kıvrımını görmüş ve bakmamıştı, gerçekten bakmamıştı, ama onun yanmadığını bir kez anladıktan sonra... eh, bir izlenim bırakmıştı. Cömert bir büyüklükteydi, muhtemelen bir avuçtan fazla. Bir önceki gece korseden de bir fikir edinmişti ama daha yakından inceleme şansı olsun isterdi.

Kes şunu. Yapamazsın.

Evet aslında yapardı ama iyi bir fikir olmazdı. İşler... karmaşıklaşır. Şehvet tutkuya çok yakındı ve tutku, çıldırması an meselesi olan vahşi bir savaşçı için çok tehlikeliydi. Hiç de iyi bir fikir

değildi. Ve mesela ona yaklaşıp hâlâ sedir kokuyor mu diye bakmak için yüzünü onun saçlarına yaslamak sonra elini sabahlığın yakasından aşağı doğru kaydırıp göğüslerinin kıvrımına sarmak *son derece* kötü bir fikir olurdu.

Korkunç bir fikir. Evet. Oldukça korkunç. Ve bunun ne kadar korkunç olduğundan emin olmak için fikri her açıdan dikkatlice değerlendirdi. Vücudu bu fikrin niteliği hakkında kesin düşüncelere sahipti. Stephen battaniyeleri düzeltmek zorunda kaldı.

Sonra Grace gidip üstünü değiştirmiş ve vücudunu gizleyen biçimsiz bir tunikle geri dönmüştü, ama ne yazık ki pantolon da giymişti ve bu da paladinin gözlerini aşağı çekmişti. Solgun ve yıpranmış bir pantolondur, dizlerinde ve kalça kısmı boyunca parlak yamalar vardı, bunlar muhtemelen rahat oldukları için çalışırken giydiği şeylerdi ve kumaşın kalça kıvrımlarına nasıl yapıştığına bakmamaya çalışan zavallı paladinler umurunda bile değildi.

Aziz merhamet etsin.

Tanrılar, belki çok uzun zaman *oldu*. Istvhan olsa onun kafasına vurup şiirsel bir şekilde kullandığı kaba terimlerle, sevişip zihnini boşaltması gerektiğini söylerdi.

Istvhan için daha kolaydı. Paladin kardeşinin... nasıl derler hayat arzusu ve karşı cinsin arkadaşlığına karşı coşkulu bir hevesi vardı. Partnerine karşı genel bir iyi niyetten fazlasını hissetmeden bir ilişkiden diğerine geçebilirdi. Öte yandan Stephen...

Sen işleri çok zorlaştırıyorsun. Bunu hep yaptın. Sen işleri çok zorlaştırıyorsun.

Belinin aşağısında çok basit şeyler oluyordu. Karanlığa baktı ve yüzünü buruşturdu.

Grace Angelica ona karşı hiçbir ilgi duymuyordu ve görünüşe göre kurtarılmaktan da açıkça hoşlanmıyordu. O kadar uzun süredir paladindi ki minnettarlık beklemiyordu. Haydutları, tatar katçıları veya hayvanları ele geçiren şeytanları teşekkür edilmeyi bekleyerek katledemezdin. Sadece yapardın. Ve bazı insanlar kurtarılmaya gerçekten de gücenirdi, sanki buna ihtiyaçları olması kişisel bir hakaretmış gibi. Buna da alışırdın. Bu seni bir sonraki haydut grubunu öldürmekten alıkoymazdı. İş buydu.

Lanet olsun, Çeliğin Azizi paladinlerinin yarısı için kural buydu. *Benim görevim hizmet etmek. Ben güçlünüün karşısındaki zayıf için kılıç ve kalkan olacağım. Umut isteyenler için bir sembol olacağım. Taşıyamayanların yüklerini taşıyacağım.*

Elbette çok sayıda kural vardı, örneğin zenginlik veya şan için savaşmamak ve diyet kısıtlamalarına (çiğ et yok) uymak; kişinin ülkesine, ailesine ve kılıç kardeşlerine karşı görevi; papazlar arasındaki emir komuta zinciri ve bunun gibi kurallar. Ve her paladine verilecek battaniye, gömlek ve çizmelerin tam sayısı ve bileşimi için harcanan zaman, ki bu Stephen'ın zihni için önemsiz bir şeydi. Ancak önemli olanların hepsi başlangıçtakilerdi.

Kural ve savaş gelgiti, bunlar Aziz'in paladinlerini oldukları şey yapan iki şeydi. Ya da tanrı ölmeden önceki yıllar için öyleydi. Şimdiyse... eh, kural hâlâ oradaydı. Ve o kara çılgınlık gelgiti... bir tane yaşarsın ve onu bir daha hiç uyandırmamayı umutsuzca dilersin. Burun deliklerini yeniden zencefil ve safran kokusu doldurdu.

Onu yanan bir binadan çıkarmış falan değilim. Bir ara sokakta beş dakikalığına onunla sevişiyor gibi yaptım ve sonra da kendini bayılacakmış gibi hissettiği bir anda onu temiz hava almaya çıkardım. Bu kurtarma değildi. Her saygın insan aynısını yapardı. Şey yani, muhtemelen sokakta çiftleşme kısmı hariç. Şey.

Kız sahte bir tutkuyla kulağına bağırmıştı. Gerçek olayın sancıları içinde nasıl bir ses çıkaracağını merak ediyordu. Onu inletip soluk soluğa bırakabilir ve ona ismini haykırtabilir miydi?

Bunu hiç öğrenemeyeceksin. Parfüm ustası Angelica seninle ilgilenmediğini açık bir şekilde gösterdi. Hem neden ilgilensin ki? O asil insanlara satış yapan usta bir zanaatkâr. Sen ise bir zamanlar bir tanrının aldığı bir askersin. O bir sanatçı. Sen ise çorap örüyorsun.

Sadece bu cinayet çözülene kadar seninle görüşecek ve sonrasında sen kendini onun hayatından kibarca söküp çıkaracaksın ve ona daha fazla sorun yaratmayacaksın. Ve kendi normal hayatına geri döneceksin ve suikastlar ile kendilerini kazara yakan çekici kadınlar tarafından rahatsız edilmeyeceksin. Ölene kadar Sıçan'a

hizmet edeceksin ve tüm borçlar ödenecek ve sonra toprağın altında dinleneceksin ve eğer bundan sonra başka bir yaşam varsa, nihayet orada tanrını tekrar bulabilirsin.

Basit bir plandı. Onu üç yıldır kendinde tutuyordu. Komplikasyonlara ihtiyacı yoktu. Gri-yeşil gözleri ve dolgun göğüsleri olan komplikasyonlara bile. Kesinlikle onu güldüren komplikasyonlara da ihtiyacı yoktu... *ve yine, göğüsler. Evet yine aynı noktaya dönüyor gibi görünüyorum öyle değil mi?*

Üzerlerini elleri dışında örten bir şey olmasa nasıl görüneceklerini merak etti. Stephen iç çekti. Bu gece ona kesinlikle uyku yoktu. Orada karanlıkta kasılmış ve tahrik olmuş bir şekilde yatmak yerine, eğitim salonunda birkaç saat geçirip kendini uykusu gelene kadar yorabilir mi bir bakabilirdi. En azından terleyince belki Grace'in parfümünün kokusu teninden silinirdi. Ve Stephen bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu gerçekten bilmiyordu.

ON SEKİZ

“Demek suikastçı Anuket Şehri’nden gönderilmiş ve üstünde Veliht Prens’in öldürülmesini talep eden evraklar taşıyordu ve bir de senatonun mühür yüzüğünü,” dedi Beartongue.

Stephen başını salladı. “Durum budur.”

Sabah güneşi Beartongue’un çalışma odasının pencerelerinden içeri süzülüyor, kâğıtlarla dolu masanın kenarlarını aydınlatıyordu. Vakit çok erkendi ve Stephen gece çok geç saatlere kadar düşüncelerine dalıp uyanık kalmıştı. Yine de Piskopos programının ilk uygun olduğu anda Marguerite’den edindiği bilgileri görüşmek üzere onu görmek istemişti. Stephen oldukça demli çayla dolu kupasının üstüne eğilmiş ayrıntıları hatırlamak için beynine işkence ediyordu.

Odada Beartongue, Istvhan, Stephen ve iki kişi daha olmak üzere beş kişi vardı. İki kişiden biri olan Zale ince yapılıydı ve geriye doğru örülmüş kalay grisi saçları vardı. Stephen onu pek iyi tanı mıyordu, sadece Sıçan’ın kutsal ve dokunulmaz avukatları arasında olduğunu biliyordu. Melek yüzlü, katil bakışlı, dolgun bir sarışın olan diğer kadını ise hiç tanı mıyordu. Beartongue onu basitçe “Sıçan’ın ortaklarından biri” olarak tanıtmıştı.

“Bunların cesetten alınan aynı kâğıtlar olduğundan emin misin?” diye sordu Zale.

“Emin değilim,” diye itiraf etti Stephen. “Doğru görünüyorlardı ama olay esnasında onları okuma şansım olmadı. Ama yüzüğün aynısı olduğundan çok eminim.”

Beartongue sandalyesine yaslandı. “Düşünceleriz?”

“Analık bizi aptal mı sanıyor?” diye homurdandı Istvhan.

Piskopos homurdandı. “Sorun bu, değil mi? Çocuğun boynunda bir tek ‘kesinlikle kiralık katilim, bana bakın’ yazan bir tabela eksik.”

“Burada duyuları rahatsız eden şey ayrıntılardaki kurnazlık eksikliği,” dedi Zale. “Anuket parasıyla ödeme ve belki de sadece onların suikastçıları tarafından kullanılan bir zehir fazlasıyla yeterli olurdu. Bunu bu kadar abartmanın gereği yoktu.”

“Onlar kurnaz değiller,” diye itiraf etti Piskopos. “Ama bundan da öte bence gerçekten de bizim çok zeki olmadığımıza inanıyorlar. Onlara göre, eğer öyle olsaydık zaten Analığa hizmet etmiş olurduk.” Omuzlarını silktiler.

“Bu Marguerite kadınına ne demeli?” diye sordu sarışın.

“Ya bir casus ya da bir sahtekâr,” dedi Stephen. “Muhtemelen ikisi de. Anuket Şehri için çalışıyor. Elbette bizi saldırının arkasında Anuket olmadığına ikna etmek onun çıkarına olur, ama...” Kaşlarını çatı. “Ondan daha iyisini beklediğimi söylesem size garip mi gelir? Eğer kâğıtları değiştirseydi yerine koydukları daha az belirgin olurdu. Belgeler yüzünden hakarete uğramış gibi görünüyordu.”

“Elbette, eğer Analığı suçlamaya çalışıyorsa bu şekilde davranması onun yararına olacaktır.”

“Analıktan bahsetmedi,” dedi Stephen. Tekrar kaşlarını çatı, bunu yapıp yapmadığını hatırlamaya çalıştı ve hatırlayamadı. “Onlardan şüphelenip şüphelenmediğini bilmiyorum ama bana bahsetmedi.”

“Genci onların yanında görmeseydin sanırım biz de onlardan şüphelenmezdik,” dedi Beartongue.

“Ben yine de onlardan şüphelenirdim,” dedi Istvhan. Beartongue ona bir bakış attı. “Her zaman onlardan şüphelenirim,” dedi Istvhan. “Prensip olarak.” Zale kıkırdadı.

Stephen çayından bir yudum daha aldı. Toz zerrelere pencere-lerden gelen ışıktaki dans ediyordu. Sarışın kadının elleri önündeki masada birleşmişti. Stephen şu an onun üzerinde kaç tane bıçak olduğunu merak etti.

Üçten az olmadığına bahse girerim. Ve onun gibi bir kadın şüphesiz bir tane de boğma teli taşıyordur. Stephen buna saygı

duydu. Askerlerin katillerden daha temiz bir iş çıkardığını düşünen insanlar vardı, onun deneyimine göre ise ölü her iki şekilde de ölüydü.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Beartongue kendine söyler gibi. “Kahretsin. Onunla kendim konuşmak isterdim ama onu korkutmak istemiyorum. Bana bilgi verdiğini biliyor mu?”

Stephen kaşlarını çatı. Marguerite bunu fark *edecek* kadar zeki görünüyordu ama bunun hakkında hiçbir şey söylememişti. “Bilmemesi imkânsız diye tahmin ediyorum,” dedi ihtiyatla. “Aynen benim onun efendilerine bilgi aktardığını ya da aktaracağını bilmem gerektiği gibi.”

Beartongue başını salladı.

“Peki ya parfümcü?” dedi muhtemelen bir suikastçı olan sarışın.

Stephen çenesinin sıkıldığını hissetti. “Onun bununla hiçbir ilgisi yok.”

Odadaki herkes ona baktı. Kızardı. “Tamam, bunu bilemem. Ama onun bir ilgisi olmadığını düşünüyorum. Arkadaşının bir casus olduğunun farkında ama kendisi... o tipte biri değil.”

Suikastçının gözleri onu delip geçti. “Ya da senin düşündüğünden daha iyi bir aktris.”

Stephen, Grace’in kendini zayıf bir şekilde ateşe attığını düşündü. “Sanırım bu mümkün,” diye itiraf etti, “ama şüphelerim var. Bu bilgi bana olduğu kadar ona da yeni gibi görünüyordu. Ve eğer bu kadar zeki biriye benden onu yakalama umudum olamayacak kadar önde olacak.”

Istvhan bunu duyunca güldü. Sarışın kadın bakışlarını ona çevirince hemen, “Ne yani? Dürüst. Hem de çok, genellikle,” dedi.

“Dürüst, güvenilir ve hayal gücünden yoksun,” dedi Beartongue. “Bu arada son söylediğim bir iltifat. Kendini hayallere kaptıran o kadar çok ki önünde olanı olduğu gibi gören bir kişi gerçekten bir hazine.”

Stephen homurdandı ama itiraz etmedi. Istvhan da öyle. Sarışın kadın Stephen’in hayal gücü eksikliğine bir övgü olarak başını eğdi. Beartongue elini yüzünde gezdirdi. “Eh. Bu gizlilik aptallığından nefret ediyorum. Baş diyakozken hayatım daha kolaydı.”

“Casus şebekeleriyle uğraşmak zorunda kalmadan önce mi demek istiyorsunuz?” dedi Zale.

“Evet aynen öyle. Bir de bu kadar kendini beğenmiş görünme, yoksa seni terfi ettiririm ve tüm bunlar senin sorunun olur.”

“Sıçan esirgesin!” Zale mürekkep lekeli parmaklarıyla bir korunma hareketi yaptı. “Eğer sizin için de uygunsa ben sadece yargılamayı yürütmeyi tercih ederim.”

“Yeterlilik kendi başına bir cezadır. Kılıçla yaptığın işleri unutmadım.” Beartongue çenesini eline koyup Stephen’a döndü. “Marguerite sana daha fazla bilgi temin edeceğini söyledi mi?”

“Söyledi, evet.”

“Bunu şu an en büyük önceliğin olarak kabul et. Yine de seni neden işin içinde tutmak istediğini merak ediyorum.”

Zale öksürdü. “Bir tahminde bulunabilir miyim?”

“Söyle gitsin.”

“Ona yeterli bilgi sağlamazsa Stephen’ın olayı kendi başına sorgulamasından korkmuş olabilir.” Avukat-rahip Stephen’a af dilercesine baktı. “Ve –beni affedin– ama paladinler nadiren incelikli yaklaşımlarıyla bilinirler.”

Sarışın kadın bile buna güldü.

“Bu doğru bir düşünce,” dedi Istvhan, Zale’e başını sallayarak. “Eğer o ya da ben cevap arayışı içinde ortalıkta dolanırsak büyük ihtimalle bir eşek arısı yuvasını deviririz.”

“Ama o eşek arısı yuvasını devirmemiz gerekli olabilir,” dedi Piskopos ayağa kalkarken. “Ama şimdilik bizi haberdar et. Bu kadınla elinden gelen iş birliğini yap Stephen. Tapınağın kaynakları emrinde. Kararına güveniyorum.”

“Güvenmeli misiniz bundan emin değilim,” diye itiraf etti Stephen kendisi de ayağa kalkarak.

“Evet, ama en azından bunun farkındasın,” dedi Beartongue. Gülümsedi. “Bana bir düzinedense sınırlarını bilecek kadar yaşını almış bir adam ver.”

Istvhan ona salona kadar eşlik etti. “İyi geçti,” dedi.

Stephen ona alaycı bir bakış attı. “Öyle mi?”

“İçerideki isimsiz arkadaşımız boynunu bir dal parçası gibi kırmadı.”

“Sanırım bu açıdan bakarsak öyle.” Stephen başını iki yana salladı. “Onu tanıyor musun?”

“Onu hayatımda hiç görmedim. Ama tüm cinsi tanımak için bizzat bir engerek yılanı tanımama gerek yok.”

“Sıçan açısından ilginç bir ortaklık.”

“İşlerini biliyorlar. Ve etikler ama sanırım bazen birini ortadan kaldırmak daha pratik oluyor.”

Stephen başını salladı. Beartongue’u seviyordu. Ona hayrandı. Hatta ona güveniyordu. Ayrıca onun ara sıra da olsa sorun çözmek adına bir cesedi hendeğe atmaya da yabancı olmadığını düşünüyordu. “Pekâlâ o zaman suikastlarla uğraşıyorsan konuyla ilgili bir suikastçıya danışmak en pratik şeydir değil mi?”

Istvhan homurdandı. “Aziz’in taşakları adına, tam olarak yaptığı şey bu öyle değil mi?”

“Kesinlikle öyle görünüyor.”

Kardeşi paladin başını salladı, sonra durakladı. “Ah, şifacın seni arıyor. Bir refakatçiye ihtiyacı var.”

“Bu saatte mi?” Stephen yüzünü buruşturdu. Banyo yapmamış ve yemek yememişti ama içtiği çay ve sarışının sessiz tehdidi onu kesinlikle uyandırmıştı. “Kahretsin. Teşekkür ederim.”

“Ben gidebilirdim ama yargılama bugün sona eriyor. Ve özellikle senin gitmeni istedi.”

“Hayır, sorun değil.” Şifacının gideceği yere tek parça hâlinde olduğundan emin olmak kahvaltıdan daha önemliydi. “En azından Dokumacı Yuvası’nda tek başına dolaşmıyor.” Stephen adımlarını açtı ve Kardeş Francis’in kafasının yerinde kaldığından emin olmak üzere yola koyuldu.

ON DOKUZ

Yağmur yağdı.

Kovalarca, sel götürür gibi, tufanlar ve şelaleler gibi yağmur yağdı. Bir hafta boyunca aralıksız yağmur yağdı, oluklar taşı ve çöpler etrafta yüzdü. Halk hamamları kapatıldı çünkü sokağın suyu içlerine akıyordu ve kanalizasyondan ölü fareler topluyorlardı. Yağmurun beşinci gününde Archenhold'un can damarı olan Elkinslough Nehri taşı. Şehrin büyük çoğunluğu bu sebeplerden dolayı yokuşların üst kısımlarındaydı ancak rıhtımlar, balıkçı kayıkları ve en az bir yaya köprüsü yerinden kopup Büyük Nehre sürüklendi ve muhtemelen akıntıya kapılıp denize kadar gitti. En az iki gecekondlu mahallesi de sular altında kaldı.

Grace dükkân penceresinin önünde durup elmas camlara çarpan damlaları izlerken kasvetli bir şekilde hayatında hiç bu kadar yağmur görmediğini düşündü. Paladinlerin dışarıda olup olmadığını merak etti. Sıçan'ın hizmetkârlarının orada olduğuna şüphe yoktu, geçici konaklama ve yiyecek sıralarını düzenliyor olmalıydılar. Stephen'in çamurlu suya dizlerine kadar batmış bir hâlde yıkıntıların arasında sürüklenerek kurtarılacak insanları aradığını hayal etti. Yardım edebileceği hiçbir şey yoktu. Yüzmeyi öğrenme fırsatı bile olmamıştı. Bir haftalık kazancını temizlik sürecinde yardımcı olması için Sıçan'a gönderdi ve kendine bunun başkalarının işine engel olmaktansa çok daha faydalı olduğunu söyledi.

Yağmurun nehirden uzak kısımlarda başka sonuçları oldu. Archon's Glory şehrinin tarihi merkezini oluşturan surlu kalenin kanalizasyonları çok ilkeldi, bununla birlikte surlarla çevrili Yeni Şehrin kanalizasyon sistemi çok iyiydi. Ancak gelişigüzel kurulan dış ma-

hallerinin bazılarında kanalizasyon varken bazılarında yoktu. Kanalizasyonu olmayanlar sular altında kalmıştı. Geceleri insan dışkılarını toplayan arabalar sokaklardan geçemiyordu ve insanlar lazımlıklarını sokaklara döküyordu. Lağımalar taşmıştı. En az bir mezarlık sular altında kalmıştı ve gömülen cesetlerin sokaklarda yüzdüğüne ve farelerin bunları sal olarak kullandığına dair söylentiler dolanıyordu.

Yağmur durduktan sonra ortaya çıkacak koku *sıra dışı* olacaktı.

Grace birkaç ay boyunca demleyebileceği en güçlü kokularla hastalığa karşı baharat topları ve kokulu mendiller üreteceğini öngörüyordu. Temiz, aromatik ve her şeyden önce baskın bir şeyler elde edebilmek amacıyla nane, biberiye ve adaçayını karıştırmaya başlamıştı bile.

Birkaç saattir dükkâna kimse gelmemişti. Randevular dışında açık olduğu haftanın üç gününden biriydi ama kimsenin yağmura göğüs germek istemediği açıktı. Muhtemelen kapıyı kilitleyip belki de bir şeye ihtiyacı olup olmadığını görmek üzere komşusunu kontrol etmeye gitmeliydi. Yaşlı kadın bedensel günahlar hakkında bağırıp çağırmayı severdi ama etrafındaki bölge nezhleşirken evine tutunmak durumunda kalmıştı ve Grace kendini onu her hafta ya da daha sık ziyaret edip kömürü ve yemeği var mı diye kontrol etmek zorunda hissediyordu.

Tam “açık” tabelasını ters çevirmek için elini üzerine koymuştu ki yağmurda bir gölge belirdi. Adam kapıyı açıp içeri girerek ayaklarını yere vurunca irkilerek bir adım geri çekildi.

Paladin pelerininin başlığını geriye itti. Kirpikleri yağmurdan ıslanmıştı, bu da Grace’in, kirpiklerinin günahkarlık sayılacak kadar uzun olduğunu fark etmesine neden oldu. Erkeklerin böyle kirpikleri olmamalıydı, bu büyük haksızlıktı.

“Üzgünüm,” dedi. “Yerleri ıslatmak istemedim.”

“Sorun yok.” Kalbi neden çarpıyordu?

Umurumda değil, neden burada? Beni görmeye gelmiş olamaz öyle değil mi?

Stephen buhar tüten pelerini omuzlarından indirip kapının yanındaki askılığa asınca oradaki zemin de süzülen damlalarla ıslanmaya başladı. Hafif bir dehşetle su birikintisine baktı. “Ah... havlu ya da benzeri bir şey var mı...?”

“Evet, tabii ki.” Aceleyle atölyeye girdi ve tekrar dışarı çıktı. Adam havluyu aldı ve su birikintisini silmek için diz çöktü.

“Sorun değil,” dedi Grace tekrar. “Bunun için endişelenmene gerek yok.” Adamın omuzları hatırladığından daha genişti. Nasıl oluyordu da bunu sürekli unutuyordu? “Hımm... şey... seni buraya getiren nedir?”

Paladin neredeyse onun ayaklarının dibinde diz çökmüştü. Bunu beklemiyordu. Erkekler genellikle yeni bir parfüm almak için can atmıyorlarsa, eşleriyle başlarını belaya sokmamak adına onun ayaklarına kapanmazlardı.

Muhtemelen bir karısı *vardı*. Bunu ona sormuş değildi. Paladinler evlenirler miydi? Buna izinleri var mıydı?

Bazılarının var. Demir Döven Tanrısı'nın paladinlerinin evlenebildiğini biliyorum. Ama Rüya Gören Tanrı'nınkilerden emin değilim.

Kızın yüzüne baktı, paladinin gözleri masmaviydi. Sonra ayağa kalktı ve absürt derecede geniş olan göğsü kızın göz hizasına geldi.

Benim bu sabah neyim var?

“Marguerite bana bir mesaj gönderdi,” dedi. “Onunla burada buluşmamız için.”

Grace'in kalbindeki çarpıntı dindi ve utangaç bir şekilde normal hâline döndü. “Ah. Anlamamıştım. Henüz burada değil. Geri döner diye düşünüyorum.” Yutkundu ve tekrar denedi. “Yani mutlaka döner. Bundan eminim. Burada yaşıyor.”

Ne *cüretle* hayal kırıklığına uğramış hissediyordu? Adamı doğru düzgün tanımıyordu. Bu şekilde hissetmeye *hakkı* yoktu ve böyle hissetmek de *istemiyordu* ve...

“Seni tekrar gördüğüme sevindim,” dedi paladin. “Nasıl... şey... işler?” Belirsizce boş odayı işaret etti ve Grace onun en az kendisi kadar garip hissettiğini ya da en azından sohbette onun kadar kötü olduğunu fark etti.

İlk seferinde ne kadar da kolay konuşmuştuk. Belki de bu tuhaflık geçene kadar kendimi onun üstüne atıp kulaklarına inlemem gerekiyor.

“Durgun,” dedi. “Yağmur herkesi eve kapattı. Kimse parfüm istemiyor, koku beş dakikada yıkanıp geçecek.”

“Mantıklı.” Ağırlığını diğer ayağına verdi. “Ah... Sana bir şey getirdim.”

Grace kaşlarını kaldırdı. “Bana mı?”

Paladin çantasından beze sarılmış küçük bir paket çıkardı. “Büyük bir şey değil. Şey. Sadece onları yapmaya burada başlamıştım, anlıyor musun, bu yüzden düşündüm ki...” Paketi ona doğru itti.

Grace paketi şaşkınlıkla aldıktan sonra ne olduğunu anladı. “Çorap mı? Bunlar çorap mı?”

Adam başıyla onayladı.

Kız göğsünde küçük bir sevinç kabarcığı hissetti. “Bunları sen mi yaptın?”

“Ben bunu yapıyorum.”

Krem ve toz pembe rengindeydiler, dönüşümlü zikzak desenleri vardı. Zarif olmaktan çok sağlamdılar, zaten Grace’in narin çoraplardan çok sıcak tutan çoraplara ihtiyacı vardı.

“Bunlar harika.” Birisinin kendisi için bir şey yaptığı son zamanı hatırlayamıyordu. Phillip hiç yapmış mıydı? Aklına hiçbir örnek gelmiyordu.

Sanırım teknik olarak Tab bana her ay anal salgılar veriyor ama o bu kadar dokunaklı bir şey değil.

“Çorap yapmayı nasıl öğrendin?”

“Annem öğretti. Binamız kıyafet tamircileri ve terzilerle doluydu, başka birine ihtiyacımız yoktu, annem de çoğunlukla satmak için bir şeyler örerdi. İnsanlar çoraba her zaman ihtiyaç duyar. Ve sonra... askerler, onlar *kesinlikle* her zaman çoraba ihtiyaç duyar.”

“Etkilendim. Ben bunları yapamazdım.”

Paladin gülümsedi. “Ben de parfüm yapamam, yani sanırım eşitiz.”

“Evet, öyle gibi bir şey.”

Tuhaf bir sessizlik oluştu. Grace çorapları tutarken, çorap getirmenin onun oraya Marguerite çağırdığı için gittiği gerçeğini ortadan kaldırıp kaldırmadığını merak etti

Bu konu hakkında kesinlikle çok fazla düşünüyorum.

Paladin küçük ön odaya, uzun raflara ve küçük, düzenli oturma alanına baktı. “Peki, şey... nasıl parfümcü olunur?”

Havadan sudan konuşma, diye düşündü Grace. *Şimdi de havadan sudan konuşuyoruz. Tamam, sanırım hunu çoraplardan konuşarak ben başlattım.*

Yani, normal insanlar böyle başlar sanırım. Önce sıradan şeylerden muhabbet, sonra arka sokaklarda seks taklidi, sonra bir cinayet sahnesi. Ben yine her şeyi her zamanki gibi yanlış yapıyorum.

“Önce birine çıraklık yapılır,” dedi Grace. “Benim durumumda ustam beni yetimhaneden seçti.”

“Sen yetim miydin?” Stephen kaşlarını çatı. “Çok üzgünüm.”

“Neredeyse herkes sonunda öyle oluyor,” dedi Grace. “Bu büyük bir sorun değil.” Yetimhanede neredeyse hiç kimse annesi ve babası için endişelenmezdi. Herkesin amacı, zengin ve saygın olacakları ve haftada üç öğün et yiyebilecekleri bir alanda, iyi kalpli bir ustanın yanında çırak olmaktı.

Dokuz yaşındaki Grace’in en büyük tutkusu büyük bir evin köpek kulübelerinde yaşayıp çıraklık yapmaktı. Hayvanlarla arası iyiydi ama atlardan biraz korkuyordu. Tazılara bakmak mümkün olan en iyi hayat gibi-görünüyordu ve şanslıysan tazılar kadar iyi muamele görürdün ki bazı evler bu konuda çok iyiydi.

Bunun yerine işçi seçimlerinin yapıldığı gün kendini yarım düzine çocukla birlikte sıraya girmiş bir hâlde bulmuştu. Ekşi suratlı yaşlı bir adam gelip bir parşömen şeridi çıkarmış ve bunu sıradaki ilk çocuğun burnunun altına sokmuştu. “Ne kokuyor?” diye sormuştu pat diye.

“Şey. Çiçek mi efendim?” demişti ilk çocuk.

“Ne tür çiçekler?”

“B-bilmiyorum, efendim?”

“İşe yaramaz,” diye homurdanmıştı yaşlı adam ve sıradaki çocuğa doğru yürümüşü. “Ne kokuyor?”

Dokuz yaş sırasındaki çocuklar birbirlerine bakmıştı. Yaşlı adam deli miydi? Ama Dört Yüzlü Tanrı’nın rahibeleri onu işçi seçimi günü için içeri almışlardı ve başlarıyla onaylayıp çocukları cesaretlendirici bir şekilde gülümsüyorlardı.

Grace, yaşlı adamın ne beklediğini bilmiyordu ama kâğıt şeridini kokladığında gül kokusunu hemen seçmişti, ardından başka bir kokuyu fark etmişti. “İki koku var,” demişti heyecandan *beye-*

*fendi*yi unutarak. “Öyle değil mi? Gül gibi ama başka bir şey daha var. Tarçın gibi baharatlı ama tarçın değil. Sanırım daha önce hiç koklamadığım bir şey.”

“Hah!” demişti yaşlı adam memnun bir şekilde. Uzanıp kafatasının tepesini kavramış ve başını ileri geri çevirmişti. “Hasta görünüyorsun,” demişti sonunda. “Muhtemelen öleceksin ve seni eğitmek için zamanımı boşa harcayacağım.”

“Ölmemeye çalışacağım efendim,” demişti Grace. Çıraklığa seçilmemek için yalan söylemenin daha iyi olacağını sonra anlayacaktı. Adam bir tazi ustasına hiç benzemiyordu.

“Hımmf. Ağzını kapalı tutabilir misin?”

Grace bu soruyu nasıl cevaplayacağını bilmiyordu. Ağzını kapatmış ve ona şaşkın bir şekilde bakmıştı.

“Hımmf!”

Adam ondan uzaklaşıp evi yöneten rahibelere yönelmiş ve ellerine para sıkıştırmıştı. Grace şimdi bile hakkını vermeliydi, adam hiç de cimri bir usta değildi. Dünyaya karşı öfkeli, kaba ve küskündü ama çıraklık hizmetinin karşılığını hiç eksik ödemedi.

“Hadi o zaman,” demişti sanki bir köpekmiş gibi kıza parmaklarını şaklatarak.

“Lütfen efendim,” demişti Grace, peşinden koşarak. “Ne olarak çıraklık yapacağım?”

“Bir parfümcü, canım,” demişti Rahibe Rhys. İri, kaslı bir kadındı ve Grace’i kucakladığında Grace bir an için belki de her şeyin yoluna gireceğini hissetmişti. “İyi ve önemli bir iş. Çok iyi yapacaksın.”

Yaşlı adam boğazını temizlemişti. Hâlâ şaşkın olan Grace onun peşinden koşmuştu. Ömür boyu arkadaşları olan diğer çocuklara el sallamak için geri dönmüştü ve sonra yurdun avlusundan çıkmışlar ve onları bir daha hiç görmemişti.

Stephen’a tüm bunları kendine acıyormuş gibi görünmemeye çalışarak anlattı. Şikâyet edecek pek bir şeyi olmadığını hatırladı.

Giysileri, yemeği ve uyuyabileceği sıcak bir yeri vardı. Yeni ustası günde sadece birkaç saat çalışabiliyordu, bu yüzden tanıdığı diğer çıraqlara kıyasla çok fazla boş zamanı oluyordu. Adamın artriti o kadar kötüydü ki Grace'i sadece ara sıra dövebiliyordu ve dövdüğünde de ondan çok daha fazla acıyı kendisi çekiyordu. Fazlaca bağırıyordu, hepsi bu, yapabildiğinde de eşyaları fırlatıyordu.

Ama Grace de bir şeyler öğrenmişti. Hiç beklemediği kadar çok şey. Önünde kocaman bir dünya açılmıştı, kokuların dünyası, gerçekten yetenekli olduğu bir dünya. İçine çekebileceği ve kafasında bir parfümü bir düzine bileşene ayırabileceği bir dünya. Bunu sokakta yürürken bile yapabiliyordu. Bu ona kendini *sanki* gizli bir bilginin sahibiymiş gibi hissettiriyordu, sanki çok az insanın hissedebildiği ve çok azının anlamlandırabildiği gizli bir dünyada hareket ediyormuş gibiydi.

Yaşlı adam artık eklemleri pipetleri, damlalıkları ve şişeleri idare edemeyecek kadar şiş olduğu için onu elleri olması için işe almıştı. Ustası omuzlarının tepesinden bakıp çatlak mızımız sesiyle emirler yağdırırken o hepsini tekrar ve tekrar yaparak parfüm yapmanın yüzlerce çeşit yolunu öğrenmişti. Sonunda ustasının ihtiyaçlarını öngörme konusunda o kadar iyi olmuştu ki artık emirler yağdırmayan adam kızın ondan öte bir varlık olduğunu unutmuş gibiydi.

Ta ki haftalarca süren öksürük nöbetleri onu elden ayaktan düşürene kadar. Hâl böyle olunca siparişleri onun yerine kız doldurmaya başlamıştı ve o zaman adam kızın onun işini elinden almaya çalıştığından şüphelenmeye başlamıştı. Ona beceriksizliği yüzünden bağırarak yerine casusluk yapıp sırlarını çaldığı için bağırması ve kendi yerine geçmesini engellemek için onu dilini kesmek ve burnuna sıcak kurşun dökmekle tehdit etmeye başlamıştı.

Bu tehdidi komikmiş gibi göstermeye çalıştı ve Stephen ona korku dolu bir şekilde bakana kadar bunun düşündüğü kadar komik olmadığını farkına varmadı.

“Bak, bunu *yapabilecek* olduğundan değil,” dedi. “Yani, bunun olabilmesi için kurşunu kaynatıp kendi burnuma dökmem gerekirdi ve... şey...” Bunun tezine pek yardımcı olmadığını fark etti.

“Zanaatkârların mahallesindeydik ve diğer birçok çırağın durumu çok daha kötüydü. Parfümlerin hiçbiri patlamadı ve kimse bir kez bile gözlerimi oymaya çalışmadı.”

“Bu *oldu* mu?”

“Lonca kuralları çıraklar üzerinde deney yapılamayacağını söyler, ama... şey...” Grace omuz silkti. “Evet, bazen.”

“Yine de kulağa çok zalim geliyor.”

“İyi bir adam değildi, hayır.” Phillip onun çıraklık sözleşmelerini satın aldığı anda, yaşlı adam kıza küfürler yağdırmıştı, hatta kız o imzalayıp kendisini satabilsin diye evrakları düzleştirmeye çalışırken bile.

Ancak gidilecek bu yol çok daha karanlıktı. Grace, konuşmayı başka yöne çevirmek için çabaladı. “Peki nasıl paladin oldun?”

Stephen omuz silkti. “Ah, şey. Archenhold’da büyüdüm ve yaşım hakkında yalan söyleyecek kadar büyüdüğümde orduya katıldım.”

“Ordu mu? Çorapçı olmadın yani?”

Güldü. “Ne yazık ki hayır. Dokumacılar çıraklarını seçebilirlerdi ancak çoğunlukla beslenmesi daha kolay görünenleri seçerlerdi. Yaşıma göre iriydim ve bir şeylere vurmada iyiydim. Ve ordu haftalık ödeme yapıyordu, beslenme ve barınma onlardandı, böylece büyün parayı anneme aktarabiliyordum.”

Annesi. Grace’nin hiç akrabası olmadığından başkalarının akrabalarının olabileceği aklına nadiren gelirdi. *Evet. Bir aile. Normal insanların ailesi olur. Bunu unutmamalıyım. Böyle bir durumda nasıl denir?* “Annen şimdi nasıl?”

“Öldü.”

Sonuç tatmin edici.

“Tüberküloz,” dedi, muhtemelen onun endişeli ifadesinden etkilendi. “Tanrı tarafından seçildiğimi görecektir kadar uzun yaşadı.”

“Peki *bu* nasıl oldu?” Grace bunu fırsat bildi, en azından konuyu ailevi meselelerden uzaklaştırabilirdi. *Paladinler hakkında bilgim olmaması tuhaf görünmez.*

“Ordudaki birliğim Wheatshields’de bir bölgeyi temizlemek için çağrıldı... ah, hımm. Ne zamandır Archenhold’dasın?”

“Ah sadece üç yıl.”

Başını salladı. "O zaman onları duymamış olabilirsin. On beş yıl kadar önce ortaya çıkan bir tarikat. Çimen Leydisi'nin takipçileri olduklarını iddia ettiler ancak tapınak bunu *şiddetle* reddetti. Neyse, teolojileri farklıydı. Leydi'nin insanların buğday gibi hasat edilmesini istediğini ve ancak hasat yapıldığında mevsimlerin bir-biri ardına dönebileceğini iddia ettiler."

Grace'in gözleri büyüdü. "Kulağa hiç de iyi gelmiyor."

"Çok kötüydü. Köyleri ayırım gözetmeksizin katlettiler. Bu noktada çoğunluğu temizlenmişti ancak ara sıra hâlâ küçük gruplar ortaya çıkıyordu. Bazı insanlar yaşamları boyunca yalnızca kıyamet olsun istiyor." Omuzlarını silkti. "Neyse göreve benim birliğimin yanında bir grup Aziz paladini de çağrıldı. Onlar... şey... seçkin olarak kabul ediliyorlardı."

Bunu itiraf etmekten aşırı derecede rahatsız görünüyordu. Grace, Stephen'ın erdemleri listesine alçakgönüllülüğü de ekledi. "Ben de öyle duydum."

"Evet. Tanrının kutsaması o paladinleri sardığında beni de sardı. Bunun hakkında ne kadar bilgin olduğunu bilmiyorum."

Grace başını iki yana salladı. "Çılgınlık nöbeti gibi bir şey olduğunu duydum."

"Onun gibi bir şey evet. Bunu sadece tanrı yönetirdi. Başıma gelmesi... beklenmedik bir şeydi." İfadesinde Grace'in bunun derin bir küçümseme olduğunu düşünmesine neden olan bir şey vardı. "Tek bildiğim onların safında olduğumdu ve hemen sonra kafamda bir şey oldu ve sadece yanımdan geçerken gördüğüm bir grup adamla birlikte tam yetkiye sahip oldum."

"Bunun ne kadar sarsıcı olduğunu anlayabiliyorum."

Stephen kısa ve mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Bu hafif kalır. Ordu beni oracıkta terhis edip paladinlere teslim etti. Neler olduğunu zar zor anlıyordum. Aklımı kaçırmış olmaktan mı yoksa annemin asker maaşından mahrum kalacağından mı daha çok korkmam gerektiğini bilmiyordum."

"Şana reddetme şansı vermediler mi?" Askeri birliğinden sökülüp alınmış ve kucağına kutsal delilik bırakılmış kafası karışmış genç bir adam düşündü ve onun adına öfkelenildiğini hissetti.

“Verdiler mi?” Stephen onun bunu sormuş olmasına şaşırmış gibi görünüyordu. “Sanırım bunu yapabilirdim ama... ah... o kara savaş çılgınlığı seni bir kez ele geçirince bunu hep yapıyor. Onu öylece durduramazsın.” Ellerini açtı. “Geçtiğinde seçeneklerim çok sınırlıydı. Tarikata katılmak ya da kendimi kimsenin beni durduramayacağı bir çılgınlık nöbetinin içinde bulma riski.”

Grace başını iki yana salladı. Tanrı işleri daha iyi düzene koyabilirmiş gibi görünüyordu.” Bütün paladinler için durum böyle mi?”

“Çeliğin Azizi’nin seçilmişleri için böyle, evet. Başka tarikatlar hakkında konuşamam. Rüya Gören Tanrı’nın paladinlerinin iblisleri yakalamak için yıllarca eğitim alması gerektiğini biliyorum. Bizim için durum daha kolay. Düşmanın üstüne atılmamız yeterli, bu şekilde savaş dalgası bizi sarıyor.” İçini çekti. “Altın çağımızda bir odadaki tüm tarikat üyelerini parçalayabilir ve mahkûmlarına parmağımızı bile sürmezdik.”

Kesin bir çılgına dönme hâli. Ordunun onları çağırması şaşırtıcı değil. “Bu faydalı görünüyor.”

“Faydalı. Evet. Faydalıydık.” Omuzlarını silktilti. “Sonra tanrı öldü ve bizim artık bir faydamız kalmadı. Hepsi bu.”

Yüzü sakindi, vücudu rahattı ve gözleri açık yaralar gibiydi. Grace bakışlarını kaçırdı. Acaba durumunu sakladığını mı düşünüyor diye merak etti. İçinde gidip kollarını boynuna dolamak için güçlü bir istek duydu ve bu kesinlikle aptallıktı, paladin kesinlikle onun acımasını istemezdi ve Grace kimdi ki onu teselli edecekti? *Ah Tanrım, neden bu konudan başladım? Neden bunun yerine yağmurdan bahsetmedim?*

“Annen yine de maaşını alabildi mi?”

Stephen ona göz kırptı ve yaranın küçük bir kısmı gözlerinden silindi. “Evet. Aldı. Tapınak ailelerimize çok iyi baktı. O zaman, tüm bunların anlamını kavradım ve seçilmiş olmaktan mutluluk duydum.”

Ön kapı çarptı. Tanrı öldükten sonra da hâlâ aynı şekilde mi düşünüyor diye sormak zorunda kalmamış olmaktan dolayı büyük bir rahatlama hissedenden Grace kısa bir süre için gözlerini kapattı.

YİRMİ

“Güzel, ikiniz de buradasınız,” dedi içeri rüzgâr gibi giren Marguerite. Şapkasındaki yağmuru silkeledi. “Araba bekliyor. Tanışmanızı istediğim biri var.”

“Ne?” dedi Grace.

“Affedersin?” dedi Stephen.

“Üzgünüm.” Marguerite özür dilercesine gülümsedi ve Grace’e döndü. “Sen de geliyorsun çünkü... yani, sen de bu işe karıştın. Ve sen, paladin, çünkü bazen kusursuz bir tanık gerekir.” Duraksadı ve sonra, “Ayrıca, benden gelen hiçbir bilgiye güvenmediğini düşünüyorum. Yani, senin yerinde olsam ben de güvenmezdim,” diye ekledi.

Stephen ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı, belli ki kibarlık ve dürüstlük arasında kalmıştı.

“Şu her zaman kokladığın şeyden yanına biraz al,” diye ekledi Marguerite. “Kötü kokan bir yere gidiyoruz.”

Söylediği tek şey bu oldu. Stephen, çaresizce omuzlarını silkip köz fasulye kavanozuyla paltosunu almaya giden Grace’e baktı.

Üçü birlikte bir at arabasına bindiler. Stephen bir koltuğun büyük bir kısmını tek başına kaplarken Grace ile Marguerite diğerine oturdu. Yağmur pencereleri karartıyordu bu yüzden Stephen’den başka bakılacak bir yer yoktu. Bu uygunsuzdu.

Ona çok mu bakıyorum? Yeterli değil mi? Gözlerinin içine mi bakmalıyım yoksa bu tuhaf mı? Gözlerine bakmamam mı gerekir? Hayır, o zaman suçlu gibi görünürüm. Zaten Marguerite’e hiç güvenmiyorum.

Bana güvenip güvenmediğiyle neden ilgileniyorum? Ben bir şey yapmadım.

Ah tanrım.

Adam ona gülümsedi. Arabanın karanlığında, gözleri o kadar koyu bir maviydi ki neredeyse siyah gibi görünüyordu. Grace'in midesi ters döndü ve kucağındaki kavanoza sarılıp düşündü, *Marguerite bizi nereye götürüyor?*

Bu arada Stephen ise büyük paltosuna neredeyse gömülmüş olan Grace'e bakıyordu. Bu hâliyle çok küçük görünüyordu. Onu soğuktan, ıslaklıktan ve dünyada ona zarar vermek isteyebilecek her şeyden korumak için paltosuna sıkıca sarmamak için kendini zor tuttu.

Dur. Bu tehlikeli bir yol. Dur.

Grace çoraplardan gerçekten memnun görünüyordu. Paladin bunun garip bir hediye olduğunu biliyordu, pek romantik değildi, muhtemelen gül getirmeliydi ama bir haftalık yağmurdan sonra etrafta hiç gül yoktu ve herkesin ayakları üşüyüp ıslanırdı. Bu yüzden ona çorap getirmişti ve kız bundan memnun görünüyordu.

Gülümsemesi kızın çarpık dişini gösterince paladinin kalbi sarsılmıştı. Sonra, bir aptal gibi gidip ona nasıl parfümcü olduğunu sormuştu.

Çıraklığını ne kadar sorunsuz geçmiş gibi göstermeye çalışsa da belli ki çok ıstıraplı olmuştu. Anuket Şehri'ne gidip yaşlı adamın kapısını tekmeleyip onu omurgası sarsılana kadar silkelemek isterdi.

Sonra Grace ona nasıl paladin olduğunu sormuştu ve Aziz yardımcısı olsun, o da anlatmıştı.

O ilk günleri düşünmeyeli yıllar olmuştu. Hayatının yarından fazlasını paladin olarak geçirmişti. Mızrağını sıkıca tutan ve kendini rezil etmemeyi uman o saf ve tecrübesiz acemiye hatırladı. Aziz'in kanı aşkına o kadar gençti ki.

Ve sonra etrafında yükselen kara savaş gelgiti. Kulaklarındaki o yüksek uğultu ve her sinirine akan altın bir ateş. Mızrak uçlarından oluşan denize bakmıştı ve onlardan hiç korkmamıştı. Altın

ateş savaş alanına yayılmıştı ve onun sadece bunun içinden geçip çektiği kılıcını savurması gerekmişti. Düşmanın silahları ona zar zor dokunuyordu. Çok yavaşlardı, çok zayıflardı ve onunla yürüy-en bir tanrı vardı.

Yüce Tanrı, ama güzel olmuştu.

Karşısındaki kadınlara onları görmeden baktığını fark edip he-men pencereden dışarı baktı. Bulanık, sulu görüntü bulundukları yeri tanımasını zorlaştırıyordu. “Walled Şehri’ne mi gidiyoruz?”

“Doğru,” dedi Marguerite neşeyle.

“Beni sarayda kollarını açarak karşılayacaklarından pek emin değilim,” dedi Stephen.

“Sorun değil. Tam olarak saraya değil müştemilatlarından bi-rine gidiyoruz.”

Araba birkaç dakika sonra, surun kendisine sıkıca yaslanmış alçak bir taş binanın önünde durdu. İşlevsel, daha ziyade sıkıcı bir görünümü vardı. Taşları bitki veya sembollerle yumuşatmak için hiçbir çaba gösterilmemişti.

Arabadan önce inen Stephen iki kadına elini uzatarak aşağı in-meleri için yardım etti. Marguerite şapkasının altında alaycı bir gülümseme takındı. Grace paladine berrak, ciddi gözlerle baktı ve elini tuttu. Paladin o an eldiven giymemiş olmayı isterdi.

Ve hava buz gibi ve yağmur yağıyor ve bu istenecek en aptalca şey. Sen sorumlu olansın, güvenilir olansın. Sorumsuz şeyler dile-meyi bırak.

Marguerite’i takip ederek binaya daldılar. Kimse onlara karşı koymadı. Sıkılmış görünen bir gardiyan nöbetteydi ancak silahlı de-ğildi ve onlara tembelce el sallamakla yetindi. “Bayan Marguerite?”

“Piper bizi bekliyor.”

Başını sallayan adam sandalyesine yaslandı. Stephen adamın ağırlaşmış gözlerinden şekerlemesini böldüklerinden şüphelendi.

Bir kapıdan geçip uzun taş basamaklardan indiler. Etrafların-daki hava soğudu. Taş bir sahanlık ve onun açıldığı bir koridor vardı, ancak burayı geçen Marguerite tekrar aşağı indi.

“Oldukça aşağı inmiş olmalıyız,” dedi Stephen.

“Eski şarap mahzenleri,” dedi Marguerite.

“Zindanlar değil mi?” diye sordu Grace.

“Hayır, onlar idari binaların altında.”

Stephen, Grace’in gülmeye başladığını ancak arkadaşının şaka yapmadığını fark edince bunun yerine yutkunduğunu gördü.

“Çok fazla kullanılmıyorlar,” dedi. “Çoğu suçlu Waterling Caddesi’ndeki ana hapishaneye gidiyor. Zindanlarda sadece siyasi mahkûmlar ve birkaç özel vaka tutuluyor.”

“Bunun kendimi daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?”

“Hissettirdi mi?”

“Hayır.”

Merdivenlerin dibinde başka bir koridor vardı ve Marguerite bu koridora girdi. Son kapıyı çaldı. “Piper! Biz buradayız!”

“Kapı açık,” diye seslendi boğuk bir ses.

Marguerite kapıyı iterek açtı. Ağır metaldendi ve bir hapishane kapısı gibi madeni bir ses çıkardı. Stephen kapıyı tutup içeri baktı ve tehlike olup olmadığını kontrol etmeden önce Grace’in içeri girmesini engellemek için otomatik olarak elini uzattı.

Deri maskeli bir adam ona baktı. Bir cesedin üzerine eğilmişti ve elinde çok büyük bir bıçak tutuyordu.

Stephen’in eli hemen kılıcının kabzasına indi. Maskeli adam gözlerini devirdi. “Hiç zahmet etme paladin, artık pek de umursayacak durumda değil. İçeri gelin.”

“Bu Doktor Piper,” dedi Marguerite, yoldan çekilerek. “Otopsi yapıyor.”

“Bu bir geçim kaynağı,” dedi Piper. “Benim için öyle. Onlar için değil, tabii ki. Sen paladinsin ve sen de parfümcü olmalısın, değil mi?”

Stephen, Grace’in onun kolunun üzerinden kocaman açılmış gözleriyle odaya baktığını fark etti. Yoldan çekilip içeri girmesi için kapıyı tuttu. Grace içeri girdi ama ona yakın durdu. Paladin bundan rahatsız olmadığını fark etti.

Odanın kokusu beklenenden daha az kötüydü ama paladin açık bir mezar gibi kokmasını beklediğinden bu pek de bir şey ifade etmiyordu. İnsan çürümesinin kokusu burun deliklerindeydi ama içerisi durumun daha da kötüleşmesine imkân vermeyecek kadar soğuktu.

“Ölen genç için buradasınız,” dedi Piper. “Ama önce bu zavallı ruhun işini bitirmem için bana bir dakika verin, sonra o konuya geleceğim.”

“Burada mı?” diye sordu Grace. “Bir haftadan fazla oldu!”

“Hayır, onun otopsisini ilk gün yaptım,” dedi Piper. Bıçağı –ki Stephen şimdi onun daha ziyade bir testere olduğunu görüyordu– yere koydu ve daha küçük bir tane alıp ölü kadının göğsüne soktu.

Marguerite duvara yaslanarak bekledi. Grace boynunu uzattı. “Nasıl... nasıl öldü?”

Ölü kadın çok solgundu, dudakları mordu, saçları yüzünün etrafına düzensiz bir hâlde dağılmıştı. Yüzü, göğsündeki kocaman delik ve elini bileğine kadar içeri sokmuş adamla tezat oluşturacak kadar sakindi.

Piper kaşını kaldırarak Grace’e baktı. Yüzünün alt yarısını kaplayan maske bir gagaya benziyordu. “Doğum sırasında öldü. Aile ebeyi suçlamak istiyor ama korkarım ki şansları yok. Oldukça yolunda giden bir doğum olmuş.” Cesedin alt kısmına doğru belirsiz bir işaret yaptı. Stephen kalçanın bir ucundan diğer ucuna uzanan bir kesik görebiliyordu, ancak neyse ki her şey hâlâ içerideydi. Kendini biraz hasta hissetti.

Sen savaş alanında kaç adam öldürdün? Şimdi bundan etkilnenmen biraz aptalca.

Evet ama o zamanlar tanrı ve ilahi delilik benimleydi, bu soğuk ve kansız parçalanmış beden değil.

“Sorunun akciğerleri olduğundan oldukça eminim,” dedi Piper. “Çok kötü durumdalar. Burnunuzu kapatmak isteyebilirsiniz, genellikle kokar.” Daha küçük bıçağıyla içeri uzandı. “Ah! İşte, gördünüz mü?”

Odaya çürüme kokusu yayıldı. Marguerite yüzünü buruşturarak bir mendil çıkardı.

Grace’in burun delikleri sanki çürümeyi inadına kokluyormuş gibi genişledi. Sonra biraz yeşile döndü ve arkasını dönerek taşıdığı kavanoza sarıldı.

“Akciğerlerinde apse var,” dedi Piper. “Doğum sancısıyla patlamış gibi görünüyor. Verem hastasıymış. Bebeği doğum zamanı-

na kadar taşıyabilmesine şaşıyorum.” Döndü ve bıçakla başka bir şey yaptı. Koku yoğunlaştı. “İki apse. Mübarek tanrılar. Hmm, sanırım biri patladı ve akciğeri doldurdu ve sonra öksürükten dolayı diğeri açıldı. Hiç şansı yoktu.”

Grace burnunu kavanoza tamamen soktu, gözleri kapalıydı.

Stephen için uzanıp kolunu onun omuzlarına sarmak ve kızın yüzünün omzuna değebilmesi için ona biraz daha yaklaşmak en doğal şeydi. Bunu hayatta kalan insanlar için defalarca yapmıştı. Aziz sana çılgınlık verdi sonra onu geri aldı ve sonrasında geriye savaşın bir parçası olmayan, çiftliklerinde ve köylerinde yaşanan katliamı görmeleri gerekmeyen insanlar kaldı. En kolayı paladin sesini kullanıp onlara bakmamalarını söyleyip olay yerinden uzaklaşmalarına yardımcı olmaktı.

Ve Anuket Şehri’nden gelen güçlü ve büyümlü canavarları ya da ne bileyim golem’leri kiralamak yerine bizi kullanmalarının sebebi bu. Tabii bu çağda ve bugün bir golem üreticisini bulabileceklerini varsayarsak. Ruhsuz makineler bizim kadar etkin öldürürler ama sonrasında hayatta kalanları teselli edemezler. Ya da rapor hazırlayamazlar. Stephen bunlardan hangisinin bir komutan için daha önemli olduğu konusunda oldukça şüpheli bir fikre sahipti.

Grace’in geri çekilebilmesi için tutuşunun yeterince gevşek olmasına özen gösterdi ama Grace ona yaslandı. Zincir örgülü zırhın üzerinden bile, kızın vücudunun kızgın bir mühür gibi kendisinininkine bastırıldığını hissedebiliyordu.

Diğerkolunu da omzuna atıp onu kucaklamak ve sıkıca tutmak çok kolay olurdu.

Ve sen şu an ölü bir kadını kesen bir adamla aynı odadasın, bunun zamanı değil.

“Neredeyse bitti,” dedi Piper. Yere uzanıp kanlı bir çarşafı çekti ve cesedin üzerine örttü, sonra elindeki bıçağı bir tepsiye koydu. “Bana bir dakika verin.” Odanın içinde dolaşıp aletleri topladı.

Stephen Marguerite’e baktı ve onun kendisiyle Grace’i hafif ve anlamlandırması zor bir gülümsemeye izlediğini gördü.

Piper yaptığı işi bitirip bir leğene geçti. Ellerini bir sabun parçasıyla yıkayıp kuruladı. Ancak o zaman maskesini çıkarmak için

uzandı. Genç ve yakışıklı bir yüz ortaya çıktı ama gözlerinin etrafındaki çizgiler Stephen'a onun görüldüğünden daha yaşlı olduğunu söylüyordu. Kısa, koyu kahverengi saçları vardı, temiz ve tıraşlıydı. Stephen onu suçlamıyordu. Eğer her gün yüzünü saatlerce deri bir maskeyle örtmek zorunda kalsa muhtemelen o da sakalından vazgeçerdi.

"Tamam," dedi adam. "Hadi yan odaya geçelim. Daha güzel kokuyor ve çoğu insanın bir cesedin başında konuşmaktan hoşlanmadığının farkındayım."

Grace ondan uzaklaştı, biraz utanmış görünüyordu. Stephen bir adım öne çıkıp ölü kadının bedenine doğru kısa bir dua okudu. *Çeliğin Azizi, şey yani, senin artık bizi gözetmediğini varsayıyorum. Bu durumda Beyaz Sıçan ona huzur versin.*

Başını kaldırıp diğer üçünün onu izlediğini gördü. Boğazını temizledi, af dileme niyetinde değildi ama yine de kendini garip hissediyordu.

"Tamam o zaman," dedi Piper. "Beni takip edin, soylu insanlar?"

Piper'ın ofisi morg kadar düzenliydi. Üzerinde hiçbir şey olmayan bir tane büyük masa ve iki sandalye vardı. Piper yüzünü ekşitti, sandalyelerden birini masanın arkasından çekip yerde kaydırarak diğerinin yanına koydu. Kendisi masaya yaslandı. "Üzgünüm. Çok fazla kalabalık ziyaretçim olmuyor."

Şövalye asaleti daha ölmemişti, Stephen ayakta kalırken Grace ve Marguerite sandalyelere oturdu. "Demek siz Hükümdar'ın... ah şey...?" diye başladı Stephen, Marguerite'in neden buraya gelmeleri konusunda ısrar ettiğini merak ediyordu.

"Ölü hekimi," dedi Piper. "En azından son lütufları yerine getirmek üzere kendi hekimleri olmayanlar için." Marguerite'e başını salladı. "Bana geçen gün ölen çocukla ilgilendiğini söyledi."

Stephen, Marguerite'e baktı. "Zehirlenmişti, değil mi? Bunu saptamak için otopsiye gerek olacağını düşünmemiştim."

"Parmak uçları maviydi," dedi Marguerite.

"Ve ayak parmakları," diye ekledi Piper.

Stephen ve Grace çaresizce birbirlerine baktılar. "Zehirden mi?" diye sordu Grace.

“Evet! Kesinlikle!” diye parladı Marguerite. “Ama kendi içtiği zehirden değil!”

Tekrar bakiştılar. Stephen parfümcünün kendisi gibi bir şey anlamadığını görünce biraz rahatladı. “Şey... ne?”

“Kendi aldığı zehir ayak parmaklarını morartmaz,” dedi Piper. “Bunu göz ardı edebilirdim ama insan uzuvlarının ölünce tuhaf şekillere büründüğünü düşününce bu durumdan şüphelendim. Bu yüzden midesini açıp bir göz attım.” Kollarını kavuşturdu. “Midesi berbattı. Kendisine *gerçekten* hiç iyi gelmeyen bir şey yemiş.”

“Zehir yuttu,” dedi Stephen. “Onu gördük.”

“Hayır,” dedi Marguerite, “camdan yapılmış zehirli bir hap yedi. Bunun çoğunu yutabildiğinden şüpheliyim. Cam diş etlerini kesti ve zehir kanına karıştı ama midesine girmedi.”

Piper ona başını salladı. “Ağzı berbattı, onu tutmak için eldiven kullandım, ancak cam boğazının sadece yarısına kadar inmişti. Bundan önce yüksek dozda başka bir şey almış. Sanırım öldürme sürecini çoktan başlatmış olan bir şey. Midesini mahvetmiş ve bağırsaklarına bile ulaşmaya başlamış.” Başını iki yana salladı. “Korkarım ki o cam hapi yutmadan çok daha önce ölmüş bu genç.”

“Yani önümüzde zehri içmeden önce başka bir şey tarafından zaten zehirlenmiş miydi?” dedi Grace.

Stephen öne doğru eğildi, birden anlamıştı. “Yani işi ona veren kişi tarafından zehirlendi. Panikleyip kendini *öldürmediyse*.”

“*Kesinlikle!*” Marguerite sandalyesinde döndü ve parmağını ona doğru salladı. “Yakalanacağını biliyorlardı ve konuşmayacağından emin olmak istediler.”

“Terliyordu ve hastaydı,” dedi Stephen yavaşça. “Diğerlerinden biri onun bağırsaklarına kadar kustuğunu gördü. Biz gerginlikten olduğunu düşündük. Ama o ölüyordu.” Piper’a baktı. “Bunu kim biliyor?”

“Bu,” dedi Piper sertçe, “işin diğer tuhaf kısmı. Analık, hekimlerinden birini... şey... ‘gözlemlemek’ için buraya gönderdi.” Kendini iterek masadan uzaklaştı. “Ülser olup olamayacağını sordu. Ya da inanabiliyor musunuz, baharatlı yemekten olup olamayaca-

ğını. Hah. Baharatlı yemekmiş, kıcımın kenarı. Tek sıkıntıları muayene eden kişinin onlardan biri değil de ben olmamdı.”

“Yine Analık,” diye mırıldandı Stephen.

“Sivri parmakları her yere uzanıyor, değil mi?” dedi Marguerite.

“Ne tür bir zehir olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Stephen.

Piper başını iki yana salladı. “O kadar iyi değilim,” dedi. “Terleme, kusma, morarmış uzuvlar – ama aynı zamanda stres altındaydı, belki terlemeyi buna bağlayabiliriz. Çok fazla seçenek var. Ve eğer biri işini şansa bırakmamaya karar verdiyse birden fazla zehir de kullanmış olabilir. Bağırsaklarındaki durum o kadar iğrençti ki buna şaşırmam. Ama olabilecek en kötü mide sancılarını çekmiş olmalı.” Kaşlarını çattı. “Hayır, sana hangi zehir olduğunu söyleyemem, tanrılar adına, insanların bütün birbirlerini öldürme yollarını takip edebilmeme imkân yok. Ama tüm bunların sinirsel kusma ve beş dakika önce aldığı zehirden kaynaklandığına bir an bile inanmıyorum.”

“Hım,” dedi Stephen. “Demek öyle.”

“Öyle, değil mi?” dedi Marguerite.

“Ölmek için ne zor bir yol,” diye mırıldandı Grace.

Piper sırayla yüzlerine baktı. “Siz güzel insanlar için yapabileceğim başka bir şey var mı? Yandaki hanımı cenaze için hazırlamayı bitirmem gerek.”

Stephen’ın aklına bir şey geldi. “Şehirdeki kesik başlardan herhangi birini gördünüz mü?”

“Ah, Dokumacı Yuvası celladından mı bahsediyorsun ya da ona her ne diyorlarsa? Bir tanesini gördüm.”

“Ve?”

“Yanılıyor olabilirim ama ölüm sebebinin başın kesilmesi olduğundan oldukça eminim.”

Marguerite homurdandı. Piper ellerini açtı. “Ölümler sana çok şey anlatabilir ama tek şartı onlara çabuk ulaşman ve üstünde çalışacak bilgin olması gerek. Üzgünüm, paladin. İnan bana daha fazlasını bilseydim bunu kendime saklamazdım. Başka bir şey?”

“Hayır, bu yeterli olmalı.” Marguerite ayağa kalktı. “Teşekkürler, Piper.”

Grace kapıdan geçmeden önce adama döndü. Stephen kapıyı onun başının üzerinden yakaladı. “Doktor?”

Piper ona baktı. “Evet?”

“Bebek yaşıyor mu?”

“Ne?”

“Yan odadaki kadın. Doğum sırasında öldüğünü söylediniz.”

“Oh!” Piper gülümsedi. “Evet. Çok şükür bebek sağlıklı.”

Grace de ona gülümsedi. Stephen onu bu kadar yakından izlemeseydi, gözlerinin Marguerite’in sırtına kaydığını ve doktorun sözleriyle diğer kadının omuzlarının neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde gevşediğini görmezdi.

Kendi için sormadı demek ki. Anlıyorum. Stephen kapıyı kapatmak üzere arkasını dönerken Piper’a baktı. Bir kaşını kaldırdı.

Diğer adamın gülümsemesi kayboldu. Başını salladı.

“Teşekkür ederim,” dedi Stephen. Grace ve Marguerite’in bunu doktorun onlara ayırdığı zaman için edilmiş bir teşekkür olarak algılayacağını biliyordu, ancak tüm minnettarlığı doktorun az önce söylemiş olduğu yalan içindi.

YİRMİ BİR

“İlginç bir adam,” dedi Stephen arabaya bindiklerinde. “İlginç bir hikâye.”

“Kendi kulaklarınla duymanın en iyisi olduğunu düşündüm,” dedi Marguerite. “Bu şekilde Piskopos’a doğrudan rapor verebilirsin.”

Alaycı bir şekilde gülümsedi. “Evet, elbette. Ama bunu bana söyleyebilirdin.”

“Piper’ın şahsen daha ikna edici olacağını düşünmüştüm.”

Grace tuniğindeki bir ipliği çekti. Ölü beden kokusu hafızasına kazınmıştı. Daha önce de ölümün kokusunu duymuştu ama hiç diğer kokulardan bu kadar ayırışık olmamıştı. Genellikle kan, çamur, ter ve hastalık hepsi birbirine karışmış olurdu. Ölümün o net kokusu, onu perdeleyecek diğer kokular olmadan, garip ve hastalıklı bir ifşa gibiydi.

Bunu üretmek için ne kullanmalıyım?

Hiçbir şey. Kimse bir ceset gibi kokmak istemezdi. *Doğal olarak.*

Normal insanlar ölü beden kokusunu nasıl üreteceğini düşünmez.

Piper ölü kadının akciğerlerini açtığında havayı koklama hatasına düşmüştü. Bu, eski ustasının işteki alışkanlığıydı. *Her şeyi koklamak. İyi, kötü, fark etmez. Kafanda taşımak için bir koku kütüphanesine ihtiyacın var. Kötüyü bilmezsen onu neyin maskeleyeceğini de bilemezsin.*

Böyle bir kokunun nasıl maskelenebileceğini merak etti. Yoğun duman, belki. Tütsü gibi bir şey. Dilini kurutacak kadar yoğun olması gerekirdi.

Stephen kolunu onun omzuna dolamış ve ona arkasını döndürmüştü. Her bir parmağın izini omzuna basılmış görünmez bir mühür gibi hâlâ üstünde hissediyordu.

Buna ihtiyaç duyduğu için utanıyordu –*her zaman zayıf, her zaman kurtarılma ihtiyacı içinde, Tanrım ne zaman öğreneceksin*– ama bir anlığına da olsa ona yaslanırken, paladin o kadar iri, sıcak ve sağlamdı ki, kendini saran kolun gücünün ve göğüs kaslarının sertliğinin çok farkındaydı. Bu sertliğin bir kısmı zırhtan kaynaklanıyordu ama hepsi değil.

“Gerçekten ikna ediciydi,” dedi Stephen. Gözleri Marguerite’in üzerindeydi. “Ben evet, tamam. Haklısın. Bana söyleseydin daha şüpheli olurum. Doktor Piper’ın söylediği her şeyden emin olduğumu düşünüyorum.”

“Ve?” dedi Marguerite.

“Ve mantıklı,” dedi Stephen. “Eğer görevi ona verenin acımasız biri olduğunu düşünürsek. Suikastçısının konuşmasını istemeyen biri.”

“Suikastçı gönderiyorsan muhtemelen zaten acımasızsındır,” dedi Grace.

Paladin başını eğdi. “Evet gayet doğru. Ama yüksek eğitimli profesyoneller göndermekle, garanti olsun diye zehirlediğin çocukları göndermek arasında fark var. İki farklı türde acımasızlık sanırım.”

“Bu yüzden Anuket Şehri değil,” dedi Marguerite yumuşak bir sesle.

Stephen’in gözleri ona kilitlendi.

“*Biliyorum*,” dedi. “Suikastçıları var. Hem de bir sürü. Bunun gibi bir şey çok karmaşık. Profesyonelleri işe alıyorlar. Ve görevleri bunlara veriyorlar.”

Stephen homurdandı. Tam bir şey söylemeye başlıyordu ki araba yolda yuvarlak kaldırım taşlarından oluşan alana vurdu ve ölmekte olan bir kadının göğsündeki nefes gibi zangırdamaya başladı.

“Bekleyelim,” diye bağırdı Marguerite gürültünün içinden. “Dükkânda konuşuruz.”

Grace, Stephen’in Marguerite’e bakışını izledi ve içinde itiraf etmek istemediği bir sızı hissetti. Bunun yerine başını çevirip camdan dışarı, bitmek bilmeyen yağmura baktı.

“Bana birkaç dakika verin,” dedi Marguerite sonunda dükkâna vardıklarında, “Saatlerdir yağmurda dolaşıyorum ve sıırıslıklam oldum. En azından kuru bir şeyler giyeyim,” dedi.

“Çay yapacağım,” diye önerdi Grace.

“Ben... burada bekleyeceğim,” dedi Stephen.

“Bunu iyi yapıyorsun,” diye güvence verdi Grace.

“Eh, epeyce pratiğim var.”

Kız ona gülümseyince paladinin kalbi tanıdık bir şekilde sarsıldı. *Kes şunu.*

Marguerite yukarı çıktı. Atölyenin kapısında duran paladin yapacak başka bir şey olmadığı için dikkat kesildi ve Grace’in suyu kaynatmasını izledi. Çaydanlığı savaştan kalma bir göğüs zırhı kadar yıpranmıştı.

“Küçük tüylü dostun nerede?” diye sordu sonunda.

“Muhtemelen sıcak bir yerde uyuyordur.” Suyu çay yapraklarının üzerine döktü ve odayı bergamot kokusu sardı. Hoş bir kokuydu ve ortamdaki diğer kokularla iyi uyum sağlıyordu. Atölyenin görünürdeki karmaşasında tüm bu kokuların birbirine karışmasını nasıl engellediğini ya da parfümleri bazen hafif bir çay kokusu taşıyor mu ya da çayında sandal ağacı veya karanfil tadı oluyor mu diye düşündü.

“Bunun başka bir anlamı var, biliyor musun,” dedi Grace, çay demlendiğinde.

“Hımm?” Paladin bir an için onun ne hakkında konuştuğunu anlayamadı. Çay başka bir anlam mı taşıyordu?

Kız ona bardağı uzattı. Kupa paladinin eldivenli ellerinde çok küçük göründü.

“Eğer önceden zehirlendiyse. Bu senin ona söylediğin hiçbir şeyin önemi olmadığı anlamına geliyor.”

Kıza gözlerini kırıştırarak baktı ama sonra gerçek tıpkı tahtanın suyu emmesi gibi yavaşça zihnine işledi. “Hayır. Hayır, önemi olmazdı değil mi? Yaptığım hiçbir şey onu kurtaramazdı.”

Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissetmek için çok yaşlı ve yorgundu. Üzerinde çok fazla yük kalmıştı. Ama bu düşünce

omuzlarındaki gerginliğin birazını yok etti. Genç suikastçıyı yarı yolda bırakmamıştı. Tüm eksiklikler o gelmeden çok önce olmuştu. Yapabileceği en iyi şey –yaptığı en iyi şey– çocuğun son duyduğu şeyin nazik bir ses olmasını sağlamaktı.

Marguerite kuru giysilerle aşağı geri döndü, Tab'i bir şal gibi omuzlarına sarmıştı. "Bunu odama girmeye çalışırken buldum."

"Mrr-r-r."

"Üzgünüm," dedi Grace. "İçeri girmiş mi?"

"Yok, sadece kapıda fazladan birkaç tırnak izi olmuş."

"Kirama ekle."

Stephen, Marguerite'in Grace'in ev sahibi, aynı zamanda ortağı ve görünüşe göre arkadaşı olduğunu aklının bir köşesine yazdı.

Biri kapıya vurdu.

Grace'in şaşırtıcı derecede iğrenç bir küfür savurması Stephen'in kahkaha atmasına neden oldu. "Kapalıyız," dedi. "Tabelayı göremiyorlar mı?"

"Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum," dedi Marguerite parçalı pencereden dışarı bakarak. "Üstünde Charlock Veliaht Prensi'nin üniforması var."

"Ona daha sonra gelmesini söyleyeceğim."

"Prens habercisine böyle bir şey söyleyemezsin, bunu yapmayacaksın. Onu içeri al." Kâğıtları masadan alıp ceketinin içine sıkıştırdı.

Grace içini çekerek kapıyı açtı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Majesteleri Veliaht Prens'ten bir mesajım var," dedi adam. Marguerite kendince memnun görünüyordu.

"Ah. Peki, o zaman içeri girseniz iyi olur." Kapıyı açtı.

Adam içeri girdi, sırlıklam ve perişan hâldeydi. Çok yakışıklıydı ya da sırlıklam olmasaydı öyle olurdu. Bal rengi saçları vardı ve üniforması bedenini ıslak bir eldiven gibi sarmıştı.

Adam sanki suda boğulmuş bir fareye benzemiyormuş gibi belirgin bir hareketle Grace'in önünde eğildi. Doğrulurken göğsünün üstünde kehribar taşlı ağır altın bir kolye sallandı. "Parfüm ustası Angelica'yla görüşme şerefine nail olabilir miyim?"

“Benim,” dedi Grace. Avuçlarını pantolonuna silip elini uzattı.

Haberci elini tutup sıkmak yerine dudaklarına götürdü. Stephen onun kolunu koparıp bununla başına ve omuzlarına vurmaya dair bir anlık yoğun bir istek duydu.

Kes şunu. Sakin ol. Sen sadece bir paladinden geriye kalanlar-sın. Bir kadına sokak köpeğinin kemiğe davrandığı gibi davranamazsın.

Ayrıca onunla ilk karşılaştığında sen de elini öpebilirdin. Yapmadın. Bedelini öde.

Onu bir ara sokakta beceriyormuş taklidi yapıyordum, diye hatırlattı kendine. Sanırım bu noktada el öpmenin biraz ilerisine geçmiş durumdaydık ve ondan sonra da başka uygun bir an olmadı.

Grace elini geri çekti, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Ben, ah... merhaba?”

“Adım Ethan DuValier,” dedi haberci. “Charlock Veliaht Prensi’ni temsilen buradayım.”

Sanki alkış bekliyormuş ya da Grace’in bu fikre bayılacağını sanmış gibi dramatik bir şekilde durakladı.

“Şey... yani?” dedi Grace.

DuValier hemen doğruldu, yoksa ona bunu Stephen yaptıracaktı. “Evet, Majesteleri beni onun adına sizinle konuşmam için gönderdi. Sizinle tanışmaktan büyük heyecan duydu ve hizmetlerinizden faydalanmak istiyor.”

“Hangi hizmetleri talep ediyor?”

Umarım bunlar onun parfümcü olarak sunduğu yeteneklerle ilgilidir, yoksa majestelerini de kopardığım koluyla döveceğim.

“Onun için hazırladığınız kokuyu çok beğendi,” dedi Ethan. “Charlock’a götürmek üzere daha büyük bir miktar satın almak istiyor. Mesela... on şişe kadar?”

Grace alt dudağını ısırды. “Korkarım ki elimde o kadar hazır yok – eğer Majesteleri üç gün bekleyebilirse, bunu ayarlayabilirim.”

“Üç gün fazlasıyla yeterli,” dedi Ethan. Sıcak bir şekilde gülümsedi. “Çok memnun olacak. Peki ya maliyeti?”

“Yetmiş beş altın sikke,” dedi Grace’ten önce atılan Marguerite.

Stephen yüksek sesle ısıklık çalmamak için kendini zor tuttu. Altın sikke, Archenhold’da kullanılan en yüksek değerdeki paraydı. Yetmiş beş tanesi, kanalizasyon ve kaldırımları olan iyi bir mahallede bir aileyi bir yıl boyunca barındırmaya yeterdi. Onun büyüdüğü küçük binanın kirası ayda beş gümüş sikkeydi ve gümüşler altının yarısından daha az değerliydi.

Grace’in gözleri bir an titredi ama DuValier’ye gülümsedi. “Veliaht Prens için indirim yapıyoruz demek, anlıyorum. Evet, elbette.”

“Onun himayesinden onur duyuyoruz,” dedi Marguerite sıcak bir şekilde.

Ethan başını eğdi ancak bu talebi reddetmedi. “Parfümü kendisine şahsen sunma onuruna nail olacağınızı umuyor. O zaman üç gün sonra bir araba eşliğinde geri geleceğim, uygun mudur?”

“Kesinlikle,” dedi Marguerite Grace hiçbir şey söylemeyince. Ethan’a tek kaşını kaldırıp ekledi: “Affedersiniz, Sör DuValier ama ya aksanınız mükemmel ya da aslen Charlock’tan değilsiniz.”

Pişmanlıkla gülümseyen adam ıslak saçlarını gözlerinden çekti. “Beni yakaladınız, bayan...?”

“Marguerite. Ben parfüm ustasının asistanıyım.”

“İş ortağı,” diye itiraz etti Grace.

“Elbette, elbette.” Stephen’a baktı. Açık, dostça bir ifadesi ve sıcak kahverengi gözleri vardı. Stephen onu anında sevmeydi. “Ve siz?”

“Stephen. Ben Sıçan Tapınağı’nda hizmet ediyorum.”

“Bir şövalye mi?”

“Hayır. Sadece bir süvari.” Bu yanlış değildi ama çok şeyi eksik bırakıyordu.

“Ah, anlıyorum.” Marguerite’e döndü. “Evet Bayan Marguerite, ben aslen Anuket Şehri’ndenim. Ama şu an Charlock’a hizmet ediyor olmak benim için büyük bir şans.”

“O hâlde neredeyse eve dönmüş sayılırsınız,” dedi Marguerite.

Görünüşe göre Ethan farklı bakış açılarına, birbirlerine ne kadar yakın olsalar da Archon’s Glory’nin Anuket Şehri’ne ne kadar az benzediğini ifade edemeyecek kadar çok saygılıydı. “Korkarım

ki Veliaht Prens'e olan hizmetim Anuket'e sık dönmeme izin vermiyor ne yazık ki. Ama her hâlükârda bu benim için artık bir nostaljiden ibaret. Benim evim artık Charlock. Oraya seyahat ettiğim anda şehre âşık oldum."

Son sözlerini söylerken Grace'e sıcak bir şekilde gülümsedi. Stephen onun tepesine dikilme fikrine karşı koydu. DuValier'den daha iriydi, bunu kanıtlamasına gerek yoktu.

Grace'in dikkatsiz bir ifadesi vardı ve Stephen onun kafasında parfüm detaylarıyla meşgul olduğuna yemin edebilirdi. "Zencefil," diye mırıldandı DuValier'nin omzunun üzerinden belirsizce bakarak. "Yeterince zencefilim var mı ki?"

"Üç gün o zaman," dedi Marguerite kararlı bir şekilde.

"Evet, kesinlikle. Sizi yaratma süreciyle baş başa bırakayım. Sizi tekrar görmek benim için büyük bir zevk olacak parfüm ustası," dedi Ethan. Pelerinini savurarak Grace'e gösterişli bir reverans yaptı. "Hem de *büyük* bir zevk."

Eğer kolu kolayca kopmazsa pelerinini boğazına kadar sokabilirim.

"Evet, sorun değil," dedi Grace daha da dalgın bir sesle.

Marguerite'e daha sade bir reverans yaptı, Stephen'a başıyla üstünkörü bir selam verdi ve sanki Veliaht Prens kendisiymiş ve dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağmıyormuş gibi kapıdan çıkıp gitti.

Elçiliğe dönüş yolunda boğulmasını ummak muhtemelen yanlış olur.

"Yetmiş beş altın sikke!" dedi Grace, Marguerite'e dönerek. "Aman Tanrım! Neden işe başlamışken Charlock'ta yazlık bir ev istemiyorsun?"

"Ama sen de iyi kotardın," dedi Marguerite. "Veliaht Prens için bir indirim.' Neredeyse dişlerimi yutacaktım."

"Adamın rakamı duyduğumda neredeyse boğulacağımı görmesinden korktum."

"Sanırım normalde bu kadar pahalı olmuyor?" dedi Stephen.

"Tanrılar adına hayır! Bu kadarını bir yılda bile kazanabileceğimi sanmıyorum!"

“Ayrıcalıklı olmak pahalıdır,” dedi Marguerite hiç istifini bozmadan. “Charlock ödeyebilir ve farkına bile varmaz. Ne kadar ücret aldığın duyulunca soylular senden koku almak için can atacak ve böylece birbirlerine ne kadar harcadıklarını gösterebilecekler.”

Grace ellerini yüzünde gezdirdi. “Üç yıl önce ekmek almaya bile gücüm yetmiyordu,” dedi ortaya. “Filizlenmiş patateslerle ve isimleri olacak kadar eskimiş şalgamlarla yaşıyordum.”

Stephen’in göğsünde bir duygu dalgası yükseldi. Yoksullukta savaşa benzeyen bir şey vardı. Ya oradaydın ya da değildin ve bunu orada olmayan birine açıklamak gerçekten mümkün değildi. “O yollardan geçtim,” dedi amaçladığından daha sıcak bir şekilde. Grace gözlerinde anlayışlı bir ifadeyle kısa bir süre ona baktı ve sonra ikisi de bakışlarını kaçırdı.

Marguerite, “Üç yıl uzun bir süre,” dedi.

“Gerçekten de,” dedi Stephen. Üç yıl önce yaşayan bir tanrısı vardı... ama bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu.

“Benimle gelirsin değil mi?” dedi Grace.

“Elbette,” dedi Stephen ve Marguerite aynı anda.

Stephen kızardı. Kızın bu soruyu kime sorduğundan hiç şüphe yoktu. “Ben...ah...”

Marguerite ona eğlenen bir acımayla baktı. “Sen de gelmelisin. Yanımızda bir şey olursa daha iyi bir duruş sergileriz... ne demiştin? Süvari mi?”

“Bunlar ne işe yarıyor?” dedi Grace.

“Şey, bir süvari...”

Marguerite, “Ağır bir şekilde silahlanmış bir tür koruma,” dedi.

“... az çok, evet.”

“Senin bir şövalye olduğunu sanıyordum,” dedi Grace.

Acı vermemesi gerekirdi ama yine de acıttı, biraz. “Sadece basit bir asker,” dedi. “Tanrı beni çağırmadan önce piyadeydim.”

“Peki seni tanrının hizmetinde şövalye yapmıyorlar mı?”

“Aziz yapmıyordu,” dedi. “Hizmetine çağrılan şövalyeler vardı ama ben onlardan biri değildim.” Hafifçe gülümsedi. “Ayrıca şövalyeler genellikle atlı savaşçılardır ve tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki atlar çıldıran savaşçıları *sevmez*.”

“Bir şövalye gibi davranıyorsun,” diye mırıldandı Grace, aşağı doğru kıvrılan ağzı daha da aşağı doğru dönerek. Stephen kaşlarını kaldırdı. “Ah, bilirsin işte. Asil. Beyefendi.” Paladinin göğsü şişti. “İnatçı.” Ve hafifçe söndü.

Marguerite sırttı. “O zaman üç gün sonra geri gel ve bizim süvarimiz ol. Görevlerin buna izin veriyorsa tabii.”

“Sıçan suikastın derinine inmeyi en büyük önceliğim yapmamı nazikçe buyurdu. Bunun aynı çatı altında yer alacağını düşünüyorum.”

“Öyle mi dediler?” diye mırıldandı Marguerite ona ardında sayısız düşüncenin döndüğü bir bakış atarak.

“Buna ilgisiz kalacaklarını düşünemezdin,” dedi Stephen.

“Hayır, sanırım hayır.” Marguerite ayağa kalktı, Grace de öyle. Stephen gitmesi gerektiğine dair işaretleri okuyabiliyordu.

“Üç gün o zaman,” dedi ve kapıdan çıktı, keşke Grace’in elini öpme cesaretini gösterebilseydi.

“İşte seni isteyen bir adam,” dedi Marguerite paladinin karanlık silueti yağmurda kaybolurken.

“Ne?” Grace gözlerini kırptırdı. “Hayır.”

“Emin ol değildir.”

Hoş bir düşünceydi ancak Grace suikast girişiminden sonraki sabahı çok net bir şekilde hatırlıyordu. Ona nasıl kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını söylediğini ve onun da garip ve içten bir şekilde orada *onun* için olmadığını açıklamak zorunda kaldığını.

Ona çorap *vermiş* olmasına rağmen. Ama çorap muhtemelen romantik bir hediye sayılmazdı, değil mi? Paladin onun ayaklarının üşüyeceğinden endişe eden birinin olması fikrini ne kadar takdir edeceğini bilemezdi. “Hayır. O buraya sadece sen çağırdın diye geliyor. Çünkü... bilirsin... olanlar yüzünden.”

“Bunun tek sebep olduğunu düşünmüyorum.”

Grace iç çekti. “O zaman muhtemelen senin yüzünden buradadır, benim değil.”

Elbette öyle. Arabada gözlerini ondan alamadı. Hem neden alsın ki? Marguerite zeki, çekici, komik ve nazikti. Erkeklerin tapınmak için yerlere kapanacağı bir vücudu vardı ve kendine prensesler gibi bakıyordu. Grace bunların hiçbiri için onu kıskanmıyordu. O da Marguerite'i seviyordu. Açıkçası Marguerite'in yerinde *olmayı* çok isterdi. Ama hangi adam Marguerite oradayken dağınık atölyesi içinde tuhaf bir hayvanı olan bu garip gri fareye iki kere bakardı?

Ama lanet olsun bazen çok istiyordu.

"Gülünç olma," dedi Marguerite. "O iyi huylu, onurlu ve nazik biri ve muhtemelen yatmadan önce dua ediyor." Kaşlarını çatı. "O aslında bir paladin bu yüzden bu kısmı söylemeye gerek bile yok. Benim böyle bir adama ne ihtiyacım olsun? Ve böyle biri bana ne sunabilir?"

Grace paladini savunmak için içinde mantıksız bir dürtü yükseldiğini fark etti. Marguerite onu çok sıkıcı gösteriyordu. *Çorap örüyor. Hiç şüphesiz bunun bir değeri olmalı öyle değil mi?* Bu pek de mantıklı bir gerekçe gibi görünmedi, bu yüzden, "Sürekli seni izliyor," demeye karar verdi.

"Benim bir casus olduğumu düşünüyor da ondan."

"Sen ona casus olduğunu kendin söyledin zaten."

"Evet tabii. Bu tür şeyleri baştan ayak altından kaldırmak iyidir, böylece sonra geri dönüp seni ısırmasın. Ve Sıçan Tapınağı'ndaki Piskopos da hiç aptal biri değil, paladin anlamasa bile o bu durumu anlardı."

Grace çalışma odasına doğru yönelirken ona şüpheli bir bakış attı. "Neyse bu onun buraya benim için gelmediği gerçeğini değiştirmiyor."

"Kesinlikle bunun için geldi. O DuValier denen adam seninle flört ederken bir yaban domuzu gibi başında dikildi. Bana bakıyorsa, bunun sebebi *seni* göz ucuyla izlediğini fark etmeyeceğimi ummasıdır."

"Hayal kuruyorsun," diye mırıldandı Grace. "Ve eğer hayal kurmuyorsan bile, *ben* böyle bir adamla ne yapayım?"

Hayal gücünün ısrarcı önerileri vardı. Örneğin, zırhını çıkarıp o yığının ne kadarının metal ve ne kadarının kas olduğunu görmek. *Tamamen araştırma amaçlı elbette.*

Marguerite ona sanki bu düşüncelerden bazılarını okuyabiliyormuş gibi eğlenerek baktı. “Ah, birkaç şey düşünebilirim.”

Grace yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. *Aman Tanrım! Benim sorunum ne? On yedi yaşında zanaatkârın çırağıyla birbirimizin bekaretini bozduğumuzdan beri yüzü kızaran bir bakire gibi olmamıştım. Ve eğer paladin de utangaç bir bakire değilse benimle bir gece geçirip hayal kırıklığıyla çekip gider.*

Stephen o kadar kibardı ki Grace’e bunun korkunç olduğunu bile söylemezdi. Muhtemelen tek hissettiğinin bekârlık yemini eden bir tarikata katılmak olduğunu fark ederdi.

“Bütün erkekler Phillip gibi değil,” dedi Marguerite nazikçe. “Bunu aklında tut.”

Grace başını iki yana salladı. Kocasının isminden sapkın bir güç alıyordu. Yavaş öğreniyor olabilirdi ama sonunda bazı şeyler kafasına kazınmıştı. “Hayır. Hayır, öyle düşünmüyorum. Onun gibi bir adam için bile.”

YİRMİ İKİ

Üç gün sonra ön odadaki bir sandalyede oturmuş paladinin gelmesini bekliyordu.

Kendine onu görmeyi dört gözle beklemediğini söyledi. Sadece dükkân kapalı olduğu için ona kapıyı açma amacıyla orada durması gerekiyordu. Hepsi bu.

Simya kitabını karıştırdı ve rastgele bir sayfa açtı. “Gelecek bana ne getirecek kitap?”

Bu bileşim, asil bir mineral olan kükürten oluşur ve Bilgenin siyah kurşunu olarak övülür, Güneş’in yüceltildiği ilk ilahi burcun sembolüdür ve olağanüstü tatlılıkta bir kokuya sahip kırmızı bir yağ formundadır.

Grace kükürt içeren herhangi bir şeyin tatlılığı aşan bir formda olacağından şüphe ediyordu. Tam zamanında başını kaldırdı ve zırlı bir figürün sokağı geçtiğini gördü.

Ayağa fırladı ve daha o kapıyı çalamadan kilidi açtı. Stephen içeri girdi.

“Yorgun görünüyorsun,” dedi Grace birden ve hemen dilini ısırarak istedi.

Ama bu doğru. Yorgun görünüyor. Stephen her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu, ama yüzündeki güçlü çizgiler yorgunluktan yumuşamıştı ve gözlerinin altında derin gölgeler vardı.

“Yorgunum,” diye itiraf etti Stephen. Pelerinini omuzlarından attı. “Son birkaç gündür çok fazla işim oldu. Ama en azından şimdilik yağmur durdu.”

“Temizlik işinde mi çalışıyordun?” diye sordu Grace.

“Hepimiz öyle.” Başını iki yana salladı. “Çok fazla insan çok şey kaybetti ve zaten öncesinde de pek bir şeyleri yoktu. Ayrıca sel duvarları yıktı, bu yüzden çok fazla ağır kaldırma işi oldu. Ve fazla olmasa da birkaç yağmacıya engel olduk. İnsanlar nazikti.”

“Nezaket iyidir,” dedi Grace. *Çok dokunaklıydı. Aferin bana.*

“Peki ya sen?”

“Çalışıyorum.” Arka odaya doğru belirsizce el salladı. “Çok karmaşık bir tarif değil ama safran zordur. Atölyemin yarısı artık sarı renkte. Ve büyük bir siparişti.”

Başını salladı. “Üç gün makul bir süre miydi?”

“Eh, yeterince makul. Kendim teslim etmek zorunda kalmazam sorun olmazdı.”

“Ah.”

“Veliaht Prens’in beni neden orada istediğini anlayamıyorum,” diye mırıldandı avuçlarını pantolonuna sürterek. “Marguerite de kolayca teslim edebilirdi.”

“Sanırım seni ilginç buluyor,” dedi Stephen neredeyse çalışmış bir tarafsızlıkla.

“Parfümler o kadar da ilginç değildir,” dedi Grace. “Yani... şey... ehm, *ben* ilginç olduklarını düşünüyorum, açıkçası. Ama bir prens? Hiç şüphesiz yapacak daha iyi işleri vardır.” Veliaht Prens’in onu kişisel olarak ilginç bulabileceği fikri o kadar tuhaftı ki yanlış duyduğuna karar verdi.

“Bence ilginçler,” dedi Stephen.

“Sen *aklını kaçırmış bir paladinsin*,” dedi Grace. “Ben vaktimi otları buharda pişirmekle geçiriyorum. İnan bana, sen benden çok daha ilginçsin.”

“Buharda pişirilmiş otlarla çılgınlık nöbeti geçirme olasılığın daha düşük sanırım.”

“Çılgınlık nöbeti geçirmek mi?” Grace başını kaldırdı. “Senin yaptığın bu mu?”

Paladin ona o kadar uzun süre baktı ki Grace yanaklarının ısınmaya başladığını hissetti. “Özür dilerim,” dedi. “Bunu söylememeli miydim? Kahretsin. Özür dilerim. Benim dışındaki herkes

biliyordur sanırım. Ben buraya, Archenhold'a geldiğimde yani, tam da senin tarikatında... şey olduğunda..."

"Aziz öldüğünde," dedi Stephen neredeyse nazikçe.

"Evet," dedi. "Üzgünüm. Sanırım bazı detayları kaçırdım. Sen hâlâ... şey..."

"Çılgınlık nöbetlerine yatkın mıyım? Evet, korkarım öyle."

Grace'e ondan bir şey beklediğini ve en kötüsüne hazır olduğunu apaçık belli eden bir ifadeyle bakıyordu ama söyleyecek tek bir şey bile bulamadı. Sonunda, "Hım," demeye harar verdi.

Paladinin koyu kaşları yukarı kalkmaya başladı, tıpkı Grace'in davetin ertesi günü kendini yakmasından sonra olduğu gibi.

"Demek istediğim şu an kriz falan geçirmiyorsun," dedi tuhafılığı doldurmak için aceleyle.

"Hayır," dedi Stephen. "Eğer olsaydı bilirdin."

Aman Tanrım. Sanırım çılgılık atıyor ve kalkanını kemiriyor ya da benzer bir şeyler yapıyor. Stephen'dan böylesine şiddetli bir duygu çıkacağını hayal etmek zordu. Her zaman çok sakın görünüyordu, bazen biraz canı sıkın. "Sık sık oluyor mu?"

"Bir yıldan fazla bir süredir olmadı. Kaçınmaya çalıştığım bir şey."

"Ah! Evet, tahmin edebiliyorum." Başka bir şey söylemek için çabaladı. "Kaybın için üzgünüm. Yani Tanrı'nın kaybı için. Çok zor olmalı."

Paladin ona sabit bir şekilde baktı, gözleri okunmuyordu. Grace alt dudağını ısırды. "Şey, zor muydu? Tanrıların nasıl işlediğini bilmiyorum."

Paladin nefes verdi. Grace bir an için onun sinirlenebileceğini düşündü ama paladin soruyu ciddiye aldı. Bu Grace'in dikkatini çeken bir şeydi, onun tüm sorularını ciddiye alıp değerlendiriyordu ve bunların bir cevaba layık olduğunu düşünüyordu. Buna alışkın değildi.

"Bunu tarif etmek zor," dedi sonunda. "O an, sanki bağırsakların dışarı çıkması gibi bir şeydi. Sanki biri bedenime uzanıp avuç avuç et koparmış ve bedenimin geri kalan kısmı açılan deliklerin etrafına çökmüş gibiydi."

Grace yutkundu. Ona teselli vermek için uzanmak istedi ama cesaret edemedi.

“O zamandan beri...” Büfenin üzerindeki küçük şişe sırasına baktı, lamba ışığında kesilmiş mücevherler gibi parıldıyorlardı. “Şey. Göğsünün içinde bir şişe olduğunu hayal et. Şunlardan biri gibi cam. Ve içinde bir şey vardı... harikulade bir şey...”

Parmak ucunu uzattı ve en yakındaki şişeyi okşadı. “Onun sadece orada, içinde olduğunu hayal et, kalbin, akciğerlerin veya omurgan gibi. Bazen farkında olurdun, bazen ışığı ya da sıcaklığı olurdu ama çoğunlukla sadece oradaydı. Ve nadiren o şişeyi açardın ve o zaman altın ateş gibi üzerine dökülürdü.”

Uzun bir süre sessiz kaldı. Grace onun istediği her şeyi söylemiş olduğunu düşünüyordu ki tekrar konuştu: “Ve sonra bir gün, hiçbir uyarıda bulunmadan paramparça oldu.”

Grace bir an için onun söylediklerini harekete döneceğinden korktu. Ama elleri de vücudunun geri kalanı kadar nazikti, geri çekildi ve şişeyi olduğu yerde bıraktı. Şişeye baktı ama Grace onun gerçekten gördüğünü düşünmüyordu.

“Böyle,” dedi, sesi alçaldı. “Tüm o ışık ve sıcaklık gitti. Emici bir karanlık kaldı. Ve göğsünde kırık camlarla baş başa kaldın ve her hareket ettiğinde seni parçalara ayırıyor.”

Sokaktan bir araba geçti. Atın nalları kaldırım taşlarında takırdadı, sonra etraf yine sessizliğe gömüldü.

“Üzgünüm,” dedi Grace neredeyse duyulmayacak bir sesle. *Neden sordum ki? Sormamalıydım. Hiçbir şey söylememeliydim.* Tanrılar aşkına, şimdiye kadar tüm öğrenmesi gereken şeyler içinde neden ne zaman susması gerektiğini öğrenmemişti?

“Ben de üzgünüm. Pekâlâ. Hepimiz elimizden geldiğince birbirimize bağlandık, erkek ve kız kardeşlerim ve ben. Bunu yapamayanlar öldü. Geri kalanımız, sanırım, çok inatçı, aptal ya da görev bilincine sahip insanlardık ve bu yüzden yaşamaya devam ettik.”

Grace’in söylediği her şey durumu daha da kötüleştirmişti, bu yüzden bir şey söylemeye çalışmayı bıraktı ve kollarıyla onu sardı.

Garip ve sempatik bir konuşma onu pek ileri götürmediğinden dolayı şimdi garip ve sempatik bir kucaklaşmayı deniyordu. Stephen irkilir gibi oldu. Grace bir an için onu daha da çok kırdığını düşündü ama paladinin kolları da kızı sarıp dikkatle onun sarılmasına karşılık verdi.

Göğsü çok genişti. Sertliği kısmen zırhtandı ama kızın sırtını saran kollarında zırh yoktu ve sıcak taş gibiydiler. Burun delikleri aniden zencefilli kurabiye kokusuyla doldu.

Vücutları arasında sıcaklık yükseldi. Grace sadece bir rahatlama anı olsun diye düşünmüştü ama aniden göğüslerinin onun göğsüne bastırıldığını ve kalçaları arasında sadece bir veya iki santim olduğunu fark etti. Sonra paladin hafifçe hareket etti ve o boşluk da kayboldu, aralarında sadece omuzla uyluk arasında dolaşan bir sıcaklık vardı.

Grace'in çenesi aşağıdaydı ve yanağı onun omzuna dayanmıştı. Hareket etmeseydi bunun sadece dostane bir sarılma olduğunu iddia edebilirdi. *Öyleydi! Öyleydi.*

Ama dostça hissettirmiyordu. Sanki güvenli ve korunaklı bir yerdeymiş ve oraya ait hissediyormuş gibi aynı anda hem tehlikeli hem de rahatlatıcı hissettiriyordu ve bu son derece tehlikeliydi, bu her şeyi altüst ederdi, hayatı olduğu hâliyle iyiydi ve eğer kendini geri çekmezse hayatındaki bir şeyler sonsuza kadar değişebilirdi.

Paladinin ellerinden biri beline doğru kaydı. Açılmış parmaklarını sırtına basan birer mühür gibi hissediyordu. Paladinin kolları sıkılaşıp onu kalçasına doğru bastırdı, belki de Grace için bedenine dokunan başka bir beden hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama içinden geçen bir sarsıntı dalgasıyla şok edici bir şekilde tahrik oldu. Zırh ve eldiven giyen ve tenine bile değmeyen bir adama sarılmakla olabilecekten daha fazla bir tahrik.

Ah Tanrım, ah tarım, ne yapacağım, bu doğru olamaz, böyle hissetmek için yapmadım.

Vücudunun böyle hissetmekten çok mutlu olduğu açıktı. Vücudu ona sürtünerek mırıldanmak istiyordu. Vücudu bir sokak kedisi kadar bile utanç duymayan lanet olasıca bir aptaldı.

Neden zencefilli kurabiye gibi kokmak zorundaydı? Geri çekilip hiçbir şey olmuyormuş ve beklediğinden fazlasına dönüşmemiş gibi davranabilirdi, eğer lanet olasıca bir zencefilli kurabiye gibi kokmasaydı!

Grace çenesini kaldırıp ona baktı, yüzü hemen orada, çok yakındaydı ama ikisi de geri çekilmedi. Duyguyla dolu gözleri koyuydu ama Grace bunun artık hüznü olduğunu düşünmüyordu.

Grace'e ona dostça sarılıp sonra da durumu garip bir hâle sokmuş gibi bakmıyordu. Ona kurak topraklardaki bir yudum suymuş gibi bakıyordu.

Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ama bulamadı. Çenesindeki tüylerin gölgesini görebiliyordu. Parmakları ona dokunmak ve teninin dokusunu hissetmek için kaşınıyordu. Ağzı kurumuştur.

Dudaklarını yaladı ve paladinin gözleri bu harekete kilitlendi, aslında bununla hiçbir şey kastetmemişti ama hırıltılar çıkarmadan konuşamıyordu, zaten konuşsa ne diyecekti?

Başını ona doğru eğdi, paladinin nefesini dudaklarında hissedebiliyordu.

Marguerite'in dairesinden gelen merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. İkisi de sanki gençlermiş ve birinin ebeveyni aniden eve gelmiş gibi birbirlerinden ayrıldı.

"Ah güzel buradasınız." Marguerite onlara doğru bakarken gözleri hafifçe kısıldı. Grace kendi kendine insan derisindeki parmak izlerinin görünmediğini ve onun ne yaptıklarını asla bilemeyeceğini söyledi.

Hiçbir şey değildi. Sadece bir kucaklaşmaydı. İnsanlar kucaklaşır. Arkadaşlar kucaklaşır. O ve ben arkadaşız.

Öyle değil miyiz?

Tamam, Stephen'ı o kadar uzun zamandır tanımıyordu ama birden fazla ceset karşısında bağ kuramıyorsan ne karşısında bağ kurabilirsin?

"Aman Tanrım, Grace, bunu giyemezsin."

Grace eğilip kendine baktı. Tab'in üstünde pençelerini bilemediği daha iyi durumda olan pantolonlarından birinin üstüne temiz bir tunik giymişti. "Giyemem mi?"

"Resmî bir kitle karşısında giyemezsin."

"Bana üç saat boyunca başka bir elbise giydirmeye çalışmayacaksın, değil mi?"

"Gerekirse yaparım."

Grace odadaki diğer kişiye sessiz bir itiraz bakışı attı. "Bence bu hâlinle çok güzel görünüyorsun," dedi Stephen yiğitçe.

Marguerite kızı yakasından yakaladığı gibi merdivenlere doğru sürüklemeye başladı. "Güzel olmak yeterli değil. Bir yıllık kar elde etmek üzeresin ve bu duruma uygun giyinmen bekleniyor."

Grace inledi ve kaderine razı oldu.

Stephen, Marguerite'in iş ortağını merdivenlerden yukarı sürüklemesini izledi ve rahat bir nefes aldı. Grace'in yüzündeki bitkin ifadeye bakılırsa, bu biraz zaman alabilirdi ve bu da iyi bir şeydi. Kendini o kucaklaşmanın etkisinden kurtarmak için birkaç dakikaya ihtiyacı olacaktı. Aziz'in dişleri adına onu öpmeye o kadar çok yaklaşmıştı ki ve bu son derece kötü bir fikir olurdu.

Kızı ona sarılmaya iten şey acıma duygusu olmuştu. Bunu biliyordu. Kimsenin acımasını istemiyordu, özellikle de onunkini. Ve yine de kolunu göğsüne koyup ona sarılmak için eğildiğinde, yapılan hareketin bariz masumiyetine rağmen göğsünde, yani aslında önemli ölçüde daha aşağıdaki yerde, bir şey tutuşmuştu.

Aralarındaki sıcaklık acıma gibi hissettirmemişti. Büyük, tehlikeli ve önemli hissettirmişti. Önemi varmış gibi hissettirmişti ve bu korkutucuydu ama durma olasılığı kadar korkutucu değildi.

Kendini kızı kendine doğru çekerken bulmuştu ve o da geri çekilmemişti, ona yaslanmıştı, tüm kıvrımları ve yumuşaklığı vücuduna uyuyordu. Nefes almak için mücadele etmesi gerekmişti, hatta aralarındaki demir zırhın cehenneme gitmesini istemişti. Ve o eldivenler, neden eldivenleri hâlâ elindeydi, saçları eline düşüyordu ve o bunu hissedemedi, bu ne kadar da büyük bir israftı.

Daha önce onu kollarında tutmuştu ve böyle olmamıştı. Hiç böyle olmamıştı. Stephen daha önce buna benzer bir şey hissettiğini hatırlamıyordu.

Ah tanrım, o kadar uzun zaman oldu ki, hem de o kadar uzun ki açlıktan ölüyorum ve her şey bir ziyafet gibi geliyor.

Sonra Grace ona bakmak için başını kaldırdı ve Stephen nefes almayı tamamen unuttu. Griye gömülmüş yeşil benekli büyük gözlerinde hiçbir acıma izi yoktu. Şaşkınlık, belki. Belirsizlik. Ama aynı zamanda onunkine denk bir sıcaklık. Stephen ne hissediyorsa o da aynısını hissediyordu.

Dili dudaklarının üzerinde gezindi ve Stephen içinden geçip doğrudan penisine ulaşan bir sarsıntı hissetti. Elini aşağı kaydırıp

onu kendine doğru kaldırmasına ve ağzını kendi ağzıyla örtmesine ramak kalmıştı ki merdivenlerdeki o ayak sesini duydu.

En iyisi olmuştu. Azizler adına şüphesiz en iyisi buydu. Bu kadar güçlü duygular tehlikeliydi. Görev, umutsuzluk ve hafif bir bezginlikten başka hiçbir şey hissetmeden üç yıl boyunca hayatta kalmayı başarmıştı. Bunları anlamıştı. Bunları kontrol edebiliyordu.

Ama bu kontrol edebileceği bir şeymiş gibi gelmiyordu.

Burun kemerini sıktı. *Bu yanlış zaman ve kesinlikle yanlış kadın. Bir cinayeti çözmeye çalışıyorsun. Sakinleş.*

Beartongue suikastçının önceden zehirlenmiş olduğu konusyla çok ilgileniyordu. Hâlâ Analığı suçlama eğilimindeydi ancak Zale'in de belirttiği gibi, *her şey için Analığı suçlayamazlardı* ("Bunu ne kadar istesek de," demişti avukat-rahip kalay rengindeki bir tutam saçı kasvetli bir hareketle gözlerinin önünden iterek.)

Arka odadan gelen Tab Stephen'a azgınca mırıldanmaya başladı. Stephen, tarihin en büyük canavarı olmadığından, tek dizinin üzerine çöktü ve misk kedisini okşadı. Tüyleri sert ve hafif yağlıydı, uzun koyu renkli koruyucu tüyler, altta kalan daha soluk bir kürkün üstünde gümüş gibi parlıyordu. Tam bir dağ gelinciği gibi değildi ama Stephen'ın karşılaştığı hayvanlar arasında en çok buna benziyordu.

Okşanmaktan hoşlanan Tab ayağa kalkıp pençelerini paladinin omzuna dayadı. "Mrrr," dedi.

"Sakin söyleme."

Tanrım, Grace'i öpmeye çok yaklaşmıştı. Hem de çok. Neredeyse dilinde tadını hissedebiliyordu. Birkaç saniye daha geçseydi hayal etmekten daha fazlası olacaktı. Kesintiye uğramış olmalarına sevinmeliydi yoksa her şey olduğundan bin kat daha karmaşık bir hâle gelirdi.

Ayrıca senin herhangi bir kadına sunacak neyin var? "Seni her zaman sıcak tutacak çorapların olduğundan emin olacağım" bu kimsenin yüreğini ısıtacak bir söz değil.

"Mır-r-r."

"Bu senin fikrin."

"Mrrr!"

YİRMİ ÜÇ

Grace ve Marguerite sonunda merdivenlerde göründüklerinde onu boyun eğmiş bir hâlde dizlerinin üstüne çökmüş, kucağına yorgan gibi yayılmış Tab'le dururken buldular.

“Pek rahat olduğunu sanmıyorum,” dedi Grace.

“Ben bir paladinim. Dizlerimin üstünde nöbet tuttuğum çok oldu.” Misk kedisine baktı. “Tabii ki kucağımda tüylü bir hayvanla değil.”

Marguerite ağzını açtı ve Grace onun diz üstü tutulan nöbetlerle ilgili bir şaka yapmak üzere olduğunu *anladı*. “Ah, bakın,” diye sözünü kesti, “araba geldi.”

Stephen uyuyan hayvanı kucaklayıp onu koyacak bir yer bulmak amacıyla etrafına bakındı. Grace hayvanı almak için hareketlendiği sırada Marguerite aralarına girdi. “Hayır sakın! Üstündekini giydirmek için o kadar zamanı kadifeden hayvan tüyleri temizlemek için harcamadım!”

Grace iç çekti. “Sandalyeye bırakabilirsin,” dedi işaret ederek.

Stephen dediğini yaptı, gözleri büyük bir beğeniyle Grace'in kıyafeti üzerinde gezindi. “Harcadığınız zamana değmiş,” dedi. “Kraliyet maiyetine oldukça uygun görünüyorsun.”

Grace, utangaç bir şekilde elbisenin kolunu çekiştirdi. Giydiği koyu mavi kadife ceket ona beş kilometre çapındaki her bir tüy parçasını kendine çekecekmiş gibi hissettiriyordu. Ama tam olarak bir şekli olduğundan emin olmadığı yerlerde bile vücudunu şeklini ortaya çıkaracak şekilde sarıyordu ve bu durum belindeki kuşakla birleşince ona kendini az da olsa bir korsan gibi hissettiriyordu.

Gerçek korsanların tüylerle ilgilenmediğine iddiaya girerim. Onlar başka şeylerle ilgilenirler, mesela korsan gemileri ve iskorbüt.

Stephen'ın gözlerindeki sıcaklığa bakılırsa aklından ne tüy ne de iskorbüt geçiyordu.

DuValier bir an sonra kapıdan girdiğinde önünde üç gün önce yaptığından daha da dramatik bir şekilde eğilip elini öptü. "Parfümlerinizi kadar güzelsiniz parfüm ustası," dedi.

Grace bu tür konuşmalara nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Gurur verici bir iltifattı ama aynı zamanda bu amaçla söylendiği de çok açıktı. Dürüst olmak gerekirse adam ona biraz Phillip'i hatırlatıyordu.

Bu onun hatası değil. Charlock'ta işler farklı yürüyor. Bununla hiçbir şey ima etmediğine eminim.

Aklına bir düşünce geldi. *Ah tanrım bu karşılığında onun da benden iltifat beklediği anlamına mı geliyor?* Marguerite hiçbir şey söylememişti ama belki de Grace'in böyle şeyleri bilmediği aklına gelmemişti. DuValier'nin göz kamaştırmaya yetecek kadar altın işlemeye sahip sıcak kahverengi tonlardaki kıyafetine baktı. Bunun hakkında ne söyleyebilirdi ki?

Anladığı bir şeye geri döndü. "Sürdüğünüz koku çok iyi hazırlanmış," dedi. "Amber, tütün, reçineli bir ağaç ama sandal ağacı değil, ne yazık ki biraz fazla kullanılmış." Kokladı. "Ve sanırım bir miktar afyon. İyi bir şekilde bir araya getirilmiş." İçten içe kendisinin daha iyisini yapabileceğini düşündü ama yine de sağlam bir işti. Başka bir şey eklemesi gerekiyor muydu? "Size yakışmış."

Kısa bir süre için afallamış görünen DuValier sonra gülümse-di. "Yetenekleriniz söylediklerinden çok daha fazla." Grace endişe içinde kendisi hakkında söylentiler olabileceğini düşünürken adam onlara arabaya doğru eşlik etti.

DuValier önce Marguerite'i sonra Grace'i arabaya bindirdi. Arkalarından kendisi de bindi, Stephen'a bakıp aracın arkasını işaret etti. Stephen ifadesiz bir yüzle Grace'in görüş alanından çıktı. Grace, o seyis pozisyonuna yerleşirken yayların hafif gıcırtısını duydu. Bir seyis ya da piyade ya da... kendine ne diyordu? Zırhlı süvari mi? Bunlardan hiçbirinin arabanın arkasında oturmasında

olağan dışı bir durum yoktu ama bu Grace'e garip bir şekilde aşılayıcı geldi. Paladin onun uşağı değildi, o onun... onun...

O benim neyim gerçekten?

Ortak mı? Tanıdık mı? Suikastçıların ve zehircilerin bu garip dünyasında beklenmedik bir suç ortağı mı? Ona çorap vermişti, bu kesinlikle bir tanıdıktan daha fazlası olduğu anlamına geliyordu. Ve onu neredeyse öpmüştü –bundan neredeyse emindi– ve bu neredeyse çoraplar kadar değerliydi.

Arkadaş, diye düşündü. Arkadaşla devam edeceğiz.

DuValier Veliaht Prens'in geçici ikametine giderlerken sohbeti sürdürdü. Hepsi hafif, iltifat dolu şakalaşmalardan ibaretti ve Grace yaklaşık beş dakika sonra bunun çok yorucu olduğunu fark etti. Marguerite kendini kaptırmış çılgınca flört ederken Grace pencereden dışarı bakıp pahalı döşemeli pahalı arabaların kokusunu tam olarak nasıl kopyalayabileceğini düşünmeye daldı, biraz nemliydi ve yaklaşan küfün çok ufak izleri vardı. *Odun ve toprak ve kadife yerine geçecek sıcak ve biraz tozlu bir şey hımmmm, küf için ne yapacağımı bilmiyorum. Belki gerçek küf kullanabilirim. Daha önce bunu biri kullandı mı acaba.*

Stephen üşüyor mu merak ediyorum. Artık yağmur yağmıyor ama bulunduğu yer sıcak olamaz. Ah tatlım.

Araba durduğunda DuValier dışarı çıktı. İki kadına yardım etmek ister gibi döndü ancak ondan önce davranan Stephen yanından geçip eldivenli elini uzattı. Grace ona gülümsedi. *Arkadaş. Ve hâlâ zencefilli kurabiye gibi kokuyordu.*

DuValier az da olsa rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Stephen'in yüzü taş gibiydi. Paladin sonra Grace'in soluna gelecek şekilde bir adım geri gidip onur muhafızı pozisyonu alarak durumu daha da kötüleştirdi. Onun oradaki varlığını hisseden Grace omzunun üzerinden baktı, paladinin sırtı kılıç gibi dimdikti. Kesinlikle tam bir savaşçı gibi görünüyordu.

Eh, paladin olmadan önce bir askerdi. Ve sanırım paladinler de ilahi askerler. Hâlâ biraz sarsıcıydı.

Huzursuz olan tek kişi Grace gibi görünmüyordu. DuValier, Marguerite ve Grace'in önünden yürümek zorunda kalmıştı bu

yüzden onlarla konuşabilmek için sürekli arkasını dönmek zorunda kaldığından neredeyse geri geri yürür gibi bir hâl almıştı. Elinden geleni yaptı ancak gözleri Grace'in omzunun üzerinden onun bekçi köpeğine doğru kayıyordu. Marguerite ise, Grace'in uzun deneyimlerinden tanıdığı, Elkinslough Nehri kadar geniş bir sırtmanın yerine geçen dingin bir gülümseme takınmıştı.

Araba ileri gelen ziyaretçiler için olan, küçük bir sarayla büyük bir otel karışımı bir yapıya benzeyen resmi binaların bulunduğu alanda durmuştu. Archenhold tarzındaki bina tamamı taş, kemer ve uzun sütunlardan oluşuyordu. Grace, süslenmemiş tek bir cephe ya da üstüne on tane hayvanın ve refahın alegorik temsilinin oyulmadığı bir taş bile görülmeyen Anuket Şehri'nin tarzına kıyasla buradaki hatların çok temiz olmasını beğenmişti.

"Parfüm ustası," dedi DuValier, iki uşak heybetli çift kapıyı açarken, "Veliaht Prens'in evinden uzaktaki evine hoş geldiniz. Sizi Charlock'taki sarayda karşılayamadığım için üzgünüm. Archon's Glory'nin misafirperverliğini hiçbir şekilde küçümsemek istemem ama çevre elbette çok farklı ve insan hiçbir yerde misafirlerini kendi evinde olduğu kadar iyi karşılayamaz."

"Şey... Elbette," dedi Grace. Tavus kuşu tüyleriyle dolu çok büyük vazoların olduğu büyük girişe baktı. Tütsü kokuyordu ve alt notalar olarak ahşap cilası ve çamaşır suyu vardı. Koku rahatsız edici değildi, özellikle de birçok binanın ne kadar kötü koktuğu düşünülürse. "Temiz kokuyor."

Marguerite elini ağzına koydu.

DuValier gülümsedi. "Kesinlikle çok özgünsünüz parfüm ustası Angelica."

"Affedersiniz?" diye sordu Grace otomatik bir şekilde.

"Affedilecek bir şey yok. Canlandırıcı." Tekrar kızın omzunun üzerinden arkaya baktı. "Siz buradan ayrılana kadar süvariniz mutfakları ziyaret edebilir."

Grace kaskatı kesildi. Marguerite konuşmak için ağzını açtı ama Stephen ondan önce davrandı. "Bayan Angelica nereye gidersen ben de oraya giderim," dedi Grace'in neredeyse güçlükle duyabileceği kadar derin bir sesle.

“Burada saldırıya uğramasından korkmaya gerek yok,” dedi DuValier kendini unutup paladine direkt olarak hitap ederek.

“Bir parfüm kavanozunun açılmasına ihtiyacı olabilir,” dedi Stephen, sakın bir şekilde. “Ya da ağır bir şeyin taşınmasına. Görevim açık.”

Marguerite bir an bekledi. Tartışmayı hiç sevmeyen Grace gülmesi mi yoksa dehşetten ciyaklaması mı gerektiğini bilmiyordu. Ne *yapıyorlardı* böyle?

DuValier'nin ağzı açıldı, sonra kapandı. Böyle bir ifadeye nasıl cevap vereceği konusunda en ufak bir fikri olmadığı açıktı. Bir an sonra kendini toparlayıp gülerek, “parfüm ustası için her tür kavanozu açabilecek pek çok kişi olacağını düşünüyorum,” dedi.

Stephen başını öne eğdi, *tepeden* altın üniformalı adama baktığı çok açıktı. “Ayrıca yüksek raflardaki şeylere ulaşma konusunda da çok becerikliyimdir.”

Grace daha fazla dayanamadı. “Veliaht Prens'i bekletmek istemiyorum,” dedi. Tanrım işleri başka ne hızlandırabilirdi? “Ve... şey... ayakkabılarım sıkıyor.”

Üçü birden onun ayaklarına baktılar. Grace kızardı ve ayaklarını sinirli bir şekilde hareket ettirme ihtiyacına karşı direndi.

“Bir sandalye getirebilirim,” dedi DuValier süratle.

“Seni taşıyabilirim,” dedi Stephen.

Marguerite'in omuzları bastırılmış kahkahalarla sarsılmaya başladı.

Ah tatlı tanrılar ve tanrıçalar, benim için mi tartışıyorlar böyle?

Gülünçtü. Absürttü. Hiçbir anlamı yoktu. Grace gibi garip, küçük, gri bir fare için kimse kavga etmezdi. Böyle bir şey olmadı. Ama Stephen onu neredeyse öpmüştü. Bundan oldukça emindi. Ve ona çorap vermişti, birine çorap vermekle onun için kavga etmek arasında dağlar kadar fark vardı. Baladlar erkeklerin senin için kavga etmelerinin romantik bir şey gibi görünmesine sebep oluyordu. Gerçek ise son derecede utanç verici ve garipti. Grace suçluluk mu duymalı yoksa ikisine de birer tokat mı atmalı hiç bilmiyordu.

“Uşaklarınıza muazzam bir özgürlük tanıyorsunuz,” dedi DuValier görünüşe göre silahlı bir adamla dövüşmenin asaletine yakışmadığını hatırlayarak. Boğazında asılı olan kehribar kristali elledi.

“O bir uşak değil,” dedi Grace öfkeyle. “O... ah...” Aman Tanrım ne demişti böyle?

“Hizmetinize amadeyim,” diye gürledi Stephen. “Buna ant içtim.”

“Öyle misiniz?” dedi DuValier, bu iyi olmuştu çünkü o sormasaydı Grace sorardı ve bu da Stephen’in yarattığı etkiyi bozardı. “Oysa ben Sıçan Tapınağı’na yemin ettiğinizi sanıyordum.”

“*Ayakkabılar yüzünden,*” dedi Marguerite aceleyle. Grace dramatik bir şekilde topallamaya çalıştı. Ayakkabıları aslında o kadar da kötü değildi, ancak tartışarak onu koridorda ayakta tutmaya devam edeceklerse, onları çıkaracaktı. Muhtemelen birinin kafasına bir tane vurmak için. DuValier pes etti, topuklarının üzerinde döndü ve onlara binada yol göstermeye koyuldu.

Grace yeni bir resmi sunum yapılmasından korkuyordu, ancak Charlock’tan gelen elçi onları merdivenlerden yukarı, muhtemelen Veliaht Prens’in olması gereken birkaç odadan oluşan bir süite götürdü. Mekânın mimarisi kesinlikle Archenhold’dan temin edilmiş olmayan düzinelerce duvar halısıyla yumuşatılmıştı. Üstlerine kavurucu güneş altında avlanma ve savaş sahneleri dokunmuştu. Grace Charlock’un nasıl bir iklimi olduğunu hiç bilmediğini fark etti. “Charlock bir çölde mi?” diye sordu.

Yavaşlayan DuValier omzunun üzerinden baktı. “Ah, goblenler. Hayır, tam olarak çöl değil ama yine de bazı kısımları kesinlikle çok kurak. Ancak Charlock geniş bir alanı kaplıyor ve doğu sınırı yemyeşildir. Goblenler Baiir’den. Dokumacıları dünya çapında üne sahiptir ve lordlarından biri bunları Veliaht Prens’in büyükbabasına armağan olarak hazırlattı. Ama tabii ki Charlock’un nasıl bir yer olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu ve bunları ürettiler. Güzel ama tam olarak doğru değil.”

Grace bir düzine goblen çok doğal bir şeymiş gibi öylece getiriliyorsa kraliyet hanesinin ne kadar büyük bir eşya varlığına sahip olduğunu hayal etmeye çalıştı. Kaç yük arabası gerekirdi? Prens kendi mobilyalarını da getirmiş miydi? Prens’in belinin yabancı yatakların bayağılığı sebebiyle sıkıntı çekmemesi amacıyla bir şilte mesela?

Başka bir kapıdan geçildi ve etrafa şurup kadar yoğun başka bir koku dalgası yayıldı. Grace kehribar ve vetiver notalarını seçti ve

diğerlerine göre daha düşük bir tonda sandal ağacı. Koku sıcak ve erkeksiydi, iyi olabilirdi ama onun hâlâ şurupta olan aklı *erkeksi şuruba* kaydı ki bu dünyadaki en kötü benzetmesi olabilirdi, yani bunun benzetilebileceği tek bir şey vardı. Histerik bir şekilde gülmek üzere içinde güçlü bir istek duydu ama bunu bastırdı.

Veliaht Prens yataktaydı. Yatak bir kaidenin üstündeydi, prens giyinikti ama yastıklara yaslanmış bir şekilde uzandığı da bir gerçektir. Garip bir şekilde bu durum onu hiç de zayıf göstermiyordu. Onun yerinde Hükümdar olsaydı şiltenin genişliği içinde küçük ve kaybolmuş gibi görünürdü ama Veliaht Prens büyük ve yırtıcı bir kedi gibi görünüyordu. Hatta yüzünde kedi gibi bir ifade bile vardı – şu an uzanıp rahatladığı ama göz açıp kapayıncaya kadar harekete geçip çevredeki herhangi küçük, masum ve tüylü bir şeye saldırabileceği yönünde bir bakış.

Grace kendini de küçük, masum ve tüylü bir şeye benziyormuş gibi hissetti.

Birkaç vaiz, hizmetçi ya da maiyet ya da... her neyse, hepsi Grace'den çok daha iyi giyinmişlerdi ve muhtemelen çok daha önemliydiler... yatağın ayak ucunda durmuş sohbet ediyorlardı. DuValier odaya girince başlarını kaldırıp baktılar.

DuValier Stephen'ı atlayarak gelenleri duyurdu ve sonra kapının bir yanına doğru ilerledi. Grace ve Marguerite onunla birlikte hareket ettiler. Stephen onur muhafızlarının resmi duruşuyla arkalarında duruyordu. Grace, onun bunu DuValier'ye meydan okumak için mi yoksa duruşu böyle olduğu için mi yaptığını bilmiyordu. *Muhtemelen tüm paladinlere etrafta nasıl durup heykel gibi görünecekleri öğretiliyor öyle değil mi? İtiraf, kötülüğü defetme, resmi topluluklar, tüm müfredat...*

Marguerite eğilip mırıldandı: "Veliaht Prens birazdan sana yaklaşmanı söyleyecek. Ona doğru yürü. Vaizlerden biri kutuyu senden alıp içine bakacak, sonra yaklaşmana izin verilecek. Konuştuğu zaman ona cevap ver, konuşmaya sen başlama. Uzun sürmeyecek."

"Tamam," dedi Grace. "Tamam. Oldu." Kutu neredeydi? Yanındaydı değil mi? Arabada mı bırakmıştı yoksa? "Şey. Nerede...?"

Stephen kutuyu ona uzattı. Grace ona saf bir minnettarlık ifadesiyle baktı. Paladin belli belirsiz bir şekilde başını salladı.

“Parfüm ustası Angelica,” dedi Veliaht Prens coşkulu bir sesle.

Neredeyse, “Evet?” diyecekti ama kendini tuttu. *Tamam. Ona yaklaşmam gerek. Yatağa kadar yürüyüp parfümü sunmam gerek. Bunu yapmam gerek.*

Küçük tahta kutuyu kavrarken elleri titredi. Parfüm şişelerini taşımaya uygun düzinelerce tahta kutusu vardı. Cam Mahallesi’nde muhtemelen sadece onun siparişlerini üreten bir zanaatkâr vardı. Grace tasarımların sadeliğinden hep memnun kalmıştı çünkü kutuların içine konan ve bir aşağı sokakta bulunan başka bir zanaatkâr tarafından yapılan küçük elmas gibi yontulmuş cam şişeleri ön plana çıkarıyordu. Satın aldığı şişelerin sayısı göz önünde bulundurulunca zanaatkârın çocukları muhtemelen ondan beslenip giyiniyordu.

Aslan görünümlü Veliaht Prens’le yüz yüze gelince keşke kutular daha süslü olsaydı diye düşündü. Altın süslemeli mesela. Yetmiş beş altın sikkeye parfümün sunumunu da satın almış oluyorsun değil mi? Marguerite ona bunu yıllardır söylüyordu.

Artık Veliaht Prens’le neredeyse yüz yüzeydi ve kesinlikle çığlık atmayacak, bayılmayacak ya da “erkeksi şurup!” diye bağırıp histerik kahkahalara boğulmayacaktı. Yapmayacaktı. Bunu yapmayı reddetti.

“Ah, parfüm ustası,” dedi Veliaht Prens sıcak bir şekilde. “Charlock’a döndüğümde krallıktaki herkes sizin kokunuzu konuşacak.”

Bir şey söyle. Erkeksi şurup demeden bir şey söyle. Yap bunu.

“Maj –majesteleri mi hazretleri mi, bok bok erkeksi bok–beğenmenizden onur duydum majesteleri,” dedi.

Ve sonra, doğru ve makul derecede saygılı bir şey bulmak için beynini zorlayarak, “birçok insana sadece moda oldukları için istedikleri parfümleri yaptım. Kokuyu onu anladığı için isteyen birini bulmak çok hoş.” Hoş. Hoş yanlış kelimeydi. Kahretsin. “Çok tatmin edici.” Evet, bu daha iyiydi.

Prens gülümsedi. Grace yüzünün ısındığını hissetti. Sonra aniden DuValier onu uzaklaştırdı, ona bakan kimse kalmamıştı ve

Veliaht Prens başka biriyle konuşmaya başlamıştı, demek oluyordu ki muhtemelen bayılmamış, kustumamış ya da yabancı bir devlet yöneticisine “erkeksi şurup!” diye bağırmamıştı.

Sonrasında ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Odada ayakta durup beklemeleri mi gerekiyordu? Başka bir şey mi yapılacaktı? Parasını mı ödeyeceklerdi? Hiç şüphe yok ki parayı Veliaht Prens değil başka biri verecekti.

Stephen kolunu tuttu. Kadın ona yaslandı, desteği için minnettardı. O bir paladindi. Onur muhafızlığı yapardı. Bir sonra yapılacak nazik davranışın ne olduğunu biliyor olmalıydı.

Görünüşe göre odadan çıkmaları gerekiyordu. DuValier kapıyı açarak sanki Stephen orada yokmuş gibi geçmelerini işaret etti. Komşunun kedisi bazen sokakta bir köpek olduğunda böyle yapardı. Köpek dövüşmek için çok büyük olduğundan kedi onun gerçek olmadığına inanmayı seçip sanki o yokmuş gibi etrafa bakınırdı.

“Ayaklarınız nasıl?” diye sordu.

Gözlerini kırıştıran Grace konuyu bir an sonra hatırladı. “Ah! İyi. Biraz acıyor. Ben... şey. Eve gitmeliyim. Ayakkabıları çıkar-mam gerek. Evet.”

“Evet, tabii. Araba dışarıda bekliyor.” Uzanıp kızın ellerini tuttu. Grace’in kolu Stephen’in kolunda olduğundan ve DuValier paladini görmezden geldiğinden dolayı bu hareketi yapmak için biraz uğraşması gerekti ve Grace onun durumu bu kadar iyi idare etmesinden etkilendi. “Korkarım ki hükümdarlık maiyeti önümüzdeki birkaç gün içinde Charlock’a dönecek. Ancak umuyorum ki şehrinize bir sonraki gelişimde sizi ziyaret etmeme izin verirsiniz?”

“Evet, elbette,” dedi Grace pek dikkat etmeden. “Dükkânın nerede olduğunu biliyorsunuz.” Parayı almışlar mıydı? Marguerite’e sorması gerekecekti.

DuValier iki kadını büyük bir merasim eşliğinde arabaya bindirdi ve kapıyı kapatmaya niyetlendi. Ancak Stephen kapıyı zaten tutuyor olduğundan kapı ancak birkaç santim hareket etti. Kısa bir an için şaşkın görünen elçi sonra bu sanki kendi fikriymiş gibi geri çekildi, arabaya doğru eğilip selam verdi ve arkasını döndü.

Stephen arabaya atladı ve karşılarındaki koltuğa çöktü. Sürücü dizginleri tuttu ve elçilikten ayrıldılar.

“Tanrılara şükürler olsun ki bitti,” dedi Grace inleyerek yastıklara gömülürken. “Marguerite paramızı aldık mı?”

“Ah, evet.” Marguerite kucağına süslü bir deri kese bıraktı. “Görevlilerden biri bana verdi. Prensler pis paralarla ellerini kirletmezler, muhtemelen parfüm ustaları da öyle.”

“Ben kirletirim,” dedi Grace paraları saymaya koyulurken. “Özellikle de bu kadar çok olduğunda. Tanrım, ilk kez vergileri önceden ödeyebileceğim. Ve cam üfleyicilerindeki hesabımı kapatabileceğim.”

“Daha üst sınıf bir paketlenme bile yaptırabilirsin,” dedi Marguerite.

“Abartmayalım.”

Arkadaşı homurdandı ve gözlerini devirdi, ancak sonra Stephen’a dönüp bu düşünceleri bıraktı. “İçerideki gösterinin amacını öğrenebilir miyim?”

“Ona güvenmiyorum,” dedi Stephen, her zamankinden daha anlaşılmaaz görünerek.

“O bir siyasi elçi elbette ona güvenmemelisin. Ama ona evimizin anahtarını da sunmadık sonuçta.”

“Hımm.”

YİRMİ DÖRT

Stephen davranışından biraz utanıyordu ama sadece biraz. Pek de nazik davranmamıştı. DuValier gibi adamların, etkilemeye çalıştıkları kadının çekicilikten son derecede yoksun koruyucuları olduğunu sık sık hatırlamaları gerekiyordu.

Grace senden kendisini korumanı istemedi.

Neyse Stephen yine de ona bunu sağlamıştı.

Kendini kesinlikle iki köpeğin uğrunda dövüştüğü bir kemik gibi hissetmek istemezdi.

Dişlerini sıktı ve “Eğer seni rahatsız ettiysem özür dilerim,” dedi.

Pencereden dışarı bakan Grace, “Ha? Ne?” dedi.

“Elçilikte. Davranışlarım seni rahatsız ettiyse özür dilerim.”

“Ah, etti evet,” Eğilip onun kolunu okşadı. “Sorun değil. Ben de gergindim. Sürekli uygunsuz ve çılgınca bir şey söyleyeceğimden ya da Prens’e histerik bir şekilde güleceğimden korkuyordum.”

“Tek değilsin,” dedi Marguerite.

Hissettiği şeyin gerginlik olmadığı Stephen’ın dilinin ucuna kadar geldi ama söylemekten vazgeçti. Önceki öpüşmenin etkisinden kendini hâlâ kurtaramamıştı, bugün daha fazla gerginlik yüklü duyguyla uğraşacak hâli yoktu.

“En azından yağmur dindi,” dedi Grace, şehrin pencerelerden geçişini izlerken. “Meşe yosunum bitiyordu.”

“Meşe yosunu mu?” dedi Stephen.

Kız kaşını kaldırıp ona baktı. “Bu bir yosun. Ağaçlarda yetişir.”

“Meşe ağaçlarında mı yoksa?”

“Çabuk kavriyorsun.”

“Öyle olduğum zamanlar oluyor. Yağmurda mı yetişiyor?”

“Ah, çok iyi büyür, tek sorun ıslanmadan toplayamaman.” Kuzeye doğru belirsiz bir işaret yaptı. “Bunları en çok Elkinslough’un karşısındaki meradan topluyorum. Muhtemelen ağırlığının yarısı kadar çamurla kaplanacağım. Eğer uygun düşerse yarın gideceğim.”

“Yürüyor musun?” diye sordu Stephen şaşkınlıkla.

“Beni oraya götürüp ben etrafta dolaşırken bir saat kadar durup beni bekleyecek böyle bir araba kiralamam pek mümkün değil. Bir atım da olmadığına göre. Yani evet yürüyorum.”

“Ben de seninle geleceğim,” dedi hemen.

Grace kollarını kavuşturdu. “Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum,” dedi. Hâlâ biraz eğleniyor gibi görünüyordu ancak Stephen görünenin hemen altında gizlenen rahatsızlığı hissedebiliyordu. Marguerite ona ‘ince bir buz üzerinde yürüyorsun’ der gibi uyarı niteliğinde bir bakışı attı.

“Üzgünüm. Tekrar denememe izin ver.” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Lütfen sana eşlik etmeme izin ver.”

“Neden? O kadar da ilginç bir şey değil. Etrafta dolaşıp ağaçlardan yosun topluyorum. Mantar yetiştirmek gibi, hatta ondan daha sıkıcı ve sonrasında yiyemiyorsun da.”

“Bu şehirde kesik kafalar konusunda endişeleri olan tek kişi gerçekten ben miyim?” dedi Stephen. “Gerçekten?”

Marguerite, “başları kesilen insanların çok endişeli olduğundan eminim,” dedi.

Grace, “Aynen öyle,” diye ekledi.

Stephen tavana baktı ve Sıçan’dan güç dileyeceği bir duanın kabul olup olmayacağını düşündü. Grace ona acıdı. “Tamam, itiraf ediyorum, kafa meselesini unutmuşum. Yakalanmasına yönelik yol kat ettiler mi?”

“Hayır. Soruşturmanın sorumlusu Yüzbaşı Mallory düzgün biri ama ona üstünde çalışabileceği hiçbir şey vermiyorlar çünkü orası yoksul bir semt ve... böyle.” Başını iki yana salladı.

“Başka kesik kafa buldular mı? Belki de durmuştur.”

“Ben farklı bir açıdan bakarak şunu söyleyeceğim, bir kez eğlence olsun diye insanların kafalarını kestığın bir noktaya geldiğinde muhtemelen buradan geri dönmezsin,” dedi Stephen. “Ama

hayır başka kesik kafa bulunmadı. Ancak bunun sebebi son yaşanan yağmurlar da olabilir, bu onun durduğu anlamına gelmiyor. Olası bir kurban selle sürüklenip gitmiş olabilir ve bu durumda onları asla bulamayız.”

“Ama çoğunlukla Dokumacı Yuvası’nda oluyor, değil mi?” diye sordu Grace.

“Artık değil,” dedi Stephen kasvetli bir şekilde. “Dokumacı Yuvası şu an yarı su altında, bu yüzden kimse katilin nereye gittiğini bilmiyor. Eğer başka bir bölgeye geçtiyse yeni kafalar bulana kadar bunu bilemeyeceğiz.” *Ve Grace bağırsa dahi kimsenin duyamayacağı şehirden kilometrelerce uzak bir yere gitmek istiyor.* “Eğer katilin seçtiği yeni yer zengin bir bölgeyse Mallory’nin vakayı henüz çözemediğinden şikâyet edip yerine, muhtemelen siyasi bir atamayla, başka birini getirecekler ve bu da normalden iki kat daha fazla zaman alacak. Sıçan çevredeki tüm mahallelere insanlar gönderip kimsenin dışarı tek başına çıkmamasını söylüyor ama herkesin bunu dinlediği söylenemez.”

“Cesetlerden hâlâ iz yok mu?” dedi Marguerite.

“Hayır.” Stephen’ın bir teorisi vardı ama bunu söylemek istemedi. Bazı şeyler yüksek sesle söylenmese daha iyi olurdu.

“Acaba onları yiyor mu merak ediyorum,” dedi Marguerite hemen yüksek sesle. Stephen elini gözlerinin üzerine koydu. Birinin hassasiyetlerini korumaya çalışmak boşunaydı. *Gerçekten mi, ben bilmiyordum sanki.*

“Hepsini mi?” Grace şüpheli görünüyordu. “Bu çok fazla olur. Ve kemikleri yiyemezsin.”

“Tamam, belki onları doğrayıp et olarak satıyordur. Bu yüzden kafalarından kurtulmak zorunda, böylece insan eti olduğu anlaşılır.”

“Peki eller ve ayaklar,” dedi Grace. “Hmm. Sizce bunlar nereye gitti?”

“Belki de kafayla birlikte suya,” dedi Marguerite. “Ama çok daha çabuk çürürlerdi, değil mi?”

“Balıklar onları yerdi,” dedi Grace.

“Hortlaklar,” dedi Stephen. “Etrafım hortlaklarla çevrili.”

“Elkinslough’da balık yok,” diye savundu Marguerite. “En azından canlı balık yok. O nehir bok ve boya akıntısıyla dolu ve tanrı bilir içinde daha başka neler var.”

“Kedi balığı var.”

“Yok.”

“Ben şahsen orada kedi balığı gördüm,” diye atıldı Stephen. “Sağlıklı görünmüyorlar ama varlar.”

“Tamam,” dedi Marguerite. “Yani bu sağlıksız kedi balıkları kesik elleri yiyor. İşte, görüyor musun? Mükemmel cinayet.”

Herkes bunu düşünürken uzun bir duraklama oldu.

“Biz ne hakkında konuşuyorduk?”

“*Lütfen* yosun toplamaya seninle gelmeme izin ver,” dedi Stephen. “Böylece kimse hasta bir kedi balığının içinde senin kesik ellerini bulmaz.”

“Şey, *böyle* söyleyince.” Grace ona paladinin kalbini acıtan o çarpık sırtıyla baktı. “Tamam. Kahvaltıdan sonra dükkânda ol.”

Güneş ertesi gün de yüzünü göstermişti ama bundan pek de memnun görünmüyordu. Onu örten kalın bir bulut tabakası vardı ve ışık özellikle tepeyi kaplayan çamuru, taşları ve baş hizasını oldukça aşan ağaçları olmak üzere her şeyi odak noktasına getiren dolaylı bir parlaklığa sahipti.

“Çok fazla çamur var,” dedi Grace başını sallayarak. “Hiç böyle bir çamur gördün mü?”

Stephen tepenin üzerinden baktı, yağmur mevsiminde çamurun atların giremeyeceği kadar kalın olduğu bir köyü hatırladı. Yerel klanlardan biri yeni lordun kim olacağı konusunda itilafa düşmüştü ve kaybeden taraf köyden atılmış, köyü ele geçiren taraf ise kazanana sadık olduğundan şüphe duyulan herkesi kılıçtan geçirmişti. Klanlar olaylara dışarıdan gelenlerin dâhil olmasından nefret ediyordu ama bunlar at ağaları olduğundan at sırtında savaşmaya alışık ve atlarını vadiye sürmek için çamurun kurumasını bekleyemediler. Hâlâ kurtarılacak birileri varken içeri girecek birine ihtiyaçları vardı.

Çılgın savaş gelgiti onu ileri taşımıştı. Shane de oradaydı, Galen ve Wren de. İşlerini bitirdiklerinde çamurun çukurluk kısımlarında kan birikmişti. Sonrasında zar zor yürüyebilmişlerdi, diz boyu çamurda yürümenin ve ayaklarını on kilo çamurla kaldırmanın verdiği zorluktan dolayı uyluk kasları tutulmuştu.

Sonunda otuz kişiden dokuzunu kurtardılar. Ne kadar az kişinin hayatta kaldığını gördüğünde lordun gözlerinde oluşan dehşet ve minnettarlık karışımı bakış Stephen'in kasları düzelip normal yürümeye başladıktan sonra bile uzun bir süre aklında kaldı.

“Stephen?”

“Hayır hiç görmedim,” diye yalan söyledi. “Devam etmek istediğinden emin misin?”

“Eğer bunu bugün yapmazsam daha sonra yapmak zorunda kalacağım ve o zaman çamura ek olarak bir de yağmur olacak.” Grace başını iki yana salladı. “Havanın bir ya da iki günden fazla açık kalacağını sanmıyorum.”

Stephen iç çekti. Muhtemelen haklıydı. Çamurun içine doğru sendeleyerek yürürken çamurun botlarını emdiğini duydu. “Orada kal en uygun yolu bulmaya çalışacağım.” Yamaçtaki ıslak zemine baktı ve “Ya da en az korkunç olan yolu, her neyse,” diye ekledi.

Zirveye vardıklarında ikisi de çamur içindeydi. Grace en eski tuniğiyle pantolonunu giymişti, bu yüzden paladinden daha iyi görünüyordu. Stephen'in zırhındaki çamuru temizlemek için sabırsızlandığı yoktu.

En azından Aziz'in seçilmişleri bedeninin alt kısmına pek zırh giymezler. Eğer bunu tüm zırhtan temizlemek zorunda olsaydım muhtemelen pes edip zırhımı bir çiçek saksısı olarak kullanırdım.

Grace daha kısa olduğu için çamura daha fazla gömülmüştü. Paladin ona kolunu uzattı, bu tamamen şövalyelere has kibarlıkta bir hareketti ve vücudundaki her bir duyunun kızın kolunda dokunduğu 10 santimetre karelik alana odaklanmaması gerekiyordu. Ona yaslanıp da göğsü dirseğine süründüğünde bile. Deri kolluklar takıyordu. Aslında bu dokunuşu hissedemezdi. Onu kemiklerine kadar kavuran aşırı ısınmış hayal gücünden başka bir şey değildi.

“Burada yosun olduğundan emin misin?”

“Şey...” Omuz hizasına kadar çamurla kaplı olan ağaçlara baktı. “Eskiden vardı. Ve muhtemelen hâlâ var, sadece altta.” Kurumaya ve çatlamaya başlayan çamuru dürttü. “Ama bir şey bulma umuduyla etrafta ağaçları temizleyerek dolaşamam.”

Ellerini kalçalarına koydu ve dallara doğru yukarı baktı. “Küçük bir bitki arıyoruz, yaklaşık elim büyüklüğünde, soluk gri-yeşil renkte. Yaprakları düzinelerce geyik boynuzuna benziyor. Yani bu bir yosun, tam olarak bir bitki değil, bu yüzden sanırım tam olarak yaprak değil ama ne demek istediğimi anladın sanırım.”

Stephen gökyüzünün beyaz parıltısına karşı elleriyle gözlerini gölgeleyerek daldan dala baktı.

“Ah...” Grace boğazını temizledi. “Bu bir akça ağaç, meşe değil. Kabuğu böyle olanlardan birine bakman gerek.”

“Üzgünüm,” dedi. “Ben şehir çocuğuyum. Ormanda en çok zamanı bir yerden başka bir yere giderken geçirdim. Ağaçlara pek bakmadım. Ya da... yani baktım ama arkalarında saklanan biri olup olmadığına.”

“Farklı beceriler,” dedi Grace cömertçe. “Faydası olacaksa söyleyeyim ben de on iki yaşına kadar Anuket Şehri’nden ayrılmadım. Sonra ustam tedarikçisinin yağları hazırlama şeklini beğenmediği için daha yaygın olan bazı şeyleri bulma amacıyla beni dışarı sürükledi.” Çarpık bir şekilde gülümsedi. “Kendi başına çok uzağa yürüyemediği için bir sedyede taşınması gerekiyordu, bu yüzden iki taşıyıcı ve ben bir meranın ortasında kalakaldık ve adamlar ne düşüneceklerini bilmiyorlardı. Sonuçta kimse onları ormanda ot aramak için tutmaz.”

“Peki şimdi?” diye sordu. “Buraya sık geliyor musun?”

Grace iç içe geçmiş dallara kaşlarını çatarak baktı. “Eskiden gelirdim. Buradan değil, Anuket’ten. Ortağımdan uzaklaşmak için.”

“Marguerite mi?”

“Hayır. Ondan önce. Başka bir parfümcü, o...” Elini salladı. “İyi anlaşılamazdık,” dedi kesin bir tonla.

Stephen, onun kollarını gövdesine dolayıp kendini bilinçsizce küçültmesini izledi. Bu eski ortağı bulup üstüne çullanmayı kafasının bir kenarına not etti.

“Mutsuz muydun?” diye sordu Stephen.

Grace’in bunu bir süre düşünmesi gerekti. “Sanırım öyle. Evet, öyle olmalıydım ama bunu söylemek çok zor. Çok rahatlamıştım, anlıyor musun?” Alt dudaklarını kemirdi. “Çıraklıktan çıkıp kendi parfümlerimi satabilmek. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ve rahatlama, aradaki farkı bilmiyorsan, mutluluk gibi hissettirir. O zamanlar için bunu söyleyebileceğimi sanmıyorum. Araya mesafe girmesi gerekliydi ve ben o vakitler hâlâ durumun çok yakınındaydım.”

“Hepimiz hayatlarımıza çok yakınız,” dedi Stephen. “Çoğu zaman. Peki ya sonra?”

“Ve sonra yakınlık bitti,” diye itiraf etti. “Artık rahatlama yeterli değildi. Ama orada o kadar uzun süre kalmıştım ki, bilirsin, bu... çok uzun zaman aldı.”

“Bunda sorun yok,” dedi onun bir anıyı hatırlayarak kızardığını görünce. Evet, kesinlikle o ortağın üzerine çökecekti ve insan eklemlerinin ne kadar kırılgan şeyler olduğunu ona nazikçe gösterecekti. “Bunda utanılacak bir şey yok.”

“Yok değil mi?” diye sordu Grace. “Daha akıllı ya da daha zeki ya da... ya da daha deneyimli ya da şey olsaydım...”

“Hayır.” Sesini kullanıyordu, kendi sesini duyabiliyordu ama bunu söylediği şeye inanarak yapıyordu ve onun da buna inanmasını istiyordu. “Bilmene asla izin verilmeyen bir şeyi bilmediğin için kendini suçlayamazsın.”

“Sanırım şimdi mutluyum,” dedi. Bunu düşünmeden söylediği açıktı ama sonra gerçek ağzından kaçtı. “Ya da tüm bu suikastlar, cesetler, belgeler ve benzeri şeyler olmasaydı mutlu olurdum. Bazen hâlâ mutlu olduğumu fark ediyorum ve bu beni şaşırtıyor çünkü tüm bunlar yaşanırken mutlu olma hakkım olmadığını hissediyorum.”

“Mutlu olma hakkın her zaman var,” dedi.

Yüzü aydınlandı. Ona doğru bakıyordu ve bir an için Stephen o bakışın kendisi için olduğunu düşündü. Göğsü daha önce olduğundan çok daha fazla sıkıştı ve neredeyse istemsizce ona doğru bir adım attı.

“Bak!” dedi Grace işaret ederek.

Stephen’in omzunun üstünde bir yeri gösteriyordu. His kayb oldu. Döndü ve başının çok üzerindeki bir dalı işaret ettiğini gördü.

“Bu mu?” diye sordu, gözlerini kısarak. Bir dal parçasının üstünde duran şey bir tutam saça benziyordu.

“İşte bu! Şimdi oraya çıkmam gerek.” Kaşlarını çatarak ağaca yaklaştı. Gövdesinde Y şeklinde bir yarık vardı ve kaygan çamur tabakasına rağmen kızın onun üstüne tırmanmaya çalışacağını hayal edebiliyordu.

Aziz’in dişleri adına, ben burada olmasaydım da muhtemelen bunu yapacak ve boynunu kıracaktı. Dünyada güvenliği düşünen birileri var mı? Hiç?

“Daha iyi bir fikrim var,” dedi. Ona doğru döndü. Stephen eğilip kollarını onun kalçasına doladı ve onu meşe yosununa ulaşması için kaldırdı.

“Vuhuuu!” Gülmekle dehşete düşmek arasında kalmış bir hâlde omuzlarına yapıştı.

“Yetişebiliyor musun şimdi?” diye sordu.

“Sanırım evet.” Öne doğru eğildi ve paladin onu yerinde tutmak için bir adım geri sendeledi.

Yaklaşık beş saniye içinde Stephen ciddi bir yanlış hesaplama yaptığını anladı. Çenesi kızın yumuşak karnına bastırılmıştı ve göğüslerinden biri başının tam üstünde duruyordu. *Azizin kanlı dili, ne düşünüyordum ki sanki?* diye inledi.

“İyi misin? Çok mu ağırım?”

“Sorun yok,” dedi. Sorun kilo değildi. Hem de hiç. Sorun onun paladinin göğsüne değen kalçalarıydı ve onun o yumuşaklıkta boğuluyor olmasıydı, yüce tanrı. Hareketsiz durmaya ve başka bir şey düşünmeye çalıştı. Başka bir şey. Aklına hiçbir şey gelmedi.

Aslında aklına çok şey geldi ama bunlar çoğunlukla uygun bir ağaç gövdesi bulma, onu birkaç santim yukarı kaldırma ve yüzünü uyluklarının arasına gömme görüntüleri idi. Islanana ve soluk soluğa kalana kadar onu tatmak ve sonra onu bekleyen aletin üzerine indirmek – canlı ve ölü tatlı tanrılar, *neden* onu kucağına

almıştı? Düşünmeden davranmıştı ve şu an ise hiç düşünmemesi gereken tüm yanlış şeyleri düşünüyordu.

Çok kötü bir fikir, diye söylendi kendi kendine. Ormanda seks iğrenç bir şey. Her bir yerine çam iğneleri batar. Ve şu an her şey çamur ve sinek dolu. Korkunç, korkunç bir fikir.

Vücudu onunla hem fikir değildi. Vücudu konuyla ilgili net fikirlere sahipti.

Kes şunu. Sorumluluk sahibi olan sensin. Çamurlu bir yamaçta bir kadınla sevişmeyeceksin. Sorumluluk bu değil. Onun her yerini böcekler ısırır. Senin de öyle.

Grace daha da öne eğildi ve en yüksek yosun parçasına uzanırken Stephen onun kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu. Göğsü adamın kafa derisine dayanıyordu. “Neredeyse yetiştim,” dedi neşeyle. Bıçağın kabuğu sıyrma sesini duydu. İnsanın şevkini söndürecek bir sestir ve paladin buna minnetle sarıldı. *Bıçaklar. Evet. Seni hançerleyecek. Bunu hak etmiş olacaksın. Eğer bir paladinin olması gerektiği kadar onurluysan onun yerine kendini sen hançerlersin.*

“Bitti!” diye bağırdı. “Bıçağı kınına koyayım da sana batmasın... özür dilerim, az önce bir şey mi söyledin?”

Stephen onu yere bıraktı ya da bunu denedi. Pratikte bu hareket kızın vücudu ona bastırılmış bir şekilde önünden aşağı doğru kayması demekti, bir eli pazısındaydı ve diğer elinde bıçakla içinde ipliksi yeşil yosunların olduğu bir torba tutuyordu.

“Başardık!” dedi gülümseyerek zaferi paladinle paylaşıırken.

Bu kadarı çok fazlaydı. Tanrısı çeliktendi ama kendisi sadece etten ve kemiktendi. “Başardık,” dedi ve ağzını onunkine doğru indirdi.

YİRMİ BEŞ

Grace'in dudakları onunkilerin karşısında buz gibiydi ve bir an için düşünebildiği tek şey onun üşüdüğü oldu, elbette üşümüştü, hava serindi ve etrafta soğuk çamurun içinde dolaşıyorlardı ve paladin bunu fark etmemişti. Vücudunu onunkine dolayıp sıcak nefesini üfleyerek onu ısıtmak istedi.

Eldivenlerinden birini çıkardı ve elini onun yanağına doğru kaldırdı. Avucunun altı soğuktu ama aralarında yükselen sıcaklık onu durduğu yerde yakmakla tehdit ediyordu.

Dünden beri bunu hayal ediyordu. Yavaşça, dikkatlice, bir kelebeğin kanatları gibi narin bir şekilde ilerleyecekti. Ani bir tutku onu sadece korkuturdu.

Hiç şüphe yok ki *kendisini de* korkuturdu.

Nazikçe. Dikkatlice. Eğer bunu istemiyorsa kendini geri çekmesine izin ver.

Grace'in onunkinin altındaki ağzı açıldı ve paladinin bütün iyi niyetleri cehenneme gitti.

Tuz ve adaçayı tadı vardı ve dudakları ne kadar soğuksa ağzı bir o kadar sıcaktı. Paladin onu sıkıca kendine çekerken kızın elleri sırtında yukarı doğru kaydı ve vücudu ona daha da yakınlaştı. Sadece birkaç kat giysi olmasına rağmen – itiraf etmeliydi ki her ne kadar öpüştükleri süre boyunca küle dönüşüp dökülmemiş olması onu şaşırtsa da zincirden oluşan bir zırh pek de az bir şey değildi – aralarındaki mesafe dayanılmayacak kadar çok büyük geliyordu.

Çıplak elini kızın saçlarına doladı, saç tellerinin parmaklarının etrafında kıvrıldığını hissetti. Dudakları onun dudaklarından ayrıldı ve çenesinden aşağı, boğazına doğru öpücükler kondurdu,

soğuk teninin dokunuşuyla ısındığını hissetti. Kız boğazının arkasından küçük, memnun bir ses çıkardı, neredeyse bir sızlanma ve paladin o an, orada kontrolünü kaybedebileceğini düşündü.

Kontrol.

Sahip olduğu azıcık şey de çoktan eriyip gitmeye başlamıştı, aralarındaki sıcaklıkta, dudaklarını nabzına bastırduğunda çıkardığı seslerde, kalbinin hızla attığını hissettiğinde, vücudunun kendisine sürtünmesinin verdiği hisle yanıp kül oluyordu.

Tehlikeli, diye fısıldadı zihni. *Bu tehlikeli.*

Kanında yükselen gelgit kara değil kızıldı, ama çok fazla benzerdi, çok yakındı. Kendini onun bedeninin sıcaklığında çok kolay kaybedebilirdi. Bu, geçmişini, görevini ve onu geride ve aklını başında tutan her şeyi yıkıp süpürecek bir gelgitti. Onu sadece öpmek bu kadar çok şey yapıyorsa, daha ileri gitse neler olurdu?

Bilmiyordu. Bunu öğrenmek, tutkunun içindeki o çukuru, yalnızlıkla dolu yerleri bir anlığına yakmasına izin vermek, onunla olmak ve birkaç dakikalığına kırılmamak istiyordu.

Kız onun karşısında eriyordu, eli onu kendine daha da yakınlıktırma için boynunun arkasına doğru kıvrılıyordu. *Daha fazlası*, diye düşündü, zihinsel sesi şehvetle bulanık bir hâl almıştı. *Daha fazlası*. Ona daha fazlasını verebilirdi. Ona her şeyi verebilirdi, aralarındaki ateşi ikisini de tüketene kadar körükleyebilirdi.

Kadın soluk soluğa kalmıştı ve bu ses zevkten kaynaklansa da –bunun zevk olduğundan neredeyse emindi– ona bir anlığına da olsa zarar verebileceği düşüncesi paladini sarsarak kendine getirdi.

Stephen başını kaldırıp geri çekildi.

“Üzgünüm,” dedi. “Bu olmamalıydı.”

Kızın gözleri ağırlaşmıştı ve ağzı bir gülümsemeyle yukarı kalkmıştı. Paladin gerçeğin sanki yüzünü tokatlamış gibi onun ifadelerine yansımalarını izledi. Kendini yaratılıştaki en aşağılık solucan gibi hissetti.

Bok. Onu incitmek istemedin ama bunu mu yaptın. Aziz'in kanlı dili. Kızın yüzü soğuk bir hareketsizliğe büründü ama gözlerindeki acı paladinin kaburgalarına saplanmış bir bıçak gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, onu bıçaklamasını tercih ederdi.

“Grace özür dilerim, demek istediğim o değildi...”

“Anlıyorum.”

“Kahretsin, Grace, bunu kastetmedim...” Ona doğru uzandı, sonra durdu. Kız sanki hastaymış gibi onun dokunuşundan uzaklaştı.

Bir elini kaldırdı. “Sorun değil. İlgilenmiyorsun. Ben de ilgilenmiyorum. Kimse ilgilenmiyor.”

“Ben ilgilenmiyorum *değilim*, sadece,” Ne söyleyebilirdi? *Seni tam burada şimdi alabilirim, yapabilirim, ama delireceğimden ve ikimizi de öldüreceğimden korkuyorum mu diyeceğim?* Bu, öptüğün bir kadını rahatlatacak türden bir şey değildi.

“O zaman neydi... hayır. Hayır, bilirsin, bana söyleme.” Arkasını döndü ve yamaçtan aşağı doğru yürümeye başladı. “*İlgilenmiyorum*. Önemli olan tek şey bu.”

İyi bir yalancı değildi. Şişmiş dudakları ve dağınık saçları da yardımcı olmuyordu.

“Sorun şu ki ben sadece bir *paladinim*,” dedi arkasından gidip. “Çeliğin Azizi’nin paladinlerinden biri.”

“Tarikatın bekârlığa mı yeminli?” Her kelime kulağa sanki buzdan oyulmuş gibi geliyordu.

“Hayır, elbette hayır, ama...” Ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Üzgünüm. Bunu yapmamalıydım. Hiçbirini yapmamalıydım. Biliyorum, son birkaç gündür, ben... Aramızda bir şey olabileceğini düşünmene izin vermiş olabilirim, ama...”

“Seni buraya gelmeye zorlayan ben değildim,” dedi Grace.

Doğruydu ve onu susturdu. *Muhtemelen bu iyi bir şey. Istvhan burada olsaydı beni tuttuğu gibi tek bir kelime daha etmemi engellerdi.*

“Neyse, beni sinirlendiriyorsun,” dedi, çamurda cıvık bir ses çıkarak tepeden aşağı doğru kayarken. Paladin ona tekrar kolunu uzatmak istedi ama cesaret edemedi. “Aramızda bir şey *olduğunu* ima ettiğimi hatırlamıyorum. Beni bir veya iki kez kurtarmış olabilirsin, ama bu senin ayaklarına kapanacağım anlamına gelmiyor. Hayatım çok güzel ve onu seviyorum ve bunun altüst olmasını *istiyorum*.”

Ve bu çok iyi bir cümle olurdu, diye düşündü Grace, eğer hemen sonrasında götümün üstüne düşmemiş olsaydım. Tanrılar bugün benimle değil.

Yere tutunarak ayağa kalktı, sol çizmesinin çamurla dolduğunu hissediyordu soğuk ve ıslak çamurun Stephen onu öperken hissettiği sıcak hislerden kalan her şeyi sildiğini hissediyordu.

Çok iyiydi. Lanet olsun ona, hem de çok iyiydi. Zanaatkârın çırağıyla olan ilk gerçek öpücük kadar iyiydi, onu öpmek *isteyen* birinin olmasının verdiği saf yenilik hissi sinirlerini harekete geçirmişti ve her yeni his bir keşif gibi gelmişti. Uzun zamandır hiçbir öpüşme ona kendini böyle hissettirmemişti. Ve paladinin ona sarılan kolları çok sağlam ve çok koruyucu hissettirmişti. Kendini güvende hissetmişti. Hayatında *hiç* güvende hissetmişti, ama sadece bir anlığına...

Ama paladin için bu kadar etkileyici olmadığı açıktı.

Daha iyisini yapabileceği tüm yolları düşünmeye çalıştı – dudaklarını daha fazla hareket ettirmek veya diliyle süslü bir şeyler yapmak. Ona daha sert sürtmek. Görünüşe göre ne yapıyorsa yeterli olmamıştı, çünkü hazırды, oracıkta kızın kıyafetlerini çıkarmak için iyi bir bahanesi vardı ama o onu yere indirip özür dilemişti.

Phillip haklıydı, diye düşündü kasvetli bir şekilde. Yatakta berbattı ve bunun hakkında söylenecek başka bir şey yoktu. Görünüşe göre öpüşmede de berbattı. Kötü olduğun bir şey için bir paladinin senden özür dilemesi de cabası. Ve o piç hâlâ zencefilli kurabiye gibi kokuyordu.

Paladin kalkmasına yardım etmeye çalıştı. Kız ona sadece baktı. Nasıl olduysa paladin toza dönüşmedi.

Eğer dönüşseydi, o lanet olası toz bile zencefilli kurabiye kokardı.

Ağlamak, çığlık atmak ve bir şeyler fırlatmak istiyordu ama bunu onun önünde yapmaya cesareti yoktu. Phillip'in önünde ağlamak yeterince kötüydü ama Stephen ona gerçekten acırdı, muhtemelen onu rahatlatmaya çalışırdı ve buna dayanamazdı. Gururu vardı. Başka pek bir şeyi yoktu ama bir kez daha onun kurtarıcı rolünü üstlenmesine izin vermeye cesareti yoktu.

“Yardıma ihtiyacım yok,” dedi ayağa kalktığında. “Yıllardır kendime bakıyorum ve bunda çok iyiyim. Benim için kendini yormana gerek yok.”

“Başka birinin seni gözetmesinin çok kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Geçmişte pek iyi olmadı,” diye çıkıştı Grace. Tanrım, ondan ne istiyordu? *Önce beni öpüyor, sonra beni kendinden uzaklaştırıyor, sonra beni gözetecek birine ihtiyacım olduğunu söylüyor, neden o lanet olası zihnini toparlayamıyor?*

Dudakları hâlâ öpücüğün yarattığı hassasiyeti taşıyordu ve bacaklarının arasındaki rahatsız edici zonklama geçmişti ama unutulmamıştı. Ve bir anlığına da olsa biri onu gözetiyormuş gibi hissetmek onu yalnızca öfkeliendirdi. *Lanet olası paladinler.*

“Güvenliğin için endişelenmiyor musun?”

“Anuket Şehri’nden buraya sırtımda kıyafetler ve bir misk kedisini ile yürüdüm. Kışın. Başımın çaresine bakarım.”

Stephen keskin bir nefes aldı. “Anlıyorum.”

Grace bundan şüpheliydi. Fırtınada yürüyerek gelmişti. Bir salla üç gün sürecek yolculuk beş gün sürmüştü. Archenhold’un kış standartlarına göre hafif bir fırtınaydı ama birkaç parmağını kaybetmemiş olması küçük bir mucizeydi.

“Kışın zorlu bir yürüyüş,” dedi.

“En çok Tab için endişelendim,” diye itiraf etti. “Onu bluzumun içinde tutuyordum ve sürekli ölüp ölmediğini kontrol ediyordum. Her seferinde, *artık bitti, sonunda öldü*, diye düşündüm.”

Bunu ona neden anlattığını bilmiyordu. Ona hâlâ kızgındı ve hâlâ kendisine acımasını kesinlikle istemiyordu. Belki de kaderinde bu adamla sadece samimi, garip konuşmalar yapmak vardı.

Normal insanlar flört eder, diye düşünüyorum. Görünen o ki biz sadece korkunç hayat hikâyeleri paylaşıyoruz.

Stephen cilveli görünmüyordu. Çenesi o kadar sıkıydı ki dişlerinin gıcırdadığını duyamadığına şaşırdı. Büyük bir şefkatle hareket eden dudaklar sert ve amansız bir çizgiye dönüşmüştü.

“Bunu yapmamalıydın,” dedi.

“Hayır, yapmamalıydım. Ama hayat böyle ve ben durup başka bir pisliğin beni isteyip istemediğine karar vermesini bekleyecek değildim.”

O an paladinin nasıl beyazlaştığını görünce acı bir zevk duydu. Arkasını döndü, kayarak ve sürünerek ilerlemeye başladı, tek istediği evde olmak, yalnız kalabilmek ve gözyaşlarının onu utandırmadan akabilmesiydi.

“Öyle değil,” dedi. “Ben... Ben Çeliğin Azizi’ne aitim, aittim. Kendime güvenemiyorum. Bana *güvenilemez*. Bu tehlikeli. *Ben* tehlikeliyim.”

“Tanrılar bir paladine güvenmemi yasaklasın,” dedi boş bir sesle. Aptal piç. Ayrıca onun zaten güvendiği biri vardı. Marguerite arkasını kolluyordu. Marguerite onu asla hayal kırıklığına uğratmamıştı. Zencefilli kurabiye gibi kokan *bazı* insanların aksine.

Burnunu kırıstırarak kokusunu burnundan çıkarmaya çalıştı, ama bu esnada başka bir şeyin kokusunu aldı.

“Kokuyu duyuyor musun?” diye sordu Grace aniden tetikte.

Stephen konunun aniden değişmesine şaşırmış gibi baktı ama sonra kokladı. “Ne kokusu?”

“Bilmiyorum. Yanmış bir şeyin kokusuna benziyor. Keskin. Ama değil.” Grace suyla kaplı ormanda etrafına baktı, belli belirsiz bir şekilde duman görmeyi bekliyordu.

“Yanan bir şey olamaz, burada olmaz. Hayatın buna bağlı olsa bile burada yakacak odun bulamazsın.”

Grace başını iki yana salladı. Koku basit odun dumanından daha karmaşıktı. Ağır, dili kaplayan bir yapısı vardı, ekşi süt ve kömürleşmiş kemik kokusu gibiydi. Ve yine de üstünde başka bir nota daha yakalayabiliyordu. Tatlı bir şey, neredeyse çiçeksi, hiç mantıklı olmayan bir şey. Çürüme mi? Hayır, çürüme farklı bir tatlı notaydı. Bunu bir yere oturtamıyordu. “Bunun ne olduğunu bilmiyorum.”

Stephen başını salladı. Sinirlenen Grace, onun anlamını kavrayamadığını fark etti. “Sanırım anlamıyorsun. *Bu kokuyu tanı-mıyorum.*”

Stephen başını eğdi. “Tanıman mı gerekiyor?”

“Bu, bir hayvan görüp ne olduğunu bilmemek gibi bir şey. Sık sık olan bir şey değil. Farklı türler, farklı renkler, farklı varyasyonlar, ancak tamamen farklı hayvanlar değil. Bir anlam ifade ediyor mu?”

“Ediyor,” diye itiraf etti. “Kokuyu, şey, takip edebilir misin? Nereden geldiğini anlayabilir misin?”

En azından beni ciddiye alıyor, diye düşündü Grace. Kaşlarını çattı. Eğer yeteneklerine bu kadar saygılı olmasaydı sinirlenmek daha kolay olurdu. “Bilmiyorum. Ben bir av köpeği değilim. Deneyelim.”

Yaklaşık yirmi dakika boyunca kokuya yaklaştırmaya çalışarak ileri geri yürüdü. Suyla ıslanmış defnelerin ve bodur, yarı ölü kocayemiş ağaçlarının arasından güçlükle ilerlediler. Sonunda neredeyse bunu başardılar –ya da en azından Grace böyle düşünüyordu– ama hâlâ kokunun ne olduğunu anlamaktan çok uzaktı.

“Çürüyen bir bitki mi?” diye sordu Stephen.

Burnunu koluna sildi. “Belki?”

Bir dakika kadar sessizce durdular, bu sırada Grace’in burnu akmaya başladı ve tüm bu durum karşısında kendini giderek daha aptal hissetmeye başladı. *İşte buradayım, onu bu kadar yol boyunca sürükleyerek rastgele garip bir kokuyu bulmaya çalışıyorum.*

Stephen rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Nazik ve sağlamdı ve sabırsızlandığına dair hiçbir belirti göstermiyordu. Bu konuda böyle lanet olası bir nezaket içinde davrandığından dolayı onun aşırı kaslı kaval kemiğine tekme atma isteği duydu.

“Şey,” dedi sonunda burnunu tekrar silerek, “sanırım bu bir gizem olarak kalacak.”

Gitmeye kararlı bir şekilde dönüp ayağını attı ve kesik bir kafanın üstüne bastı.

Düzenleme

Ny.ozlem

YİRMİ ALTI

“Ah Tanrım kahretsin lanet olsunaaaaah!”

Grace çığlık attı ve öyle sert bir şekilde geri çekildi ki neredeyse düşüyordu. Stephen onu yakalamak için hamle yaptı, zihni sel altında kalmış Elkinslough’un pis suyuna batmış keskin çivilere, mızraklara, dikenlere basmayla ilgili dehşet dolu görüntülerle dolmuştu. “İyi misin? Yaralı mısın? Sen...”

Sonra o da gördü.

Baş yan yatmıştı, yanağı çamura batmıştı ve *tazeydi*. Gözleri kocaman açıktı ve henüz üzerinde sinek bile yoktu. Parçalanmış boyun kemiğindeki kan ıslak bir şekilde parlıyordu. Pek yaşlı olmayan, bir günlük sakalı olan bir erkek başıydı. Yüz hatları gevşek ve göz bebekleri kocamandı, baş bir saatten daha eski kesilmiş olsa Stephen kılıcını yerdı.

Grace ona tutundu, öfkesini unutmuştu, elleri paladinin yeleğini kavramış gözleri ölü adamın yüzüne kilitlenmişti. Çizmesinin izi elmacık kemiğinin üstünü örten çamura çıkmıştı.

“Aman tanrım,” dedi. “Aman tanrım. *Yüzüne bastım.*”

“Her şey yolunda,” dedi paladin otomatik olarak, kolunu kızın omzuna attı. “Her şey yolunda.”

“Hiçbir şey yolunda değil!” diye çıkıştı. “Yüzüne bastım! *Hiçbir şey yolunda değil!*”

Yanılmıyordu. Stephen bu düşünceyi bıraktı. Ayrıca, umursamaz Kardeş Francis’i bulup ona “*bak artık şu kesik baş olayını ciddiye alıyor musun?*” diye bağırmak gibi tamamen değersiz bir arzudan da vazgeçti.

Bunun yerine şöyle dedi: “Hayır, değil. Ama buradan gitmemiz gerek.” Aklından geçen tek şey, katilin hâlâ yakınlarda olma ihtimaline karşı Grace’i oradan uzaklaştırmaktı. Eli kılıcının kabzasına gitti ve ağaçları tarayarak hareket aradı ama kimseyi göremedi.

“Biz... onu gömmeli miyiz... ben...” Grace ağzını eliyle kapattı. “Normal insanlar bir kafa bulduklarında ne yaparlar?” diye mırıldandı parmaklarının arasından.

“Şehir muhafızlarına söylerler. Biz de öyle yapacağız. Ama katil geri dönmeden buradan gideceğiz.”

Bu Grace’in aklına hiç gelmemişti. Yeşilimsi solgunluğu beyaza döndü. Ondan uzaklaştı ve çılgınca etrafına bakındı.

“Hadi,” dedi paladin. “Nehre doğru. Hadi, hadi!”

Gittiler. Burnu bir tazının burnu gibi çalışmaya devam etti. “O kafanın üstünde bir şey vardı,” diye mırıldandı. “Ya da yakınında. O koku.”

“Katil mi? Yoksa öldürme yöntemi mi?”

“Bilmiyorum! Birinin kafasını kesince böyle mi kokar?”

“Benim deneyimime göre hayır,” dedi Stephen. Hayatında tam üç kişinin kafasını kesmişti. İnsanların düşündüğünden daha azdı. Kılıcı tam olarak geçirmeden önce düşme eğiliminde olurlardı ve açtıkları tam olarak doğru değilse, boyun yerine köprücük kemiklerini keserdi.

Grace ona bakmak için döndü. “*Senin* deneyimine göre mi?”

“Hepsi çok kötü insanlardı,” dedi. Önlerinde küçük köprüyü görebiliyordu ama elini kılıcının üzerinde tutmaya devam etti.

Köprü korkunç durumdaydı, çamurla kaplıydı ama yine de sağlamdı. Tepeye giderken de üstünden geçmişlerdi ve şimdi tekrar geçtiler. Grace önünde koşuyordu.

Stephen bunun aptalca olduğunu bilmesine rağmen nehir katille aralarında bir duvar gibi hissettiriyordu. Büyük ihtimalle katil artık onlarla aynı taraftaydı.

Gündüz vakti, diye düşündü kasvetle. Şehrin dışında. Daha mı cesur davranmaya başlıyor? Kafayı buraya, bedeni de nehre mi attı?

Dokumacı Yuvası'ndan çok da uzakta değillerdi. Bu, insanların gecekondü mahallesinden taşınmasına paralel bir şekilde katilin menziline mantıksal bir genişlemesi miydi? Ormanda, selden sonra insanların kamp yapmış olabileceği birkaç yer vardı. Uyarılmaları gerekiyordu, tabii bu yerlerden biri katile ait değilse.

Şehir muhafızı benden daha efektif bir şekilde kontrol edebilir. Bu silahlı adamların işi. Önce Grace'i güvene almam gerek. Sonra geri gelirim ya da Sıçan rahiplerinden birilerini gönderirim. Arc-hen's Glory'nin şehir muhafızları kötü adamlar değildi ama rüt-beli adamlardı ve çoğu paladin gibi Stephen da ilahi bir güce tabi olmayan savaşçılara karşı şüpheciydi. Sorgulama sürecinde fazla sert davranmadıklarından emin olmadan evsizleri bölgeden çıkarmak üzere muhafız göndermeyi planlamıyordu.

"Buradan dön," dedi. "Şurada tahta kaldırım başlıyor. Haftanın büyük kısmını insanların sudan kurtulabilmesi için onu inşa ederek geçirdik." Grace başını salladı.

Titriyordu. Çamur neredeyse tüm sırtını kaplamıştı. Paladin bunu silmek istiyordu ama eğer denerse Grace elini itecekti ve o da bunu hak etmiş olacaktı. Bunun yerine pelerinin çıkarıp omuzlarına koydu.

"İhtiyacım yok..."

"Grace," dedi yorgunca, "bir süreliğine kesik kafa dışında hiçbir şey olmamış gibi davranalım. Lütfen. Aynı anda sadece bir korkunç karmaşayla başa çıkabilirim ve en azından sonuncusu benim hatam değil."

Grace ona yan yan baktı, sonra Stephen'a bunu onayladığını düşündüren bir homurtu çıkardı.

Paladinin botlarının topukları tahta kaldırımında çınılıyordu. Hurda tahtadan yapılmıştı ve takviye olmadan bir sezondan fazla dayanamazdı ama iş görüyordu. Grace'in ayak sesleri daha yumuşaktı, ancak adımlarını neredeyse koşacak kadar hızlandırmıştı. Paladinin pelerini ona çok bol geliyordu, bir kolunu omuzlarından dolayıp sıkıca bağladı.

Yağmaları önlemek için su basmış bölgenin yakınına geçici bir muhafız kulübesi kurulmuştu. Stephen oraya doğru ilerledi, acele

etme ihtiyacını Grace'in az önce kötü bir şok geçirdiği ve bacaklarının paladinden çok daha kısa olduğu gerçeğiyle dengelemeye çalışıyordu.

Tekrar özür dilemek istiyordu, tüm o üzücü karmaşa için, o gün için, yaptığı her yanlış ve doğru yapmadığı her şey için, ama buna cesaret edemiyordu. *Hem sonra neye yarar? Bana kendimi daha mı iyi hissettirecek yoksa ona beni affetmesi gerektiğini mi hissettirecek, hayır. Çenenin kapalı tut.*

Bunu çok daha önce yapmalıydın.

Muhafız kulübesinin önünde bir kadın vardı. Stephen onu geçen haftaki işten tanıyordu ve kendisini ciddiye alacağını biliyordu. Öne çıktı ve "İnsanlara ihtiyacımız olacak. Bir kafa daha bulduk," dedi.

Sonraki saatte Grace'i fazla sorgulanmaktan korumak için elinden geleni yaptı. Bu süreç uzun bir süre boyunca oturup beklemek sonra aynı hikâyeyi başka birine anlatmak, sonra onun gidip hikâyeyi duyması gereken başka birini getirmesi gibi böyle sürüp giden bir döngüden ibaretti. Bu, komuta zincirine alışmış sert bir askeri bile yıpratırdı –aslında Stephen'ı yıpratmıştı– ama aynı hikâyeyi bir düzine kez duymak isteyen sert, zırlı adamlarla çevrili olmaya ve rastgele vücut parçalarına basmaya kesinlikle alışkın olmayan ve ayrıca gerçekten korkunç bir öğleden sonra geçiren Grace için durumun daha da kötü olduğunu hayal etmek zorundaydı.

Neyse ki muhafız kulübesinde ateş yakmışlardı ve bunun da yardımını oldu. Kulübenin yanına oturdular. Stephen rapor verilecek kişiler sırayla gelirken sessizce ayakta durdu. Grace sıkıntı etmekten vazgeçti.

"Daha fazla sürmeyecek," dedi Stephen, üçüncü ya da dördüncü kişi hikâyeyi dinlemek için geldikten sonra.

Kızın gözleri ona kaydı. "Gerçekten mi, yoksa beni neşelendirmeye mi çalışıyorsun?"

"Gerçekten," dedi. "Son gelen bölge muhafız komutanıydı. Muhtemelen bir kişi daha olacak, kendisi vakayı takip etmek üzere işin başına kimi getirecekse o kişi ve sonra işin bitecek."

Grace başını eğdi ve alevlere baktı. Sırtı kılıç gibi dimdikti, çenesi kalkıktı. Gururlu ve o kadar savunmasız görünüyordu ki bu paladinin kalbini kırdı. Kendini onun ayaklarına atıp onu dünyanın

geri kalanından korumak için yalvarmak istiyordu. Ancak bugün onu en çok yaralayan o olmuştu ve yapabileceği en iyi şey kendi gururunu bastırmak ve ona yardım edecek başka birini bulmaktı. Öndeki kadının yanına gidip bir istekte daha bulundu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Stephen, sesindeki nazik ton Grace’te ruh hâline bağlı olarak adamın üstüne bir ağaç gibi tırmanma ya da ona bir tuğla ile vurma isteği yarattı. An itibarıyla tuğlayla vurma hissi ağır basıyordu ve bir süre daha böyle olacağını düşünüyordu.

“Bu kadar üşümemeliyim,” diye mırıldandı Grace. Ateşe rağmen kendini yarı donmuş hissediyordu. Hâlâ Stephen’in pelerinine sarılıydı ve bu da yeterli gelmiyordu. “Neden hâlâ bu kadar üşüyorum?”

“Bir şok geçirdin,” dedi Stephen. “İnsanlar böyle bir şeyden sonra üşür. Nedenini bilmiyorum.”

Grace pelerinin sıcak kıvrımlarına gömülüp zencefilli kurabiye kokusunu içine çekti, böyle koktuğu için ondan nefret ediyordu, durgun sudan, çürümeden ve o korkunç, kalıcı yanık kokusundan çok daha güzel olduğu için kokuyu içine çekti.

Onun bu kadar sakin ve anlayışlı olmasından da nefret ediyordu ve zayıf ve soğuk olduğu için kendinden de nefret ediyordu. Grace bir taraftan *lanet olası kesik bir kafaya* bastığını ve böyle bir durumda mutsuz ve panik içinde olmanın doğal olduğunu biliyordu, diğer taraftan ise Stephen sanki her sabah kesik kafalara basıp onları nazikçe selamlayarak gününe devam edebilecekmiş gibi gözüküyordu.

Lanet olası paladinler.

Normal insanların böyle bir şey karşısında üzülmeye hakkı var.

Normal insanlar kesik kafalara basmaz.

Daha dün bununla ilgili şaka yaptığına inanamıyordu. Dün müydü? Ve sonra yaşayan, nefes alan bir insanın kalıntıları ortaya çıkıyordu, ayağının altında yuvarlanan buz gibi kayalar gibi.

Ona herkes çok nazik davranmıştı. Muhafızlar ifadesini almak istemişti ve onlara tam bir kesinlikle başın nerede olduğunu söyleyebilmişti. Çamurlu olsa bile bölgeyi iyi biliyordu. Konuşmanın büyük kısmını Stephen yapmıştı ama bu konuda kesinlikle ona saygı göstermişti. Muhafızlardan biri Grace'in hikâyesini doğrulaması için Stephen'a baktığında bile, sadece, "O benden çok daha iyi biliyor," demişti.

Kalbinin derinliklerinde *gerçekten* istediği şey kendini onun kollarına atıp dehşet içinde ağlamak ve Stephen'ın onu tutmasıydı, paladin onu istediği ya da o güçlü ve Grace zayıf olduğu için değil, sadece perişan ve bitkin hâlde olduğu ve sadece lanet olası bir şekilde kucaklanmak istediği için. Ama hâlâ gururu vardı. Leydi Vance'in önünde yıkılmamıştı. Ayakları donduğunda ve Tab'in kesinlikle öldüğünü düşündüğü anda bile karda yürümeyi bırakmamıştı. Gurur, o kadar uzun zamandır onun tek güvenilir yoldaşıydı ki, onu bırakmaya niyeti yoktu.

Bu yüzden sırtını tekrar dikleştirdi ve sadece sordu: "Gitmeme ne zaman izin verecekler?"

"Birkaç dakika içinde," dedi Stephen. "Sana eve kadar eşlik edecekler."

"İhtiyacım yok..."

Stephen yorgun bir şekilde elini kaldırdı. "Ben değil. Başka biri. Şu anda ilk tercihin olmadığımı biliyorum."

Kahretsin, *buna* bile anlayış gösteriyordu.

Onu evine götürmeye gelen adam altın rengi saçları ve keskin yüz hatlarıyla yakışıklı biriydi. Çeliğin Azizi'nin pelerinini giymişti ve bir kılıç taşıyordu. Kendini Shane olarak tanıttı. Ayrıca o da zencefilli kurabiye gibi kokuyordu ve Grace buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Stephen Shane'i selamladı. Shane Stephen'ı selamladı. Grace içinde yükselen bir çığlığı bastırdı.

Stephen ona sanki bir şeyler söylemek istiyormuş gibi baktı, ama o yüzünü çevirdi. Durumu düzeltmek için söyleyebileceği şeyler vardı ama söylediği hiçbir şey yoktu. Ve o da affetme niyetinde değildi.

Çok güzel bir öpücük olmuştu. Neden Stephen bunu mahvetmek zorundaydı?

Shane sohbet etmedi. Bu sorun değildi. Grace sohbet etmek istemiyordu. İçinde konuşma isteği kalmamıştı ve bugün bir tane daha garip ve samimi sohbet etmek zorunda kalırsa kendi kafasını kesmeye kalkacaktı.

Eve varmalarına az kalmıştı. Paladin onun yanında sessizlik içinde kibarca yürürken sonunda sinirine hâkim olamayarak adama döndü. “*Neden* hepiniz zencefilli kurabiye gibi kokuyorsunuz?!”

Shane ona gözlerini kırıştıtararak baktı. Gözleri maviydi ama Stephen’inkilerden çok daha açık bir tondaydı. Kızın belirgin öfkesi karşısında paladin bir adım geri çekildi. “Affedersiniz, hanımefendi?”

“Zencefilli kurabiye!” diye hırladı kulağa tamamen çıldırmış gibi geldiğini bilerek. “Sen! Stephen! Siz paladinlerin hepsi neden zencefilli kurabiye gibi kokuyorsunuz?”

Paladinin yüzünde aniden bir gülümseme belirdi, o kadar parlak ve geçiciydi ki Grace neredeyse bunu hayal ettiğini sandı, sonrasında paladin hemen tekrar ciddileşti. “*Ah*. Tarçın ve zencefil. Kardeşimiz Istvhan’ın yaptığı bir kas ovma kremi. Eski bir aile tarifi olduğunu söylüyor. Çok işe yarıyor ama oldukça güçlü bir kokusu var. Zencefil ısınıyor, bilirsiniz ve içinde bir tür biber de var. Bazı askerlerin kullandığı kafurdan daha iyi.”

Bir kas ovma kremi. Elbette. Bunu neden düşünmemişti?

“Ama tüm paladinler kullanmıyor,” dedi Shane, neredeyse özür dilercesine. “Sadece Istvhan’ın arkadaşları.”

“Eh, işini iyi biliyor,” dedi Grace vahşice, sanki orada olmayan Istvhan’ı ölümcül bir günahla suçluyormuş gibi.

Shane birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve sonra çekinerek, “Öyle mi?” dedi.

Shane’e Stephen’ın neden aniden panikleyip ona güvenilemeyecek biri olduğunu söylediğini sormayı düşündü. Sonra bunun kulağa tam olarak nasıl geleceğini düşündü –*Lütfen bana silah kardeşinin hayatımın en güzel öpücüğünü verdikten sonra neden*

benimle ilgilenmekten vazgeçtiğini açıklayabilir misin– ve dişlerini öyle sert sıktı ki çenesi zonklamaya başladı.

“İyi misiniz hanımefendi?”

“İyi,” diye hırladı.

Shane, Grace’in adını sayabildiği diğer bazı paladinlerin aksine, konuşmayı nerede sonlandıracağını biliyordu.

Sokağını, dükkânının önünü ve komşusunun penceresindeki kediye gördüğüne daha önce hiç bu kadar sevinmemişti. Sanki sabahdan beri bir asır geçmiş gibi hissediyordu.

“Size eşlik edecek biri var mı?” diye sordu Shane nazikçe. “Ya da bu gece yanınızda kalabilecek biri?”

Göz kırpma sırası Grace’teydi. “Tanrım, umarım olmaz.” Şu anda istediği son şey başka biriyle daha konuşmaktı.

Paladin öksürdü. “Sadece... ah... şoktan sonra, yardımcı olabilir...”

Sözünü yarıda kesti. Grace, ifadesinin tartışmaya hiç de açık olmadığına farkındaydı. “Ah, söylediğimi unutun. Eviniz burası mı?”

“Burası,” dedi Grace. “Teşekkürler...” Kelimeleri cümleyi tamamlamaya zahmet edemeyecek kadar tükenmişti, elini salladı ve kapıyı paladinin suratına kapattı.

YİRMİ YEDİ

Stephen'in günü şafak vakti başlamış ve hava kararana kadar yamaçta arama yaparak geçmişti. Ne yeni bir kafa ne de daha önce bulunan kafanın bedenini bulabilmişlerdi.

"Elkinslough'un o tarafı tamamen mera," dedi kesik baş olayından sorumlu olan şehir muhafızlarından Mallory. "Teorik olarak insanlar orada kamp kurmamalı, ancak sel durana kadar buna göz yumuyoruz. Yine de o piç oradaki insanları gözetliyor mu yoksa orayı sürekli avlandığı alanlar tamamen kuruyana kadar sadece cesetleri atmak için mi kullanıyor bilmiyoruz..." Kel kafasını kaşdı ve kendi kendine sessizce küfretti. "Ve aşağı doğru bir kilometre kadar gidecek olursanız orada tam on ya da on iki kadar mahalle ve içlerinden geçen köprüler var."

Stephen Mallory ile birkaç kez karşılaşmıştı ve ona birinin öldürülmesinden dolayı öfkeleneneğini bilecek kadar saygı duyuyordu, öfkesinin sebebi sadece katilin artık daha zengin mahallelere yönelmiş olması gerçeği değil aynı zamanda artık güç sahiplerinin de tehlikede hissetmeye başlamasından dolayı katilin durdurulması yönünde kendi üstündeki baskının da artacağıydı.

Mallory yorgun bir şekilde duvara yaslanarak, "Hiçbir lanet olası anlam ifade etmiyor," dedi. "Bu sabah başka bir kafa buldular. Muhtemelen sizin bulduğunuzdan sadece birkaç saat önce olmuş."

"Öyle mi!" Stephen bunu duymamıştı ve diğer muhafızlar hayranlık verici derecede ketumdu. "Buraya yakın mı?"

"Hayır," dedi Mallory. "Sorun da bu. Tam ters yönde. Kızıl Mahalle'nin uç kısmında."

“...bok,” dedi Stephen içten bir şekilde. “Günde iki tane mi ke-siyor artık?”

“Ya da bir taklitçisi var. Tanrılar biliyor ki, gazeteler her lanet olası gün Kızıl Cellat hakkında konuşuyor, bu beni şaşırtmaz. Ve hâlâ ona yaklaştığımız değiliz. Birçok yerden şüpheli eşkâlleri aldık ve hiçbirisi uzaktan yakından birbirine benzemiyor.”

Stephen iç çekti. “Şeytan mı?” diye sordu. “Bedenlere mi giriyor?”

“Hımmm.” Mallory omuz silkti. “Belki olabilir. Bana iblisin ele geçirmesi gibi görünmedi ama bu noktada her yoruma açıgım.”

“Rüya Gören Tanrı’nın paladinlerinden biri yardım edebilir.”

“Eh, denemeye değer.” Mallory ona bakınca birden kendi adamlarından biriyle konuşmadığını hatırladı. Duvardan uzaklaştı. “Yardımanın için teşekkür ederim, paladin. Piskoposa haber göndereceğiz, belki Sıçan, merada kalan insanlara haber ulaştırmamıza yardımcı olabilir.”

“Teşekkür ederim,” dedi Stephen. Mallory’nin önünde eğildi ve yavaşça Tapınağa ve eve doğru yola koyuldu.

Oraya vardığında Shane koridordaydı. Stephen, “onu güvenli bir şekilde eve götürdün mü?” diye sordu.

“Evet.”

“Ve...?”

Sarışın paladin ona baktı, başını salladı ve arkasını döndü. “Ve o kadına ne yaptığını bilmiyorum ve seni bunun için azarlama-mam gerektiğinden de emin değilim.”

“Muhtemelen yapmalısın,” dedi Stephen arkasını dönen Sha-ne’in sırtına doğru. Diğer adam başını tekrar salladı ancak cevap vermedi.

Stephen iç çekti ve önce banyoya, sonra kendi odasına gitti ve erdemli bir şekilde boş yatağına doğru yürüdü.

Fiziksel yorgunluğuna rağmen uykusu yoktu. Yatakta yattı, tavana baktı, zihninde bir sahneyi tekrar tekrar canlandırdı: Gra-ce’in yüzü, gülümsüyordu, biraz kızarmıştı, ağır göz kapaklarıyla ona bakıyordu ve sonra şaşkın bir acının parıltısı ve aniden kırıl-gan bir kayıtsızlık maskesine geri çekilmesi.

Bunu zihninde canlandırmayı bırakamıyordu. İş telaşı içinde kısa bir süreliğine aklından uzaklaştırmayı başarmıştı, ancak muhafızla çamurda yürürken bile, ne zaman dursalar, ne zaman zihni bir anlığına bile gezinse, o yaralı gri-yeşil gözleri görüyordu. Bu anı onu bir kırbaç gibi yaraladı ve her seferinde daha da derinden kesti.

En iyisi bu. O kadar bile ileri gitmemeliydin. Ne kadar erken durursan o kadar iyi. Olmasına izin vermek, senin hatandı ve evet, kendinden utanmalısın.

Tutku... acı... kayıtsızlık.

Onun hatası.

Stephen içini çekti, ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı ve Istvhan'ın kapısını çalmaya gitti.

Istvhan'ın vücudunun üst kısmı çıplaktı ve uykulu görünüyordu. Acil bir durum olsaydı, Stephen kapıyı onu hızlıca uyandıracak şekilde çalardı ve Istvhan bir dakikadan kısa bir sürede silahlanmış, zırhlı ve savaşa hazır olurdu. Olduğu gibi kapı çerçevesine yaslanıp esnedi. "Neler oluyor?"

Stephen iç çekti ve bir duaya sığındı. "Beni günahlarımdan arındır kardeşim, çünkü kalbim çok ağır."

"Aziz'in taşakları adına," dedi Istvhan, artık uykulu görünmüyordu. "Bu saatte mi? Birini mi öldürdün?" Stephen'ın girebilmesi için kapıyı açık tuttu.

Istvhan'ın odası Stephen'inkinden farklı kişisel dokunuşlara sahipti: Zemini yumuşatmak için bir halı, küçük bir kuş resmi, bir rafta birkaç kitap. Stephen'ın odası daha ziyade yün sepetleri ve yarı tamamlanmış çoraplarla doluydu. Bunun dışında aynıydı. Stephen orada olacağını bildiği sandalyeye uzandı ve sırtı Istvhan'a dönük olacak şekilde çekti. Her paladin başka herhangi bir paladine günah çıkartabilirdi, ancak Çeliğin Azizi'nin seçilmişleri arasında bu ritüel genellikle sırt dönük bir şekilde yapılırdı. Bu şekilde bir savaş alanındaysan, düşman üzerine çökmeden önce günahlarını sıralarken birbirini koruyabilirdin.

“Tamam,” dedi Istvhan. Yatağa otururken bir gıcirtı duyuldu. “Kalbini boşalt, kardeşim. Aziz duyuyor...” Öksürdü. “Neyse en azından *ben* seni duyuyorum.”

Stephen ona anlattı.

“Beni yatağımdan *bunun* için mi çıkardın?”

“Uyuyamadım.”

“O hâlde mastürbasyon yap.”

“*Istvhan.*”

Adam homurdandı, ayağını sandalyenin ayağının altına **ge**çirdi ve sandalyeyi Stephen’in ona bakmasını sağlayacak şekilde döndürdü. “Bu şehvet, seni aptal. Bu normal. Bunu hissetmemize izin veriliyor – evet, *sana* bile. Bu kadının üstüne atlamak istediğin için seni bağışlayacak değilim.” Bir elini kaldırdı. “Diğerleri de yapmaz bu yüzden onların kapılarını da çalma.”

Stephen başını ellerinin arasına aldı.

“Yani onu yosun aramaya çıkardın ve tahrik oldun. Bu gerçekten bir günah değil kardeşim.”

“Onu öptüm.”

“Yine de günah değil, tabii onun öpülmek istemediğini düşünüyorsan o ayrı.”

“Hayır.” Stephen Grace’in en azından ilk başta öpülmekten oldukça memnun görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. “Hayır, o kısımda sorun yoktu.”

“O zaman günah değil.”

“Sonra kavga ettik.”

“Hâlâ günah değil.”

“Çok aptal bazı şeyler söyledim.”

“Şaşırtıcı değil ama günah değil.”

“Sonra o kesik bir başa bastı.”

“Dur, *ne?*”

Stephen ona anlattı. Istvhan birkaç kez gözlerini kırıştırdı. “Oturmam gerek.”

“Zaten oturuyorsun.”

“Oturmam gerek... daha fazla.” Odaya belirsizce baktı, ayağa kalktı ve tekrar oturdu. İfadesine bakılırsa, işe yaramadı. “Neden anlatmaya kesik kafadan *başlamadın*?”

“O kafa konusunda suçluluk hissetmiyorum da ondan. Sonuçta onu kesen ben değilim.”

“Evet, ama...” Istvhan burun köprüsünü sıktı. “En azından söyleyebilirdin!”

“Shane’den Grace’i eve götürmesini istedim, ben de Mallory’ye rapor verdim. Sonra muhafızları geri götürdüm, kafayı aldılar, hikâyenin sonu.”

“Gerçekten de harika bir gün geçirmişsin, değil mi?”

“Öyle de diyebiliriz.”

“Ve kesik baş olayına rağmen hâlâ suçluluk duygusuyla boğuşuyorsun.”

“Kesik başın konunun geri kalanıyla pek bir ilgisi yok.”

“Hayır, ama geri dönüp kadını rahatlatmak için harika bir bahane olurdu.” Istvhan, hayal gücüne pek yer bırakmayacak şekilde kaşlarını oynattı.

“Yapamam,” dedi Stephen. “Yapamayacağımı biliyorsun.”

“Böyle bir şey bilmiyorum. Sorunun ne olduğunu anlamıyorum.”

“Sorun mu?! Aziz *öldü*! Göğsümde kocaman bir... boşluk var... Kırıldım. *Sen de* kırıldın. Hepimiz kırıldık.”

Istvhan omuz silkti. “Hayatta birçok insan kırılır, Stephen. Biz özel değiliz.”

“Çok az insanın *tanrısı ruhundan* sökülüp atılır.”

“Bunu kabul ediyorum. Yine de. Eğer sevmeyi sadece akli başında, zarar görmemiş insanlarla sınırlasaydık, bir sonraki nesilde yaklaşık üç kişi kalırdı ve muhtemelen insanlık kısa bir süre sonra yok olurdu.”

Stephen homurdandı.

“Bak, acı çektik. Tartışma yok. Bunun senin bu parfümcüye şehvet duymanla ne alakası var?”

Stephen iki kaşını da kaldırdı. “Tarikatımız *öldü*. Baş rahibi-miz kendi tapınağını yaktı. Sen, şahsen, dört gün boyunca komada kaldın.”

Istvhan bunu büyük bir el hareketiyle geçiştirdi. “Ve? Bunun yüzünden çok özel olduğumuzu mu düşünüyorsun? Bizim sefaletimiz diğeri insanlarınkinden o kadar büyüktü ki bir daha asla işlev göremez mi olduk?”

“Öyle değil!” diye çıkıştı Stephen. “Öyle değil, öyle değil, bak, bana güvenemez, tamam mı? Güvenilir olmak benim tek vasfım ve eğer bunu bile yapamıyorsa, herhangi bir kadınla ne işim olabilir?”

“Sadece flört etmeyi düşündün mü? Kahretsin, sadece pipini ıslatıp o lanet olası gerginliği azaltmayı düşündün mü?”

Stephen, Grace hakkında böylesine kaba bir şey söyleyen silah arkadaşına karşılık verme isteğeri duydu ama Istvhan’ın haklı olduğunu kanıtlayacağı için bundan vazgeçti.

“Ya sinirlenirsem? Ya tehlikeli olursam?”

“Anlayamadığım şey senin bunu nasıl bizler gibi ergenlik çağında atlatamadığın!”

Stephen ona dik dik baktı. Dik bakışlara bağışıklığı olan Istvhan kollarını kavuşturdu.

“Gençliğimde çılgınlık nöbetlerine tutulan bir savaşçı değildim.”

“Şimdi de öyle değilsin,” dedi Istvhan. “Yani, çılgılık atmıyorsun. Kara gelgit seni ele geçirdiğinde bir tür homurtu çıkarıyorsun. Mesela Galen huzursuz ölümler gibi feryat ediyor, ama...”

“Istvhan.”

“Bak eğer toplum için bir tehdit oluşturan çılgınlık nöbetlerine de gülemiyorsan bunun ne anlamı var?”

Stephen homurdandı. “Tamam, tamam. Diyelim ki devam ettim sonra ne olacak? Ya ben... biz... ah... şey yaparken gelgit yükselirse?”

“Doğru bir düşünce,” dedi Istvhan. “Tuvaletlerin hâlâ yıkılmamış olması dışında.”

“Bunun ne alakası var?”

“Eğer şehvet yüzünden kontrolsüz çılgınlık nöbetlerine girme tehlikesiyle karşı karşıya olsaydık en azından birimizin şimdiye kadar bunu yapmış olacağını tahmin ediyorum. Üç yıl geçti, sakın bana aletine hiç elini sürmediğini söyleme.”

Stephen kızardı. Elbette öyleydi ve evet, tuvalette de yapmıştı. “Şey...”

“Kahretsin, Galen’i tuvalette üç kez yakaladım. Son bir ayda.”

Stephen konuşmayı çaresizce tekrar kontrol altına almaya çalıştı. “Bunu neden umursadığını bilmiyorum,” diye homurdandı. “Geceleri sen de yalnız uyuyorsun, tıpkı geri kalanımız gibi.”

Istvhan öksürdü.

Stephen dönüp ona baktı.

“Piskopos,” dedi Istvhan neredeyse özür dilercesine, “harika bir kadın. Ve tabii ki hiyerarşideki biriyle ilişkisi olamazdı, açık nedenlerden ötürü, ama biz hiyerarşinin dışında olduğumuz için...”

“Aziz’in dişleri,” dedi Stephen. “*Beartongue’ı* mı düzüyorsun?”

“Şey aslında onun beni düzdüğünü söylemek daha doğru olabilir,” diye itiraf etti Istvhan. “Benden on yaş büyük, sen, ben ve tanrılar arasında kalsın, bu durumu yönetmekte zorluk çekiyorum. Dürüst olmak gerekirse, biraz dinlenebilmek için kuzeydeki uzak görevlerden birine gitmeyi düşünüyorum.”

Stephen birkaç kez gözlerini kırıştırarak ona baktı, yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Seni *köpek*.”

“Ciddi bir şey değil,” dedi Istvhan. “Yani onun için değil ve umutlanmamam gerektiğini biliyorum. Yine de. Yapılabilir, dostum, tek söylediğim bu. Kırılmış adamlar olabiliriz, ama yine de erkeğiz.” Duraksadı, sonra başını eğdi. “Ve konu kadınlar olunca, sakın Wren’e onun herhangi bir ihtiyacı olduğunu ima ettiğimi söyleme.”

“Dudaklarım mühürlendi,” diye söz verdi Stephen. Kadın olan Wren tüm kardeşleri arasında demir ve taştan yapıldığını kanıtlamaya en kararlı olandı. Ellerini birbirine sürttü. “Tamam. Belki de endişe verici olan kısmı bu değil. Hiç kıskançlığa kapılacağından korkmuyor musun?”

“Nasıl yani, Beartongue ile başka bir adamdan mı bahsediyorsun? Kollarımı o adama dolarım ve ona kurtarıcım derim. Belki aramızda bir görev planı ayarlayabiliriz. Kırklı yaşlarında, çözmesi gereken bir sürü sorunla uğraşan bir kadın korkutucu bir ihtişamdır.”

Stephen kollarını kavuşturdu. “Veliaht Prens’in elçisi Grace ile flört ediyor. Kafasını koparıp boyun kemiğinden kan içmek istiyorum.”

Bunu çok sakın bir şekilde söyledi ve Istvhan da aynı sakinlikle karşıladi. “Bunun en iyisi olduğunu söylemeyeceğim ama birçok erkek ilgi duyduğu kadınlar için böyle hisseder.”

“Pek çok erkek geri dönüşü olmayan kara bir savaş çılgınlığına kapılmaz.” Yutkundü. “Adanmışlık Bağı’nı hatırla.”

“Biz o noktaya gelmedik,” dedi diğer paladin. “Eh... en azından sen ve ben bunu yaşamadık.” Birkaç arkadaşı bunu yaşamıştı ama kimse bundan *asla* bahsetmezdi ve şimdi de bunu yapma niyetinde değillerdi.

“Olabilirdi.”

“Evet, elbette olabilirdi. Ama bu sadece tanrı öldüğü için yaşandı. O zamandan beri hiçbirimiz delirmedik, değil mi?”

Stephen bakışlarını kaçırdı. “Hayır. Tamamen değil. Ama o zamandan sonra hepimiz çılgınlık gelgitleri yaşadık.”

“Ve biz bundan da sıyrıldık.”

“Eğer ‘bundan sıyrıldık’ derken beni yıldızları görece kadar boğmanı kastediyorsan, evet. Sanırım bundan sıyrıldık.”

Istvhan omuz silkti. “İşe yaradı, değil mi?”

“Golem’leri düşünüyorum,” dedi Stephen uzun süren bir sessizliğin ardından.

“Golem’ler mi?” Istvhan’ın kaşları çatıldı. “Kilden yaptıkları adamları mı kastediyorsun?”

“Onlar, evet.”

“Onlar gerçek miydi ki? Sadece hikâyelerde duydum.”

“Ben de aynı durumdayım. Ama anlatılan hikâyelerin hepsi aynı. Hiçbir görevi yarıda bırakmadılar. Bir golem’i kuyu kazmaya gönderdiğinde dünyanın merkezine kadar kazar.”

Istvhan bekledi.

“Biz sadece öldürme makineleriydik,” dedi Stephen. “Ama en azından bizi kapatmanın bir yolu vardı. Şimdi...” Ellerini çaresizce kaldırdı. “Şimdi golem’lerin yaptığı gibi devam ediyoruz. Hiç başlamak daha kolay.”

“Sevişmekten bahsediyorsun, kuyu kazmaktan değil. İnan bana kardeşim bazen durman gerek. Yoksa sürtünmekten yara olur.”

Stephen gözlerini devirdi. “Benim bahsettiğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Ya aşka teslim olsaydım ve onun başına bir şey gelseydi. Aziz’in kanı adına, Istvhan, bir ara sokakta ona biri saldırarak olsa, sizden biri kafama vurup beni etkisiz hâle getirene kadar panikleyip tapınağın yarısını yıkabilirim.”

“Evet. Ne olmuş? Planın, hayatının geri kalanında herhangi bir kadına karşı güçlü hisler beslemekten uzak durmak mı?”

Stephen omuz silkti. “İyi bir plan olduğunu söylemedim.”

“Bu intihardan başka bir şey değil. Üç yıl önce yapsaydın daha iyiydi.”

“Belki. Ama en azından ölmeden önce bir iyilik yapacağım ve Sıçan’a bize verdiği önemin karşılığını ödeyeceğim.”

Istvhan ayağa kalktı ve başını iki yana salladı. “Yaşamamanın yolu bu değil,” dedi. “Seni seviyorum kardeşim ve senin için bundan daha iyisini istiyorum.” Stephen’a bakarak öylece durdu. “Git günah çıkaracak başka birini bul Stephen. Daha fazlasını istediğin için ortada affedilecek bir durum yok.”

YİRMİ SEKİZ

Grace'in gecesi de huzursuzdu, başlangıçta aynı sonra da tamamen farklı sebeplerden.

Shane onu bıraktıktan sonra çay yaptı. Marguerite aşağı indi ve Grace ona, "Lütfen, şimdi değil," deyince, "Tamam," diyen Marguerite onu tekrar yalnız bıraktı. Tab ayak bileklerine dolanırken çaya baktı ve öpüşmeleri, başarısızlığı ve paladinin ağzının onunkinin üstüne kapandığı o muhteşem, kalp dondurucu anı ve sonra içini aynı derecede parçalayan paladinin ona bunun bir hata olduğunu söylediği anı düşündü.

"Olanları anladım," dedi Tab'e.

"Mrr-r-r."

"Hayatım güzel."

"Mrr," dedi Grace'in bir misk kedisine sahip olduğundan beri hayatının herkesin arzu edeceği kadar muhteşem olduğuna belirgin bir şekilde inanan Tab.

Onu öpmeye nasıl cüret eder? Atölyesinde oturup örgü örme-ye nasıl cüret eder? Onun etrafında bu kadar rahat olmaya nasıl cüret eder?

Simya kitabını açtı. *Tüm Madde temelde sadece tozdur ancak yolu bilen Arayıcı, tozdan her şeyi, metali ve karışımı, yıldızı ve taşı, hatta Yaşamın kendisini bile tekrar bir araya getirebilir.*

Sayfaya bir damla gözyaşı sıçrayana kadar ağladığını fark etmedi.

Misk kedileri empati yetenekleriyle bilinmezlerdi. Tab pençelerini onun pantolonuna geçirip yukarı tırmandı, okşanmak istiyordu, insanının garip yüz ifadesiyle sesler çıkarmasından endişe

etmiyordu. İnsanlar her zaman böyle garip sesler çıkarırdı ve bir misk kedisi bununla başa çıkmayı öğrenirdi. Grace yüzünü onun yanına gömdü, kürkünün hafif kokusunu kokladı, bunları istemesi gerektiğini bilmesine rağmen olabilecek ve olmayabilecek her şey için derin, soluk soluğa hıçkırıklar çıkardı.

Tab sıkıştırılmaktan hızla sıkıldı ve kıvranarak onun elinden kurtuldu. Grace çayını alıp hayvanı yatak odasına kadar takip etti. Uzun, acımasız bir gün olmuştu ve artık bitmesini istiyordu.

Ama bu bile olamayacak gibi görünüyordu. Gecenin geç saatlerinde, tanımlayamadığı bir ses yüzünden uyandı. İlk aklına gelen şey Tab'in bir şeyi devirmiş olduğuydu ve neredeyse tekrar uyuyacaktı ama sonra bir tahta gıcırdadı. O tahtayı tanıyordu. Çalışma masasının solundaydı ve sadece birisi ağırlığını üzerine verdiğinde gıcırıyordu.

Atölyede biri vardı.

Anında titreyerek uyandı.

Kapıya barikat kurmalıyım. Tab nerede? Eğer oradaysa... ya ona bir şey olursa...

"Tab!" diye fısıldadı cesaret edebildiği kadar yüksek bir sesle, ki bu pek de yüksek değildi. "Tab, neredesin?"

Uzun, uzun bir sessizlik. Avuçlarında ter birikti. Kafa derisini nemli hissediyordu.

Sonra: "Mrr-rr-ch-ch-chk?"

Kedi yatak odasında idi. *Ah tanrılar ve azizler, teşekkür ederim.*

Yatak odasından atölyeye açılan kapıda kilit yoktu. Neden olsun ki? Atölyesi de yatak odası kadar onun özel alanıydı. Hatta daha da özel. Yatak odasında birinin görebileceği en kötü şey kirli çamaşırlardı. Atölyede tarifler, teknikler, ekipmanlar... önemli şeyler vardı.

Tahta tekrar gıcırdadı.

Marguerite'i uyarmalıyım. Bunu nasıl yaparım? Onun yanına gitmek için doğrudan atölyeden geçmem gerek ve o adam tam olarak orada.

Hayır, burada kalmalıyım. Belki tavana vurarak ona mesaj gönderebilirim.

Uyuyor gibi numara mı yapsam?

Hafızasında Phillip'in sesi şunları söylüyordu: *Grace, tatlım uyanık mısın? Grace, uyan, tanışmanı istediğim biri var.*

Dudakları ekşi bir şekilde kıvrıldı. Bir dizi aşağılanmaya rağmen uyuyormuş gibi yapmıştı ve bunun ona sağladığı tek fayda, ihtiyacı olmadığı bir anda sıçrayıp onu boğazından yakalayan bir dizi başka anıydı.

Hayır, kimsenin buraya girmediğinden emin olması gerekiyordu ve olay bundan ibaretti.

Yataktan olabildiğince sessizce kayarak iki ayağını yere indirdi. Kapıyı arkadan destekleyecek ne vardı? Kapı tokmağının altındaki sandalye, hareket ettirebileceği tek şey buydu.

Karanlıkta bile yatak odasının her bir detayını tanıdığına yemin edebilirdi ama aniden hiçbir şeyin nerede olduğunu hatırlayamadığını fark etti. Sandalye duvara yaslanmıştı, evet ama neredeydi? Titreyen elleriyle etrafı yokladı, parmaklarını komodinin, şifonyerin üzerinde gezdirdi, aradı.

Davetsiz misafirin bir şeyi kaldırıp bırakmasıyla yan odadan yeni sesler duyuldu. Bir şey mi arıyordu? Para mı? Kolayca satılabilecek bir şey mi?

Elleri kumaş kıvrımlarının üzerine kapandı. Önceki gün giydiği kıyafetler sandalyenin üstündeydi. Onları alıp sessizce yere bıraktı ve sandalyeyi aldı.

Bacakları duvara hafifçe sürtündü. Diğer odadaki sesler durdu.

Grace gizliliği bırakıp hıza yöneldi, döndü, üç adım attı ve sandalyeyi kapı topuzunun altına olabildiğince sıkı bir şekilde sıkıştırdı, arka bacakları zemine sıkıca oturacak şekilde tekmeledi.

Ayak sesleri atölyenin içinden tekrar geçti, bu sefer koşuyordu. Grace omzunu kapıya yasladı, gerekirse kapıyı vücuduyla tutmaya hazırlandı.

Bunun yerine bir çarpma sesi daha duydu, ön kapı hızla açılırken zillerin şingirtisi duyuldu ve ardından ayak sesleri geceye karıştı.

Sessizlik.

“Bir şey çalınmış mı?” diye sordu Marguerite.

“Defterlerim,” dedi Grace. Kendini uyuşmuş hissediyordu. Kayıp o kadar büyüktü ki aklı almıyordu. Birkaç dakika içinde uyana-caktı ve bu bir rüya olacaktı ve sayfaları özensiz, çay lekesi içindeki kitap yığını hâlâ masanın üzerinde olacaktı.

Marguerite dişlerinin arasından havayı emdi. En azından o, bunun ne anlama geldiğini anlamıştı. “Hepsini mi almışlar?”

“Altıda beş.” Grace başını yavaşça salladı, elinde kalan son defte-rin sayfalarını çevirdi. En eskisiydi ve hırsızın onu almamasının tek nedeni muhtemelen cildinin yırtılmış olmasıydı. Sayfalar atölyenin her yerine saçılmıştı, birinin tam ortasında bir çizme izi vardı.

Sayfaların hepsini toplamıştı, doğru sıraya sonra koyacaktı. Ama geriye kalan ne yaptığını pek iyi bilmediği zamanlardan ka-lan küçük miktarda bir bilgi kırıntısıydı. Grace önündeki sayfalara baktı, küçük, sık bir el yazısıyla yazılmış karalamalar ve daha sonraki not defterlerinde bir düzine kez cevapladığı sorulardan ibaretti.

Hepsi bu. İşte her şeyin kötüye gittiği ve her şeyin senden alındığı nokta. Bilirsin bu sadece zaman meselesi.

“Bunu neden yapsınlar ki?” dedi yumuşak bir sesle. “Neden birileri notlarımı çalsın ki? Zaten okunması neredeyse imkânsız.”

“Belki de başka bir parfümcü,” dedi Marguerite. “Davette ilgi odağı oldun ve Veliaht Prens’e daha fazlasını sipariş edecek kadar beğendiği bir koku sundun. Bir rakip tarifi çalmak istemiş ve ne aradığını bilmeyen birini göndermiş olabilir, bu yüzden hepsini almış olabilir.”

“Ama ben hiç kimse değilim,” dedi Grace. “Benim varlığımdan neredeyse kimsenin haberi yok.”

“Burada çok yanıliyorsun,” dedi Marguerite. “Sen yükselen bir yıldırınsın. Yüksek düzeydeki insanların çoğu senin kokularını kul-lanıyor.”

“Ne? Ben haftada iki veya üç şişe satıyorum. Kirayı parfümler-den almasan buranın parasını bile ödeyemem.”

“İşte bu ayrıcalıktır.”

“Evet, ama...” Grace boş boş güldü. “Şimdi önemi yok. Kokuların yarısını hafızamdan yeniden yaratmam gerekecek. Hiçbir notum kalmadı. Neyin işe yaramadığını bulmak için yıllarca süren deneyler, hepsi gitti. Amaçları beni mahvetmekse çok iyi iş çıkardılar.”

Bir sandalyeye çöktü. Yeterince hava alamıyor gibiydi.

Bunun altından kalkarım. Daha önce buralardan geçtim. Archon's Glory'ye geldiğimde ve Phillip çiraklığımı satın aldığımda aynı noktadaydım.

Bu düşünülecek en son şeydi. Anıları canlandı ve hafızasının pek kuvvetli olmadığını bildiğinden yazdığı anlarda kullandığı ucuz kâğıdın, sulu meşe safrası mürekkebinin ve en ucuz don yağından yapılmış mumların kokusunu hatırladı, küçük kesirli miktarlar, kaç damla, yüzde kaç parça, baş nota, kalp notası, Phillip onu asla suçlamadı ama en başında onu yaşlı adamın dükkânına çeken kokuları üretememesinden kaynaklanan hayal kırıklığı her geçen gün daha da belirginleşti.

Yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Grace!” dedi Marguerite. “Grace, sorun yok, onları bulacağız, geri alacağız.”

Hiçbir zaman beni suçladığını söylemedi. Çiraklığımı aldığıının ertesi günü benimle evlendi ve ben ona bunun bir hata olmadığını, yanılmadığını ve ona düşündüğü dâhi olduğumu kanıtlamaya o kadar hevesliydim ki.

Tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Don yağı, seks ve hâlâ hafif nemli yün battaniyeler. İlk kaldıkları o küçük odanın kokusu buydu. Nemi dışarıda tutmanın bir yolu yoktu. Yere sayfalar hâlinde dağılmış olan ilk günlüğü o odadan yadigâr dalgalı, şişkin kenarlara sahipti.

Burun deliklerini tekrar dolduran koku ona kendini az da olsa hasta hissettirdi. Belki anıydı, belki de yapışıp kaldığı o sayfalar daydı. Phillip ona kendisinin ne kadar harika bir sevgili olduğunu söylüyordu, o kokuları biz kez ellerine aldıklarında ona tutku, zevk, aşk ve servet sunacağını vaat ediyordu.

Bu geleceğe bir yatırımdı. Tab gibi. İkimiz de aynı şey için çalıştık öyle değil mi? Birlikte kaçan bir çift ıskarta. Başardık, ama sadece bir süre için. Phillip'in çıraklığımın bitişini tasdik etmesini bile sağlayamadım. Ve şimdi her şey yine elimden kayıp gidiyor.

"Grace!" Marguerite'in sesi şimdi çılgına dönmüş gibi geliyordu. Bir an sonra köz fasulyenin tanıdık zengin aromalı kokusu burun deliklerine ulaştı ve donyağı, nemli yün ve seks kokusunu uzaklaştırdı. Grace derin bir nefes alıp ciğerlerinin dolmasına izin verdi.

O noktaya geri dönmemişti. Bu sefer çok daha fazla kaynağı vardı. Bitmiş olsa bile, her şey çökmüş olsa bile, defterler çöken ilk şey olsa bile, kaybolmamıştı. Her şeyini o kadar çok kaybetmişti ki önlem almamış olmasının imkânı yoktu.

Onlar hâlâ orada, öyle değil mi? Panik terli pençelerini boğazına sapladı. Ya yerlerinde değillerse?

"Gitmem gerek," dedi ayağa kalkarak. "Gitmem gerek... bir şeye bakmam lazım..." ve odasına fırlayıp Marguerite'in sorularını görmezden gelerek giyinmeye koyuldu.

Dışarıya, kaldırıma çıktığında her şey daha kolaydı. Yürüyordu ve net bir hedefi vardı. Yürürken yapabileceği tek şey yürümektir. Beyni ona gevezelik ediyordu ama Grace, onu ve sürekli burun deliklerini doldurmaya çalışan yoksulluk, donyağı ve seks kokusunu görmezden gelebileceği küçük ve temiz bir alandaydı.

Cam Mahallesi'nin ucundaki mezarlık yabani otlarla kaplı küçük ve bakımsız bir yerdi. Bir zamanlar oraya çok zenginler gömülürdü ancak onların torunları mezar görevlilerine gerekli parayı ödeyememişti. Şapelin duvarları hâlâ ayakta idi ancak vitraylar sökülüp satılmıştı ve yerlerinde sadece tahta panjurlar kalmıştı. Kır langıçlar saçaklara yuva yapmıştı. Mekânın kenarları yabani otlarla yumuşarken şapelin yosun tutan çatısı yeşilimsi bir renk almıştı. Mezarları temiz tutan yaşlı bir bakıcı vardı.

Grace orada iyi tanınıyordu. İçeri girerken doğrulan bakıcı ona el salladı. Grace de karşılık verdi. Grace onu severdi. Adam onun kenarlardan parfümleri için bitki toplamasını umursamazdı –"bu benim için daha az ot demek kızım"– ve Grace her yıl karısının isim günü için yanında en sevdiği kokudan bir şişe bulundurmaya dikkat ederdi.

En arka köşede köpek gülleri ve altın başaklarla kaplı bakımsız bir anıt mezar vardı. İçinde yatan aile uzun zaman önce ölmüştü ve kapısı açıktı. İçeride artık kemikler yoktu, bunun yerine sadece eski kumaş parçalarıyla dolu tozlu raflar kalmıştı. Mermer bina-
nın bir tarafı ciddi şekilde çökmüştü ve dibinde su birikmişti, bu yüzden orayı devralmak isteyen kimse yoktu.

Grace gül toplama bahanesiyle şeker kamışlarının arasından sıyrılıp bir elini türbenin içine uzattı. Gözlerden uzak bir köşede Dört Yüzlü Tanrı heykelinin sığabileceği kadar küçük bir oyuk vardı.

Elini sokunca parmaklarının bir muşambaya dokunmasıyla göğsündeki düğüm hafifçe gevşedi.

Hâlâ burada. Tamamen çaresiz değilim. Hâlâ burada.

Paketi çıkarmadı. İçeriğini zaten biliyordu: İki çift elbise ve bo-
zuk para dolu bir kese. Bir ya da dikkatli davranırsa iki aylık gider demekti. Tab'i ve onu güvenli bir yere götürüp yeniden başlamaya yetecek kadar.

Şehrin belirli bölgelerinde bunun gibi üç tane daha zulası vardı. Bunlardan biri komşusunun terk edilmiş güvercinliğinde saklıydı. Biri başka bir mezarlıktaydı. Sonuncusu ise meşe yosunu topladığı yerin yakınında, ölü bir ağaç kovuğuna gizlenmişti. O ağaçtan pek emin değildi, içi belirgin şekilde boştu ve birileri sakladıklarını bulabilirdi ama şehrin dışında da gizli bir yer olması şarttı. Ne zaman kaçıp gitmen gerekeceğini asla bilemezdin.

Normal insanlar muhtemelen bundan endişe etmezdi. Normal insanların güzel, normal hayatları vardı. Grace'in sadece kendi ha-
yatı vardı ve bu ona, hayatın diğer insanların kaprislerine göre çok sık değiştiğini ve er ya da geç her şeyin elinden alınacağı için ön-
lemler alınması gerektiğini öğretmişti.

"Güzel," dedi. "Güzel. Tamam. Henüz her şeyi kaybetmedim."

*Her şeyi kaybetmedin. Hâlâ Marguerite var. O seni hayal kırık-
lığına uğratmaz.*

Daha önce defalarca yaptığı gibi omuzlarını dikleştirdi ve diğer parçaları toplamaya gitti.

YİRMİ DOKUZ

Stephen ağrı içinde ve kaskatı uyandı, ilk düşüncesi çok daha iyisini hak eden bir kadını incitmiş zavallı bir adam olduğu oldu.

Kalkıp ancak biraz çay içtikten sonra ayılabildiğinde uyandığında ilk düşüncesinin yataktan sonsuza dek çıkmak istemediği olmadığını fark etti.

İstesem de istemesem de duygu dünyasına geri sürükleniyorum gibi görünüyor. Keşke beni sürükleyen şey suçluluk duygusu olmasaydı.

İşler daha da kötüleşmek üzereydi. Tanıdık bir ses ona selam verdiği sırada kılıç antrenmanına gidiyordu. Stephen döndü ve suçluluk duygusunun daha da şiddetlendiğini hissetti.

Jorge'un yüzü hâlâ genç kızların iç çekmesine ve evli kadınların dizlerinin zayıflamasına neden olacak türdendi. Sağ kaşındaki yara izi onu şımarık ve tehlikeli gösteriyordu. Birkaç santim kaysaydı gözüne mal olacaktı. Stephen bunu biliyordu çünkü o yarayı açan kendisiydi.

Ve darbem başarılı olsaydı bile muhtemelen göz bandıyla da yıkıcı bir görünümü olurdu. Rüya Gören Tanrı'nın paladinlerindeki sorun buydu. Her şekilde iyi görünüyorlardı. Ancak Çeliğin Azizi'nin seçilmişleri ise neredeyse öldürülemezdi ve Stephen bundan şikâyetçi değildi. Öncelikle üç yıl önce delilik Stephen'ı ele geçirdiğinde kafasına vuran kişi Jorge'du ve Stephen hayatta kalmış, uzun vadeli bir hasar bile kalmamıştı.

Öte yandan, insanların dikkatini çekecek güzellikte bir yüze sahip olmak da hoş olurdu. Bazı parfüm üreticileri için mesela.

Yara izinin görüntüsü onu hâlâ ürpertiyordu. Kör olmasına ramak kalmıştı.

Jorge bunu ona karşı hiç kullanmamıştı ama bir yandan da bunu yapmaması doğaldı. Paladinler kendilerine şans verildiğinde affetmeyi rekabetçi bir spora dönüştürürlerdi.

“İyi misin?”

“Yeterince iyi. Sorun yok.” Gözleri istemsizce diğer paladinin yüzündeki yara izine doğru yükseldi.

“Sen suçlu değilsin,” dedi Jorge sertçe onu ön kolundan tutarak. “Hiçbir erkeğin dayanamayacağı bir durumdaydın ve delilikle elinden geldiğince savaştın. Kendini suçlu hissetmen için hiçbir neden yok.”

Jorge’un sesi derin, sakın ve samimiydi, herkesin güvenebileceği bir sestti. Stephen onun bu düşüncesinden hiç şüphe duymuyordu. Neredeyse, ona inanıyordu. Neredeyse.

“Sesini *bana* karşı kullanma,” diye homurdandı. “Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Jorge irkildi, sonra ona pişmanlıkla sıırttı. “Üzgünüm. Alışkanlık. Ama doğru.”

“Tanrım öldü,” dedi Stephen. “En azından suçum bana kalsın, yoksa paladin olduğum bir tek zırhımdan anlaşıllacak.”

Jorge güldü ve kolunu Stephen’ın omuzlarına doladı. “Neşeli görünüyorsun.”

“Herkes bunu söylüyor,” dedi Stephen. “Nedenini bilmiyorum. Başarısız cinayet planlarına tanık oldum, muhtemelen Analık şu ya da bu sebepten dolayı beni hapse tıkmayı çok isterdi.”

“Pofff, onlar herkesin hapse atılmasını istiyorlar. Kendini beğenmiş olma.”

“Ayrıca dün kesik bir kafaya takıldım.”

“Ah, senin kafandır o!”

Stephen onun ne demek istediğini biliyordu ama yine de ona bir bakış attı.

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu yüzden buradayım. Görünüşe göre onlara fikir vermişsin, onlar da kafayı incelemek üzere beni gönderdiler.”

Stephen bu bilgiyi sindirmeye çalışırken Rüya Gören Tanrı'nın paladinine yavaşça göz kırptı. "...Anlıyorum."

"Şeytani bir şey olup olmadığını bilmek istediler."

"İblisler sık sık kendi kafalarını keserler mi?"

Jorge'un gülümsemesi soldu. "Bu, iblislerin yaptığı en garip beşinci şey bile olmazdı. Ama neyse, hayır, geride bırakılan hiçbir iz rastlamadım. Elbette her zaman anlayamazsın ve eğer bir iblis yeterince kurnazsa ve bedenin sahibi bunu isteyerek kabul ederse, hiçbir şey hissedemezsin. Ama bunu iblislerin yaptığını düşünmüyorum."

"Basit ve sıradan insani bir kötülük mü diyorsun?"

"Bunu söylemedim." Jorge alt dudağını kemirdi. "Bilmiyorum. Bir tuhaflık var. Ama yine de elimde kesik bir kafa olduğunu düşünürsek tüm durum oldukça tuhaf."

"Bir açıdan öyle evet."

"Neyse, üsttekiler bunu Beartongue'a anlatmam için beni buraya gönderdi."

Stephen başını salladı. "Şaşırmadım. Tapınak, katilin sel ile birlikte hareket alanını değiştirmesinden endişeleniyor. Belirli bir alanda faaliyet gösterirken yeterince kötüydü ama menzilini genişlettiyse, insanların hangi bölgelerde önlem almaları gerektiği konusunda uyarıda bulunamayız." Elini saçlarından gezdirdi.

"Evet," dedi Jorge. "Eh, Piskopos beni bekliyor. Kendine iyi bak, ha?"

"Elimden geleni yapacağım," dedi Stephen. "Biri yapmalı." Aşağı baktı. "Çorapların iyi mi?"

"Bir tapınağın satın alabileceği en iyi çoraplar."

"O zaman devam et."

Diğer paladine el sallayıp salona geçti. Kapıya daha yeni ulaşmıştı ki, içeride başka birinin olduğunu fark etti, ikisi de gergindi.

Bu Marcus'tu. İçlerinde en genç olan paladinlerden biriydi, elindeki kısa kalın sopayı sertçe postlara vuruyordu. Galen ve Stephen'ın arasında yaşanan olaydan sonra paladinler birbirlerine karşı antrenman yapmıyordu. Bu çok riskliydi. Hiç şüphesiz savaş esnasında bunun sıkıntısını çekiyorlardı ama alternatifler göz önünde bulundurulduğunda...

Stephen bir an onu izledi, gömleğindeki koyu ter lekesini ve darbelerin gizleyemediği titremeyi fark etti. Yanındaki duvara yaslandı. “Bunun hakkında konuşmak ister misin?”

Marcus sopayı bir kez daha savurdu. Stephen bekledi.

“Bir zamanlar bir karım vardı,” dedi Marcus. “Daha önce. Bunu biliyor muydun?”

Stephen başını iki yana salladı.

“Muhtemelen artık demirciyle evlenmiştir ve on çocuğu vardır.”

Stephen, üç yılda on çocuk sahibi olunabileceğinden şüphe ediyordu ama bunun zamanı olmadığına karar verdi.

“Bu beni öldürüyor,” dedi Marcus. “Umarım yapmıştır. Umarım beni unutmuştur. Herkes Adanmışlık Bağı’ndan sonra benim öldüğümü düşünüyor. Ölü kalmak daha kolay olurdu. Ama bu beni öldürüyor.”

“Bilmemek mi?” diye sordu Stephen.

Marcus onayladı, sonra başını iki yana salladı, sonra ikisini birden yaptı ve baş dönmesi geçene kadar durdu. “Bilmiyorum. Bilseydim daha kötü olabilirdi. Eğer demirciyle evlenirse ve adam karımı mutlu ederse, adamı öldürmek mi yoksa minnettarlıktan dizlerimin üzerine çökmek mi isteyeceğimi bilmiyorum. Çünkü yapamazdım. Ondan aynı zamanda hem nefret eder hem de çok minnettar olurdum. Bu... beni... öldürüyor.” Her kelimeyi bir sopa darbesiyle noktaladı.

“Onu seviyor musun?”

“Her şeyden çok,” dedi Marcus. “Onu bırakmamalıydım. Ama belki de doğru olanı yaptım. Bilmiyorum. Bilemiyorum.”

Stephen ellerini kaldırdı, tehditkâr olmayan bir tavırla yaklaştı. Marcus ona baktı, hâlâ titriyordu ama delilik nöbetinden eser yoktu.

Yeterince yaklaştığında Stephen kollarını kardeşinin omuzlarına doladı ve onu sıkıca tuttu.

Marcus’un kasları yavaş yavaş gevşedi. Stephen’a yaslandı ve derin, kesik bir nefes aldı, sonra bir nefes daha.

Hepsi çok şey kaybetmişti ama yine de birbirlerine sahiptiler. Bir eş ve bir tanrıyla kıyaslandığında bu çok azdı ama sahip oldukları tek şey buydu.

“Daha iyi mi?” diye sordu Stephen sonunda geri çekilerek.

Marcus başını salladı. Yüzünde utanma yoktu ve olmamalıydı da. Stephen onun da Galen için aynısını yaptığını biliyordu, üstünden daha bir ay bile geçmemişti. Güçlü olan değişir ve bunu sırayla birbirlerine yaparlardı.

Grace ile doğru olanı yaptım. Marcus’un sırtını sıvazladı. “Hadi git. Burayı ben temizlerim.” Birbirimiz için güçlü olmalıyız. Onları terk edemem.

Ansızın aklına, Grace’in onun kardeşlerinden ayrılmasını asla istemeyeceği ve hatta bunu ima bile etmeyeceği düşüncesi geldi. *Benim kendi hayatım var.* Belki de hayatları biri diğerini tüketmeden iç içe geçebilirdi.

Hayır. Gelecek hayallerini bırak. İhtiyacın olduğu yerdesin.

Bir kadından bir Tanrı tarafından bırakılan boşluğu doldurmasını istemek adil değil.

Marcus iç çekti ve sopaya uzandı. Stephen onu durdurdu. “Ben kaldıracığım,” dedi. “Git ve yapman gerekeni yap.”

Marcus banyoya gitti ve Stephen onun geride bıraktığı ekipmanı kaldırdı. Grace başka birini bulursa nasıl hissedeceğini düşünmemeye çalışıyordu. *Onu öldürmek mi yoksa minnettarlıktan dizlerimin üzerine çökmek mi isteyeceğimi bilmiyorum.*

Bu her şeyi özetliyor gibiydi.

Salondan çıktı, geçerken iki parmağını uzatıp ölmüş tanrının önünde yanan mumu söndürdü.

Grace sabah kalkıp çalışmaya gitti. Başının üstünde bir çarşafı yatakta kalmayı tercih ederdi ama siparişleri tamamlaması gerekiyordu ve bunu onun yerine başkası yapmayacaktı. Veliaht Prens’ten gelen altın sikkelerin onu tariflerinden bazılarını yeniden yaratması için yeterince uzun bir süre idare edeceğini umuyordu ama mevcut siparişlerin hâlâ gönderilmesi gerekiyordu.

Neyse ki, siparişlerin çoğu kas hafızasında yer etmiş kolay tariflerdi. Yaptıklarını yazmak için sürekli durduğundan tarifleri ha-

zırlaması her zamankinden iki kat uzun sürdü ama sadece birkaç kez tökezledi, o da genellikle ne yaptığını çok fazla düşünmeye başladığında oldu.

Yedi damla sandal ağacı oh lanet olsun. Yedi miydi?

Ve tabii ki bir kere fazla düşünmeye başladığında, her şey kafanın içinde anlamsız hâle gelirdi, tıpkı bir kelimeye nasıl yazılacağını veya gerçek bir kelime olup olmadığını bilemeyecek raddeye gelene kadar bakmak gibi. Yedi damla mıydı? Yedi bir rakam mıydı? Damla neydi? Sandal ağacı gerçek miydi?

Grace simya kitabını umutsuzca özlediğini fark etti. Bu noktada, genellikle kitabı açar ve rastgele bir bölüm bulurdu. Kitap o kadar iddialı bir şekilde anlamsızdı ki, onunla karşılaştırıldığında diğer her şey daha gerçek ve sağlam görünüyordu. Sinirlerini inanılmaz bir şekilde yatıştırıyordu.

Kitabın şu an nerede olduğunu sadece tanrılar biliyordu. Belki bir rehin dükkânındaydı. Belki birkaç yıl içinde onu bir yerlerde bulur ve eski bir dost gibi karşılardı.

İşi bırakıp içini çekerek bir kenara oturdu, o sırada kapının zili çaldı.

Ah Tanrılar. Düşünmeden açık tabelasını çevirmişti ama dükkân açık olmamalıydı. Ya biri hatırlamadığı karmaşık bir formül isterse? Grace ellerini uyluklarına sildi, Marguerite'in orada olduğunu ve onu karşılayacağını umuyordu.

"Parfüm ustası? Merhaba?"

Grace, DuValier'nin sesini tanıdığında ilk düşüncesi, para iadesi talep etmek için orada olabileceği oldu. *Hayır, hayır, yapamaz, yaşamaya yetecek param yok, oh hayır.*

"Parfüm ustası Angelica?"

Ya daha fazla isterse, bu da kötü olur, belki o kadar kötü olmaz, ama Veliaht Prens'in parfümüne ne kadar safran gittiğini hatırlamıyorum, yeni baştan hazırlamak için zamana ihtiyacım olacak, yapamam...

"Usta DuValier," dedi kapıya yaklaşırken. *Usta mıydı? Elçi miydi? Lanet olsun hatırlayamıyorum.* "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam elini uzattı. Grace de otomatik bir şekilde elini uzattı ve adam onun elinin üzerine doğru eğildi. “Kesinlikle yardımcı olacağınızı umuyorum.”

“Prens’in siparişinde bir yanlışlık yok, değil mi?” *Lütfen hayır de, lütfen hayır de.*

“Hayır, hayır, hiç yok.” DuValier gülümsedi. “Buraya iş için gelmedim.”

Bu cümle Grace için anlamsız görünüyordu ancak korkunç *geri ödeme* sözcüğünü içermiyordu. “Ah?” dedi onun bir anlam çıkarabileceği bir şey söylemesini umarak.

“Evet. Bugün şehri terk etmemiz gerekiyordu ancak Veliaht Prens kendini iyi hissetmiyor. Son zamanlarda maruz kaldığı nemden kaynaklanan bir soğuk algınlığı.”

“Çok nemliydi,” diye kabul etti Grace. Aslan Veliaht Prens’in soğuk algınlığı geçirdiğini hayal etmeye çalıştı ama başaramadı, ama muhtemelen altın savaşçılar da herkes gibi bu hastalıklara yakalanabiliyordu.

“Onun için can sıkıcı,” dedi DuValier. “Zaten sel nedeniyle gecikti ve şimdi yollar temizlendi, ama hastalık...” Omuzlarını silkti. “Ama bu gecikme bana biraz zaman verdi çünkü şehirdeki tüm görevlerimi çoktan yerine getirdim.”

“Evet?” dedi Grace. Bu adam burada ne yapıyordu? Sadece programını ve Veliaht Prens’in soğuk algınlığını anlatmak için mi gelmişti?

“Sizi düşündüm,” dedi DuValier. “Sizinle geçirdiğim zamandan keyif aldım ve öğleden sonra yemek için müsait olup olmadığınızı sormak istedim?”

Konuşmanın tüm sonuçları arasında Grace DuValier’nin onu öğle yemeğine davet edeceğini hayal etmemiştir. “Şey,” dedi. İlk içgüdüğü reddetmekti. Bu adam Stephen’a çok kaba davranmıştı ve... hayır, kahretsin, Stephen’a kaba davranmasından *mutluydu*, Stephen götün tekiydi. İnsanları o kadar güzel öpme ve sonra da bundan hiç etkilenmeme hakkı olmayan metal kaplamalı bir göt.

DuValier ile öğle yemeği yemenin bir zararı yoktu. Hoş biriydi ve çok fazla flört etse bile muhtemelen yalnızdı. İki kez gö-

rüştüğü birinde arkadaşlık arıyorsa tüm arkadaşları Charlock'ta olmalıydı. Onunla bir pasta veya başka bir şey yemeye gider ve hoş vakit geçirirdi.

Hatta bu Veliaht Prens gelecekte yine parfüm isterse DuValier'nin onun hakkında iyi sözler söyleyeceği anlamına bile gelebilirdi. Daha kötü kaderler de vardı. Kahretsin, her şey kötüye giderse ve şehri terk edip başka bir yerde dükkân açmak zorunda kalırsa, Charlock'tan daha kötü yerler vardı.

Ona kararlı bir şekilde gülümsedi. "Elbette. Bir pelerin bulayım. Köşede gittiğinize degecek peynirli turtalar yapan bir yer var."

OTUZ

Marguerite o öğleden sonra içeri girdi ve “Günlüklerden haber var mı?” diye sordu.

Grace başını iki yana salladı. “Ben de yeni döndüm. DuValier beni öğle yemeğine çıkarmak istedi.”

Marguerite atölyenin kapısında durakladı, kaşları kalktı. “Öyle mi bugün mü?”

“Bu tuhaf mı?” Grace notlarından uzaklaştı. “Kahretsin, tuhaf olduğunu biliyordum.”

“Çok da değil,” dedi Marguerite. “Sen çekici ve bekâr bir kadınsın. Belli ki fark etmiş.”

Grace homurdandı. “Öyle diyorsan öyledir.”

“Öylesin,” dedi Marguerite. “Ve eğer buna katılmıyorsan en azından yetenekli bir parfümcü olduğunu kabul et.”

“Ben çok iyi bir parfümcüyüm,” dedi Grace. En azından bu konuda sağlam bir zemindeydi.

“Charlock’ta bu oldukça önemli. Güzel kokuyorsun ve belki de tipini beğeniyor.”

“Onun fazla flört eden insanlardan olduğuna çok eminim. Seninle de flört etti.”

“Evet, ama *beni* öğle yemeğine götürmedi.” Marguerite bir tabureye tünedi, Tab’in cam eşyaların içinde uyukladığını görünce elini hayvanın sırtında gezdirdi. “Peki?”

“Peki ne?”

“Peki ne konuştunuz?”

Grace bir şişeden diğerine birkaç damla yağ aktardı, kokladı ve mantarı memnuniyetle kapattı. Ne hakkında konuşmuşlardı? Ha-

tırlamaya çalıştı. “Şey. Çoğunlukla Anuket Şehri. Nereden olduğu. Nereden olduğum. Bu tarz şeyler.” Dürüst olmak gerekirse hepsini hatırlayamıyordu. Vaktin çoğunu çok mu konuşuyor yoksa yeterince konuşmuyor mu ya da bir şey söylemesi gerekiyor mu ya da nazik bir homurtu yeterli olur mu diye düşünerek geçirmişti.

Birden aklına Stephen’la konuşmanın çok daha kolay olduğu düşüncesi geldi. Onunlayken doğru yapıp yapmadığı konusunda çok fazla endişelenmemişti. Sadece... konuşmuşlardı. Bazen korkunç, utanç verici şeyler hakkında ama kelimeler yine de çıkmıştı.

Kes şunu, dedi kendine. Önemi yok. Senin doğru şeyleri söylememiş olduğun çok açık.

İnsan doğasını bazı insanların bıçak kabzasını kavradığı gibi kavrayan Marguerite, “bekçi köpeğin bugün nerede?” diye sordu.

Grace’in dudakları kıvrıldı.

“Ah.” Marguerite arkasına yaslandı. “Yosun toplama iyi geçmedi sanırım.”

“Kesik bir kafaya bastım,” dedi Grace.

“Ne?!”

Kesik baş ve muhafızın hikâyesini anlatmak o kadar uzun sürdü ki Grace, Marguerite’in dikkatinin dağılmış olmasını ummaya başladı. Şaşkına dönmüştü. Casus ona keskin bir bakış atıp sordu: “Peki ya Stephen?”

Grace yeniden yaratmaya çalıştığı notalarla ilgili bir şeyler mırıldandı.

“Grace...”

“Beni öptü.”

“Ve?”

“Ve sonra bunun bir hata olduğunu, kendisine güvenilemeyeceğini ve aramızda hiçbir şey olamayacağını söyledi.”

“Ne dedi?!”

Grace, arkadaşının bu konuda da en az kesik baş konusunda olduğu kadar kızgın görünmesinden memnun mu yoksa endişeli mi olması gerektiğini bilmiyordu.

“Öpüşme nasıldı peki?” diye sordu Marguerite, Stephen’ı yedi cehennemin en kötüsüne mahkûm etmeyi bitirdiğinde. Grace

birden fazla cehennem olduğunu bilmiyordu ama görünüşe göre Marguerite'in ondan daha fazlasına erişimi vardı.

Grace inleyerek başını ellerinin arasına aldı.

"O kadar kötü mü?" diye sordu ve sonra Grace cevap verince, "ah hayır. O kadar iyi mi?" diye sordu.

"Harikaydı," dedi Grace acı bir şekilde. "Ayakların yerden kesilmesi, *dikelen* saçlar, daha fazla ne olabilirdi bilmiyorum."

"Bok."

"Eğer üç metre çamur olmasaydı hemen oracıkta beni becermesine izin verirdim."

"Çamur her şeyi mahveder."

"Evet." Yüzünü ovuşturdu, sonra elmacık kemiğinde mürekkep lekesi bıraktığını fark etti ve bir bez aradı. "Kahrolası paladinler."

"Eh," dedi Marguerite. Sonra belki yarım dakika kadar durakladı, Tab'e bakıyordu ama hayvanı gördüğü yoktu. Tab en davetkâr göbek okşama pozisyonunu almak için yuvarlandı ama Marguerite fark etmemiş gibiydi. "Eh. En azından onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

"Eğer aranızda bir şey yoksa erkekler panik yapıp sana aranızda nasıl bir şey olamayacağına dair nutuk çekmez," dedi Marguerite. "Tabii sen ağzından onlara âşık olduğunu kaçırmadıysan, bu farklı bir şey."

Grace, "ağzımdan kesinlikle böyle bir şey kaçırmadım ve ona âşık değilim," dedi.

"Emin misin?"

Grace ağzını açtı, tekrar kapattı ve önündeki kâğıda dik dik baktı. "...çoğunlukla."

"Yani, eğer öyleysen de seni suçlamam. Dağ gibi omuzlar ve ayaklarını yerden kesen öpücükler? Sevilmeyecek ne var?"

"Böyle bir adamla ne yapardım' lafına ne oldu?"

"O benim, sen değil. Ayakları yerden kesilen de ben değilim."

Grace tekrar inledi. "Her şeye bir cevabın var. Ne yapacağım?"

“Şu an mı? Hiçbir şey. Hata yaptı, düzeltebilir. Ya da düzeltemez.” Marguerite omuz silkti. “Neyse, cinayetler henüz çözülmedi, bu yüzden bir noktada geri dönecektir. Ya da dönmezse de onsuz daha iyi olursun.”

“Keşke senin güvenine sahip olsaydım,” dedi Grace.

“O bir paladin,” dedi Marguerite. “Onların sadece birkaç duygusu olur ve bunlardan birincil olanı suçluluktur. Göreceksin.”

Stephen üç yün boyunca kararlılık ve suçluluk arasında öyle yoğun bir şekilde gidip geldi ki duyguları neredeyse elle tutulur bir hâl aldı. Grace’in peşinden gidemezdi. Bunu biliyordu. Bu ona karşı adil bir şey değildi. Kardeşlerine karşı da adil değildi. Doğru şeyi yapmıştı.

Ayrıca bunu olabilecek en beceriksiz şekilde yapmıştı. Onu ilk kendisi öpmüş ve sonra da onu itmişti. Kendini kontrol edebilseydi bunların hiçbirisi olmazdı.

Neden kendini kontrol etmemişti?

Bu soru onu sabah akşam rahatsız ediyordu. Elkinslough ormanındaki çadır kampında artık son derece itaatkâr olan Kardeş Francis’e eşlik etti. Bir grup gnole’e sular altında kalmış yuvalarını kurtarmak için bir menfez kazmalarında yardımcı oldu. Istvhan’la şakalaştı ve su altında kalan bir taş bloğuna çarparak neredeyse ayağını kırıyordu. Yine de düşünceleri bir anlığına da olsa dağıldığında Grace’i ve yüzüne saplanan acıyı gördü.

Stephen çorap örmeyi bıraktı. Bu, zihnini çok özgür bıraktı. Kendini suçluluk duygusuyla sarsılırken boş boş tığ ve iplik yumaklarına bakarken buldu ve şöyle düşündü, *bunu düzeltmem gerek.*

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Ne diyecekti acaba? “Senden özür dilemeliyim ve beni affetmen için yalvarmalıyım çünkü artık örgü öremiyorum ve bu beni deliye çeviriyor. Ya da olduğumdan daha deliye.”

Bu pek ümit verici görünmüyordu. Stephen insan kalbi konusunda uzman olmayabilirdi ama bunun pek de iyi karşılanacağını düşünmüyordu.

“Seni incittiğim için çok üzgünüm, seni istiyorum ama bu konuda kendimi suçlu hissediyorum çünkü kardeşlerimin bana ihtiyacı var.”

Hayır, bunun hiçbir anlamı yoktu değil mi? Grace’i istemenin diğer paladinlerin ona ihtiyaç duymasıyla ne alakası vardı? Sadece bir öpüşmeydi Tapınak’tan taşınma ve sonra da hiçliğin uzak köşesine yerleşme teklifi değildi sonuçta. Oldukça haklı olarak Grace birinin diğeriyle hiçbir alakası olmadığını düşünürdü.

Son üç günde bir sıra bile uzamamış olan çoraba baktı.

Belki de birinin diğeriyle hiçbir alakası *yoktu*.

Istvhan olsaydı ona bunu bir bahane olarak kullandığını söylerdi. Istvhan her şeyi bilmiyordu ama arada haklı çıktığı durumlar oluyordu. Stephen çorabı bir kenara koydu. Her şeyi mahvettiği gerçeğiyle yüzleşmek ve gidip özür dilemek zorunda kalacaktı. Bu da başlı başına bir sıkıntıydı çünkü özür dilemesinin işe yarayacağını biliyordu ve bu da onun için değil, kendisi için özür dilediği anlamına geliyordu. Onu bir göt olduğu gerçeğinden kurtarmak kızın işi değildi. Eğer tek istediği affedilmekse muhtemelen Istvhan’dan günah çıkarmasını kabul etmesini istemeliydi.

Ama kahretsin, Grace’in yanılmadığını bilmesi gerekiyordu. Onu Stephen’in girmeye hakkı olmadığı bir yola sürüklemişti ve bu tamamen onun hatasıydı. Grace *çekiciydi* ve o da lanet olası bir şekilde kırıktı, hepsi bu.

Eldivenci Semti’ne kadar uzun bir yürüyüş oldu, bu esnada üç farklı konuşma hazırladı ve hepsini çürüttü, sonunda, “Üzgünüm, eşeklik ettim,” demekte karar kıldı, sonrasında işlerin nasıl gittiğine bakacaktı.

Sonunda eve vardığında kapı aralıktı. Bu garipti. Stephen çerçeveye dokunduktan sonra kapıyı iterek açtı. İçeri iki adım atmıştı ki Marguerite arka odadan dışarı fırladı. “Buradasın!” dedi.

“Şey... evet?”

Casus bir an için Stephen’in göğsüne atlayacakmış gibi göründü. Stephen kendini buna hazırladı ama kadın önünde durdu.

“Bunu nasıl öğrendin – hayır, hayır, tabii ki. Sıçan. Sıçan’ın her yerde gözleri var. Doğru.” Alnını tuttu. “Doğru. Buradasın. Tanrılara şükür. Ne yapacağız?”

“Ne hakkında?” diye sordu Stephen, sanki konuşmanın hayati bir kısmını kaçırmış gibi hissederek.

“Grace hakkında!” Gözlerini kırptırdı, sonra yüzündeki canlılık yavaşça kayboldu. “Buraya gelme sebebin bu değil, öyle değil mi?”

“Grace’e kesik baş... şey... konusu hakkında bilgi vermeye geldim...” Gerçekten endişelenmeye başlamıştı. Marguerite, zehirden ölen bir çocuk ve parçalanmış bir vücut karşısında sarsılmaz bir tavır sergilemişti, ancak şu an yüzü solgundu ve ellerini ovuşturmaya devam ediyordu. “Ne oldu?”

“Grace,” dedi. “Tutuklandı.”

Peki, diye düşündü Grace. Olan şey bu.

Normal insanlar tutuklanmazdı. Muhtemelen.

Adamlar onu götürmek için geldiklerinde, kapıyı açmıştı. Yaşanan hırsızlık sebebiyle orada olduklarını düşünmüştü. Herkes için çok kafa karıştırıcı birkaç dakika olmuştu.

Gelenlerin hepsi... ah, tam olarak nazik değildi, ama profesyoneldi. En azından neredeyse hepsi. Kraliyet muhafızlarından iki adam gelmişti ve çok profesyonellerdi ve ona tutuklandığını söylediler ve o da onlara boş gözlerle bakıp, “Şey... ne?” dedi.

“Adam zehirlemekten,” dedi Analığın çivit mavi cübbesini giymiş olan üçüncü adam. Daha az profesyoneldi.

“Zehirleme mi?”

“Suçlama bu hanımefendi,” dedi kraliyet muhafızlarından biri. “Lütfen bizimle gelmeniz gerek.”

“Kimin zehirlenmesi?”

“Charlock’un Veliaht Prensi,” dedi Analık adamı muhtemelen dramatik ve kasvetli bir tonda olduğunu düşündüğü bir sesle.

“Zehirlenmiş mi?” diye sordu Grace adamın yarattığı havayı bozarak.

“Görünüşe göre öyle, hanımefendi,” dedi muhafız Analık adama karanlık bir bakış atarak. “Bu yüzden buradayız.”

“Ama onu kim zehirledi?” diye sorduğunda muhafızlar utanmış bir şekilde birbirlerine baktılar, Analık adamının gözlerinde ise karanlık bir bakış vardı. “Durun, *beni onu* zehirlediğim için mi tutukluyorsunuz?”

“Evet, hanımefendi.”

“Ama iyi görünüyordu,” dedi.

Muhafız sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı sonra tekrar kapattı. “Keşke sorun çıkarmadan bizimle gelseniz hanımefendi.”

“Aman Tanrım.” Elleri önüne sildi. “Umarım bunu çabucak çözebiliriz.”

“Hukuki danışmanlık alma hakkınız var,” dedi muhafız soruya cevap vermeden.

“Birkaç dakikanızı alabilir miyim?” diye sordu Grace belirsiz bir şekilde. O sırada meşe yosununu ısıtıyordu ve tam kritik noktada olduğunu ve bunu düzgünce bitirebilirse, tüm bu karmaşa sona erdiğinde karışımın tamamen mahvolmayacağını hatırladı.

“Cadılığınızı bitirmek için mi? Sanmıyorum.”

“Korkarım hayır, hanımefendi,” dedi muhafız rahibe yatıştırıcı bir bakış atarak.

“Ah,” dedi Grace. Dehşet göğsünden içeri sızmaya başladı, uzun gri kıvrımlar kalbinin etrafını sarıyordu. *Bu kadar. İşte varılabilecek en kötü yer. İşlerin kötüye gitmesi işte böyle bir şey.* “Ah, anladım. Tamam.”

Isıtıcıyı kapattı. Meşe yosunu her hâlükârda mahvolacaktı. Tekrar toplaması gerekecekti.

Tüm bu bela, önce öpülüp sonra yok yere reddedildim. Ve kesik bir kafaya bastım.

Geri döndü ve odada beş kişi daha olduğunu fark etti. “Durun, hepiniz nereden geldiniz?” *Beni tutuklamak için gerçekten de sekiz kişi mi gönderiyorlar? Benim ne yapacağımı düşünüyorlar, suratlarına parfüm fırlatacağımı mı?*

Bunun belki de bir hata olmadığını ve basit bir açıklama ile çözülemeyeceğini düşünmeye başladı.

Yeni gelenler odalarda dolaşmaya, eşyaları alıp bakmaya, onları tahsis edilen yerlerinden çıkarıp başka yerlere koymaya başladılar.

“Lütfen bunu yapmayın,” dedi Grace korkusunun arttığını hissederek. “Lütfen, bir daha aradığım hiçbir şeyi bulamayacağım.”

Onu görmezden geldiler. Muhafız onun üst kolunu tuttu ve çok nazikçe, “gitme zamanı, hanımefendi,” dedi.

“Ama ortalığı dağıtıyorlar! Her şeyin yerini biliyorum ve yerlerini değiştirirlerse...”

Adamlardan biri yatak odasının kapısını açınca sesi kısıldı. “Bekle, ne yapıyorsun?”

Tab yatak odasından fırlayıp atölyeye girdiğinde adam şaşkınlıkla bağırdı. “*Bu da* ne böyle?”

“O Tab, bir misk kedisi, lütfen onu ürkütmeyin, tatlı bir bebek ama gergin olduğunda ısırır ama bilerek yapmaz!” Panik korkuyu bastırmaya başladı. Ya Tab’e bir şey olursa? Ya onlardan birini ısırırsa ve onu öldürürlerse?

“Akrabanız mı?” diye sordu Analık adamı.

“Neyim mi?”

“Ailevi ruh! Büyücülüğe yardım etmek için!”

“Ben cadı değilim ki? Şey, bazen yastıklarımı yiyor, bunun ne kadar yardımı olur bilmiyorum?”

Adamlardan biri onu yakalamaya çalıştı. Tüm bu yeni insanlardan açıkça rahatsız olan Tab kayarak uzaklaştı. Arkasından bir ses karmaşası yükseldi.

“Yakala onu!”

“Kaçmasına izin verme!”

“O bir kanıt!”

“Yakala onu!”

“Hey durun, onu korkutacaksınız...”

Ön kapı bir başka kişinin daha içeri girmesiyle şingirdadı. Özgürlüğe açılan kapıyı gören Tab dışarı kaçtı.

“Tab!”

Grace muhafızın elinden kurtulup hayvanın peşine düştü, ama çok geçti. Sokağa doğru koşan kedi gözden kayboldu. Muhafız ona yetiştiğinde, merdivenlerdeydi ve hayvanın adını haykırıyordu.

“Hanımefendi lütfen bunu bir daha yapmayın.”

“Ama kaybolacak ya da ezilecek ya da başına başka bir şey gelecek!” Adamın duygusuz yüzüne baktı, anlamasını sağlamaya çalıştı. “Dışarı çıkmaması gerekiyor. Buna *alışkın* değil.”

“Eminim tekrar ortaya çıkacaktır,” dedi adam. “Şimdi benimle gelin. Korkarım bunun için zamanımız yok.”

“Ama...”

“Aması yok hanımefendi. Lütfen benimle gelin.”

Grace, Veliaht Prens'in kendisi için gönderdiği arabadan daha az yastıklı bir arabaya bindirildi. *Son birkaç haftada tüm hayatım boyunca olmadığı kadar çok atlı arabaya bindim.* Ayrıca bu araba daha iyi kokuyordu, muhtemelen içinde küflü kumaş olmamasından dolayıydı. Muhafızlar daha ziyade lanolin ve zırhları için kullandıkları karanfil kokuyordu, biraz da ter kokusu vardı ancak içlerinden biri ucuz tütün ve portakal kokan ve hiçbir faydası olmayan bir tür saç yağı sürmüştü.

Analık adamı hafif ekşimiş tütsü gibi kokuyordu. Tütsü normalde böyle ekşimezdi muhtemelen içine vücut kokusu sızdığı içindi. Grace, arabanın duvarına yaslanıp adama ekşi ter notaları olan bir koku sürüp sürmediğini sormanın kibar bir yolu olup olmadığını düşündü. *Muhtemelen yok.*

Saraya gitmediler. Bunun yerine eski şehir surlarının gölgesindeki büyük bir binaya gittiler. Çatı çizgisi boyunca kabartma süsler ve ön tarafa dikilmiş bir sıra çalı vardı, ancak pencerelerde parmaklıklar göze çarpıyordu. Parmaklarını tuniğine daldıran Grace boğazında yükselen sıcak ve ağır bir panik hissetti.

“Burası muhafız karakolu mu?” diye sordu. Sesi bir gıcırtı gibi çıkmıştı.

Muhtemelen muhafızların gözlerinde oluşan acıma parıltısını hayal edebiliyordu. “Duruşmaya kadar burada tutulacaksınız, hanımefendi.”

“Duruşma mı? Ama önce biriyle konuşmam gerekmiyor mu? Bunu açıklığa kavuşturmam gerek. Bunların hepsi bir yanlış anlama.”

“Yanlış anlama falan yok, *zehirci*,” diye homurdandı Analık adamı.

“Ama...” Grace bunların hiçbirini anlayamıyordu. “Kimse bana bunu yapıp yapmadığımı sormadı bile!”

“Masumsanız endişelenecek bir şeyiniz olmadığına eminim,” dedi muhafız. Bunu, buna inanıyormuş ya da Grace’in buna inanmasını bekliyormuş gibi söylemedi. Grace, bunun birisi hapşırıldığında “çok yaşa” demek gibi bir şey olduğu izlenimine kapıldı, sohbeti ilerletmek ve garip bir anı atlatmak için ezbere söylenen bir şey.

“Ama...”

Adam ona yorgun bir bakış attı ve Grace utanarak ağzını kapattı. Görünüşe göre her şeyin üstüne bir de haksız yere tutuklanıyordu.

Binaya girdiler. Yapı Grace’e Veliaht Prens’in elçiliğini hatırlattı, içeride aynı çamaşır suyu ve ahşap cilası kokusu vardı. *Tavus kuşu tüylü vazolar yok. Ve tütsüler de.* İki kat merdiven çıkıp bir koridora ulaştılar ve sonra başka bir muhafız sandalyesinden kalktı, kraliyet muhafızları bir kâğıt parçası imzalayıp gittiler ve yeni muhafız ile Analığın adamı onu koridorda yürüttüler. Belli belirsiz birkaç kapı vardı. Muhafız dış duvardaki bir kapıyı açtı ve içeriyi işaret etti.

“Siz burada kalacaksınız hanımefendi,” dedi.

“Öyle mi?”

“Evet.”

İçeri girdi. Bir masa, bir sandalye, bir yatak ve küçük bir paravan vardı. Pencerede tahta bir panjur vardı.

“Ama...” derken kapı üstüne kilitlendi.

OTUZ BİR

Stephen ılgınlık nöbeti geçirmedi.

Çok yakındı. Her zaman mecazi anlamda ayak bileklerinin etrafında dolaşan kara gelgit en az beline kadar yükseldi. Sadece yardımı olacak tek şeyin sakin, net ve metodik eylem olduğunun bilincinde olmak onu ayakta tutuyordu.

“Onu kim aldı?” diye bağırdı Marguerite’e, sonra ne yaptığını fark edip bir adım geri çekildi. *Dikkat!* kafasının içinde eski eğitim avuşunun sesini duyarak kendine geldi. Adam on yıldır toprak altındaydı ve Stephen muhtemelen öldüğü güne kadar onun sesini duyacaktı. Vücudu tepki verdi. Paladinler asker değildi ama o paladin olmadan önce askerdi. *Rahat*. Elleri arkasında, ayakları belli bir mesafede. Evet. Tamam. Sakin, net ve metodik hareket.

Marguerite garip bir şekilde onun ne yaptığını anlamış gibi görünüyordu ve resm  tören hareketlerinde rahat pozisyonuna geçene kadar bekledi. “Saray muhafızları,” dedi.

Paladin sert bir şekilde başını salladı.

“Yanlarında bir Analık adamı vardı.”

Stephen ellerinin sırtının alt kısmına doğru yumruk hâline geldiğini hissetti ve resmi pozisyona geri döndü. “Nereye götürdüklerini gördün m ?”

“Eski subay kışlasına. Hani şu dönüştürdükleri.”

Stephen kendini normal ve ritmik bir şekilde nefes almaya zorladı. *Bay Brass vergisini  -demedi*. Bir an sonra, “daha kötü olabilirdi,” dedi. En azından eski kışlada, bu bir hükümet meselesi olarak ele alınıyor demek. Grace Asılmış Ana’nın tapınağına götürülmüş olsaydı, binaya tek başına saldırı düzenlemek zorunda ka-

lacaktı ve başarılı olma ihtimali iç karartıcı derecede yüksek olsa da ortaya çıkan katliam kırık paladinlerin imajına zarar verecekti.

“Çok daha iyi olabilirdi,” dedi Marguerite. “Onları binaya kadar takip ettim, bazı tanıdıklarım ne olduğunu anlamaya çalışıyor ama bu birkaç saatimi alacak. Bu arada...” Ellerini açtı ve Stephen ilk kez odadaki felaketi fark etti. “Atölye daha da kötü durumda,” dedi. “Temizlemeye çalışıyordum. Bir şey ararken ortalığı altüst etmişler.”

“Ne arıyorlardı?”

“Bunu henüz bilmiyorum. Neyle suçlandığını bile bilmiyorum.”

Stephen dişlerini gıcırdattı. “Sence bu suikastçıyla mı ilgili?”

“Eğer değilse oldukça büyük bir tesadüf. Ve birkaç gün önce burada bir hırsızlık oldu, bir sürü günlüğü çalındı, bunun da bir tesadüf olmadığını düşünmeye başlıyorum.”

Stephen’ın vicdanı onu iğnelemekten ziyade böbreklerine bıçaklar saplıyordu. Birkaç gün önce mi? Bu bir uyarı olmuş olabilirdi. Ve ona bu hırsızlık olayını anlatmamıştı çünkü Stephen onu yamaçta iten bir göttü ve özür dilemek için buraya gelmeseydi, kraliyet muhafızları tarafından alınıp götürülürdü ve ona ne olduğunu asla bilemezdi. Kahretsin, Marguerite burada olmasaydı...

“Sen neredeydin?” diye sordu kadına sonra suçlayıcı ton karşısında yüzünü buruşturdu. “Öyle demek istemedim, sadece...”

“Biliyorum.” Dolgun dudakları, çoğu sağlıklı erkeğin (ve birkaç sağlıklı kadının) yoğun bir şekilde çekici bulacağı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Stephen sadece Grace’i ve onun sürekli düşünceli bir şekilde aşağı doğru kıvrılan dudaklarını düşünebiliyordu. Aziz merhamet etsin. “Evimi her zaman gözetleyen birileri olur.”

“Ne?”

“Birincisi, ben... tam olarak tehlikeli olmayan ama ara sıra gerginleşmeye kesinlikle meyilli olan bir işte çalışan bir kadını. İkincisi, iyi huylu bir misk kedisinin muhafızlık ettiği yalnız yaşayan iki kadını. Bizi gözetlen birinin olması çok mantıklı.”

“Ve hırsızı görmediler öyle mi?”

“Onu gördüler ama yüzüne bakamadılar. Onlar sadece birer gözlemci, birer muhafız değil.”

Bir düşünce onu ele geçirdi. “Hayvan nerede?”

Marguerite başını iki yana salladı. “Buraya geldiğimde ön kapı ardına kadar açıldı. Sanırım kaçtı.”

Kahretsin. Grace’in kalbi kırılacaktı.

“Geri geleceğini umuyorum. Bu arada...” İç çekti ve elini kalın telli siyah saçlarının arasında gezdirdi. “Raporları beklerken buraları toparlayacağım.”

“Burayı senin için temizleyecek birileri yok mu?”

Ona sanki çok garip bir şey söylemiş gibi baktı. “Burası Grace’in evi,” dedi. “Yabancılar girdi. Temizlenmesi için içeri başka yabancıları alamazsın. Eşyaların nereye gittiğini ya da Grace’in etrafın nasıl düzenlenmesini istediğini bilemezler.”

Ve böylece bir casus atölyeyi temizliyordu. Bu Stephen’in şüphelenmeye başladığı bir casustu, gerçekten çok üst düzey bir ajandı.

“Bir şey öğrendiğimde sana haber vereceğim,” dedi.

“Lütfen ver,” dedi Stephen. “Ama sanırım bu sefer işleri daha hızlı ilerletebilirim.”

“Öyle mi?”

“Sanırım,” dedi Stephen, “Piskoposun Bayan Angelica ile tanışmasının vakti geldi.”

Grace odanın içinde üç tur atmıştı ve hiçbirinde işe yarar hiçbir şey bulamamıştı.

Masa zemine cıvatalanmıştı. Penceredeki ahşap panjurların hava akışına izin veren çıtaları vardı ancak kapalıydılar ve normal panjurlar gibi görünmelerini sağlamak amacıyla üstünde dekoratif oymaların olduğu tek ve sağlam bir ahşap parçasından oluşuyorlardı.

Sanırım bu onların kibarlığı, bana geceyi bir otelde geçirdiğim izlenimini vermek için. Hapishane gibi değil. Sadece gitmeme izin yok.

Bunun, davasından pek emin olmayan Analık’tan mı yoksa mahkûmlara medeni davranan Hükümdar’dan mı kaynaklandığını merak etti. Ya da belki de burada sadece hükümdarlığa karşı suç işleyenler tutuluyordu. Muhtemelen onun bir yankesici olduğunu düşünselerdi diğer tüm ayaktakımıyla birlikte sıradan bir

hapisane hücresinde olurdu. Belki de üst düzey bir suikast girişi-miyle suçlanmakta kayda değer bir şeyler vardı.

Öte yandan benim bir yankesici olduğumu düşünselerdi ya ceza kesip ya da birkaç kırbaç atıp beni eve gönderirlerdi.

Grace kırbaçlanmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye can atmıyordu ama sonuçta insanlar bundan ölmüyordu, değil mi?

Oda binanın geri kalanı gibi çamaşır suyu ve ahşap cilası kokuyordu. Yatak temizdi, haşerelerden arınmıştı ve çarşaf lar çamaşır sabunu kokuyordu. Odanın aynı zamanda umutsuzluk kokuyor olması tamamen onun hayal gücündendi.

Hepsi bu, işler böyle yürüyor, senden her şeyi böyle alıveriyorlar, sonunda kalan hissiyat bu.

Zihni ön kapıdan fırlayıp giden Tab'e kaydı. Tanrım, ona ne olacaktı? İyi fare yakalıyordu ama hayatta kalma konusunda tecrübeli değildi. Birisi onu bulup evcil hayvan olarak satmaya çalışır mıydı?

Lütfen tanrılar bir ev hayvanı olarak kalmasına yardım edin, kürkten bir şal olmasın.

Ellerini ovuşturdu, sonra tahta panjura gitti ve çıtalar arasındaki boşluğu kokladı. Yine yağmur yağmıştı, böylece hava bir süreliğine de olsa insan kokularından temizlenmişti ve şimdi daha ziyade yağmur ve Elkinslough çamuru kokuyordu, muhtemelen binanın önüne dikilmiş çalılardan gelen hafif bir toprak kokusu da vardı.

Gözlerini kapattı. Kuru topraktaki yağmur kokusu en sevdiği kokulardan biriydi. Böyle kokan bir parfüm yapabilseydi her gün kullanırdı.

Arkasındaki kapı açıldı. Grace geri çekildi ve burnunu pencereden çıkarıp dışarıyı kokluyormuş gibi görünmemeye çalıştı. Normal insanlar penceredeki çıtalar dan burunlarını çıkarıp havayı solumazlardı.

“Bu şekilde dışarı çıkamazsınız,” dedi Analık adamı.

“Çıkmaya çalışmıyordum,” dedi Grace. “Nefes almaya çalışıyordum.”

Ona kaşlarını çatarak baktı. Arkasındaki muhafız boğazını temizlerken adam ileri doğru bir adım attı. Pencerenin önünden çekilen Grace ekşi tütsü kokusuna teslim oldu.

“İmzalayın bunu,” dedi Analık adamı masanın üzerinden ona bir parşömen kâğıdı uzatarak. “İşler hızlanacak.”

Grace önce ona sonra kâğıda bakıp okumaya başladı. *Ben, Grace Angelica, bu vesileyle kötü bir zehir yoluyla Charlock Veliaht Prensi’ni zehirlediğimi itiraf ediyorum.*

“Ben bunu imzalamam!”

Adamın yüzünde bir hüsrân ifadesi belirdi. Grace adamın onun okuyabilmesine mi şaşırdığını yoksa sadece o söylediği için kâğıdı imzalamasını mı beklediğini bilmiyordu.

“Bunu imzalarsanız her şey çok daha hızlı ilerleyecek,” dedi. “İşlerimize devam edebiliriz.”

“Ama bu doğru değil!” *İşlere devam etmenin* ne anlama geldiğini merak etti. Yargılama mı? Mahkûmiyet mi?

Tanrı yardımcısı olsun yoksa idam mı?

“İş birliği yaparsanız işler sizin için çok daha kolay olacak.”

“Yeter,” dedi kraliyet muhafızı. “Onlardan imzalamalarını istersiniz, onları tehdit edemezsiniz. Burası kırsal değil. Burada medeniyiz.”

Grace, medeniyeti desteklemek için anlık bir istek duydu.

Analık adamı imzasız itirafı masadan kaptığı gibi kapıya yürüdü.

“Akşam yemeği saat sekizde, Bayan Angelica,” dedi muhafız sanki kaliteli bir handa kalıyorlarmış gibi. “Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen kapıyı çalın, birileri sizinle ilgilenecektir.” Duraksadı, sonra nazıkçe ekledi, “Bu ayrıcalığı kötüye kullanmamanızı öneririm.”

“Yapmayacağım,” dedi Grace, sesinde bir gıcırtı duydu. Oadaki hava aniden kapalı ve sıcak geldi, mumlar boğucu miktarda ısı ürettiyordu.

Kapı arkasından kapandı. Kilit çevrildi. Grace kepenkli pencereye geri döndü ve yüzünü ortalara dayayarak tekrar nefes almaya çalıştı.

OTUZ İKİ

Stephen, arabayla yola çıkana kadar Piskopos'a fazla dayatmacı davrandığının farkına varmamıştı. Piskopos, yaklaşık yüz rahip, avukat ve ilgili personelin bulunduğu bir tapınağı yönetiyordu. Archenhold'un en önemli insanlarından biriydi, görkemli hükümdarlık için de aynısı geçerliydi. Ve yine de ondan yardım isteyen kırık bir paladin için her şeyi bir kenara bırakmıştı.

Arabada karşısında sakın bir şekilde oturuyordu, elleri kucağında düzgünce birleştirilmişti. Kişisel sekreterlerinden biri yanına oturmuş notlar alıyordu, ancak Beartongue konuşmuyor sadece pencereden dışarı bakıyordu. Stephen onun zihninin Anuket Şehri'ndeki makinelerden biri gibi çalıştığından emindi.

"Teşekkür ederim," dedi aniden. "Bütün bunlar için teşekkür ederim. Çok şey istediğimin farkındayım."

Gözlerini adamın yüzüne doğru kaldırdı ve gülümsedi, Stephen Istvhan'ın ona karşı neler hissettiğini az çok anlamıştı. *Onun gibi bir kadın korkutucu bir ihtişama sahipti.* Savaş meydanında ve dışında karşılaştığı tüm insanlar arasında Piskopos Beartongue'un gerçek büyüklüğe en yakın kişi olduğunu hissetti.

"Stephen," dedi nazikçe. "Kardeşlerin üç yıldır bizimle kalıyor ve tüm bu zaman boyunca, kendinizi daha da zorlamanıza izin verilmesi dışında, hiçbiriniz bizden hiçbir şey talep etmediniz. Tutarı ne olursa olsun levazım subayının sizi bir maaş almaya zorladığını ve hizmetlilerin bir çarşaf yırttığınızda ya da bir sandalye kırdığınızda bunu rapor etmesi gerektiğini biliyorum. Ve her birinizin Tapınağın hizmetinde sorgulamadan ve şikâyet etmeden ölmeye hazır olduğunuza biliyorum."

Stephen eldivenli ellerine baktı. “Şey,” dedi. “Şikâyet ederdik Muhtemelen.”

“Ve şimdi gelip bana, zaten Sıçan’ın faaliyet alanında olan ve benim kişisel ilgi alanıma giren Analığın bıyıklarını bükecek bir arkadaşını temsil etmem için yalvarıyorsun. Ve sanki benden bir ordu ya da ilk doğanımı ya da benzer derecede kıymetli bir şeyimi istiyor-muş gibi davranıyorsun.”

“Siz çok meşgulsünüz.”

“Öyleyim.” Başını salladı. “Ama meşgul olduğum için birinin yardım ılığını geri çevirdiğim gün, Sıçan’ın bana yüz çevirdiği gündür. Ve bunu hak etmiş olurum.”

Stephen yumruğunu kalbinin üzerine koyup başını hükümdarının önündeki bir asker ya da tanrısının önündeki bir paladin gibi eğdi.

Binaya ulaştılar. Beartongue indi ve sekretere başıyla işaret etti. “Gidip sorumluyu bulun,” diye emretti. “Her emrin bir kopyasını ve her suçlamanın ayrıntılarını istiyorum.”

“Evet kutsal efendimiz.”

Binaya doğru ilerlediler. Sekreter uzaklaştı. Piskopos merdivenlerden çıkarken Stephen onu yandan destekledi.

“Burada tutuklular tutuluyor,” diye mırıldandı paladine. Sonra daha yüksek sesle, “Bayan Angelica’yı görmeye geldim. Lütfen beni tutulduğu yere yönlendirin.”

Hükümdarın üniformalı iki muhafızı Beyaz Sıçan Tapınağı’nın giysilerini gördüler ve hemen Beartongue’un geçmesine izin vermek üzere kenara çekildiler. Biri başını salladı. “Bu taraftan, kutsal...”

“Durun!” diye bağırdı salona giren başka bir adam.

“Ah, sen misin, Jordan,” dedi Beartongue etkilenmemiş bir tavırla. “Son zamanlarda hangi güzel kitapları yaktın?”

Adamın burun delikleri genişledi ama yemi yutmadı. “Zehirciyi hangi hakla görmek istiyorsunuz?”

Stephen sinirlendi. *Gırtlaklarına kadar batmışlardı elbette.* Marguerite de aynısını söylemişti ama çivit rengi cübbenin görüntüsü üzerinde bir boğanın kırmızıya olan hassasiyeti kadar etkiliydi. Adama saldırmak ve belki de onu çiğnemek istedi.

Beartongue, “hukuki danışmanlık hakkı,” dedi.

Analık adamı koyu renkli ve kesik kollu bir kıyafet giyyordu. *Normal muhafızlardan daha yüksek rütbeli*, diye düşündü Stephen ve arkasını kollayacak biri var. Kılıcı yok ama arkasında kılıçlı birinin olması beklenen bir durum. Yaşını almış. Onu alt edebilirim sanırım ama bunun gibi bir adamın cebinde bir sürü numarası vardır.

Hükümdarın muhafızı bakışlarını Beartongue'dan Analık adamına ve sonra tekrar Piskopos'a çevirdi.

"Zehircilerin avukatlara ihtiyacı yoktur," dedi Analık adamı. "Onlar bizim yetki alanımıza girer."

"Tüm vatandaşlar yasa kapsamında korunma hakkına sahiptir," dedi Piskopos. "Bu *bizim* yetki alanımıza giriyor. Bu konuyu Hükümdar'a götürmek ister misin? Şimdi gitmeye hazırım."

Adamın gözleri kısıldı. Sonra bir küfür mırıldanıp kenara çekildi ama çok uzaklaşmadı. Piskopos onun yanından geçmek zorunda kalacaktı.

"İzin verin," diye mırıldandı Stephen ve Piskopos'un önüne geçti. İleri doğru yürüdü. Analığın adamı ya yolundan çekilecekti ya da göğsüne bir omuz darbesi alacaktı. Yolundan çekilmeyi seçti.

"Öfkene dikkat et, Jordan," diye mırıldandı Beartongue yanından geçerken. "Geçen seferki gibi bir hazımsızlık dalgası daha yaşamak istemezsin."

"*Endişeniz dikkate alındı*," dedi Jordan her bir kelimeyi iğneli bir tonda vurgulayarak.

"Hatırladığım kadarıyla mahkemeye bir şifacı çağırmak zorunda kaldık. Ve bu işlemleri oldukça aksattı."

"Analık yine de davayı kazandı," dedi Jordan.

"Öyle mi?" Beartongue omzunun üzerinden gülümsedi. "Sevindim. Herkes arada kazanmalı."

"Şey," dedi muhafız, bir yandan Piskopos'un doğru kapıyı kaçırmasını istemiyor diğer yandan iki rahip arasındaki keskin atışmayı yarıda kesmekten de çekiniyordu. "Şey. Efendim?" Stephen'a yalvaran bir bakış attı.

"Sanırım geldik," dedi Stephen.

Muhafız kapıyı açıp geri çekildi. Önce Stephen girdi, olası saldırganlara karşı koruma amacıyla böyle davranması gerekirdi.

Ama gerçekte muhtemelen kapıdan girmeye çalışırken Piskopos'u çığnememek için böyle yapmıştı.

Ve Grace oradaydı.

Onu gördüğü sırada kız tam kepenkli pencereden dönüyordu ve yüzündeki korku paladini bir düşman bıçağı gibi parçaladı. Sonra Grace onu gördü.

Stephen daha önce başka birinin yüzünde böyle bir rahatlama görüp görmediğini bilmiyordu ve aklına Grace'in, "Rahatlama, aradaki farkı bilmiyorsan mutluluk gibi hissettirir," lafı geldi.

"Beni buldun," dedi. Odanın karşısına doğru ilerleyip neredeyse –neredeyse– onun kollarına atıldı. Adam onu yakalamak için ellerini kaldırdı.

"Elbette," dedi. *Elbette seni buldum, bana ihtiyacın olduğu her zaman sana gelirim. Her zaman.* Yapamayacağı, yapmasına izin verilmeyen, asla tutulamayacak bir söz. Çok kırılmıştı, çok dengesizdi. Kızın ona ihtiyaç duyduğu gün kara gelgitin yükseldiği gün olabilirdi. Ama içindeki pervasız bir parça onu kollarına alıp yine de söz vermek istiyordu, sadece gözlerindeki korkuyu azaltabilmek için.

Kız ondan bir adım ötede durdu, ani bir tedirginlik oldu, gözleri belirsizce yüzüne doğru kalktı. Sonrasında ne olacağını bilen paladin irkildi... hatırlanan acı, buz gibi kırılğanlık. Bunu tekrar görmeye dayanamazdı, bu yüzden korkaklığı seçti ve kollarını indirerek geri döndü. "Grace sana Sıçan Tapınağı'ndan Piskopos Beartongue'u tanıştırayım."

Grace, Anuket Şehri'nde yapıldığı şekilde avuçlarını uyluklarına koydu ve eğilerek selam verdi. "Kutsal... şey..."

"Kutsal Efendi," dedi Piskopos. "Ama bu durumda, bana sadece Piskopos diyebileceğini düşünüyorum. Ya da tercih edersen Beartongue." Odaya göz gezdirdi. "Eh, gördüğüm en kötü konaklama yeri değil. Sana yiyecek veriyorlar mı?"

"Evet," dedi Grace. "Bu... şey... çok kötü değil. Zaten aç değilim. Kutsal... Piskopos."

"Tutuklanmak iştahı kaçırır," dedi Beartongue. "Hadi bakalım." Masaya oturdu. "Muhafızın geldiği andan itibaren olan her şeyi anlat bana."

Stephen, muhafız olarak görevinin Piskopos'un arkasında durmak olduğunu biliyordu, bu yüzden öyle yaptı, ancak bu, Grace'in yüzünü izlediği anlamına geliyordu. Gözleri sürekli ona doğru kayıyordu ve ne yapacağını bilmiyordu. Cesaret verici bir şekilde gülümsemek mi? Bakışlarını kaçırmak mı? Muhafız ve askerlerin her zamanki bin metreyi aşan uzak bakışları bu durumda yersiz görünüyordu.

Grace, Analık adamının imzalamasını istediği itirafa geldiğinde, paladinin parmakları Beartongue'un sandalyesinin arkasına öyle sertçe yapıştı ki tahta gıcırdadı. Piskopos sertçe kaşlarını çat-tı. "Akbabalar," diye homurdandı. "Ahlaksız akbabalar."

"İmzalasaydım ne olurdu?" diye sordu Grace.

"Bu kesinlikle işimizi zorlaştırırdı," dedi Beartongue. Grace'e başını salladı. "İmzalamamakla iyi yaptın." Tırnağını masaya düşünceli bir şekilde vurdu. "En azından seni neyle suçlamaya çalıştıklarını biliyoruz. Yani bu kadarı bile iyi."

"Bana şimdi ne olacak?" diye sordu Grace. "Eve gidebilecek miyim?"

Piskopos içini çekti. "Hayır," dedi. "Üzgünüm. Hâlâ tam detaylar üzerinde çalışıyoruz ama korkarım ki bu pek olası görünmüyor." Odaya bakındı. "Burası şimdilik işini görür mü? Savunmanı planlarken bizden talep etmemizi istediğin bir şey var mı? Yiyebileceğin veya yiyemeyeceğin yiyecekler veya dua etmen için kutsal kitaplar?"

"Hayır," dedi Grace. "Hayır, oldukça sıkıcıyım. Şey..." Duraksadı, gözleri Stephen'a kaydı. "Köz fasulye alabilir miyim? Kokular... kokuları yok ediyor."

"Bunun ayarlanabileceğine inanıyorum," dedi Piskopos. "Muhtemelen en az bir hafta burada kalacaksın. Dükkânına göz kulak olabilecek biri var mı? Düzenlemeler konusunda yardıma ihtiyacın varsa, Sıçan bunu yapar. Lütfen bize söylemekten çekinme."

"Marguerite dükkânla ilgileniyor olmalı," dedi Grace. "Ama Tab..." Piskoposa değil Stephen'a baktı. "Tab'i bulmalısın. Lütfen. Kapıdan dışarı kaçtı, sokakta olmalı... çiğnenecek ya da biri onu yakalayacak ya da... *lütfen*."

Stephen onun neredeyse bayıldığını, bir intiharı ve bir otopsiyi izlediğini, kesik bir kafaya bastığını ve tutuklanması hakkında

konuştuğunu görmüştü ve tüm bunlar olurken Grace hiç ağlamamıştı. Ama ondan Tab'i bulmasını istediğinde, dudaklarında bir titreme ve sesinde onu da ağlatmak isteyen bir kalınlık vardı.

O an her şeyi vaat edebilirdi. Dağlara tırmanabilir veya kralları öldürebilirdi. Neyse ki bu çok daha basitti. "Elbette," dedi. "Onu bulacağım. Çok uzağa gitmiş olamaz."

"Dışarı çıkıyorum," dedi Beartongue, tam bir incelik ustasıydı. Stephen Piskopos'un gözlerinin boynunun arkasında delikler açtığını hissedebiliyordu, kapı bir an gıcırdadıktan sonra kapandı.

Grace ona baktı. O Grace'e baktı. Uzayan sessizlik dayanılmaz bir hâl aldı.

"Ben..."

"Seni görmek..."

"Üzgünüm."

"Seni görmek güzel..."

İkisi de durdular. Öksürdüler. Odanın farklı köşelerine baktılar. Sonunda Stephen, "biraz götlük ettim," dedi.

"Biraz, evet."

"Bunun için çok üzgünüm. Bunu telafi etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Eh, beni buradan çıkartabilirsin."

"Bunun için uğraşıyorum." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bunu her hâlükârda yapmaya çalışırım. Başka bir şey olmadığından emin misin? Dizlerimin üstünde nöbet tutsam, belki?"

"Sanırım etrafımda nöbet tutulmasını gerektirecek bir şey yok."

"Hayır, ama biz bir şey yaratabiliriz."

Grace ona sadece gözlerindeki şüpheli parıltıyla gölgelenmiş çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Ama beni buldun. Nereden bildin?"

"Marguerite'in dükkânı izleyen adamları varmış, onlar söylemiş. Özür dilemek için uğramıştım ve sonra..." Ellerini kaldırıp indirdi. "Sıçan'a gittim. Daha erken de gelirdim ama beni tek başıma içeri almayacaklarını düşündüm."

"Şu an burada olmana sevindim."

"Ben de öyle," dedi ve sonra, Beartongue ve Istvhan'ın kafasının içinde ona bağırdıklarını duyup iki adım öne çıktı ve kollarını uzattı.

Eğer bana böyle tarihin en büyük aptalıymışım gibi bakmaya devam ederse hak ettiğimden fazlası olmayacak.

Grace, kalbi çökerken ona uzun bir süre baktı ve sonra onun kucağına doğru bir adım attı.

Paladin kollarını ona doladı ve içinde bir sarsıntı hissetti. Şehvet değil, kapı mandalının sesi ya da yuvasına çarpan kemik gibi bir his. Bu *doğruyd*u. Tam da bu anda, olması gereken yer burasıydı. Ondan uzaklaşarak doğru şeyi yaptığına dair tüm kesinliği anında yok oldu.

Aziz'e hizmet ederken, nerede olması gerektiğini her zaman bilmişti. Savaş alanında, altın ateş seni aldığında, cennetteki ve dünyadaki tüm yerler arasında, durman gereken tek yerin orası olduğunu bilirdin. Tanrı öldüğünden beri o kesinliği hissetmemişti. Kaybolduğunu varsaydığı ve bir daha asla hissedemeyeceği birçok şeyden biriydi.

Grace'in başı çenesinin altına sokulmuş ve kolları ona dolanmışken, bunun en azından insanların birbirlerine verebileceği bir kesinlik olduğunu fark etti.

Uzun süre ayakta öylece durdular. Stephen onu öpmeye cesaret edemedi. Çok erken ve çok fazlaydı. Ama ciğerleri bir ritim buldu ve kızın kalp atışları yavaşlarken kendini onun sırtını okşarken buldu, parmakları tespih boncuklarını sayar gibi her bir omurun üzerinde hareket ediyordu.

Grace içini çekerek geri çekildiğinde her şey çok çabuk geçmiş gibi geldi. "Piskopos seni bekliyor olmalı."

Stephen, karşısına bir saat gecikmeli ve seks kokan bir hâlde, dahası boynunda aşk ısırıklarıyla çıksa bile Piskopos'un bunu anlayışla karşılayabileceğini düşündü. Hatta belki onu tebrik bile ederdi. Ama bu söylenecek pek de politik bir şey değildi, bu yüzden hiç bahsetmedi. "Evet," dedi. "Gitmeliyim. Daha Tab'i bulacağım."

Eve dönüş yolunda gözlerindeki umut onu hem korkuttu hem ısıttı.

OTUZ ÜÇ

Sıçan Tapınağı'na geri döndüklerinde Piskopos personeli ni çağır-
dı ve onları bir deste kart gibi görevlere dağıttı. “Percy git ve Za-
le’i uyandır. Mur, o suçlamaların üç kopyasına ihtiyacım olacak.
Stephen, Istvhan’ı bul, ona mevcut görevlerinden alındığını bildir
ve ofisime gel.”

Stephen selam verdi ve diğerleri selam vermeyince biraz şaşırdı.
Beş dakika sonra piskoposun ofisinde toplandılar.

“Zale,” dedi Piskopos, “Bayan Angelica’nın savunmasını sen
yapacaksın.”

Zale irkilmiş görünüyordu. “Şey... tüm saygımla, kutsal efendi-
miz, ama ben bir emlak avukatıyım.”

Stephen içinden homurdandı.

“Evet,” dedi Piskopos hiç istifini bozmadan. “Ve bu tür davala-
ra bakan en iyi iki avukatım şu anda burada değil.”

Zale hafifçe lanet okudu ve fısıldayarak, “Günah yiyenler,” gibi
bir şey söyledi.

“Elimde olan sensin,” dedi Piskopos. “Üstünden zaman geçmiş
olsa bile bununla başa çıkmak için eğitildin. Ve oldukça iyi kota-
ryorsun.”

Zale’in dar yüzü, kaşlarını çatarken yana doğru çekildi. “Sanı-
rım öyle.”

“Ve başkanlık eden yargıç Konsül Gucciard, onun senin için
her zaman yumuşak bir karnı olduğunu biliyorsun.”

Zale içini çekti. “Tamam, tamam. Kazandınız. Muhtemelen
bu iş için en iyisi benim.” Stephen’in meraklı bakışıyla karşılaştıkları
nda ekledi: “Müstehcen bir şey değil. Üstünde çalıştığım bir

emlakta çok nadir rastlanan seçkin bir şaraptan birkaç şişe buldum ve Gucciard ile iletişime geçtim. Müşterime adil bir fiyat vereceğini biliyordum ve bu fırsatı ilk ona sunduğum için minnettar oldu.”

“Bu noktada,” dedi Stephen, “onunla ateşli bir ilişkin olsa ve onu parmağında oynatabileceğini düşünsen bile umurumda olmazdı. Aslında, bunu tercih ederdim.”

Zale homurdandı. “Hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.”

“Sanırım bunu düşünmezsin...?”

“Tipim değil ve ben de onun tipi değilim. Korkarım ki bu sıradan bir yasal çekişme olacak.” Zale kaşlarını kaldırdı. “Bu arada, sanığın kişiliğine dair tanıklık etmek üzere hizmetlerine ihtiyacım olabilir.”

“Elbette. Ne olursa.”

Zale başını salladı. “Şimdi oraya gideceğim, eğer bana eşlik etmek istersen.”

“Ne yazık ki reddetmek zorundayım,” dedi Stephen. Yağmurdan ıslanmış sokağa baktı ve kalbinin çöktüğünü hissetti. Yine de paladin sözüne ölene kadar sadıktı. “Korkarım ki bir misk kedisiyle randevum var.”

Grace sıkılmıştı. Dehşete kapılmış, endişeli ve huzursuzdu ama daha ziyade aşırı derecede sıkılmıştı. Odadaki her mobilya parçasını, alt kısımları da dâhil olmak üzere en ince ayrıntısına kadar incelemişti. Yatağın altında ve sandalyenin altında hiçbir şey yoktu ama düşünceli biri masanın altına bir penis çizmişti.

Gece huzursuz uyudu, sonra da mümkün olduğunca uzun süre yatakta kaldı. Yapacak hiçbir şey yoktu, odada oturup pencereden nefes almaya çalışıyordu, bu yüzden uyku vakit geçirmesini sağlıyordu. Uykusu gelmeyince, insanların ezelden beri yaptığı şeyi yaptı ve yatakta tek başına yatarken, sıkıntıdan çatlar bir hâlde elini bacaklarının arasına kaydırды.

Ne yazık ki aklında sadece tek bir adam vardı. Günlerce onu düşünmek istememişti ama yine de fantezilerine girmeye devam ediyordu.

“Kahretsin, Stephen,” diye mırıldandı. Geçen hafta boyunca onu düşünmemek için çok uğraşmıştı ama o aniden geri dönmüş-tü, onu kollarında tutmuştu ve hâlâ zencefilli kurabiye gibi koku-yordu. Öfkelenmişti evet ama özür dilemişti ve daha da önemlisi, onu *bulmuştu*. Paladin çok güçlüydü ve Grace çok yorgundu, o güce teslim olmak ve onu bir kez daha kurtarmasına izin vermek çok kolay olacaktı.

Kurtarılmayı düşünmeyi bırak. Kurtarılmak seksi değil. Zencefilli kurabiye düşün ve seni tepede nasıl öptüğünü.

Bu zor değildi. O öpücüğü saçlarının köklerine kadar hisset-mişti. Sadece o eldivenli ellerin aşağı kaydığını, sert derinin tenine değdiğini hayal etmesi gerekiyordu...

Birinin kapıyı çalmasıyla neredeyse yerinden sıçradı.

Odada on altı saattir yalnızım. Tam kendimi okşayıp paladin-leri düşünmeye başladığım an biri kapıya vuruyor. Tipik.

Analık olamaz, onlar kapıyı çalmaz. Sanırım çalsalar da içeri bir göz atmış olurlardı.

“Bir dakika!” diye seslendi, bir önceki günden kalma kıyafet-lerini giyip aceleyle ellerini leğende yıkarken. Küçük, cilalı çelik aynada saçlarına baktı ve düzeltme umudunu anında yitirdi. *Ah peki, eğer güzel görünmemi istiyor olsalardı, beni tutuklamazlardı.*

“Girin,” diye seslendi.

Kapıdan giren kişi zayıftı, saçları gümüş rengindeydi ve elinde bir deste kâğıt taşıyordu. “Günaydın,” dedi. “Adım Zale. Ben Sıçan Tapınağı’ndan kutsal bir avukat rahibim. Sizi temsil etmek için gönderildim.”

“Oh,” dedi Grace. “Oh, şey. Tamam. Teşekkür ederim.”

Avukat rahip gülümsedi. “Masanızı kullanabilir miyim?”

“Evet, tabii ki.” Ayağa kalktı ve adamın masanın üzerine yaydı-ğı kâğıtlara baktı. Başka bir itiraf imzalamasını mı isteyeceklerdi? Hayır, bu Sıçan’dı, ezilenleri temsil ediyorlardı. Stephen onlara güveniyordu.

“Size bundan sonra ne olacağını söyleyen oldu mu?”

Grace başını iki yana salladı. “Hayır. Şey...” *Beni idam etmeden önce bir şey yapmaları gerekir değil mi? Beni alıp direkt cellada*

götürmeyecekler herhâlde? Önce birinin “suçlusun” demesi gerekir değil mi?

Bunu Zale’e anlatmaya çalıştı, o da başını ellerinin arasına aldı. “Eh, teoride öyle,” dedi. “Pratikte bazı insanların hızla cellatlara sunulmadığını söylemeyeceğim. Bu yerine göre ya kafa kesen ya da adam asan cellatlar olur.”

Marguerite bir şey yapacak. Beni öylece öldürmelerine izin vermeyecek.

“Ancak,” dedi Zale, “Sıçan Tapınağı davanızla ilgilendi ve size yardımcı olacak.” Sıcak bir şekilde gülümsedi. “İtiraf etmeliyim ki, bu çok daha iyi planlanabilirdi ve çok geçmeden bana lanetler savurabilirsiniz. Cinayet ve zehirlenme benim alanım değil.”

“Benim de değil,” dedi Grace.

“Bunu sormak zorundayım,” dedi Zale, “ve lütfen alınmayın ama, Veliaht Prens’i zehirlediniz mi?”

“Hayır!”

“Sadece anlayacağınız üzere bunu yaptıysanız savunma biraz değişir. Bunun için çok iyi bir sebebiniz olacağından eminim ama eğer öyle olsaydı vaktimi sizin bunu yapmadığınızı kanıtlamaya çalışarak harcamazdım ve sizin bunu yapmaktan başka çareniz olmadığını ve arkadaşım Sarkis’in de söyleyeceği üzere ‘adamin öldürülmesi gerektiğini’ kanıtlamaya çalışırdık.”

“Onu zehirlemedim,” dedi Grace. “Hiç kimseyi zehirlemedim. İnsanların parfümcülerle zehircilerin hemen hemen aynı şeyler olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ben zehir nedir bilmem. Kendimi defalarca yaktım ve birkaç kez neredeyse bayılttım ama şimdiye kadar etrafa verdiğim en büyük zarar bu. Tab’in hastalanmasından korktuğum için fare zehri bile kullanmıyorum. Şey... Tab benim misk kedim.”

Zale’in ince kaşlarından biri yukarı kalktı. “Bunun özellikle ilginç bir dava olacağını görüyorum,” dedi. “Ya da belki de siz alışılmadık bir müvekkilsiniz. Misk kedisi nedir ve neden fare zehri yer?”

Grace başını ellerinin arasına aldı. “Tamam. Evvel zaman içinde biri evcil bir misk kedisi yetiştirmeye karar vermiş...”

“Büyüleyici,” dedi Zale Grace anlatmayı bitirdiğinde. “Ne yazık ki, davayla pek alakalı değil ama yine de büyüleyici.” Avukat başını eğdi, gümüş ibiği olan ciddi bir kuş gibi görünüyordu. “Sanırım artık daha az neşeli konulardan bahsetmeliyiz. Duruşma sistemini biliyor musunuz?”

Grace başını iki yana salladı. “Hiçbir şey bilmiyorum,” dedi. Sesindeki umutsuzluk tonunu duyabiliyordu, bunu dizginlemeye çalıştı. “Stephen gelene kadar, nereye gittiğimi ya da başıma ne geldiğini bilen biri var mı ya da beni savunacak biri olacak mı bunu bile bilmiyordum”.

“*Sizi ben* savunacağım,” dedi Zale net bir şekilde. “Korkarım ki bu konuda en iyisi ben değilim, ancak şu anda mevcut olabilecek en iyisi benim, ki bu da hemen hemen aynı şey.” Ellerini açtı. “Ben Tapınağın kutsal avukatlarından biriyim, uzmanlık alanım esas olarak mülkiyet anlaşmazlıkları olsa bile. Cinayet davalarına yıllar önce baktım ancak yasalar çok fazla değişmedi.”

Avukatın başarısızlıklarını itiraf etmesini duymak Grace’in bir şekilde daha özgüvenli hissetmesini sağladı. Ve keklik üzümü, mürekkep ve temiz çamaşır gibi kokuyordu ki bu da daha çok yardımcı oluyordu.

“Yani,” dedi Zale. “Hiç duruşma gördünüz mü?”

“Şey. Bir keresinde birinin asıldığını gördüm?”

“Ah... hayır. Bu infaz. Bu, çok kötü geçen bir duruşmadan sonra olur. Neyse, bu dava özelinde sanık için ne düşünüyor bilmiyorum. Asılmayla ilgili her bir konudan uzak durmaya çalışacağız. İzin var mı?” Masayı işaret etti.

“Evet, tabii ki.” Grace, bir patates çuvalı kadar beceriksiz bir şekilde karşısındaki sandalyeye çöktü. Zale yerine, tüneyen bir kuş kadar düzgün bir şekilde yerleşti.

“Duruşmalar endişe vericidir. Hiç şüphe yok. Ama ben sizinle oturacağım ve Analık size bağarmaktan başka bir şey yapamaz.”

“İnsanların bana bağırmasından nefret ediyorum,” dedi Grace hafifçe.

Zale içini çekti. “Ah... iyi. Korkarım ki bunun için bir çare yok. Bağıracaklar ve ben de bağırarak karşılık vereceğim ve ara sıra bu

büyük bir bağırıya dönüşecek ve en ikna edici şekilde bağırarak kazanacak.” Gülümsedi. “Korkarım ki Anuket yüksek mahkemeleleriyle karşılaştırıldığında biraz medeniyetsiziz. Hepimiz aynı anda konuşuyoruz ve çok fazla bağırı oluyor ve hâkim sık sık bağırıp aynı anda sadece bir kişinin konuşmasını sağlayana kadar böyle devam ediyor.”

“Ama konuşacak olan sizsiniz değil mi?”

“Mecbur kalırsam dilim düşene kadar konuşacağım.”

“Duruşma yarın mı?”

“İki gün sonra. Analık ufak bir erteleme istedi ve biz de kabul ettik. En azından üç gün süreceğini tahmin ediyorum... savcılığın suçlamalarını ve delillerini ortaya koyması için bir gün, iki tarafın da tanıklarını çağıracağı bir gün ve ardından karar günü.” Zale bir saç tutamını gözlerinin önünden çekti.

“Neden gecikme istiyorlar?” diye sordu Grace. Hücreden çıkma arzusu ile her günün cellattan çalınmış bir gün olduğu korkusu arasında kalmıştı.

“Veliaht Prens’in ölmesini umduklarından şüpheleniyorum,” dedi Zale.

Grace gözlerini kırptırdı.

“Ah, fazla söze gerek yok. Ama gerçek bir ölü beden çok fazla ağırlık taşır. Eğer ölene kadar geciktirebilirlerse...” Zale omuz silkti. “Bu bir tahmin, anlıyor musunuz? Başka bir şey de olabilir. Ama gecikme bizim lehimize de oluyor. Sıçan bu işin sonunu getirebilmek için elinden geleni yapacak.”

“Neden?” diye sordu Grace. “Minnettar olmadığımından değil,” diye ekledi Zale’in kaşları havaya kalkınca. “Ama beni tanımıyor-sunuz bile ve bütün bu zahmete gireceksiniz... Yani, sel için bağışta bulundum ama neden yardım ettiğinizi anlamıyorum.”

Rahatlayan Zale’in ağzının köşeleri kıvrıldı. “Ah. Pekâlâ. Yasal savunması olmayanları savunmak Sıçan’ın görevidir. Biz aslında herkesin avukatıyız. Ama size olağanüstü büyüklükte bir yardım sunulduğunu düşünmekte haksız değilsiniz. Yine de yardım etmeye çalışırdık, kesinlikle, ama dünyada iyilik yapmaya çalışan herkes kadar ince bir tabaka oluşturuyoruz.” Masanın üzerindeki

kâğıtları topladı, kenarlarını düzgün, kesin çizgiler hâlinde kıvrıdı. “Ama Analık sizi Archenhold’a karşı işlenen suçlardan sorumlu tutmak istiyor ve eğer başarılılarsa Hükümdar’a değerlerini kanıtlamış olurlar. Hükümdar onların gerçek tehditleri önlediğini görürse onları daha fazla kayıracaktır. Analığın şu anda sahip olduğundan daha fazla güce sahip olmasını neden tercih etmediğimizi açıklamama gerek olduğunu sanmıyorum, değil mi?”

Grace ürperdi. “Hayır. Hiç gerek yok.”

“İşte anladınız. Ve tüm bu zehirler ve ortalıkta dolaşan bir zehirci işleri garip bir hâle dönüştürüyor. Piskopos işin aslını öğrenmek istiyor. Ve son olarak...” Ellerini yarı pişman, yarı nazik bir tavırla açıp gülümsedi.

“Son olarak?”

“Paladin Stephen sizden hoşlanıyor,” dedi Zale. “Ve paladinlerimizin Tapınağın etrafında asilce sızlanmak, gürültü çıkarıp acı çekmek yerine onların mutlu olmalarını sağlayan herkes için savaşmaya değer.”

OTUZ DÖRT

Stephen çiseleyen yağmurun altında durup, oluklarda çağılayan suya baktı ve düşündü, *bir misk kedisi olsam nereye saklanırdım?*

Ne yazık ki cevap, “İstediğim her yere,” gibi görünüyordu.

Bir misk kedisi çok küçük deliklere sığmasına yardımcı olacak uzun, ince, dar bir şekle sahipti ve bu hayvanın bakış açısından yer seviyesine baktığında dünya deliklerden oluşuyordu. Drenaj boruları, yağmur olukları, tuğlalardaki çatlaklar, bir palet yığını, komşunun harap güvercinliği...

Elli adamım olsa bu iş çok daha kolay olurdu. Bir alan oluşturduk. Hiçbir misk kedisi girip çıkamazdı.

Yeterli iş gücü olmadığı için, misk kedisi büyüklüğünde görünen her çatlaktan içeri dalmak zorundaydı. En azından yoldan geçen tek bir kişi ona şüpheyle baktıktan sonra hemen uzaklaşmıştı. Dışarıdan hırsıza mı yoksa giderlerle ilgilenen birine mi benzediğini merak etti.

Kanalizasyonlardan bahsetmişken Stephen çömeldi ve bulunduğu çatıdan kanalizasyon borusuna baktı. Hiçbir şey göremedi ama yine de eldivensiz elini sokup tüylü bir şey var mı diye aradı.

Hiçbir şey yoktu. Elini borunun daha yukarısına doğru sokarken ıslak tuğlaya yaslanan yüzünü buruşturdu. Burun delikleri ıslak tuğla kokusuyla doldu. Islak tuğla kokusunun bir adı var mıydı acaba? Grace muhtemelen bilirdi. Bundan da parfüm yapmış mıydı acaba? Böyle kokmak isteyen biri olmuş muydu? Pek olası görünmüyordu ama bir misk kedisinin poposu gibi kokmak isteyen de pek çok insan vardı, bu yüzden zevklerin bir açıklaması yoktu.

Kolunu bir deliğe sokmak çok rahatsız ediciydi. Sadece bir gider borusu olsa bile, Stephen'ın beyninin küçük bir parçası elini kapacak çeneleri bekliyordu. Bu, gecekondlu mahallelerinde yaşayan küçük oğlanların fırtınada su giderlerini izlerken birbirlerine anlattıkları türden bir hikâyeydi. "Kolunu oraya sokmaya cesaretin var mı?" "Billy'nin kuzeni bunu yaptı ve kolunu bir şey ısırıldı." "Hayır." "Uh-huh." Ve sonra itişmeler başladılar.

Kolunu çıkardı ısırılmamıştı ama aynı zamanda misk kedisinden de eser yoktu.

Güvercinliği kontrol etmeli miydi? Muhtemelen evet. İçeride kuru bir yer varmış gibi görünüyordu. Eğer o bir misk kedisi olsaydı ve yabancı bir yerde kaybolmuş olsaydı, kesinlikle kuru kalmak isterdi.

Etrafına baktı. Hiçbir şey almayacak olsa bile teknik olarak bu bir haneye tecavüzdü, Grace'in komşuları onu yakalarsa ne derdi? "Kusura bakmayın hanımefendi, ben bir paladinim. Komşunuz şehrimizi ziyaret eden bir hükümdarı zehirleme şüphesiyle tutuklandı ve ben de sadece güvercinliğinizde kokulu kaçak bir misk kedisi olup olmadığını kontrol ediyordum."

Muhtemelen bunu açıklamak zorunda kalmasa daha iyi olurdu.

Güvercinlik neredeyse yıkılmak üzereydi ve içinde uzun zamandır güvercin barınmadığı çok belliydi. Stephen girişe dayalı olan arka kapıyı kaldırdı. İçerisi gerçekten kuruydu ve Stephen'dan bile daha eski olabilecek samanlarla kaplıydı.

Diz çöküp elleriyle dizleri üzerinde içeriye doğru süründü, muhtemelen köşeleri dürterek araştırdı. Hiçbir şey... hiçbir şey... bu neydi? Parmaklarının altında bir muşamba olduğunu hissetti. Beklenmedik bir şekilde çevredeki havadan daha sıcaktı. İki elini dikkatlice köşeye uzattı ve sıkıca bir beze sarılmış büyük bir bohça buldu. Onu kaldırıncı içinde bir şey şırıltıyordu.

İçerisi giysilerle dolu muşambadan bir çuval gibi görünüyordu ve sese bakılırsa içerisi madeni parayla doluydu. Ve tam ortasında, içine iyice gömülmüş bir şekilde, top olmuş bir misk kedisi yumağı vardı.

Grace gecenin bir vakti kapının çekinerek çalınmasını beklemiyordu. Kalbi teklede. Analık mıydı? Avukat? Stephen?

Marguerite miydi? Aman Tanrım, Marguerite olmasını umuyordu. Arkadaşının onu ziyarete bir kez bile gelmemesi garip görünüyordu. Stephen atölyede olduğunu söylemeseydi Grace onun da yakalanmış olabileceğinden korkardı.

Belki de Analık onu da suç ortağı olarak yakalamasın diye ortalarda gözükmüyordur. Beni buradan çıkarmanın bir yolunu bulmak için köpek gibi uğraştığına eminim, ama mahkemeden önce buraya gelmeye cesaret edemiyor.

“Kim o?” diye sordu çekinerek.

“Merhaba? Orada mısınız?”

Ses tanıdıktı, ama beklediği bir ses değildi. “DuValier?”

Kapıyı iterek açtı. “Parfüm ustası... Bayan Angelica?”

Elçi yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve kıyafetleri her zamankinden daha az temiz görünüyordu. Botlarının uçları yıpranmıştı ve kehribar kristali kolye işlemesiz sade bir gömleğe çarpıyordu.

“Şey,” dedi Grace. Umutlanmayı terk ettiğini düşünmüştü ama umut beklenmedik bir şekilde alevlendi. “Aman Tanrım, DuValier! Buradasınız! Onlara söyleyebilirsiniz –Analığın adamlarına– Veli-aht Prens’i benim zehirlemediğimi anlatabilirsiniz. Bunu düzeltebilirsiniz!”

“Bayan Angelica,” dedi DuValier üzgün bir şekilde. “Üzgünüm ki bunu yapamam.”

“Ama siz onu zehirlemediğimi biliyorsunuz!”

“Bunu biliyorum,” dedi DuValier. “Biliyorum. Size inanıyorum. Ama kimin yaptığını söyleyemem ve Analık, kimin yaptığını bilmiyorsa, kimin yapmadığını da bilemeyeceğimi söylüyor. Sizin sorumlu olduğunuzdan eminler.” Ellerini açtı. “Tartışmaya çalıştım ama...”

Grace ağır hareketlerle oturdu. Umutları yıkılacak kadar ümitlenmemişti ama yine de bir hüznü hissetti. “Ah.”

“Yardım etmek için elimden geleni yapacağım,” dedi DuValier. “Ama korkarım ki buraya sizin yardımınıza ihtiyacım olduğu için geldim.”

Kaşlarını kaldırdı. “Gördüğünüz gibi, ben pek kimseye yardım edebilecek bir konumda değilim.”

“İhtiyacım olan sizin uzmanlığınız,” dedi DuValier. “Eğer Veli-aht Prens’in nasıl zehirlendiğini veya neyle zehirlendiğini belirleyebilirsek, belki kurtulabilirsiniz.”

Grace ona şaşkınlıkla baktı. “Zehirler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Ama parfümleri biliyorsunuz. Ve eğer adım adım ilerlersek... Lütfen? Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum.” Grace’in elini tutup avuçlarının arasına aldı. “Ama aklımı yitirmek üzereyim, çok fazla parfüm var ve bunlardan herhangi biri olabilir.”

Grace çaresizce başını salladı. “Bilmiyorum! Parfümle insan öldürebileceğini bile bilmiyorum! İnsanlar bunu yapabileceğini *düşünüyor* ama... Yani, zehirli eldivenler yapılabileceğini söylüyorlar ama ben bunun gerçekten işe yarayacağını düşünmüyorum.”

“İnsan öyle düşünüyor ama gizli zehirlerden söz ediliyor, eldiven iyi bir yöntem olabilir.”

“Sanırım.” Grace alt dudağını ısırdı ve elini geri çekti. “Yanma kokusunu bastırmak için çok güçlü kokular kullanılmalı, böylece koksa bile kimse fark etmez. Ama insanı sadece dokunarak öldürebilecek hiçbir şey bilmiyorum.” Bakışları buluşunca başını iki yana salladı. “Gerçekten, bilmiyorum.”

DuValier iç çekti ve elini altın rengi saçlarının arasından geçirdi, daha az kibar ve daha çok kederli görünüyordu. “Çaresizliğe kapılıyorum,” diye itiraf etti. “Ama efendim ölüyor ve o... o benim dostum.”

Sesi tam olarak çatlamadı ancak Grace’in canını acıtan bir tınısı vardı. Omzuna dokundu. “Elimden gelirse yardım ederim,” dedi. “Bana zehirleri anlatın bakalım onları bir parfüme dâhil etmenin bir yolunu bulabilir miyim.”

Birlikte yaklaşık bir saat geçirdiler ve sonunda Grace hiç yardımcı olmadığını hissetti. Eldivenlere geri dönüp durdular, ancak Grace veya Ethan’ın –“Yalvarıyorum bana Ethan deyin. Resmiyet aciliyeti daha az olan durumlar içindir...”– aklına gelen tüm zehirler sonuç vermiyor gibi görünüyordu.

“Kabarırdın,” dedi Grace. “Bunların hepsinde kesinlikle cildin kabarırdı ve bu yüzden eldivenleri çıkarırdın. Korkunç olurdu ama böyle bir durumda eldivenlerde bir sorun olduğunu hemen anlayacağını düşünüyorum. Veliaht Prens’in cildi kabardı mı?”

Ethan başını iki yana salladı. “Çok zayıf,” dedi. “Zayıf ve terliyor ve hiçbir şey yemiyor. Parmak uçları mavi. Onun gücündeki bir adamın bu kadar çabuk yere serildiğini görmek çok zor.”

“Mavi...” diye mırıldandı Grace. “Mavi. Suikastçının –daha doğrusu suikast girişiminde bulunan gencin– parmak uçları da maviydi. Terliyor ve kusuyordu.” Veliaht Prens’in arkadaşına baktı. “Aynı şey olabilir mi?”

“Paladinlerin yakaladığı genç mi? Yakalanmamak için aldığı bir şey olduğunu düşünmüştüm. Cam haplardan biri.”

“Evet, ama hayır. Ya da ek olarak. Şey...” Grace aceleyle çift zehirlenmeyle ilgili durumu özetledi. “Aynı şey olabilir. Eğer aynıysa, o zaman... aman Tanrım...” Doktor Piper’ın ne dediğini hatırlamaya çalıştı ama o hiçbir zehir ismi zikretmemişti, değil mi? Çok fazla olmalıydı. “Onunla konuşmalısınız. Daha fazla yardım edebilir. O bir doktor.”

“Piper?” DuValier ayağa fırladı. “Hemen gideceğim.” Bir kez daha kızın elini yakalayıp göğsüne bastırdı. “Bayan Angelica – Grace– teşekkür ederim.”

“Bir şey yaptığımı sanmıyorum,” diye itiraz etti Grace.

Kapıya doğru yürüyen adam onun itirazını duymazdan geldi. “Tam tersine ne kadar yardımcı olduğunuzu bilemezsiniz. Hemen şu Piper’ı bulacağım. Teşekkür ederim.”

Kapı arkasından kapandı. Grace iç çekti ve sandalyesine yaslandı, hiçbir şeyi durduramayacak kadar çaresiz hissediyordu. *Sanki dünya kontrolden çıkıyor ve hepimiz dizginleri çekmeye ya da tekerlekleri durdurmaya çalışıyoruz ama biz çok küçüğüz ve dünya çok ağır.*

Elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Ama o gece yatağında kıvrılmış bir şekilde yatarken Veliaht Prens’in hastalığından kurtulması için küçük parfümcülerin tanrısı artık hangisiyse ona dua etti ve bunun sebebi bir gün fazladan yaşamayı umması değildi.

OTUZ BEŞ

Stephen sabahın erken saatlerinde kapıyı çaldı. Grace, “gir,” dediğinde kapıyı açıp içeri girdi. Belli ki Grace yemeğini didiklemeyle meşguldü. Neredeyse hiç dokunulmamış gibi görünüyordu ve ekmeği parçalanmıştı. Onu suçlayamazdı. Zehirlenme nedeniyle yargılanmak herkesin iştahını kaçırdı. Neyse ki düzeltebileceği en azından bir şey vardı.

“Tab güvende,” dedi.

Kız ayağa fırladı. “Onu buldun mu?”

“Komşunun evinin arkasındaki güvercinlikte saklanıyordu, bir çuval dolusu kıyafetin içinde uyuyordu.”

“Ah!” Tüm vücudu rahatlamayla çöktü. “Onlar benim kıyafetlerim. Kokumu taşıyor olmalılar.”

İşte bu ilginç, diye düşündü Stephen. Çuvalda para da vardı. Hızlı bir kaçış için malzeme istifleyen birini nerede görse tanırdı. “Onu Tapınağa götürdüm ve aşçı onu öyle bir besliyor ki sosis gibi görünecek.”

Grace ellerini gözlerinin üzerine koyup sonra tekrar aşağı indirildiğinde Stephen yanaklarının ıslak olduğunu görüp dehşete düştü. “Grace...”

“Biliyorum,” dedi, yüzünü çevirerek. Elinin ayasıyla gözyaşlarını sil-di. “Biliyorum. Ama o benim sahip olduğum tek şey, anlıyor musun?”

Düşünseydi kontrolünü kaybederdi. Onu durdurmak için tüm nedenler ve korkular bir araya gelirdi. Ama düşünmedi. Sadece ağladığını gördü ve elini yüzünün etrafına koyup eldivenli baş parmağını yanağına sürdü. Teni kızarmış olmasına rağmen kahverengi deriye kıyasla soluktu.

Küçücük sulu bir kıkırdama çıkardı. “Her şey yolunda,” dedi, sanki rahatlatılması gereken kişi *paladin*miş gibi. “Ben iyiyim. Onu buldun.”

“O senin sahip olduğun tek şey değil,” dedi gözyaşlarını dindirmek için çaresizce. “Seni seven arkadaşların, harika bir yeteneğin ve bir kariyerin var...”

Bir adım geri çekildi, ellerini sanki bir laneti savuşturmak ister gibi kaldırdı. “Hayır,” dedi. “Hayır, yapma. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama yapma. Yapamam.” Kız anlaşılmayı ister gibi yüzünü inceledi. “Eğer bir şeylerin varsa onları kaybedersin. Hepsi elinden alınır. Eninde sonunda her zaman her şeyini kaybedersin.”

“Her şeyi mi?” diye sordu.

Başını salladı. “Ben bir yetimdim. Sonra efendim beni satın aldı ve sahip olduğum azıcık şeyi kaybettim. Ustalık evraklarımı imzalamayacağını ve beni asla bir zanaatkâr olarak adlandırmayacağını anlayana kadar ona dokuz yıl hizmet ettim. Bu yüzden ortağım Phillip çıraklık haklarımı ondan satın aldı ve ben yine her şeyimi kaybettim. Kaydettiğim notlarımı bile alamadım. Her şeyi sıfırdan yeniden yaratmak zorunda kaldım. Neredeyse on yıl sürdü. Ve sonra... şey.” Arkasını döndü. “Buraya geldiğimde yine hiçbir şeyim yoktu. Tab için yiyecek çalmak zorundaydım. Loncayı çıraklığımı tamamladığıma ikna etmenin bir yolu yoktu. Denemedim bile. Ama tekrar inşa ettim. Ve işte buradayız ve yine her şeyimi alacaklar.” Garip kaderci bir hareketle parmaklarını şaklattı.

Ben senin olabilirim, demek istedi Stephen.

Beni kaybetmeyeceksin, demek istedi.

Bu, bedenine yavaşça işleyen bir farkındalıktı. Paladin onundu. Tüm direnci, Elkinslough’un taşan sularının şehri kaplayıp geride sadece enkaz bırakması gibi bir kesinlikle süpürülmüştü.

“Daha kaç kez baştan başlayabileceğimi bilmiyorum,” dedi.

“Ben her şeyimi kaybettim,” dedi paladin. “Geri alınacak hiçbir şey kalmadı.” Parmaklarını onun çenesinin altına koyup yüzünü kendisine doğru kaldırdı.

Grace’in gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla büyümüştü, dudakları aralanmıştı. Onu öpmeyi çok istiyordu.

Bir öpücük, diye düşündü Stephen. Hiç şüphesiz tek bir öpücükten zarar gelmez.

Bunu düşünürken bile bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Bir öpücük bir adamı parçalayabilirdi. Ve ikinci yalanın bunun sadece bir öpücükle kalacağını düşünmek olduğunu biliyordu.

Yine de yaptı. Daha fazla dayanamazdı, tıpkı yıllar önce altın ateş üstüne çöktüğünde tanrıyı takip etmemeyi seçebileceği gibi. Onu kollarının arasına aldı ve dudaklarını onun dudaklarına indirdi.

Güzeldi. Çok ama çok güzeldi. Sanki evrendeki tek sağlam şey oymuş gibi ona yapıştı, sıcaklık, ısı ve yumuşaklık üstüne çöktü. Parmaklarını saçlarına doladı, onu daha da yakınına çekti, sarhoş gibiydi, algılarla sersemlemişti.

Grace boğazının arkasından ufak bir ses çıkarınca kızı kendine doğru kaldırarak kendi homurtusuyla karşılık verdi. Aziz'in dişleri adına, buna ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı. Bir şeye ihtiyacı vardı.

Peki Grace'in neye ihtiyacı var?

Bu düşünce onu rahatsız ediyordu, ellerini onun yanlarına doğru kaydırırken, belindeki çöküntüyü ve avuçlarının altında kalçalarının genişlediğini hissediyordu.

Hapishane hücrelerinden çok az farkı olan bir odaya kilitli ve onu koruması gereken kişi sensin. Peki onu senden kim koruyacak? Senin yardımına ihtiyacı var, belki bu yüzden seni reddetmekten korkuyor. Nereden bileceksin?

Grace onu korkuyormuş gibi öpmedi. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir kadın gibi öptü. Ama o bilemezdi ve rahatlığın zalimliğe dönüşme riskini göze alamazdı. Yavaşça, isteksizce, kucaklaşmayı kesti, onu dudağının köşesinden şefkatle öptü, sonra geri çekildi.

“Şimdi özür mü dileyeceksin?” diye sordu kız yorgun bir şekilde.

Biraz acıtsa bile gülümsemek zorunda kaldı. Ama bu hak edilmiş bir acıydı ve ikisi de bunu biliyordu. “Sadece bunu yapmam gerektiğini söylersen.”

“Hayır,” dedi, ona bakarak. Gözlerinde artık yaş yoktu. “Hayır, bence gerek yok.”

Eldivenini çıkarıp yanağını okşadı, başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. Grace başını biraz çevirdi, sonra dili dışarı fırlattı.

ladı ve başparmağının ucuna dokundu, paladin asil düşünceleri bir kenara bıraktı ve köşedeki dar yatağın iki kişi için yeterince büyük olup olmadığını düşünmeye koyuldu.

Kapının açılma sesi gök gürültüsü gibiydi. Birbirlerinden uzaklaştılar. Zale içeri daldı, kolları kâğıtlarla doluydu. “Oh iyi!” dedi avukat rahip. “Sen de buradasın Stephen.”

“Eeee,” dedi Stephen. “Evet. Ben, ah...” Grace’in yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve bakışlarını dikkatle kaçırıyordu. “Geldim. Erken.”

“Hep birlikte mahkeme salonuna inelim o zaman,” dedi Zale.

“Mahkemede yanımda olacak mısın?” diye sordu Grace.

Stephen başını salladı. “Yanımdan ayrılmayacağım,” diye söz verdi. “Analık seni korkutmaya çalışacak. Ben bunu engellemek için varım.”

Diğer nedenlerin yanı sıra.

Kız ona gülümsedi.

“Bu en kısa gün olacak,” dedi Zale koridora doğru ilerlerken. “Analık suçlamalarını sunacak ve ben de onları çürütmeye çalışacağım. Sonra fiziksel kanıtlarını sunacaklar.”

“O zaman biz de kendimizinkini mi sunacağız?” diye sordu Grace.

“Teoride öyle ama elimizde kanıt yok.” Zale omuz silkti. “Biri-ni zehirlemediğinize dair fiziksel kanıt sunmak son derece zordur, özellikle de kullanılan zehrin ne olduğunu bile bilmediğimiz durumlarda. Savunmamızın çoğu karakter tanıklarına dayanıyor ve bu yarın olacak. Bu yüzden bugün kısa olacak.”

“Bizim tanıklarımız kimler?” diye sordu Grace.

“Paladin Stephen ve arkadaşınız Marguerite. Bir de komşunuzdan yazılı bir ifade aldım.”

Grace dudağını ısırdı. “Bu iyi bir ifade mi?”

“Sizin büyüklerine saygılı, kedi seven iyi bir kız olduğunuzu söylüyor.”

“Bu ondan gelebilecek olağanüstü bir övgü.”

“Evet öyle düşünüyorum.”

“Anladım, evet.” Muhafız odasının yanından geçtiler. Grace merdivenlerin tepesinde durdu, etrafına baktı, sonra rahat bir ne-

fes verdi. “Dünyanın geri kalanı hâlâ burada,” dedi. “Merak etmeye başlamıştım.”

“Mahkeme salonu bitişik binada,” dedi Zale, “ama isterseniz avludan da çıkabiliriz. Başınız dönmeye başlarsa ya da açık alandan rahatsız olursanız lütfen hemen bana söyleyin.”

“Sadece birkaç gün oldu,” dedi Grace şaşkınlıkla.

Zale omuz silkti. “İçeride daha uzun süre kilitli kalsaydınız fazlasını beklerdim ama işler herkes için farklı işliyor.”

Avludan geçtiler. Yağmur çiseliyordu ve gri gökyüzünde hiçbir boşluk yoktu. Her ne kadar daha yüksek ve daha ıslak olsa da Grace kendini bir tavanı diğeriyle değiştirmiş gibi hissetti. Yine de havada yağmurun kısa süreli temizliği vardı. Derin bir nefes aldı, yağmurun, ıslak tuğlaların ve taşların arasında acımasızca yaşamaya çalışan ağaçların yeşil kokusunu içine çekti.

Stephen, avluyu geçerken ikisinin arkasından yürüdü, silahlı muhafız pozisyonuna geri dönmüştü. Grace, onun varlığına minnettar mı olması yoksa onu tüm bu karmaşanın içine çektiği için suçlu mu hissetmesi gerektiğini bilmiyordu.

“Üzgünüm,” dedi. “İkinizin de görevleriniz olduğunu biliyorum... Bu kadar sorun çıkarmak istemezdim.”

“Benim görevim sanığı temsil etmek,” dedi Zale basitçe. “Siz diğer insanlardan daha az kıymetli değilsiniz.”

Grace nefes verdi. “Tutuklandığım için kendimi çok aptal hissediyorum,” diye itiraf etti. “Daha iyi açıklayabilseydim keşke...”

“Bu çok normal,” dedi Zale. “Ve ayrıca çok yanlış. Yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu. Yetkililer sizin bir şeyden suçlu olduğunuza karar verdiğinde gerçeği söyleyip söylememeniz önemli değildir. Aslında bu onları rencide eder. Masum olduğunuz kanıtlanınca muhtemelen Analık suçlu olduğunuza inanmalarına izin verdiğiniz için öfkelenenecektir.”

“Bu mantıklı değil,” dedi Grace.

“Mantıklı insanlar için değil,” dedi Zale duvardaki bir kapıyı açıp içeri girmesi için işaret ederek. “Neyse ki, avukatlar bu yüzden var.”

OTUZ ALTI

Yargıç Gucciard, gerektiğinde siyah cübbesini çıkarıp muhafızlardan birinin yerine geçebilecekmiş gibi görünen boğa gibi bir adamdı. Boynu kalındı ve saçları asker tıraşı yapılmıştı. Grace onun önünden geçmek için kendini hazırlarken adam ona sempatik bir şekilde bakıp Zale'e samimi bir şekilde başını sallayınca şaşırdı. Birçok yargıcın yapacağı gibi onun otomatik olarak Grace'in suçlu olduğunu varsaymayacağını düşünme cesaretini hissetti.

Yargıç söze, "Bu hoşuma gitmedi. Mağdura bir zehirleme girişiminde bulunulduğuna dair ortada tanık bile yokken benden bir kadını cinayete teşebbüsten yargılamamı istiyorsunuz," diyerek başladığında umutları daha da arttı.

Analık avukatının adı Jordan'dı. İtirafı imzalaması için onu ikna etmeye çalışan adam o değildi ama onu bir veya iki kez, çoğunlukla dik bakışlarıyla muhafızların arkasında dururken görmüştü. Sanki kendisine iyi gelmeyen bir şey yutmuş gibi görünüyordu, ona hâlâ iyi gelmeyen ve sonuna kadar da iyi gelmeyecek olan bir şey. Gucciard konuşmasını bitirene kadar bekledi ve "Veliaht Prens çok hasta olduğundan katılamayacak. Konuyla ilgili elçisi tanıklık edecek," dedi. Odanın bir tarafında uzun ahşap bir sırada oturan DuValier'nin olduğu yöne doğru başıyla işaret etti.

Grace bir rahatlama hissetti. DuValier onun suçlu olmadığını anlatacaktı. Belki de bu durum beklenenden daha hızlı çözülecekti ve her şey çok tatsız bir anı hâlini alacaktı.

"Hımm," dedi Gucciard.

“Bu meselenin hızlı bir şekilde değerlendirildiğinin görülmesinin ne kadar önemli olduğunu anladığınızdan eminim, sayın yargıç,” dedi Jordan.

Gucciard da sanki kendisine iyi gelmeyen bir şey yutmuş gibi göründü ama uzanıp masadaki kaya kristalinden tokmağı aldı ve hızla masaya çarptı. “Çok iyi anladım. Duruşma başladı. Elinizde neler var?”

Grace Zale’e doğru eğildi. “Bunun anlamı ne, hızlı bir şekilde değerlendirildiğinin görülmesi ne demek?”

Zale gözlerini Jordan’dan ayırmadan mırıldandı: “Politika Charlock çok mutsuz. Sorumluları bulmak için ivedilikle harekete geçtiğimiz onlar tarafından görülmeli.”

Grace başını salladı. *O zaman belki de bu sadece gerçek suçluları bulmalarına yardımcı olacak yön şaşırtan bir sis perdesidir.* Bu rahatlatıcı bir düşünceydi, ama rahatlatıcı düşünceler onda şüphe uyandırıyordu.

Elbette Analık avukatı bu bir aldatmacaymış gibi davranmadı. Bir vaiz gibi konuştu, zehircileri “adil bir toplumun koynundaki engerekler” olarak kınadı ve titreyen parmağını Grace’e doğrulttu. “Size, bu kadının masumların kanına zehir karıştırmak üzere bu şehrin surları arasına yuva yapıp kıvrılan o yılanlardan hiçbir farkı olmadığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde göstereceğim!”

Grace arkasına bakıp Jordan’ın kimden bahsettiğini görmek için güçlü bir istek duydu. Daha önce hiç kimse ona kıvrılmış yılan dememişti. *Ben yılan gibi kıvrılamam ki. Ben kalkmadan uzun süre bacak bacak üstüne atarak bile oturamam. Ayrıca kana parfüm karıştırılmaz. Böyle bir şey çok tuhaf olurdu.*

“Evet, evet,” dedi Yargıç Gucciard yorgun bir şekilde. “Eminim öyle yaparsınız. Savunma?”

“Eminim ki yapamayacaklar,” dedi Zale, “çünkü müvekkilim daha önce hiç kimseyi zehirlemedi.”

“Açılış konuşmanız bu mu?”

“Daha uzun mu olsun isterdiniz?”

“Tatlı Çimen Tanrıçası, hayır.” Gucciard gülümsedi. Grace, önceliğinin mülkiyet anlaşmazlıkları olduğunu söylemesine rağmen

men Zale'in tahmininden çok daha iyi bir avukat olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Tamam," dedi yargıç salonda Analığın bulunduğu tarafa dönerek. "Sanırım tüm bunlara dair kanıtınız vardır?"

"Eğer sizi memnun edecekse sayın efendimiz, önce yazılı kanıtlarımızı sunalım. Suçlunun evinden gelen zehir kitapları." Bir sihirbazın gösterişli hareketleriyle deri ciltli bir kitabı kaldırdı. "Beş tane."

Grace'in kapağı tanınması biraz zaman aldı, tanıdık olmadığı için değil, defterlerin burada, bu odada olduğuna inanmakta güçlük çektiği için.

"Onlar benim günlüklerim!" dedi Grace. "Tarif kitaplarım!" Öfkeyle ayağa kalktı ve Zale onu sertçe sandalyesine geri çekti. "Biri onları birkaç gün önce atölyemden çaldı!"

"Ama bunların sizin olduğunu inkâr etmiyorsunuz," dedi Analık avukatı burnunu aşağı indirerek.

"Hayır, elbette hayır! Onları nereden buldunuz?" Ve sonra, aniden midesinde korkunç bir kesinlik oluştu, "yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar adına, bunları atölyemden siz çaldınız!"

"Kanıt toplamak kesinlikle hırsızlık değildir. Özellikle de zehirli kitaplar söz konusu olunca. Bunları kökünden kazımak bizim görevimizdir."

"Onlar zehir değil! Bunlar parfüm!"

"Gerçekten mi?" En üstteki kitabı açtı ve okumaya başladı. *Farelerin ve insanların tedavi olmaksızın ölmelerini sağlayacak bir zehir yapmak için bir altın kapta antimon kaynatmaya başlayın ve buna bir köpeğin idrarını ve rahip başlığı adı verilen bitkinin beş yaprağını ekleyin...* "

"Bu benim günlüklerimden biri değil," dedi öfkeyle. "Tuhaf bir simya kitabı. Oradaki tariflerden hiçbirini yapmadım. Altın bir kaba sahip değilim ve zamanımı köpeklerden idrar almak için harcamıyorum."

"Ama bu kitabın sizde bulunduğunu inkâr etmiyorsunuz?"

Zale elini kızın koluna koydu. Grace sustu.

Yargıç öne doğru eğildi. “Bayan Angelica, bu sorunun cevabının beni ilgilendireceğini düşünüyorum.”

Zale’e baktı. Zale iç çekip başını salladı.

“Kitap bendeydi,” dedi. “Eski ustamdan bir hediye. Onu saklıyorum çünkü...” *Onu kehanet için kullandığını söyleme, Analık bununla bayram eder.* “...bazen insanı güldürüyor, ustamın parfümler hakkında ne kadar yanıldığını gösteriyor.”

Bu açıklama kendisine bile saçma geldi.

Analık avukatı gülümsedi ve kitabı yargıca uzattı, yargıç da kaşlarını çatarak kitabı inceledi. *Onun eski ustamdan kalan duygusal bir bağ olduğunu söylemeliydim. Lanet olsun.* Grace, bunu hemen düşünemediği için kendini suçlayamazdı, sonuçta eski ustasına dair anıları, “Neyse ki burnuma sıcak kurşun dökmedi,” demekten ibaretti. Yine de...

“Eski efendinizden bahsetmişken...” diye mırıldandı Analık avukatı. “Anuket Şehri’nde Usta Garvan’a çıraklık yapıyordunuz, değil mi?”

Zale tekrar Grace’e başını salladı. “Evet.”

“Buna rağmen çıraklık belgelerinizin başka bir şahsın adına kayıtlı olduğunu görüyoruz, bu doğru mu?”

“Satıldılar,” dedi Grace. Zaten çalkalanan midesi sanki kaynayıp taşacakmış gibi hissediyordu. *Phillip’ten bahsetme. Onu kimse bilmesine gerek yok. Bu önemli değil.*

“Sizi loncaya hiçbir zaman usta olarak kaydetmemiş bir kişi. Eğitiminizi onunla mı tamamladınız?”

“Evet.”

“O zaman neden bir usta olarak kayıtlı değilsiniz?”

“Çok dalgın bir adamdı,” dedi Grace.

Yargıç Gucciard belli belirsiz bir ses çıkardı, Grace onun bunu eğlendiği için mi yoksa inanmadığı için mi yaptığını anlayamadı.

Jordan, “Ne Anuket Şehri’nde ne de Archenhold’da aktif bir Parfümcüler Loncası var,” dedi, “Bunu siz sayın yargıcın da bildiğinden eminim.”

“Bilmiyordum,” dedi yargıç, “ama sanırım şimdi bana bilmem gerekenden daha fazlasını anlatacaksınız.”

“Bunun yerine Tabakhane Loncası’na kayıtlılar,” diye devam etti Analık avukatı.

“Deri tabakçılar mı?” Gucciard Grace’e şaşkın bir bakış attı.

“Zanaatın ilk zamanlarında birincil amaç deri kokularını maskelemektir,” dedi Grace. “Kimse amonyak kokan eldivenler giymek istemez.”

“Ah.”

“Eldivenler,” diye mırıldandı Analık adamı. “Evet. Bu günlerde zehirli eldiven hikâyeleri çok duyuluyor.”

“Ayrıca sarayın koridorlarında dolaşan kehanet keçileri ve başsız hayaletler hakkında da hikâyeler var,” dedi Zale sinirli bir şekilde. “Müvekkilimin bunlardan da sorumlu olduğunu iddia etmek ister misiniz?”

Mahkeme muhafızlarından biri kıkırdadı. Gucciard gözlerini kıstı. “Zehri vermek için kullanılmış olan yöntem hâlâ bilinmiyor,” dedi Jordan. “Ben sadece Bayan Angelica’nın usta unvanını kullanıyor olmasına rağmen loncasında henüz usta olarak tanınmamış olduğunu belirtmek istedim.”

Zale, muhtemel bir patlamayı yatıştırmak için parmak uçlarını kızın koluna koydu. Grace geriye doğru çöktü. *Ben bunu iddia etmedim. Bunu ima etmedim. Marguerite bana kimsenin umurunda olmayacağını söyledi ve umurunda da değildi, şu ana kadar.*

“Usta olarak kaydolmamanızın bir nedeni var mı?” diye sordu Gucciard.

“Çıraklığımı satın alan usta... *Ne söyleyeceğim ne söyleyeceğim, sakın onun kocan olduğunu söyleme evraklarını elinde sana karşı koz olarak tuttuğunu söyleme lanet olsun lanet olsun lanet olsun...* bunu olması gerektiğinden daha da zorlaştırdı. Ortaya bir başyapıt koyarsam burada yeteneklerime kefil olacak birini bulabileceğimi düşünmüştüm.” Grace masaya baktı.

“Ama bulamadınız,” dedi Jordan. “Buldunuz mu?”

“Çok zordu,” dedi Grace. *Gizlilik söz konusu olduğunda hepimiz paranoya noktasındaydık. Kimse kendisiyle rekabete girecek birine ustalık vermek istemez. Bunun için Anuket Şehri’ne geri*

dönmek zorundaydım ve buna yetecek kadar param yoktu. “Bunun için uğraşıyordum. Bunu yapmak kolay bir şey değil.”

“Bütün bunların bir anlamı var mı?” diye sordu Zale. “Müvekkilimin bir adamı zehirleyip zehirlemediğini belirlemeye çalışıyoruz, lonca evraklarının düzgün olup olmadığını değil.”

Jordan burnunu çekti. “Hiçbir *meşru* ustanın onun yaptıklarını denetlemiyor olması dikkat çekici. Ve Veliaht Prens’e... bir koku... sunmak için yeterlilikleri hakkında yalan söylemiş olması.”

Grace dişlerini gıcırdattı. Marguerite neredeydi? Marguerite tüm bunları açıklayabilir, bu korkunç adamı köşeye sıkıştırabilir, lonca yeterliliklerini bir yanlış anlaşılma olarak geçiştirebilir veya en azından bunların sorumluluğunu alabilirdi. Neredeydi?

Orada değildi. Görünüşe göre önemli olan tek şey buydu.

Jordan, “eğer sayın yargıç uygun görürse, şimdi elçi DuValier Veliaht Prens’in durumu hakkında konuşacak,” dedi.

“Uygundur,” dedi Gucciard.

DuValier tanık kürsüsüne çıktı. Yanından geçerken Grace’e hafifçe gülümsediğinde kızın yıpranmış sinirleri biraz gevşedi. Grace’i tanıyordu. Arkadaş olmasalar bile en azından dostane tanıdıklardı. Tüm bunların bir yanlış anlaşılma olduğunu açıklayacaktı.

“Veliaht Prens ölüme çok yakın,” dedi DuValier. “İyileşmesi pek olası değil. Doktoru bana semptomlarının zehirlenmeyle tutarlı olduğunu söylüyor. Ateşi var, güçsüz ve parmak uçları mor. Midesinde ne su ne de yiyecek duruyor. Korkarım ki geceyi çıkaramayacak.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi yargıç. “Bu ne zaman başladı?”

“Birkaç gün önce,” dedi DuValier. “Bana bazı zehirlerin, geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşana kadar hiçbir belirti göstermediği söylendi. Doktoru onu terletti ve zehri dışarı atmasını sağlayabilmek amacıyla kusturmaya çalıştı, ama...” Ellerini açtı.

“Bunun birkaç gün önce başladığını söylediniz,” dedi Analık avukatı.

“Evet.”

“Biraz daha net olabilir misiniz?”

“Elbette.” DuValier acı dolu bir gülümseme takındı. “Her şey, Bayan Angelica’nın Prens’in parfüm siparişini kendisine teslim etmesinden sonraki gün başladı.”

“Ve siz bundan onun sorumlu olabileceğine inanıyorsunuz öyle mi?” diye sordu Analık avukatı

Grace heyecanla bekledi.

“Bulabildiğim tek bağlantı bu,” dedi DuValier. “Çarşaflarını, yemeğini, kıyafetlerini değiştirdik. Sabit olan tek şey o parfümdü. Sanırım bunun Bayan Angelica’nın efendimi zehirlediğinden başka bir sonucu yok.”

Ne?

Dur ne?

“Peki sizi bu sonuca götüren nedir?” diye sordu Jordan.

“Kendisi zehirler konusunda çok bilgili. Dün gece bile, prensin hayatını kurtarabilecek bilgiler edinmek için yanına yalvarmaya gittiğimde, bildiği tüm zehirlerden, bunların nasıl uygulanabileceğinden bahsetti...”

“Bu doğru değil!” diye bağırdı Grace.

Analık avukatı sıçanın peşindeki bir köpek gibi tepesindeydi. “Dün gece onunla konuşmadınız mı?”

“Evet, ama...”

“Ve zehirlerden bahsettiniz doğru mu?”

“Evet, ama öyle değil...” Analık avukatı onun sözünü kesmeye çalışınca Grace duyulabilmek için sesini yükseltti. “Öyle değil! Bana bu durumun sorumlusunun ne olabileceğini sordu, ben de ona pek bir şey bilmediğimi ama yardımcı olabilmek adına bir şeyler düşünmeye çalışacağımı söyledim!”

“Herkes sakınleşsin,” dedi Gucciard, kristal küreyi masasına çarparak. “Birer birer konuşun. Bayan Angelica, onunla konuştuğunuzu mu söylüyorsunuz?”

“Evet, ama...” DuValier’ye baktı ve uyuşmuş bir şekilde bitirdi, “öyle bir konuşma değildi. Yardım istediğini düşünmüştüm ve pek bir şey bilmiyordum ama denedim...”

“Siz. DuValier.” Gucciard adamı işaret etti.

“*Bana* çok bilgili göründü. Zehirli eldivenlerden ve bildiği diğer zehirlenme yöntemlerinden bahsettik.”

Grace çılgılık atmak istiyordu ama yargıcı kızdırmak akıllıca gelmedi. Ya da belki de artık bir önemi yoktu. Belki de çoktan hüküm giymişti. DuValier’nin sözleri çok uzaklardan geliyor gibiydi. Bu gerçek olamazdı. Bu kesinlikle gerçek olamazdı. Uyanacaktı ve bu bir rüya olacaktı ve hiçbir şeyini kaybetmeyecekti.

Kayıp kayıp kaybediyor kaybetti her şey elinden alınıyor her şey Zihninde geriye dönük anıların canlanmaya başladığını hissedebiliyordu. *Aman Tanrım şimdi olmaz.* Kelime parçaları yanından geçip gidiyordu: “...sebep ...prens ...takıntılı ...görüşmeler ...” ama hiçbirisi mantıklı gelmiyordu.

Stephen elini omzuna koyduğunda zencefil ve baharat kokusu burun deliklerini doldurdu. Sesini duyamıyordu ama konuştuğunu hissedebiliyordu. Kelimelerin önemi yoktu. Önemli olan zencefilli kurabiye ve çeliğin kokusuydu.

Derin bir nefes aldı, ciğerlerini doldurdu ve dünya tekrar odak noktasına döndü. Orada yalnız değildi. Çok kırık bir paladin onunla birlikteydi. Tamamen kaybolmamıştı. Henüz değil.

DuValier’nin konuşmasını bitirdiği anlaşıyordu. Zale ayağa kalktı ve basitçe, “bu bir dava değil. Bu kadını, doktor olmayan, zehirlenmenin nasıl gerçekleştiğini belirlemek için hayal gücünden veya eğitimden yoksun olan ve bu yüzden aceleyle sonuçlara varan ve ardından müvekkilimi tuzağa düşürmek için onunla konuşan bir adamın tanıklığına dayanarak yargılıyoruz. Prens kaldığı konuk elçiliğinin yerlerini temizleyen adamı bulup yer cilasına zehir karıştırdığını iddia edebilirim. Zeminleri temizlemek için tam olarak ne yapıldığını bilmiyorum ama kostik kullandıklarından oldukça eminim. Ve eğer her şeyi doğru ifade edersem, size adamın zeminleri temizlemek için zehirli maddeler kullandığına ve şimdi prensin bundan dolayı hasta olduğuna dair bir hikâye anlatabilirim. Elimde mevcut hikâye kadar içerik ve bunu destekleyecek kanıt olurdu.”

“O zaman onun bunu yapmadığını ispatlayın,” dedi Jordan.

“Bunu *senin* yapmadığını kanıtla,” diye çıkıştı Zale. “Birinin zehirlenme esnasında orada bulunması gerekmediği göz önüne alındığında bunu kanıtlamak çok zor, değil mi?”

“Eğer ikiniz birbirinize laf atmayı bitirdiyseniz,” dedi Gucciard yorgun bir şekilde, “sanırım bir gün için yeterince dayandım. Mahkeme yarın sabah devam edecek.”

Ayağa kalktı. O ayrılırken herkes ayağa kalktı. DuValier, Grace’e acıyan bir ifadeyle baktı ve Grace gözlerinin kenarından ham bir öfkenin sızdığını hissetti.

Kara gelgite tutulan savaşçılar böyle mi hissediyor?

Eh, eğer öyleyse, Grace bu konuda kötü bir seçim olurdu. Zale kolunu tuttuğunda Grace hemen ondan özür dileme isteği duydu. Avukat ve Stephen onu dışarı çıkardılar ve Grace onu yönlendirmelerine izin verdi.

“Daha iyi olabilirdi,” diye itiraf etti Zale Grace’in hücrelerine döndüklerinde. “Gucciard mantıklı bir adam, ancak üstünde Charlock’un ve dolayısıyla Hükümdar’ın büyük baskısı var. Veli-aht Prens’i zehirleyen kişi siz olmasanız bile, sizin bir zehirci olduğunuz yönünde kanıt olduğuna karar verebilir.” Gözlerine düşen gümüş saç tutamlarını savurdu. “Ve aynı zamanda pratik bir adam olduğundan dolayı nihayetinde Hükümdar’ı yatıştırmak için sizi kurtlara atacağının aksine inanmak istesem de emin olamam.”

Grace başını salladı, kabul ettiği ya da anladığı için değil, insanlar o tonda konuştuğunda böyle yapıldığı için. Zihni küçük gezelik çemberleri içinde koşuyordu. DuValier’nin ona sırt çevirdiğine inanamıyordu. Hiçbir anlamı yoktu. *Bir zehirci bir zehirci zehirci...*

“Peki ya diğer zehirlenme vakası?” diye sordu Stephen. “Şüphe yaratmak için onu kullanamaz mıyız?”

Zale iç çekti. “Olabilir, ama sonra Grace’in adamın zehirden öldüğü sırada orada olduğu gerçeğiyle başa çıkmamız gerekir. Bu dolaylı bir kanıt, ama Analık bundan büyük bir anlam çıkarır. Başka seçeneğimiz yokmuş gibi olursa bunu gündeme getireceğim ama ters tepebilir.”

“Şimdi ne yapabiliriz?” diye sordu Stephen.

“Grace’in zehirci olmadığına dair kanıt bul,” dedi Zale kuru bir şekilde. “*Bunu* nasıl yaparsan yap, sanırım tanrı tarafından onaylanan yeminli bir ifade işe yarayabilir.”

“Elimdeki tanrılar yeni bitti,” dedi Grace hırıltılı bir şekilde. Yutkundu. Boğazı kurumuştu. “Atölyemden kitapları çaldıklarına inanamıyorum.”

“Pis dövüş,” dedi Zale. “Ama kanıt kanıttır ne yazık ki. Ve sizden zorla almamaları dışında bunu nasıl elde edeceğinize dair hiçbir yasal kural yok.”

“En azından bunu yapmadılar,” dedi Grace. Stephen alçak bir uğultu çıkardı ve kolunu onun omuzlarına doladı. Grace yüzünü onun göğsünün yanına doğru çevirdi ve rahatlamaya çalıştı, ancak düşünebildiği tek şey, zincir zırhı onun üzerinden çıkarıp bedeninin sertliğinin ne kadarının metal ne kadarının kas olduğunu görme şansı bile olmadan idam edileceğiydi.

Evet çok yardımı oluyor. Muhtemelen kazıkta yakılacaksın ve hâlâ adamın pantolonuna girme derdindesin. Öncelikler hiçbir zaman senin güçlü noktan olmadı değil mi?

“Kitapları atölyeden çaldılar,” dedi Stephen düşünceli bir şekilde. Grace onun sesinin yanağındaki titreşimini hissedebiliyordu. “Atölyede onu temize çıkarabilecek bir şeyler olabilir mi?”

“Denemeye değer,” dedi Zale. “Sonra olmasındansa şimdi her bir yana saldırmak daha iyi olur.”

“O zaman kontrol edeceğim,” dedi Stephen. Başını eğdi ve dudaklarını Grace’in alnına sürttü, sonra da hızla kapıya yöneldi.

OTUZ YEDİ

Stephen yürüdü. Karanlık sokaklar yağmurdan dolayı kaygandı ve lambalar kaldırım taşlarının üzerinde uzun ışık birikintileri bırakıyordu. Hava artık yoğun bir sise dönüşmüştü, tenini ter gibi kayganlaştırıyor ve saç uçlarından damlıyordu.

Atölyeden bir şey çıkmamıştı. Birinin zehirci olmadığını nasıl kanıtlayabilirdin? Bir mazereti kanıtlamak gibi değildi. Stephen Grace'in prensin bileğine sürdüğü parfümün kavanozunu bulsa bile bu sadece o partinin zehirli olmadığını kanıtlardı. Kimse bunun parfüm olduğunu inkâr etmiyordu. Veliaht Prens'e verilen parti, o sümüklü küçük elçinin dediğine göre imha edilmişti, bu yüzden bunu test edemezlerdi. Stephen işe yarayacağını bilse test edilmek üzere kendi etini bile sunabilirdi.

Ellerini nemli saçlarının arasından geçirdi. Eldivenlere dolaşan saçlar takıldıkları telleri gevşetti ama umursamadı.

Ben ne yapacağım?

Cevabı yoktu. Yürümeye devam etti. Nereye gittiğini bilmiyordu, sadece yeterince uzun yürürse hiç şüphesiz cevap ona gelirdi, bir tür cevap, bir tür cevap. Botları kaldırımında tıkırdadı.

Bay Brass vergisini ödemedi cellat kafasına kırk darbe indirdi

Stephen yanından geçerken iki kişi bir ara sokağa sapıyordu. Biri genç ve sarhoştı, Stephen bunun ötesinde hiçbir şey görmiyordu. İkincisi başını çok kısa bir süreliğine çevirince Stephen yüzünü bir anlığına olsa da gördü.

Öfke ve umutsuzluğun sisi içinde olmasına rağmen bir şey onu sarstı. Doğru olmayan bir şey vardı. Adamın yüzü porselen kadar pürüzsüz ve çizgisizdi. Bir an için onun maske taktığını düşündü

ancak adam gözlerini kırıştırdı ve yüzünü çevirdiği sırada dudakları hafifçe aralandı.

Makyaj mıydı? Garip, gözeneksiz bir berraklık yaratabilecek bazı makyaj türleri vardı. Beyaz kurşun ve yağ herkesin duyduğu şeylerdi ancak artık neredeyse hiç kimse kullanmıyordu, kurşunun cildi nasıl tükettiği çok iyi biliniyordu. Stephen gençliğinde hâlâ bunu kullanan birkaç harika kadın gördüğünü hatırlıyordu ancak onlar çoktan ölmüştü ve o ise o vakitler sokakta kendisinden üstün olduğunu düşündüğü kişilere bakan genç bir delikanlıydı sadece.

Kesinlikle başkalarının sorunlarına karışamazdı. Bunu yapamazdı. Grace'i kurtarmak zorundaydı.

Yine de bir sonraki sokağa dönüp mümkün olduğunca gizlenerek ara sokağa girdi.

Genç olan sarhoştur. Sen sadece şüpheli bir durum olup olmadığınızı kontrol ediyorsunuz o kadar.

Bir an için onları kaybettiğinden korktu. Buradaki binalar etraflarını çevreleyen yollar ile birlikte dönüp duruyordu. Dokumacı Yuvası kadar kötü bir mahalle değildi, kesinlikle hayır, ama çok eskiydi ve yıllar içinde her şey gelişigüzel bir şekilde bir araya getirilmişti. Sarhoş birinin sendeleyerek duvara sürttüğünü duyduğunda neredeyse geçip gitmek üzereydi – deneyimine göre bu, şaşırtıcı derecede belirgin bir sestir ve doğru sokağı bulduğunu fark etti.

Ne yazık ki yolun ortasında kanatları bir zincirle kapalı tutulan büyük bir tahta geçit kapısı vardı. Muhtemelen birileri ara sokağın kalabalık yoldan kaçınmak için kısa yol olarak kullanılmasından bıkmıştı. Stephen tahminde bulunabilmek üzere geçidi inceledi. Üstünden atlayabilir miydi? Belki, ama bu sessizce olmazdı.

Bir taraftaki menteşelerin arasında boşluk vardı. Stephen oradan baktı. Sokağın bir parçasını görebiliyordu ve sonra avı görüş alanına girdi.

“Geri mi geldin?” diye geveledi genç olan.

Pürüzsüz yüzlü adam hiçbir şey söylemedi ama elini genç olanın omzuna attı.

Arka sokaklarda gerçekleşen bir müşteri fahişe ilişkisini izlemek üzeresin. Bu kesinlikle mahkemede sana yardımcı olur.

“Bana bir dak dak ika ver.”

Pürüzsüz yüzlü adam diğer elini gencin diğer omzuna koydu ve sonra, Stephen hareket edemeden ya da tepki bile veremeden, o aşırı pürüzsüz çene imkânsız denebilecek bir genişlikte açılarak diğer adamın boynunun arkasına kapandı.

O kadar hızlı oldu ki Stephen’ın bağırmaya vakti bile olmadı. İlk başta ne olduğunu bilemedi, kesinlikle görüldüğü gibi olamazdı değil mi? Adamın ağzı sanki çenesi yokmuşçasına o kadar geniş bir şekilde açılmazdı, ışığın bir oyunuydu ya da...

Genç olan yere düştü. Pürüzsüz yüzlü adam da onunla birlikte yere kadar çöktü. Stephen, Aziz merhamet etsin, tıpkı havuç yiyen birinin çıkardığı gibi bir dizi ıslak çıtırtı sesi duydu.

Adam öldü. Hayatta olan birinin boynundan asla böyle sesler çıkmaz. Lanet olsun lanet olsun, çok geç kaldım, çok geç kaldım ama nasıl bunu engellemeye yetecek kadar hızlı olabilirdim?

Kara gelgitin yükselmeye başladığını hissedebiliyordu, ona zinciri kırabileceğini, kapıyı menteşelerinden sökebileceğini, katili yakalayabileceğini söylüyordu, o ne ise, o şey ne ise, hiçbir insan birinin omurgasını böyle ısıramazdı...

Neredeyse gelgite yenik düşecekti. Bu çok kolay, çok hak edilmiş olurdu. Başka hiçbir şeyi düzeltemezdi ama bunu kesinlikle düzeltebilirdi.

Pürüzsüz yüzlü adam dizlerinin üzerine kalktı. Sırtından bir çanta çekip içinden soluk ve yuvarlak bir şey çıkardı, ellerinin arasında tuttu.

Garip, keskin bir koku Stephen’ın burun deliklerini doldurdu. Acıydı ve çenesini ağrıtıyordu, daha da kötüsü *tanıdıktı*. Birkaç gün önce, çamur dolu bir çayırdaki güneşin altında dururken, Grace’in burun delikleri bir av köpeğinininki gibi çalışıp kaynağını bulmaya çalışırken duyduğu kokuydu bu.

Adam sarhoş gencin boynunu ısırmasıydı.

Adam ısırarak onun kafasını koparıyordu.

Buldum onu, diye düşündü Stephen. Düşünce o kadar tuhaftı ki ne zafer ne de korkuyla ilişkiliydi. Zihninde izole bir şekilde duruyordu. *Kopuk kafalar bırakanı buldum.*

Pürüzsüz yüzlü adam elindeki nesneyi çevirdi ve o şey kör bir şekilde Stephen'a doğru döndü.

Bu... bir maske değildi. Maske gibi bir şeydi. Belki de kilden bir baş modeliydi. Porselen gibi görünüyordu, tıpkı pürüzsüz yüzlü adamın kendisi gibi. Tüysüzdü ve boyun kısmı gittikçe sivrileşen bir uçla sonlanıyordu.

Stephen olanları dehşet ve aynı derecede merak içinde izlerken pürüzsüz yüzlü adam başsız cesedi ayağa kaldırdı ve kilden yapılmış saplı başı boyun kısmından içeri doğru batırdı.

Ne oluyor böyle?

Çok fazla kan vardı. Stephen'ın deneyimine göre baş kesme çok pis işti. Adam sanki su siliyormuş gibi, daha fazla duygu sergilemeden kanı koluyla sildi, boynunu eğdi ve kil kafanın ağzını kendi ağzıyla örttü. Ağzına birkaç nefes verdi.

Onu öpüyor mu? Ne tür bir hasta bu...

Verilen nefesleri alan kil kafa gözlerini açtı.

Stephen'ın boğazı şişti. Buna karşı koydu. Bu büyüydü, kötü türden bir büyü, kimsenin anlamasının beklenemeyeceği türden bir büyü. Pürüzsüz yüzlü adam harikalar yaratan biri miydi, bir iblis miydi yoksa tamamen başka bir şey miydi bilmiyordu. Sadece bunun sona ermesi gerektiğini biliyordu.

Kapının tepesine doğru sıçradı.

Yirmi yaşındayken olduğu gibi kendini bir duvarın üzerine çekmek o kadar kolay değildi. Kalçaları tepeyle aynı hizaya gelene kadar kendini yukarı itti, tam o sırada iki figürün sokaktan aşağı doğru kaydığını gördü. Biri sarhoşmuş gibi tereddütle sallanarak yürüyordu, daha uzun olanı ise onu dik tutuyordu.

Stephen yere indi, ayakları ıslak taşta kaydı. Kan ve yağmur karışımı ayaklarına bulaştı. Çiftin peşinden koştu, bir şeyi tekmeleyerek yolundan itti –*bu kafa, kafa olduğunu biliyorsun hayır onu düşünme ona bakma*– ve yere sağlam basmaya çalıştı.

Sokağın ağzına vardığında çoktan gitmişlerdi.

Stephen, Sıçan Tapınağı'na sendeleyerek girdi, yağmurdan ıslanan saçlarından alnına su damlıyordu, çok uzağa ve çok hızlı koştuğu için boğazı âdeta yırtılmıştı. Şehir muhafızlarına haber vermesi gerekiyordu ama tapınak daha yakındı ve artık nefes almak için durmadan tüm şehri koşarak geçemezdi. Çiseleyen yağmur bir sele dönüşmüştü ve manastır yolunda nefes almak için dururken pelerini buhar tütüyordu.

Şans eseri ilk gördüğü kişi Zale oldu.

"Stephen?" dedi avukat rahip kocaman açılan gözleriyle. Kalın bir robdöşambrın üzerine aceleyle bir sabahlık geçirmişti ve elinde dumanı tüten bir çaydanlıkla kupa taşıyordu. "İyi misin?"

"Kesik kafaları bırakan şeyi buldum," diye soluk soluğa konuştu Stephen. "Piskopos'a ihtiyacım var."

Zale kaşlarını kaldırdı. "*Ne? İnsan* değil mi?"

Konuyu bu kadar hızlı kavrayan bir avukata güven. Stephen başını salladı. "Bir şey. İnsan değil. Ne olduğunu bilmiyorum. Kara büyü. Piskopos'u görmeliyim. Muhafıza mesaj göndermem gerek." Öksürük krizine girdi. "Üzgünüm. Tüm yolu koştum."

Zale aşağı baktı, sonra kupayı eline tutuşturdu. "Çay. Bayan Angelica'nın savunması için geç saatlere kadar çalışacaktım ama neyse. İç bunu. Ben Piskopos'u çağıracağım."

Stephen minnettar bir şekilde banka yığıldı, kupayı parmaklarının arasında tutuyordu. Grace. Grace'e yardım edecek hiçbir şey bulamamıştı. Önce porselen yüzlü adamların peşine muhafızı takması gerekiyordu sonra Grace'e yardım etmeye geri dönebilirdi.

Bir şey beynini kurcaladı ama odaklanamadı.

Çay fena değildi. Saman gibi tadı yoktu. Zale'in kutsal bir avukat rütbesine sahip olmasının ona iyi çay sağlayıp sağlamadığını merak etti.

Piskopos geldiğinde neredeyse kupayı bitirmişti. Kadın o saate rağmen uyanık ve çalışıyormuş gibi görünüyordu. Kıyafeti ondan daha kötü görünen sekreteri peşinden geldi. "Mallory için bir haberci gönderdim. Onları o sokağa geri götürebilir misin?"

"Evet, elbette."

Kadın ona şaşkın bir bakış attı. “Paladin Stephen, kabalığımı affet ama çekiçle dövülmüş bok gibi görünüyorsun. Gidebileceğinden emin misin?”

Yüzüne bir yerden bir gülümseme geldi. “İşimiz bu,” dedi.

“Dövülmüş bok gibi görünmek mi?”

“Devam etmek. Böyle göründüğümüz anlarda bile.”

Kadın başını iki yana salladı. “Tam bir rapor bekliyorum ama sabah. Elinden geleni yaptıktan sonra... sanırım senden biraz uymanı istemek işe yaramaz ama elinden geleni yap.”

“Tekrar anlat,” dedi Mallory. “Seni yalan söylemekle suçlamıyorum ama dürüst olacağım, eğer bir paladin olmasaydın ve eğer tam önümde bir kafa duruyor olmasaydı, sarhoş olduğunu düşünürdüm.”

“Ah Aziz, keşke,” diye mırıldandı Stephen.

Mallory homurdandı, sonra etrafına baktı. Ekibi dağılmıştı, yakındaki sokakları kontrol ediyor ve bölge sakinlerine Stephen dışında iki adamın sokağa girdiğini gören olup olmadığını soruyorlardı. İki kişi daha kesik başın üzerine eğilmişti, biri insan, biri gnole olan bu kişiler büyülenmiş bir şekilde kafaya bakıyorlardı. Mallory memnun bir şekilde ceketinden çıkardığı matarayı Stephen’a uzattı.

İçki aşağı inerken yaktı. Saf çürük viski, gösterişli bir şey değildi. Stephen yüzünü buruşturdu, yaydığı sıcaklığa minnettar, tadına ise daha az minnettardı. Matarayı geri uzattı. En azından yanma hissi sokağın iğrenç kokusunu kısa bir süreliğine uzaklaştırdı. Aslında...

“Koku,” dedi aniden. Birden daha önce onu rahatsız eden şeye odaklandı. *Kokuyu duymuyor musun? Yanmıyor ama yanıyormuş gibi.* “Koku. Kesik kafalarda bir koku var. Sanırım bu...” Yutkundu. “Sanırım bu o şeyin tükürüğü, kafayı ısırduğunda. Ya da buna benzer bir şey. Bunu daha önce koklamıştım. Neden şimdi koklamıyorum?”

Yüzbaşı iki adama baktı. Başlarını salladılar, birinin boyu bir metreden biraz uzun ve çizgili kürkü olmasına rağmen dikkat çekici derecede birbirlerine benziyorlardı. “Çok yağmur var,” dedi gnole muhafızı. “Koku yıkanıp gidiyor.” Burnunu sildi. “İnsanlar koku alamıyor. Şu an bir gnole de koku alamıyor.”

Stephen homurdandı. Elbette, yağmur her şeyi yıkayıp götürüyordu. Sokakta kan bile kalmamıştı ve bir baş kesmeyi bile yıkayabilecek türden bir yağmur geride kesinlikle koku da bırakmazdı. “Hâlâ o kokuyu taşıyan bir şey bulabilirsek üzerine bir kan tazısı gönderebiliriz, değil mi? Ve belki de her neyseler onları takip edebiliriz?”

Yüzbaşı başını salladı. “Yapılabilir. Ama bu vakada değil.” Eliyle işaret etti, pelerini mumlu kumaştan kanatlar gibi dalgalanıyordu.

“Daha önce bulduğumuz kafadan bir örnek alabilir miyiz?” diye sordu Stephen. “Hâlâ kokuyordu.”

Yüzbaşı homurdandı. “Eminim öyleydi,” dedi yorgunca. “Ama belki kimliğini tespit eden biri çıkar diye lanet olasıca şeyi parafın içinde sakladık.”

Stephen küfretti.

“Onu bir gnole için saklamalıydınız,” diye mırıldandı gnole. Ortağı sanki bu konuda daha önce tartışmışlar gibi iç çekti.

“Nasıl kokuyor?” diye sordu Mallory.

“Ağır. Ekşi. Yanık. Yoğun ve kahretsin.” Kelime dağarcığının onu terk ettiğini fark etti. *Grace olsa daha iyi kelimeler bulurdu. O bütün notaları söyler, hatta belki atölyesinde bir numune bile hazırlayabilirdi...*

Grace’i düşünerek donup kaldı, onun o garip kokuyu tanımlamak için çalışırken yoğun konsantrasyondan aşağı doğru kıvrılan ağzını, çalışan burun deliklerini düşündü.

Yapabilir miydi?

Ya da tanımlayamasa bile acaba kopyalayabilir miydi?

Denemekten zarar gelmezdi.

“Bir fikrim var,” dedi.

OTUZ SEKİZ

“Kesinlikle olmaz,” dedi Analık temsilcisi Jordan. “Bir zehircinin atölyesine girmesine izin vermemizi mi istiyorsunuz? Neden kendiniz de içindeyken cephaneliğe bir katil koymuyorsunuz?”

“Yanına onu gözetleyecek birini verebilirsiniz,” dedi Stephen. “Tehlikeli bir şey yapmadığından emin olmak için.”

Analık temsilcisi burnunu aşağı doğru eğdi. “Bir zehircinin iş başında nasıl görüldüğünü biz nereden bilebiliriz?”

Stephen dişlerini gıcırdattı. Yanındaki şehir muhafızlarından biri kaşlarını çatarak sırayla onlara baktı.

“Dinleyin,” dedi Stephen sabrına iki eliyle birden sarılarak. “Bu önemli. Dışarıda insanların kafalarını ısırarak koparan bir tür canavar var. Bunun yardımı olabilir.”

“Ve benden zehirlenme şüphesiyle tuttuğumuz kişinin onu durdurabilecek tek kişi olduğuna inanmamı mı bekliyorsunuz?” Jordan homurdandı. “Ve tüm bu süre boyunca onu koruyan siz bunu fark eden kişisiniz öyle mi? Ne kadar da *uygun*.”

“Hadi ama! Böyle bir şey hakkında yalan söyleyeceğimi mi düşünüyorsunuz?”

Muhafız boğazını temizledi. “Paladin Stephen bizi suç mahalline götürdü,” dedi neredeyse özür dilercesine. “Gerçekten de orada başka bir kurban daha vardı.”

“Eminim vardır,” dedi Jordan, gözleri Stephen’in vücudundan aşağı, yanındaki kılıca, sonra tekrar yüzüne doğru kaydı. “Kesilmiş kafaların üretimi zorlu bir iştir elbette.”

“İma ettiğiniz şeyden hoşlanmadım, rahip,” diye sinirlendi Stephen.

“Eminim hoşlanmamışsınızdır.”

Onunla Beartongue gibi laf dalaşına girecek kişi o değildi. Stephen topuklarının üzerinde dönüp uzaklaştı, hayat kurtarma şansının elinden kayıp gittiğini hissetti. “Grace ile konuşacağız,” dedi muhafıza. “Hâlâ yardımı dokunabilir.”

“Elbette kokuyu hatırlıyorum,” dedi Grace. “Bunu kopyalamak mı?” Kaşlarını çattı, dişleriyle alt dudağını ovuşturdu. “Belki. Yaklaşabilirim, sanırım, ancak bazı çok iyi malzemelere çok kötü şeyler yapmam gerekir. Yanmış saç kokusu en zoru olurdu, çünkü saç yanıp gidiyor. Ama onun yerine boynuz kullanabilirim. Eğer boynuz parçalarını yakıp dumanı yoğunlaştırsam... Hmm. Muhtemelen.”

“Bunun nasıl yapılacağını başka birine anlatabilir misin?”

Kız ona baktı, paladin gözlerinin altındaki mavi lekeleri görebiliyordu. Bu konu bir kenara ondan bir şey yapmasını istemekten nefret ediyordu ama kızın gözlerinde kınama yoktu sadece özür vardı. “Sanmıyorum,” dedi. “Yani, onlara nereden başlayacaklarını söyleyebilirim sanırım, ama ne kadar yakın olduğunu anlamak için her aşamada koklamam gerekir. Günler sürer. Bu canavar ortalıkta dolaşıyorsa fazla zamanınız olmadığını tahmin ediyorum.”

“Hayır,” dedi muhafız. Uzanıp kızın kolunu okşadı. Yuvarlak, melek yüzlü, Stephen’a şifacı Kardeş Francis’i hatırlatan, cana yakın, yaşlı bir adamdı. “Hayır, şu an bu kadar vaktimiz yok. Ama eğer bizim için bir tarif yazabilirsen, belki de etrafta dolaşıp bunu insanlara okuruz, böylece benzer bir koku duyduklarında ona yakın olabileceklerini bilirler.”

“Elbette,” dedi Grace. “Her şeyi yaparım.”

Ona bir kâğıt ve ucu açılmış bir kalem uzattı. Grace küçük masaya oturdu, mürekkebin tıpasını açtı ve yazmaya başladı. Sıkışık ama düzgün bir el yazısı vardı ve Stephen bunun nedenini tahmin edebiliyordu.

Kâğıt pahalı bir malzeme. Eğer parfümcüysen notlar almak için çok fazla kâğıda ihtiyacın olur, ama yine de ucuz değil.

Kızın omzunun üzerinden baktı ve iç çekmesini bastırdı. Bir parfümcünün notalarını yazıyordu, şüphesiz kokuyu büyük bir kesinlikle açıklıyordu ve muhtemelen amatör birine hiç faydası olmayacaktı. “Birincil nota – yanmış geyik boynuzu veya herhangi bir boynuz; siyah kiraz, nehir çamuru ve kan unu notaları, muhtemelen misk tabanlı bir kokuyla iyi gider.”

Eh, sormuştu. Ve bu bir başlangıçtı. Muhtemelen bir kan tazısına yanan bir boynuz verip peşinden gitmesini isteyemezsin. Ama gnole’lerin koku alma duyusu insanlardan daha iyiydi ve belki de gnole muhafızı bir şeyler yapabilirdi.

En azından şu an ellerinde olandan daha fazlasıydı.

Yazmayı bitirdi, sayfaya kaşlarını çatarak baktı ve mürekkebin kurumması için hafifçe üfledi. “Bana örnekler getirirseniz onları karşılaştırabilirim olur mu?” diye teklif etti.

“Ne yapabileceğimize bakacağım,” dedi muhafız.

Stephen, muhafızın ve ekşi suratlı Analık rahibinin önünde onu arzu ettiği gibi öpmeye kesinlikle cesaret edemedi. Ama aklına ironiyle karışık bir düşünce geldi. “Teşekkür ederim, Bayan Angelica,” dedi gözlerini rahibe doğru çevirerek. Sonra öne doğru eğildi ve kızın elini dudaklarına götürdü.

Kız güldü. Kısa, boğuk bir sest, daha az mizah ve daha çok durumun ne kadar saçma hâle geldiğinin kabulünü barındırıyordu. Ama yine de bir kahkahaydı ve yine de bir öpücüktü ve o anda elde edebileceklerinin en iyisi buydu.

Sabah çok erken geldi ya da yeteri kadar erken değildi.

Stephen, Grace şafağın onu özgürlüğe mi yoksa idama mı bir gün daha yaklaştırdığını düşünüyor mu diye merak etti.

Kız masanın ardında otururken sakin görünüyordu. Fazla sakin. Yüzünde, Stephen’ın kaderlerini öğrenmek için bekleyen çok sayıda tutsaktan bildiği o dikkatli boş ifade vardı. O, böyle görünen insanları kurtarmıştı. Muhtemelen böyle görünen insanlardan kurtarmadıkları da olmuştu.

“Saygıdeğer yargıç,” dedi Analığın avukatı. “Ek bir tanık geldi. Onu takdim edebilir miyiz?”

Zale sandalyesinde doğruldu, gözleri aniden keskinleşti.

“Devam et,” dedi Gucciard yorgun bir şekilde. “Sanırım Veli-aht Prens değildir değil mi?”

Jordan dudaklarını yaladı, sözlerini açıkça tartıyordu. “Bana Prens’in ölüm kapısına yakın olduğu söylendi, sayın yargıç.”

“Bana da aynı şey söylendi,” dedi Gucciard. “Bunu bizzat görebilseydim kendimi daha iyi hissederdim, ancak ölmekte olan hükümdarlar sıradan yargıçları ağırlama ihtiyacı hissetmezler. Devam edin, gereğini yapın.”

“Tanığımız sanığın kocası,” dedi Analığın avukatı. “Anuket Şehri’nden Phillip Artemisian.”

Kocası mı?

Stephen’in ilk düşüncesi ortada bir hata olduğuydu. Grace’e ve avukatına baktı. Zale’in kaşları havaya kalkmıştı. Grace o kadar solgundu ki bayılacakmış gibi görünüyordu.

“Merhaba,” dedi Phillip. İnce, tel gibi bir adamdı, kumral saçlıydı ve Aziz merhamet etsin, amansızca yakışıklıydı. Grace’e hafifçe el salladı. “Uzun zaman oldu, değil mi?”

Kocası mı?

Grace’in dudakları kıpırdadı ama hiçbir ses çıkmadı. Stephen bunun bir hata olmadığını düşünmeye başladı.

Yargıç Gucciard kürsüye vurdu. “Bayan Angelica? Bu adam gerçekten kocanız mı?”

Grace bir şeyler geveledi, yutkundu ve sonra, “Öyleydi,” dedi.

“Öyle miydi?”

“Düşündüm ki... düşündüm ki...”

“Öldüğünü mü düşünüyordunuz?” diye sordu Analık avukatı.

Grace başını iki yana salladı. Zale elini kaldırdı, eğildi ve bir soru mırıldandı. Stephen kulaklarını zorladı ve Grace’in, “Beni boşayacağını düşünmüştüm. Kaçtım. Düşünmedim...” dediğini duydu. Zale başını salladı ve bunu yargıca sunmanın makul bir yolunu bulmaya çalıştı.

Stephen’in gözleri Grace’in yüzüne kilitlenmişti.

Bir yarısı başka bir adamın karısını öptüğünü haykırıyordu, diğer yarısı ise ayağa kalkıp o zavallı küçük pisliğin yanına gidip güzel boynunu bir tavuk gibi sıkmasını söylüyordu.

Neredeydin? Tüm bunlarla onun yalnız başına savaşmasına nasıl izin verdin? Neden karın ortasında Archenhold'dan buraya yanında sen olmadan yürümek zorunda kaldı? O esnada sen ne yapıyordun?

Ve sonra Grace'in kemik beyazı yüzüne bakınca cevabı anladı. Grace ondan kaçmak için buraya yürümüştü.

O gün yamaçta ne demişti? "Başka bir pisliğin beni isteyip istemediğine karar vermesini bekleyecek değildim."

Bu adam mı? Gerçekten mi?

"Mesleğiniz?" dedi Analık avukatı.

"Ah, ben bir parfümcüyüm," dedi Phillip. "Biz böyle tanıştık. Birlikte iş yapıyorduk. Ama, şey..." Bir şey hatırlamış gibi görünüp yutkundu. "Her zaman başka şeylere meraklıydı, bilirsiniz. Otlar. Baharatlar."

"Baharatlar mı?" dedi Analık avukatı sertçe.

"Şey, baharat değil. Diğer şeyler."

"Zehirler mi?"

"Evet, onlar."

"Bu adamın ifadesine inanamazsınız," dedi Zale duyulabilecek kadar yüksek sesle. "Bu çok saçma."

"Bir sorun mu var, Avukat Zale?" diye sordu yargıç.

Zale yargıca baktı, sonra Grace'in kocasına işaret edip ellerini havaya kaldırdı, hem anlamsız hem de aynı zamanda son derece anlamlı bir hareketti bu. Yargıç gülümsemesini elleriyle sakladı.

"Sanığın karakteri hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Ah, peki." Phillip ensesini ovuşturdu. "İyi bir kızdır ama çok tuhaftır. Normal insanlar böyle davranmaz, bilirsiniz. Ve çok kıskançtır. Benim her zaman onu başka kadınlarla aldattığımı düşündü bilmiyor musunuz?"

"Çünkü öyleydin," dedi Grace daha az öfkeli ve daha çok şaşkın bir şekilde. "Leydi Vance. Leydi Morgan. Beni birlikte yatağa atmak için eve getirdiğin o kız. Atölyeye taşındım çünkü sen eve kadın getirmeye devam ediyordun!"

Analık avukatı yüksek sesle boğazını temizledi, muhtemelen bu patlamayı örtbas etmeye çalışıyordu.

“İşte, görüyorsunuz,” dedi Phillip. Onu işaret etti. “Her zaman kıskanç. Çok emin.” Öne eğildi ve yargıcın yönüne doğru, “nasıl olduğunu görüyorsunuz. Çıraklık belgelerini satın aldım, bilirsiniz. Ona acıyordum.” Gucciard’a erkek erkeğe kurnaz bir bakış attı. “Nasıl olduğunu bilirsiniz. Kadın ağlar ve siz her şeyi yaparsınız. Sonunda onunla evlendim.”

Grace daha da beyazlaştı. Yaralı parmakları masaya o kadar sert bir şekilde gömülmüştü ki Stephen tırnaklarının altından kan sızmasını bekledi.

“Ama sonra her şey birbiri ardına geldi...” Phillip gözlerini devirdi.

“Kıskandığında siz ne yaptınız?” diye sordu Analık avukatı.

“Aman Tanrım. Ne yapılabilir ki? Ona hiçbir şey olmadığını söyledim ama o beni dinlemedi.”

“Öfkeleni mi?” diye sordu Analık avukatı.

“Grace mi? Deli gibi tükürüyordu.”

Stephen buz gibi kırılğanlığın kızın yüzünü kaplamasını izledi.

“İşte görüyorsunuz değil mi?” Phillip onu işaret etti. “Öfkeleniğinde buz keser. Normal insanlar bağırıp konuyu sonlandırır ama o öyle değil.”

“Sizi zehirlemeye çalışacak kadar soğuk mudur?”

Phillip durakladı. “Şey...” dedi isteksizce. “Hiç böyle *bir şey* yaptığını sanmıyorum.”

“Ama sizi terk etti.”

“Ah, evet. Değerli hayvanımı alıp beni terk etti ve tariflerimin yarısını da beraberinde götürdü.”

“Bu bir *yalan*,” Grace dişlerinin arasından tısladı. “Pis bir yalan. Onlar *benim* tariflerimdi. Sen sadece onları kullanmak için çıraklığımı satın aldın.”

“Ama onu terk edip tarifleri aldığınızı inkâr etmiyorsunuz, değil mi?” diye çıkıştı Analık avukatı düşmanı gören bir savaş atı gibi başını kaldırarak.

Grace hiçbir şey söylemedi. Zale ürkemeyecek kadar deneyimliydi ama Stephen onun önündeki kâğıda zarif el yazısıyla üç kez *bok* kelimesini yazdığını gördü.

Çivit mavisini giysili adamın dudakları kıvrıldı. “Sizce, parfüm ustası Phillip, onun cinayet işleyebileceğini düşünür müsünüz?”

Phillip önce Grace’e sonra başka tarafa baktı. “Eh, o zamanlar bunu düşünmezdim,” dedi, “ama davayı duyduğumda şaşırdığımı söyleyemem. Duyduğum anda kendi kendime dedim ki, *ucuz kurtulmuşsun adamım*. Her zaman soğuk bir kadındı.” Gucciard’a yine o sinsi bakışı attı. “Her şekilde, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.”

Buz maskesi çatladı. Stephen altındaki çığ acıyı görebiliyordu. Grace alt dudaklarını öyle sert ısırды ki teninde şok edici derecede kırmızı ince bir kan çizgisi belirdi.

Kara gelgit Stephen’in kulaklarında kükredi.

İleri doğru yürüdüğünün farkında bile değildi. Analık avukatının ona neden yüzündeki o ifadeyle baktığını ya da Phillip’in ağzının neden öyle aptal bir şekilde açık kaldığını anlayamıyordu. Ona neden öyle bakıyorlardı? Ve neden o kadar yakınında duruyorlardı?

Phillip’in boğazını elleriyle sarmayı çok isterdi ama o kadar ileri gitmedi. Bunun yerine iki elini birden küçük tanık kürsüsünün korkuluğuna koydu. Tahtadan bir gerginlik iniltisi yükseldi.

Çok uzak bir mesafeden Gucciard’ın bağırıldığını ve muhafızlardan onu tutuklamalarını istediğini duyabiliyordu. Birinin tutuklanması mı gerekiyordu? Şüphesiz. Stephen, Phillip’e hoşnutsuzluğunu dile getirmeyi bitirir bitirmez mahkeme muhafızlarına yardım edecekti. O bir paladindi. Paladinler böyle konularda yardımcı olurdu.

“Şey,” dedi Phillip. “Şey. Şey. Ben. Şey. Merhaba. Öyle demek istemedim. Şey.”

Tahta korkuluk ikiye bölündü.

Stephen Zale’in sanki tam yanındaymış gibi gerçek bir pişmanlıkla, “Eh, artık bu işleri tamamen altüst eder,” dediğini duydu.

Onun Grace’i incittiğini düşünüyordun. Onun değersiz ve başarısız bir adam olduğunu ve onun da Grace kadar incinmesi gerektiğini düşünüyordun. Onu...kışkandın.

“Düzen!” diye bağırdı Gucciard, kuvars küreyi kürsüye çarparak. “Düzen, kahretsin! Düzen sağlayın! Muhafızlar!”

“Ben... şey... merhaba. Sen... şey... şey.”

“Düzen!”

Eller Stephen’in üst kollarını yakaladı. “Sessizce gelin,” dedi bir çift elin sahibi. “Olay çıkarmak istemeyiz.”

“Sanırım öyle,” dedi Stephen gelgit çekilmeye başladığında, “zaten bir olay çıkardığımı düşünüyorum.”

“Kesinlikle öyle,” dedi Yargıç Gucciard alaycı bir şekilde. “Muhafızlar bu adam mahkemeye saygısızlık etti. Onu buradan çıkarmanızı istiyorum.”

Stephen başını eğdi. Muhafızları büyük bir kolaylıkla savuşturabilirdi ama yapmadı. Zale başını açık bir dehşet içinde masaya dayamıştı ama paladinin gözleri Grace’teydi, Grace’in ifadesi dehşete dönüşmüştü.

Her zaman güvenilir olan. Şimdi o kadar da güvenilir değilsin, öyle değil mi?

Yaptığının utancı etrafını sardı. Kapıdan dışarı çıkarılışını, mahkeme salonunda yürüyüşünü, görevlilerin onu götürülürken kocaman gözleriyle izlediğini zar zor fark etti.

Grace’i hayal kırıklığına uğratmıştı. Paladin arkadaşlarını ve Sıçan Tapınağı’nı hayal kırıklığına uğratmıştı. Çılgınlık dalgasına yenik düşmüştü ve bunu saklanamayacağı bir yerde, herkesin gözü önünde yapmıştı. Analık, muhtemelen o hapse atılmadan önce, haberi şehrin her yanına yayacaktı.

Kilit altında kalması herkes için en iyisi olabilirdi.

Onu uzun bir süre binanın bekleme salonunda tuttular, ta ki demir parmaklıklı bir yük arabası gelene kadar. Hiçbir riske girmiyorlardı. Ellerin zincirlenmesine direnmeden izin verdi.

Avlunun çeşitli köşelerinden ona bakan gözler vardı. Onların dik dik baktığını hissediyordu ve ne düşündüklerini tahmin edebiliyordu.

Deli bir paladin. Aziz’in paladinlerinden. Herkes onların çıldırmasını bekliyordu. Sadece zaman meselesiydi.

Etrafta normal insanlar gibi gezinmelerine izin verilmemeliydi.

Bir tehditti.

Herkes bekliyordu.

Tekerleklerin kaldırım taşlarında çıkardığı ses dişlerini takırdatıyordu ama bu düşüncelerden kurtulamıyordu.

Hapsedin onları.

Hepsini hapsedin.

Tanrı öldüğünde, Stephen ve Shane Rüya Gören Tanrı'nın iki paladinini neredeyse öldürmüştü. Eğer Istvhan yıkılmamış olsaydı, üçe karşı iki olacaktı ve kesinlikle başarılı olacaktı. Ama Jorge ve silah arkadaşları ah, bunu örtbas etmemişlerdi, tam olarak değil, ama asla bir sorun hâline de getirmemişlerdi. İblislere alışkınlardı. Onların zihninde bu da benzer bir şeydi.

Adanmışlık Bağı'nda Aziz'in paladinleri onları durduracak kimse olmadığı için çıldırmışlardı. Altı paladin ve yanlarında iki yerel adam vardı. İki tane olduklarını biliyorlardı çünkü arkalarında iki sol el bulmuşlardı. Başka pek bir şey bulunamamıştı. Sıçan'ın lütfu sayesinde, baygın paladinlerle kurbanlarından geriye kalan az miktarda şeyi bir Sıçan papazı bulmuştu ve nasıl olduysa bir şekilde haber yayılmamıştı.

Ve şimdi Stephen, anlık bir felaketle, dünyanın kırılmış paladinlerin nasıl bir gölge altında yaşadığını pek bilmediği o ufacık lütfu yerle bir etmişti.

Artık biliyorlardı.

OTUZ DOKUZ

Yük arabası durdu. Paladin sertçe dışarı çekildi, zincirler bileklerinde şakırdıyordu.

“Bu da ne böyle?”

“Görünüşe bakılırsa bir şövalye.”

Şövalye değil. Sadece bir asker. Başarısız olmuş bir paladin.
Hiçbir şey söylemedi.

“Pekâlâ züppe. Onu Kokuşmuş’la aynı hücreye koyun.”

Stephen kendi kendine karşı koymamasını söyledi. *Onlara bir bahane verme. Zaten senin çıldırmış bir köpek olduğunu düşünüyorlar, eğer ısırmaya çalışırsan seni öldürmeye kalkarlar ve sonra sen de bu yeri parçalara ayırırsın.*

Çok kolay olurdu. İki gardiyan da iri yarı adamlardı ama anca sarhoşlarla uğraşmaya alışkınlardı. Kirli dövüştükleri için askerlerden daha iyi olduklarını düşünüyorlardı ama daha önce hiç de lirmiş birini görmemişlerdi. Belki de panik içinde öfkeye kapılacağını düşünüyorlardı ama gerçeği bilmiyorlardı.

Bu odadaki herkesi öldürebilirim ve kalbimde en ufak bir çarpıntı olmaz.

Çok da zor olmazdı. Kara gelgit tamamen durulmadan önce onu tutan iki kişiyi yakalayabilirdi. Elleri önünde kelepçeliydi ama demir, gelgite karşı koyamazdı. Zinciri en fazla soldakinin boynuna dolayacak kadar bir süre sağlam bırakırdı. Sağdaki adam yoldaşından biraz daha ürkütücüydü o yüzden Stephen onun önce gitmesi gerektiğini düşünüyordu. Sinirli olanların ne yapacağı asla bilinmezdi. Onu sersemletmek için yüzüne bir dirsek ve sonra

Stephen başının arkasını duvara çarpardı. Adamın taşların üzerine kan ve beyin sızdırması için tek bir darbe yeterli olurdu.

Ve sonra kasırganın kalbinde kızıl bir karanlık ve dinginlik olacak, nerede biteceğini kim bilir? Kardeşlerimi zaten yeterince utandırdım. Hem sonra Grace'in başına ne gelecek?

Böylece bunların hiçbirini yapmadı. Diğer mahkûmlar homurdanırken, tükürürken, küfrederken ve alay ederken, iki gardiyanın onu koridor boyunca götürmesine izin verdi.

Onu sonlara yakın bir hücreye koydular. Zincirli ellerini parmaklıkların arasından uzattı, ürken gardiyanlardan biri homurdanırken diğeri kilidi açtı.

Hücre büyük değildi. Köşede ya başka bir adam vardı ya da birisi orada ıslak paçavralardan oluşan bir yığın bırakmıştı, ikisinden biri. Adama neden “kokuşmuş” dediklerini kesinlikle anlayabiliyordu. Koku, hücre bloğuna sinmiş kan, çiş ve yıkanmamış et kokusunu kesecek kadar kötüydü.

Gardiyanlar uzaklaştı. Stephen diğer mahkûmları bir anlığına görmezden geldi ve hücrenin sınırlarını taradı. Kireçli harca sabitlenmiş demir parmaklıklar. Zincir ve asma kilitle tutulan bir kapı, içte kilit yoktu. Bu onu bir an için şaşırttı, ta ki parmaklıklardaki pasa bakana ve duvarlarda su izleri olup olmadığını kontrol edene kadar. İşte oradaydı, yerden yaklaşık yirmi santim yukarıda net bir çizgi vardı. *Ah. Sel esnasında su altında kalmamış ama kesinlikle bir miktar hasar var.* Ucuz ve düşük kirali bölgelerde bulunan bazı hapishaneler tamamen sular altında kalmış ve çok az kişi tamamen kuru bir şekilde kaçabilmişti. Kilit mekanizmaları işe yaramaz bir pas kütlesine dönüşecek ilk şeydi.

Hücrenin arkasında gider görevi gören dar bir hendek vardı. Muhtemelen mahkûmlara lazımlık verilmiyordu. Ayrıca bir kova su da vardı, ancak bir lazımlık kadar hijyenik görünüyordu ve tabii ki bir de Stephen'ın hücre arkadaşı vardı.

Paçavra yığını hareket etti. Hücreye taze bir koku dalgası yayıldı. Stephen koluyla örttüğü yüzünü buruşturdu. Böyle kokan hiç kimse sağlıklı olamazdı. Kahretsin, böyle kokan birinin hâlâ ha-

ıttı olmasına şaşırmıştı. O bedende korkunç bir şeyler oluyordu, belki de kangren. Adam ölüm kokuyordu.

Yan hücredeki tutuklular ağızlarını kapatıp parmaklıklardan uzaklaştılar.

“İyi misin?” diye sordu ağzını kapalı tutan Stephen sertçe.

Tutuklu hiçbir şey söylemedi. Stephen parmaklıklara yaslandı, biraz temiz hava aradı.

İşte böyle sonlanıyordu. Onlar beni dışarı çıkarana kadar bu hücrede çürüyeceğim. Belki böylesi daha iyi. İşte, artık Aziz’i utandırmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Eğer benim için geriye biraz lütf kaldıysa lütfen bu adamdan daha temiz bir ölüm ver bana.

“Hey sen oradaki. İyi misin? Yapabileceğim bir şey var mı?”

Mahkûm yüzünü ona doğru çevirince Stephen cevabını aldı. Tek bir adım geriledi.

Oh.

Porselen yüzlü adam Stephen’a bakıp gülümsedi.

“Ah,” dedi Stephen. Sesi kendine bile çok sakın geliyordu. “Anlıyorum.”

Pürüzsüz yüzlü adam ayağa kalktı. Hücreyi yeni bir çürüme dalgası doldurdu. Diğer mahkûmlar bağıırıyordu, sözsüz şikâyetler ve birinin kokuyla ilgili bir şeyler yapması yönünde talepler. Stephen kusma sesleri ve küfürler duydu ama gözlerini pürüzsüz yüzlü adamdan bir an bile ayırmadı. *Elbette kokuyor. Şu an bu ceset birkaç günlük olmalı, öyle değil mi? Acaba cesetlerin üstünde parçalanana kadar mı dolaşıyorlar, yoksa onları başka bir yere mi götürüyorlar diye merak ediyorum, tahminimce kendi mezarlarını kazıp içine de uzanabilirler.*

“Konuşuyor musun?” dedi Stephen. “Her neysen?”

Pürüzsüz yüzlü adam cevap vermedi. Gergin ağzı kocaman açılmıştı.

Stephen kendi kendine başını salladı.

Bir an için sadece onu almak için üstüne gelmesine izin vermeyi düşündü. Bunu hak etmişti. Ama bedeninin kalkıp etrafta dolaşması ve ölümden sonra bile etrafa zarar verebileceği düşüncesi, hayır.

Pürüzsüz yüzlü adam yumuşamış ve çürümüş şiş elleriyle uzandı.

Üç yıldır buna karşı mücadele ediyordu. Ara sıra hatalar yap-sa da iyi dayanmıştı. Ama sonunda, sonunda itibarını yitireceğini hep bilmişti.

Çeliğin Azizi'nin son paladinlerinden biri olarak döndü ve kara gelgiti kucakladı.

Grace bir kâbus görüyordu.

Gerçek hayatta olduğundan şüphelendi ama bunu bir kâbus olarak düşünmek daha kolaydı. Gerçekten de bu gerçek olamazdı. Kocası onu bulmuş olamazdı. Stephen ona saldırmaya çalışmış ve sürüklenerek götürülmüş olamazdı. Her an aşağı bakıp pantolon giymediğini görebilirdi ve sonra belki de dişleri dökülmeye başladığı ve göğsünde Tab ile yatağında uyanırdı ve her şey bir rüya olurdu.

Ama uyanmadı. Kapı muhafızlarla paladinin arkasından kapandı ve o Phillip'e baktı ve Phillip de boğazını ovuşturarak ona baktı ve yine de uyanmadı.

Gucciard kristal tokmağı kürsüye vurdu. "Pekâlâ, katılımcılar, sanırım bu olanlardan sonra bir molaya ihtiyacımız var."

"Sıçan'a şükürler olsun," dedi Zale ve kollarını Grace'in omzu-na doladı.

"Grace..." diye hırıltılı bir sesle konuştu Phillip, sesi kalın ve boğuk geliyordu, her zamanki yumuşak tonlarında değildi. O sesi duymazdan gelmek kolaydı. Zale'in onu odadan çıkarıp yan taraf-taki küçük odaya götürmesine izin verdi ve avukat ellerini ovuş-tururken ve her şeyin yoluna gireceğini söylerken köşeye çöktü.

"Girmeyecek," dedi, sesi Phillip'inkinden daha iyi değildi.

"Evet, girecek," dedi Zale. "Bundan daha kötü karmaşalara bulaştım. Beni öldürmek ve müvekkilimle evlenmek isteyen bir adam tarafından arkadaki yatak odasına bağlandım. Oradan kurtuldum, bundan da kurtulacağız."

"Stephen'a ne olacak?"

“Bir hücreye atılacak. Muhtemelen huzuru bozmak sebebiyle. Sıçan onu dışarı çıkaracak. Bizim işimiz bu.”

Grace gözlerini kapattı. Şiddet onu dehşete düşürmüştü, Phillip’in öldüresiye dayak yediğini görmek istemediği için değil, çünkü bunu *istemişti*. Bir an tezahürat etmek istemiş ama sonra ne olduğunu anlayınca ayağa kalkıp Stephen’ın geri dönülmez bir şey yapmasını engellemek istemişti.

Ama Stephen durmuştu. Kendini durdurmuştu. Ve ne yaptığını fark ettiğinde yüzü Phillip’inkine eşit bir dehşet maskesiyle örtülmüştü. Muhafızlar eşliğinde bir kuzu gibi sessizce çıkıp gitmişti.

“Marguerite gelecek,” diye mırıldandı. “Bunu düzeltecek. Her şeyi açıklayacak.” Derin bir nefes aldı ve ayağa kalkabilene kadar duvara yaslandı. “O her şeyi düzeltecek.”

“Bu öğleden sonra burada olacağına söz vermişti,” dedi Zale. “Yine de onun tanıklığı yargıcın tereddüt etmesine neden olmazsa bile cesaretinizin kırılmasını istemiyorum. Bu süreci uzatmanın ve yeniden yargılama talep etmenin birçok farklı yolu var.”

Grace başını iki yana salladı. “O her şeyi düzeltecek,” dedi. “Göreceksiniz. Onun yaptığı bu. Bu tür şeyleri düzeltmek.”

Beni yalancı çıkarma Marguerite. Sana güveniyorum. Lütfen. Zale ona şüpheyile baktı ama Grace bunu görmezden geldi.

Stephen, kara gelgitin bazı kısımlarında bilincinin yerinde olup olmadığından ya da sonrasında bunları hatırlayıp hatırlamadığından asla emin değildi. Sonrasında hafızasında her zaman boşluklar oluyordu, sadece dönen bir karanlıktan ibaret olan boşluklar.

Örneğin, hücrede duruyor, pürüzsüz yüzlü adamın başını ucu sivri kütüğünden tutuyordu ama onu nasıl çıkardığına dair çok az şey hatırlıyordu. Sadece tutup çekmiş miydi? Gerçekten de en mantıklı yöntem bu gibi görünüyordu.

“Aman Tanrım,” dedi yan hücredeki biri, “adamın kafasını ko-pardı!”

Eh bu sorusuna cevap oldu.

Kopuk baş ellerinde seğirdi. Ağzı hiçbir şeyi ısırmadan boş havaya hamleler yaptı. Stephen, gelgitin pençesindeyken bile bundan pek hoşlanmadığına karar verdi ve onu demir parmaklıklara sertçe vurdu.

Boş bir patlama sesi çıkaran kafa parçalara ayrıldı. Seramik gibi görünüyordu. Ağız hareket etmeyi bıraktı, ancak her ihtimale karşı kafayı tekrar demirlere atıp iyice parçaladı ve hücrenin arkasına doğru fırlattı.

Kapıyı tek bir kilit tutuyordu. Çoğu saldırıya dayanacak sağlamlıkta bir kilitti. Stephen bir eliyle kapının parmaklıklarını, diğer eliyle de hücrenin parmaklıklarını tuttu, ayağını duvara dayayıp çekti.

Metal âdeta çığlık attı ve etten bir beden kadar kolay teslim oldu.

“Vay canına...” diye soludu biri arkasından.

“Hey, beyefendi, sonrasında bunu da yap!”

“Hey...”

Stephen mahkûmların arasından yürürken bağışlar ve tezahüratlar duydu, sonra yüreği kulaklarında gürültülü bir şekilde atmaya başladı ve dalga tekrar yükseldi.

Grace mahkeme salonunda etrafına bakındı. Marguerite orada değildi.

Analık adamlarının içeri dolmasını bekledi, muhafızlar ve yargıç içeri girdi. Marguerite aralarında değildi.

En azından Phillip de yoktu, bu da ufak bir teselli kırıntısıydı. Elllerine baktı ve Phillip yerine Marguerite’i düşünmeye devam etti. Kendini yataktaki küçük bir çocuk gibi hissediyordu, orada bir canavar olduğunu biliyordu ancak canavarın varlığına dair hiçbir ipucu vermezse canavar onu asla yakalayamazdı.

Canavar koruyucularından birini çoktan ele geçirmişti. Bunu kabul etmeyi göze alamazdı. Yeniden anılarına dalacak ve mah-

keme salonunda ağlayarak yere düşecekti ve herkese zavallı, suçlu bir deli gibi görünecekti.

Marguerite gelecek. Marguerite beni kurtaracak.

Ancak o bunu yapmadı.

Zale elinden geldiğince oyalandı. Umutsuzluğun artan sisi içinde bile Grace bunu takdir etti. Kişisel tanıklarından birinin artık hapiste olduğu ve diğerinin de ilginç bir şekilde ortada olmadığı gerçeğini gizlemenin bir yolu yoktu, ancak rahip denedi. Ara talep etti. Kanıt eksikliğinden bahsetti. Grace'e parfümler ve zehirler hakkında sorular sordu ve Grace'in bir adamı bu şekilde öldürmesinin mümkün olmadığı düşüncesini vurguladı. Karşı taraf Veliaht Prens'i kimsenin görmediğini ve Grace'e karşı bizzat tanıklık eden bir adamın kralın hastalığına dair anlattıklarına güvendiklerini belirtti.

Ama su saatinin damlaları düşmeye devam etti. Ve sonunda yargıç, Grace'in acıyan bir bakış olarak nitelendirdiği bir bakışla duruşmayı bir sonraki güne erteledi.

Grace söylenenleri zar zor duydu. Zale onunla konuşurken anlıyormuş gibi başını salladı ama anladığı tek bir gerçek vardı.

Marguerite gelmemişti.

KIRK

Zale onun yanında bir saatten fazla kaldı. Bunun belli belirsiz farkındaydı ve bir parçası onun bu nezaketini sonra hatırlayacağını biliyordu ve daha büyük olan diğer parça ise fısıldadı: *Sonrası yok Marguerite seni kurtarmaya gelmedi. Kimse seni kurtarmayacak İstedığın buydu. Bir daha kurtarılmamak.*

“Beni idam edecekler, değil mi?” dedi. Sesini sakın tutmaya çalıştı ama yine de titriyordu.

Avukat rahip elini tutup sıkıca kavradı. “Deneyecekler,” dedi. “Sıçan Tapmağı, Analığın bu kadar hızlı ilerlemesine izin vermeyecek. Yeni bir dava için mücadele vereceğiz ve belki de Veliaht Prens’in hastalığı hakkında daha iyi kanıtlar toplayacağız.” Duraksadı ve sonra biraz isteksizce ekledi: “Yine de eğer prens ölürse, sadece cinayete teşebbüs etmiş biri olarak değil, bir katil olarak yargılanacağınızdan korkuyorum ve o zaman işler daha zor olacak.”

“Nasıl?”

“Nasıl mı daha zor olacak? İşte o noktada bir savaş eylemiyle karşı karşıyayız. Charlock birinin hesap vermesini talep edecek ve işte buradasınız. Hükümdar hızlı ve aleni bir hamle talep edecek.”

Grace yutkundu. Rahibin parmakları ince ve güçlüydü ve Grace’i orada, o odada tutan tek şeymiş gibi görünüyorlardı. Eğer onu bırakırlarsa, ağırlığını kaybedip tavana doğru yükselebileceğini ya da belki de sadece ölebileceğini ve böylece Analığın bu deritten kurtulacağını düşündü. “Hayır,” dedi. “Beni nasıl idam edecekler?”

Zale sustu.

Kötü. Çok kötü olmalı.

Ona doğru dönüp diğer elini onun elinin üstüne koydu. “Zehirciler ve cadılar Asılmış Analığa aittir,” dedi. “Diri diri yakılırlar.”

“Ah.”

Kötü olacağını biliyordu. Ama hepsi uzak ve imkânsız görünüyordu. Elbette, bu noktaya gelmeyecekti. Her şey elinden alınacaktı ama böyle değil.

Canlı canlı yanmak. Bacaklarını yakan acı, ciğerlerini tıkayan duman, durmadan, aralıksız; uzak bir imkânsızlık değil ama olacak bir şey ve olduğu zaman sonsuzluk kadar sürecek bir şey.

Zale yüzünü buruşturdu. “Bu en soğuk teselli,” dedi. “Sıçan’ın arzusu bu noktaya gelinmemesi. Ama olursa acı çekmenize de izin vermeyeceğiz. Size bir tür uyuşturucu vereceğiz böylece başınıza gelenlerin farkında olmayacaksınız.”

“Zehirci için zehir,” dedi Grace boş bir sesle.

Zale elini sıktı. “Sizi bundan uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım,” diye söz verdi.

“Biliyorum,” dedi Grace. Dehşete rağmen suçluluk hissetti. Bu zavallı papaz, Stephen’in onlardan istemesi dışında hiçbir sebep olmaksızın, onun kaderine ortak olmuştu. Ve şimdi, onun lehine konuşacak tek bir ruh bile olmadan, kazanılamayacak bir davaya girmişti ve Stephen kelepçelerle sürüklenerek götürülmüştü.

Benim hatam. Hepsi benim hatam.

Kendini Zale’in elini okşarken buldu. “Sorun değil,” dedi. “Herkesin yapabileceğinin en iyisini yaptığını biliyorum. Lütfen suçlu hissetmeyin.”

Zale ona baktı sonra yavaşça başını salladı. “Veliaht Prens’i zehirlemiş olma ihtimaliniz kesinlikle yok,” dedi, “ben de zamanında olası katillerle karşılaştım ama...” Ayağa kalkıp iç çekti ve yüzüne düşen bir tutam asi saçı itti. “Tapınağa dönüp bu davanın çarklarını nasıl tersine döndürebileceğime bakacağım. Analık içeri tanıklarını alabilmek için işi uzattı. Bana da bir iki gün daha verebilirler elbet. Belki de bu süre arkadaşınızı bulmaya yeter.”

Grace yavaşça başını salladı. Marguerite ona yardım etmeye gelmemişti. Herkesten çok güvendiği tek kişi. “Ben buna güvenmezdim,” dedi yumuşak bir sesle. “Bulunabileceğini sanmıyorum.”

Zale başını eğdi. Kapı arkasından son bir yumuşak tık sesiyle kapandı.

Saatler geçti, Grace yatakta oturmuş, hiçbir şeye bakmıyordu. Gece çöktü. Gardiyan ona yemek getirdi. Yemeğe öylece baktı, midesi bulanıyordu. Sonunda tepsideki suyu içti ama yemek yeme düşüncesi mide bulandırıcıydı. Tepsideki muma baktı, mumun yanmasını, kenarlardan aşağı kaymasını izledi. Ucuz don yağı kokusu burnuna doldu ama bu sefer Phillip'i düşünmedi.

Canlı yakılmak canlı yakılmak yakılmak yakılmak yakılmak yakılmak.

Cama bir şey vurdu.

Grace sandalyesinde geriye doğru sıçradı, neredeyse sandalyeyi devirecekti. *Ne? Ben ikinci kattayım! Pencereme ne cehennem vurmuş olabilir?*

Bir kuş mu? Hayır, hava karardı, bir yarasa mı?

Kepenkli pencereden bir başka gümleme sesi daha geldi. Bir çarpma sesi değildi, daha çok sert bir darbeydi. Eğer bir yarasa olsaydı Tab büyüklüğünde olması gerekirdi.

Ne olduğunu görmek için pencereyi bile açamıyorum. O kadar büyük bir şeyse açmak istediğimden de emin değilim doğrusu.

Ahşap kepenkler içeriye doğru patladı. Grace kendini sandalyeden attı ve geriye doğru sendeledi. Analık beklememeye mi karar vermişti? Onu tam burada, tam da şimdi mi öldürüleceklerdi?

Karanlık bir şekil pencere pervazının altında çömeldi. Yavaşça ayağa kalktı, üstünden kıymıklar ve kırık tahta parçaları döküldü. Yüzünde ve ellerinde kan vardı, koyu delikler gibi görünen gözleri morluklarla çevriliydi.

Grace de yavaşça ayağa kalktı. Bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha. Ne gördüğünü biliyordu ama buna inanamıyordu. Ama oradaydı, kan ve ter kokusunun ve korkunç derecede tanıdık bir yanık kokusunun altında... zencefilli kurabiyenin hafif esintisi.

“Stephen?”

Stephen pencereden girdiğini hatırlamıyordu, ki bu çok kötüydü çünkü tabii ki Grace'in sorduğu ilk şey bu oldu.

"Bunu nasıl *yaptın?*" diye sordu parçalanmış kepenge bakan kız. "İkinci kattayız."

Sendeleyen Stephen duvara yaslandı. "Bilmiyorum. Emin değilim."

"Ne?!"

"Delilik," dedi belirsiz bir şekilde. Gelgit çekilmeye başlıyordu. Canı yanıyordu. Çok acıyordu. Hücre kapısının asma kilidini kırmıştı, bu yapabileceği bir şeydi ama parmaklıklara tutup çektiği yerde bir morluk oluşmuştu. Keşke Istvhan'ın kaslarından birazı onda olsaydı.

"Duvara mı tırmandın?!"

"Belki?" İşler biraz bulanıklaşmıştı. Bu noktadan sonra bir sohbeti sürdürmek çok zordu. Bazen kelimeleri veya hangi sırayla gittiklerini hatırlayamıyordu. Odaklanmak için çaba sarf etti. "Hayır. Sanırım çatıdan atladım."

"Bu daha iyi sayılmaz!"

"Dışarı çıkıp tırmanmamı mı istersin?"

Grace bunun daha iyi olduğunu düşünür gibi görünmüyordu. Paladin kendini belli belirsiz bir şekilde hor kullanılmış hissediyordu. Onunla orta yolu bulmaya çalışıyordu, daha ne istiyordu?

"Ama bunu nasıl yaptın?!"

Stephen omuz silkti. Bir şeyi tutup çekmişti. Başına düşerse önünden çekiliyordu. Düşmezse, tutunup kendini yukarı çekiyordu. Zor değildi. Aman Tanrım, canı acıyordu.

Kapı çarpılarak açıldı ve bir gardiyan içeri daldı. "Neler olu..."

Durdu. Kırık pencereyi gördü. Stephen'ı gördü. Kılıcına uzandı.

Stephen'ın adama karşı hiçbir kötü niyeti olmadığından onu kucakladığı gibi olabildiğince nazikçe pencereden aşağı bıraktı. Ne yazık ki bu, gelgitin tekrar yükselmesini gerektirdi ve sonraki birkaç dakika boyunca sadece kıvılcık karanlık vardı ve tekrar kendine geldiğinde, koridorun sonundaki odadaydı ve ayaklarının

dibinde bir masanın kalıntıları parçalanmış hâlde duruyordu. Grace dirseğini tutup, *"bu kadar yeter! Öldü!"* diyordu. *"Bu sadece bir eşya!"*

İşte bu tuhaftı. Normalde çılgına döndüğünde masalara saldırırmazdı. Neden böyle bir şey yapmıştı?

İki muhafız daha silahlarını çekmiş bir şekilde merdivenlerden yukarı koştu. Ah. Sebebi buydu. Masanın güzel sert ağaçtan yapılmış incecik bacakları vardı. Onları aldı. Muhafızlar çok yavaştı. Herkes yavaştı. Öndekinin kılıcı tam Stephen'in omzuna inecekti, bu yüzden Stephen'in yapması gereken tek şey önünden çekilip masanın ayağını yola koymak ve sonra diğer ayağı adamın başının yanından yukarı doğru sallamaktı. Adam yere düştü. Yere çarpması yıllar alacaktı, bu yüzden Stephen onun etrafından dolandı ve ikinci gardiyanla aynı şeyi tekrarladı, ancak o kılıcını kaldırmamıştı, bu yüzden Stephen sadece sandalye ayağıyla onun göğsünü dürttü ve sonraki on yıl boyunca merdivenlerden aşağı yuvarlanmasını izledi.

İşler yine biraz grileşti. Açıkça bir inleme ve ardından Grace'in, "Lütfen ayağa kalkma yoksa arkadaşım sana tekrar vurmak zorunda kalacak," dediğini duydu. Onlara vurmasını gerektirmeyecek şekilde cevap vermiş olmalıydılar. Bu iyi miydi? Belki?

Grace'in eli dirseğinin üzerindeydi. Onun olduğunu biliyordu, adaçayı gibi kokuyordu ve gelgitin en derin olduğu zamanlarda bile ona asla elini kaldırmadı. Bu rahatlatıcıydı, aynı zamanda garipti, çünkü çılgınlık geçirenler nadiren rahatlatılabilirdi, sen mobilyaları parçalayıp yaralı bir boğa gibi kükrerken kimse rahatlık için endişelenmezdi.

"Pencere," dedi Grace, kendini tekrarlayan birinin sabırlı havasıyla.

"Eh? Ne?" Stephen odaklanmaya çalıştı. Merdiven sahanlığında daydılar. Oraya yürümüşler miydi? Yürümüş olmalıydılar. Tahta panjurlu büyük bir pencere vardı. Merdivenlerin dibindeki gardiyan bacağının kırıldığını fark etmişti ve bu yüzden çok üzgün görünüyordu.

“Bu pencereyi açabilir misin?” DEDİ Grace yine.

Evet, bunu yapabileceğini açıklamak için gereken kelimeler o kadar aşılmaz görünüyordu ki Stephen bunun yerine panjuru tekmeledi.

Sadece yarım kat aşağıdaydı. Bunu akli başındayken bile başarabilirdi. Atladı, yere indi, döndü.

Grace pencerede çerçevelenmiş bir şekilde duruyordu. Stephen işaret etti. Onu yakalayacaktı. Onu yakalayacağını açıklamak zorunda mıydı? Aziz’in taşakları, daha fazla kelime.

Dünya yine yanlara kaydı. Odaklanabildiğinde, Grace yanında, onu kolundan tutarak yönlendirdiği bir sokakta yürüyordu. Görünüşe göre Grace sonunda aşağı atlamıştı.

“Bir plan,” diyordu. “Bir plana ihtiyacımız var.”

“Tamam,” dedi Stephen.

Tekrar döndüler. Takipçilerinden kurtulmaya mı çalışıyorlardı? Paladin omzunun üzerinden baktı ama hiçbir şey göremedi. Akşamın oldukça geç saatleri gibiydi. Daha önce hava karanlık mıydı? Evet, kesinlikle öyle olmalıydı. Şey yaptığında karanlıktı...

“Planın ne?” dedi Grace.

Dur, bir planı mı olması gerekiyordu? Kahretsin. Kendini normal işleyişine sürüklemeye çalıştı. Bunu yaptığı anda her şey acımaya başladı. Istvhan her zaman bunun eskiden çılgınların kutsanmış değil lanetli olarak kabul edilmesinin sebebi olduğunu söylerdi. Bunun insanları öldürmenle hiçbir ilgisi yoktu. O zamanlar insanları öldürmek bir hobiydi, hatta bir meslekti. Hayır, etki geçene kadar insanüstü ve öldürülemez olurdun ve insan kapasitesinin çok ötesinde çalışan ve senin hizmetinde olan tüm kaslar sonrasında ne kadar kötü bir muameleye maruz kaldıklarını haykırmak isterlerdi.

“Plan,” dedi paladin.

“İyi olduğundan emin misin?”

“Hayır.” Stephen konuşmanın o kısmını bir tuzak olarak algıladı. Oraya giderse daha fazla kelime düşünmesi gerekecekti ve

sonra Grace her hâlükârda yine o plan kısmına geri dönecekti, ancak onun kelimeleri tükenmiş olacaktı. “Plan. Bir plan. şehri terk etmek.”

“Ya biri bizi durdurmaya çalışırsa?” dedi Grace.

“Onları  ld r r m.”

Bunun tamamen makul bir plan olduğunu düşündü ve kızın neden suratını öyle buruşturduğunu bilmiyordu. “Nereye gideceğiz?”

“Ah...”

Bir dakika durup başını duvarın serin, nemli tuğlasına yaslamak zorunda kaldı.

“İyi görünmüyorsun,” dedi Grace.

“Hayır.”

Grace sanki bir k pekmiş gibi onun omzunu okşadı. Paladin aldırmadı. Köpekleri severdi. Köpekler senin istediğini yapardı ya da en azından yapmasını istediğini düşündükleri şeyi yapardı ve sadece yapacakları bir iş ve sonrasında uzanıp dinlenebilecekleri güzel ve sıcak bir yer isterlerdi. Bu iyi bir hayat gibi görünüyordu. Piyadeler de biraz öyleydi ancak sonrasında her zaman güzel ve sıcak bir yer bulamazlardı.

“Planı ben yapayım mı?” dedi Grace.

“Yapar mısın?” Minnet duygusu her yerini sardı. O  ılgın bir savaşçıydı. İyi olduğu tek plan düşman ya da kendisi düşene kadar düşmana saldırmaktı.

“Bu yoldan gidelim.”

“Tamam.”

KIRK BİR

Çılgınlık gelgiti geçen bir paladini yönlendirmek, iyi huylu ama potansiyel olarak kavgacı bir sarhoşu idare etmek gibiydi. Stephen yeterince itaatkârdı ama bir şeylere çarpıyordu ve bazen onlarla savaşımaya çalışıyordu. Grace onu bir yağmur fıçısı ile kıyasıya bir mücadeleden kurtarmak ve bunun yerine içindeki suyu içmeye ikna etmek zorunda kalmıştı.

İçine biraz su girince sersemliği biraz daha geçmiş gibi oldu. Ne kadar zamandır bir şey yemediğini veya içmediğini merak etti. Bir çılgınlık dalgası bütün bir gün süremezdi, değil mi?

Daha çok bir deliryuma benzemiyorsa. Sürekli içeri girip çıkıyor gibi. Onu uyuyabileceği güvenli bir yere götürebilirim...

Grace, bir noktada Stephen'ın ona karşı geleceğinden endişelenmesi gerektiğini biliyordu, ancak bu gerçek bir endişe değildi. Birincisi hücrelerinden henüz kaçmıştı ve bu da şüphesiz yargıç ve Analık gözünde suçunu kabul ettiği anlamına geliyordu. Çılgına dönmüş bir paladin tarafından öldürülmek kazıkta yakılmaktan daha iyi olmalıydı. İkincisi, Tanrı merhamet etsin, ona güveniyordu. Vücudu ona güveniyordu. Yağmur fıçısına saldırdığında bile, omurgasında, cildinde veya sinirlerinde tehlikede olduğunu söyleyen hiçbir kısım yoktu. Ve kollarını kavradığı anda paladin tekrar şaşkına dönüp uysallaşmıştı.

"Hadi," dedi. Onu güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu. Doğal olarak dükkân olmazdı – muhafızların kontrol edeceği ilk yer orasıydı. Sıçan Tapmağı güvenli olurdu ama Zale'in geri dönüp onları yetkililere teslim etmeyeceğine güvenemiyordu. O bir avukattı ve yaptıkları kesinlikle yasal değildi. Bu yüzden Grace Step-

hen'ı Cam Mahallesi'nin yanındaki mezarlığa yönlendirdi, oradaki küçük tahtalarla kapatılmış şapel kuru oluyordu. Elde edecekleri en iyi şey muhtemelen buydu.

Her şey bir yana o bir paladin. Tanrılar onlara olumlu bakması gerekir. Tanrılar bazılarının. Asılmış Ana değil doğal olarak. Ama orası Dört Yüzlü Tanrı için yapılmış bir şapel. Onların şapelini kullanmamıza bir şey demezler. Umarım.

Keşke önden devam edip yolu keşfedebilseydi ama Stephen'ı yalnız bırakmaktan korkuyordu. Aniden bir binayla dövüşmeye koyulabilirdi. Şu anki hâliyle bu dövüşü kazanabilirdi de. Bu yüzden nefesini tuttu ve her kavşakta uzun dakikalar bekledi, gözleri muhafızları veya çivit mavisini parıltıları aradı.

Şans eseri ya da Sıçan'ın lütfuyla onları fark edecek kimse görmediler. Mezarlığın durumundan da anlaşılacağı üzere, bu bölge çoktan soylu bir yoksulluğa gömülmüştü. Daha fazla muhafız gerektirecek kadar sorunlu değildi ama aynı zamanda insanların katı bir şekilde kendilerine sakladıkları bir yerd. Bitki toplarken bunun çok faydasını görmüştü. Kanundan kaçarken de faydalı olabileceği aklına gelmemişti.

Karşı sokağın ağzında çizgileri olan bir şey parladı ve bir gnole dönüp onlara baktı, sonra hemen bakışlarını kaçırdı. Grace sokak lambalarının yaydığı ışık havuzundan kaçınarak sokaktan aşağı doğru aceleyle yürüdü. Lambacılar çoktan işlerini yapıp gitmişti ama Stephen bir sokak lambasıyla savaşmaya çalışırsa birileri mutlaka bunu fark ederdi.

Ama paladin böyle bir şey denemedi, Grace mezarlığın yıpranmış metal kapılarını görünce rahatladı.

Stephen yorgun bir şekilde başını kaldırdı. "Mezarlık," diye mırıldandı. "Öldüm mü?"

"Henüz değil."

"Hep bir dahaki sefere." Yumuşakça güldü, çenesi sanki uyuyakalmak üzereymiş gibi göğsüne düştü.

Kapılar yıllardır açılmamıştı ama zaten yan taraftaki küçük bekçi kapısı daha az görünür durumdaydı. Kapı kilitliydi ama sakının altında bir anahtar vardı. Grace bunu biliyordu çünkü bir

keresinde bekçi göstermişti. “Bu ana anahtar,” demişti. “Ben burada olmazsam ve sen içeride kilitli kalırsan kapıyı açacak.” Yaşlı adamın misafirperverliğinden faydalandığı için suçluluk duygusu hissetti ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirirdi.

Paladini mezarların arasından geçirdi. Mezar taşlarıyla uygun-suz bir şekilde eğleniyor gibi görünüyordu ancak onlarla savaşma-ya çalışmadı. “Bir mum yakalım mı?” dedi.

“Mum yakamayız,” dedi Grace. “Biri görür.”

“Ölüler görür,” diye onayladı.

“Sonra yakarız. Şimdi kiliseye gideceğiz.

“Gece nöbeti mi?”

“Hayır. Koro bölümü hâlâ sağlam ve ahşapları çürümemiş. Oraya çıkabilirsek kapalı bir alan ve yeterince sıcak olacak.”

“...tamam” dedi Stephen. Mezarlığa ulaşmadan önce bile kelimeleri geveleyerek konuşuyordu. Kara çılgınlık dalgasının ona verdiği güç ne olursa olsun, çoktan gitmişti. Grace, tamamen çökmeden önce onu uzanabileceği bir yere götürebilmeyi umuyordu.

Kapı yağlanmış menteşelerin yumuşak sesiyle açıldı. Bakıcı işi-ni iyi yapmıştı. Grace rahat bir nefes aldı.

“Ne?”

“Her şey yolunda. Neredeyse vardık.

“...tamam.”

Stephen’ı koro bölümünün olduğu kata çıkarmak kolay kolay unutamayacağı bir deneyim oldu. Ne yaptığını unutup merdivene karşı koymaya çalışacağından endişe ediyordu. Ama yarı yolda ne yaptığını anlamış gibiydi ve basamakları Grace’in ancak kısıkana-bileceği bir hızla çıktı.

Koro bölümü çıplak ahşaptan yapılmıştı ama bu bile taştan daha sıcaktı. Pencerelerden şehrin gece ortamında sahip olduğu donuk ışık giriyordu. Saatin kaç olduğunu merak etti. Gece yarısından çok şafağa yakın olduğunu tahmin etti.

Paladinin pelerinini omuzlarından çekip tahtaların üzerine serdi. “Uzan.”

“...tamam.”

Daha Grace merdivenin yarısına bile gelmeden horlamaya başlamıştı.

Anıt mezara sakladıklarını alması sadece birkaç dakikasını aldı. Stephen'ın onun yokluğunda kaybolup gitmiş olmasından endişelenmiyordu. Şapele girdiği anda onun horladığını duyabiliyordu. *Tanrılar adına sesinin bizi ele vereceğinden korkmalı mıyım?*

Grace merdivenden çıkıp pelerini üzerine örttü. "Kay," dedi. "Kendi tarafına."

"Hımmm?"

"Kay." Onu omzundan itti. Paladin itaatkâr bir şekilde yana doğru yuvarlandı ve horlamaları derin, düzenli nefeslere dönüştü. Keşke zırhını çıkarabilseydi diye düşündü ama dürüst olmak gerekirse, geçirdiği günden sonra, sert bir sırt muhtemelen paladinin en az endişelendiği şeydi.

Grace karanlıkta oturup onun nefes alışını dinledi ve düşündü, *şimdi gidebilirim.*

Onu kurtarmıştı. Bayılmadan önce onu güvenli bir yere götürmüştü. Boğazına su tıkmıştı. Şimdi eşitlenmişlerdi, değil mi?

Gidebilirim. Neresi olursa olsun başka bir şehre kaçabilirim. İsmimi değiştiririm. Tab güvenli ellerde. Marguerite'in umurunda bile değilim. Kitaplarımı geri almayı düşünmeme gerek yok çünkü hepsi ele geçirildi. Bu benim son şansım.

Şehirden kendi başına fark edilmeden çıkma şansı çok daha yüksekti. Küçük gri fareler zırhlı büyük adamlardan çok daha az dikkat çekerdi. Tek yapması gereken paladinin üstünden pelerini çıkarmak ve sırt çantasını takmaktı ve şafak vakti şehirden çıkmış olurdu.

Yapılacak en akıllıca şey buydu. Her zaman bildiği üzere yine her şeyini kaybetmişti. Sana söylemedikleri şey, her şeyini kaybettiğin zaman kalbinde patlayan çılgın rahatlamaydı. *Rahatlama aradaki farkı bilmiyorsan, mutluluk gibi hissettirir.* Cellat darbeyi vurmuştu, en kötüsü gelmişti. Artık hiçbir şey ona dokunamazdı. Grace'in hayatından başka kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Stephen pelerinin altında kıpırdandı ve uykusunda bir şeyler mırıldandı.

Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı... onu kurtarmak için elinde kalan azıcık şeyden vazgeçmiş kırık bir adam hariç.

Şehrin kırmızı-turuncu ışığı ateş ışığından daha soğuktu. Paladinin yüz hatlarına acımasızca vuruyordu. Yaşlı, yıpranmış ve bitkin görünüyordu.

Gidebilirim.

Gitmeliyim.

Grace çizmelerini çözüp çıkardı.

Bu akıllıca değil.

Şansın varken çek git. O tehlikeli. Güvenilmez olduğunu sana kendisi söyledi.

Yanına uzandı ve pelerini ikisinin üzerine çekti. Tahta levhalar sertti ama paladin bir fırın gibi ısı yayıyordu.

Hâlâ gidebilirsin.

Gözlerini kapattı ve uyku onu hemen içine çekti.

Grace tahta bir zeminde yatıyordu ve birinin ona seslendiğini duydu.

“Grace, Grace, uyan.”

Phillip’ti. Şaşkınlıkla gözlerini açtı. Atölyenin zeminindeydi, üstüne bir battaniye çekilmişti. Neden burada uyuyordu? Siparişlerden birinde sorun mu çıkmıştı?

“Grace, tatlım, tanışmanı istediğim biri var...” Ve sonra bir kıkırdama. Çok kadınsı bir kıkırdama.

Anılar celladın baltası gibi üzerine indi. Dışarı çıkmıştı. Muhtemelen sevgililerinden biriyle buluşmak için. Phillip atık inkâr etmeyi, o da sormayı bırakmıştı. Artık bir anlamı yoktu. Bitkin düşene kadar çalışmıştı çünkü uçucu yağları düşündüğünde onun ne yaptığını düşünmüyordu.

Ancak şimdi, görünüşe göre, eve birini getirmişti.

“Hadi Grace, dışarı çık.” Sesinde onu her zaman baştan çıkarmaya çalışırken kullandığı yalvaran ton vardı.

Grace tekrar gözlerini kapattı ve yanağını pürüzsüz tahta levhalara bastırarak onun sesini ve arkasından gelen sesleri bastır-

maya çalıştı. Atölyeden çıkmayınca Phillip tek bir kadının yeterli olduğuna karar vermiş olmalıydı. Belki de onu kışkandıracağını düşünüyordu ya da belki de onu hiç düşünmüyordu.

Sonunda sesler kesildi.

Artık kıskanmıyordu. Ondan çok bıkmıştı. Anuket Şehri'ndeki eteklerin yarısının altında onun elinin olmasına aldırmıyordu. Sadece her şeyin bitmesini istiyordu. Umursadığı tek şey artık zayıflık göstermemektir. Diğer kadınlar onun umursamadığını gördüğü sürece, o zaman... o zaman o kazanmış olacaktı. Ya da en azından tamamen kaybetmemiş olacaktı.

Kazanmak gibi hissettirmiyordu. Kasvetli bir yalnızlık gibi hissettiriyordu, sanki o ve Tab dünyanın geri kalanından bir duvarla ayrılmış gibiydiler. Yarın ölseler fark eden olur muydu acaba?

Gitmem gerek, diye düşündü. Buradan çıkıp gitmeliyim. İşler asla daha iyiye gitmeyecek.

Oh tanrım, o kadar yorgunum ki.

Gözyaşları yüzünden aşağı tahta levhalara doğru kaydı. Hıçkırıklarını kolunda bastırmaya çalıştı. Phillip'in duymasını ve kazandığını düşünmesini istemiyordu.

"Grace."

Çok yakındı. Tam arkasındaydı. İçeri nasıl girmişti? Derin bir nefes aldı ve ciğerleri toz, nem ve... zencefilli kurabiye kokusuyla doldu?

"Grace, aşkım, uyan. Sanırım rüya görüyorsun. Lütfen."

Gözlerini açtı. Kepenkteki çatlaklardan sızan ışık artık gün ışığıydı ve beline dolanmış kol ona aitti...

"Stephen?"

"Evet."

Yan yatmıştı ve göğsü Grace'in sırtına dayalıydı, kolunu yastık gibi başının altına koymuştu. Kadın onun sesini kulaklarında olduğu kadar kemiklerinin arasında da duyabiliyordu.

"Uyanık mısın?"

"Sanırım öyle," dedi. Anıları, altındaki tahtaların hissiyatıyla rüyayla karışmıştı, ancak zencefilli kurabiye ve kilise bahçesinin kokusu onları kovdu. Güzel kokulardı. Gerindi. "Sen... şey misin...?"

“Çılgınlık içinde miyim?” Boynunun arkasına doğru pişmanlıkla kıkırdadı. “Artık değil. Öyle olsaydım muhtemelen daha az acı çekerdim.”

“Bir *yağmur fıçısı* ile savaşılmaya çalıştın.”

“Geçerli sebeplerim olduğuna eminim.”

Kadın homurdandı. Kalçası tahtaların sertliğinden dolayı tutulmuştu ve muhtemelen hareket etmesi gerektiğini biliyordu ama adam sıcak ve sertti ve eğer o hareket ederse, o da kolunu hareket ettirebilirdi. O kolun etrafında olmasından itiraf edebileceğinden çok daha fazla memnundu. Bu yüzden hareket etmedi ve Stephen da hareket etmedi.

“Kaldın,” dedi paladin.

“Neredeyse kalmıyordum,” diye itiraf etti. “Tek başıma kaçmak çok daha kolay olurdu.”

“Eğer bizi yakalarlarsa başımız büyük belada demektir.”

“Beni kazıkta yakacaklar,” dedi. “Peki ya seni?”

Arkasında omuz silktiğini hissetti. “Eminim ki tatsız olacaktır. Ben daha çok diğerleri için endişeleniyorum. Bu sadece güvenilemez olduğumuzun bir kanıtı.”

“Diğer paladinler mi?” Grace, onu evine kadar yürüten zavallı, endişeli Shane’i düşündü.

“Evet.”

“Üzgünüm.”

“Ben de öyle. Neden kaldın?”

Sakın ona âşık olduğunu söyleme. Marguerite onu terk etmiş olabilirdi ama bu muhtemelen yine de iyi bir tavsiyeydi. Grace iç çekti onun kollarında öne döndü. “Çünkü ortaya çıktı ki hâlâ kaybedecek bir şeyim var.”

Stephen kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı, Grace sonunda pes edip onu öptü.

KIRK İKİ

Birisiyle ahşap bir zeminde burun buruna yatarken öpmek pek kolay değildi ama Stephen bu durumu yuvarlanıp dirseğinin üzerine yaslanarak düzeltti ve onun üzerine eğildi. Açılan ağzı onun ağzına kapandı, aralarındaki sıcaklık hiç azalmamış gibi görünüyordu. Daha da kötüsü Grace sanki içi devasa bir mengenede sıkılıyormuş gibi hissediyordu ve eğer baskıyı hafifletmenin bir yolunu bulamazsa bu onu öldürecekti.

Gecenin tek bir şekilde sona ermesi mümkündü ama elini onun göğsüne koyduğunda yine de fiziksel bir şok yaşadı. Nefes nefese kaldı ve sonra paladin kendini bıraktı ve hafifçe bir küfredip eldiveninin parmağını dişlerinin arasına aldı ve çekip çıkardı.

“Bunun için yeterince güçlü olduğundan emin misin?” diye sordu Grace. Şafak ışığı kaşının üstündeki uzun bir sıyrığı aydınlattı ve gözlerinin altındaki gölgeleri derinleştirdi.

“Ölüyor olsam bile bunun için hâlâ yeterince güçlü olurum.” Saçlarını gözlerinden çekti ve dudaklarını alnına bastırdı.

Grace orada bırakmak istedi ama yapamadı. Ölebilirlerdi –aslında muhtemelen öleceklerdi de– ve Stephen tatminsiz hissedererek ölmekten daha iyisini hak ediyordu. “Seni uyarmalıyım,” dedi kız. “Ben... Ben bu işte pek iyi değilim.”

Elleri onun karışık saçlarında hareket etmeye devam ederken, bu ifadeyi de her zaman olduğu gibi aynı ciddiyetle karşıladı. “Neden böyle söylüyorsun?”

Grace yutkundu. Phillip’in adını söylemek istemiyordu. Eğer aralarında asılı kalırsa devam edip edemeyeceğini bilmiyordu. “O... şey... bana öyle söyledi. Ben değilmişim...”

Stephen onu öptü.

Şiddetli ve tutkuluydu ve bilinçli düşünceye çok az yer bırakıyordu. Önceki öpücükleri şefkatliydi ya da en azından öyle olmaya çalışmıştı. Bu değildi. Bu, bir iddianın ortaya atılması gibi hissettirdi. Ağzının sıcaklığı onun içindeki soğuk bir yeri ısıttı ve ona daha da sokuldu, zencefilli kurabiye, metal ve ter kokusu duydu.

Grace'i hayatında hiç öpülmediği kadar derinlemesine öptüğünde, ellerini onun omuzlarına koydu, geri çekildi ve "O burada değil. Ben buradayım," dedi.

Loş ortamda birbirlerini soymak zordu. Sonunda pes ettiler ve ikisi de kendi kıyafetlerini çıkarmaya koyuldu. Stephen'ın biraz daha uzun sürdü ve Grace bir sürü zincir şakırtısı ve epeyce sessiz mırıldanma duydu. Bu onu güldürdü.

"Beyefendinin kıyafetlerinin hanımefendininkinden daha karmaşık olması olağan bir durum değil," dedi.

"Beyefendi genellikle sırtında bir örs değerinde metal taşımaz."

Grace pelerinin altında onu bekledi, beklenti mi, dehşet mi yoksa her ikisini de mi hissettiğinden emin değildi. Midesinde kelebekler uçuşmuyordu, daha çok iç organlarında oynaşan yetişkin misk kedileri vardı.

Paladin yanına uzandı, ellerini pelerinin altına kaydırды. Kesinlikle çok fazlaydı. Grace avucunu onun göğsüne koydu, ne söylemesi gerektiğini veya herhangi bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini merak etti.

Bir an için arzu onu ele geçirdi ve sonra, kollarını onun etrafına doladığında, korkular geri geldi. Bu kısım her zaman çok yorucuydu. Yeterince inliyor muydu? Bir kadını memnun etme becerileriyle övünmesi için doğru türden sesler mi çıkarıyordu? Tanrım. O ve Stephen çok fazla garip konuşma yapmışlardı, Grace'in şunları söylediği bir tanesine daha yer var mıydı: "Bütün bu elle okşama ve inlemeleri umursamıyorum, boşalıp boşalmadığımı bile umursamıyorum, sadece seni içimde istiyorum, böylece kendimi yalnız hissetmem."

Gözlerini kapattı ve paladine doğru eğildi ancak onun uzaklaştığını fark etti. "Kaskatı kesildin," dedi Stephen. "Bunu istediğinden emin misin?"

“Evet,” dedi. “Seni istiyorum. Sadece seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.”

“Uğratmayacaksın.”

İç çekti. “Bunu sen söylüyorsun.”

Göğüslerine kışkırtıcı bir şekilde yakın duran ellerini kaldırdı. “Bunu yapmak zorunda değiliz.”

“Hayır!” Elini tutup aşağı çekme isteğine karşı koydu, sonra bunun aptalca bir mücadele olduğuna karar verdi ve yine de yaptı. Stephen’ın teni çok sıcaktı ve kızın göğsü avucunu doldururken keskin bir nefes aldı. Grace onun elini kendi eliyle örttü. “Yeterli olmayacağından endişeleniyorum. Ne yapıyorsam. Bundan zevk almadığımı düşüneceksin. Sonra ne yaptığımı çok fazla düşünmeye başlıyorum ve...” Bunu hissedeceğini bilerek omuz silkti.

“Anlıyorum.” Stephen’ın sesi dalgın çıktı, bu avucundaki göğüsten ya da bu konuşmayı çözümüleme girişiminden olabilirdi, Grace emin olamıyordu. “Bu bir sorun yarattı değil mi?”

Grace karanlığın kızardığını gizlemesine sevindi ve sonra Stephen elinin tersini onun yanağına koydu ve Grace onun sıcaklığı hissedebildiğini fark etti. “Evet,” diye mırıldandı. Phillip’i, taleplerini ve egosunu yatıştırmak için yaptığı performansta fiziksel zevkin nasıl kaybolduğunu düşünmemeye çalıştı.

Stephen onun alnını öptü. “Terk edilmiş bir kilisedeyiz, yer-deyiz ve eğer ikimizin başına henüz bir ödül konmadıysa yakında konacak. Dünün büyük bölümünü çılgınlık nöbeti içinde geçirdim. Açıkçası şu an on saniye dayanıp sonra senin üstünde uyuyakalmaktan daha çok endişeleniyorum.”

Grace’in kahkahası yarı rahatlama niteliğindeydi ama yine de bir kahkahaydı.

Stephen parmağını onun dudaklarının üzerine koydu. “Neden bunun... ah... bir deneme olduğunu ve ikimizin de en iyi hâlimizde olmayabileceğimizi kabul etmiyoruz? Ve eğer hayatta kalırsak, gerisini daha sonra hallederiz.”

Bu kadar kolay olamazdı. Olabilir miydi?

Boynunun yanına doğru nefes verince kız titredi.

Belki de olabilirdi.

“Anlaştık mı?” dedi.

“Anlaştık,” diye fısıldadı kız.

Elleri onun vücudunu okşuyordu. Göğüslerini sıkmadı ya da meme uçlarını çimdiklemedi, sadece sanki onun şeklini ezberliyormuş gibi dokundu. Grace gözlerini kapattı, garip bir rahatlama hissetti. Karşılık veriyormuş gibi yapmasına gerek yoktu. Sadece bu karanlık alanı doldurması, hissetmesi ve paladinin aşağılanacağından endişe etmemesi gerekiyordu.

Stephen’in parmak uçları bileğini ve avucunu okşadığında soluğu sahte değildi. Parmakları nasırlı ve sertti, ancak dokunuşu o kadar hafifti ki titredi. Dudağını ısırды.

Paladin bundan ders çıkardı. Parmaklarının kaburgaları ve kalçası üzerindeki bir sonraki uzun vuruşu ipek kadar narindi. Grace başını geriye attı ve kendini hissetmeye bıraktı.

Olağanüstü derecede akıllı elleri vardı. Ne kadar akıllı olduklarını parmaklarını bacaklarının arasından aşağı kaydırıp Phillip’in ya da zanaatkârın çırağının daha önce başaramadığı şekillerde ona dokunana kadar fark etmemişti.

“Güzel *tanrım*,” dedi yüksek sesle.

Stephen kahkahalarla gülmeye başladı. Gerginliği dağıttı. “Yani bu iyi mi?”

“Evet. Ah evet.”

“Güzel.”

O kadar iriydi ki. Buna alıştığını düşünüyordu ama şimdi gerçekten onun altındayken, cüssesi onu bir kez daha etkiledi. Avuçlarının altındaki sert kaslar ve üzerindeki ağırlık hissi. Güç barındırıyordu. Kendini Tab kadar küçük hissediyordu.

Aşağı doğru kaymaya başladığında omuzlarından yakaladı. “Orası değil,” dedi. “Lütfen ben... Ben bundan gerçekten hoşlanmıyorum.” *Ah tanrım daha fazla ıslak salya akıtma yok, her şey o kadar iyi gidiyordu ki.* Kendisini onun tepkisine hazırladı. Çoğu erkek bunu yaptığında sana bir iyilik yaptıklarını düşünürdü. Reddedildiğinde sinirlenmek Stephen’in doğasında yoktu, paladinler doğaları gereği şehitliğe meyilliydi. *Kendini dinle. Ah, ne kadar hayal kırıklığı yaratıyorum, hayır orama dokunma, erkeklerin*

senin yatakta bok gibi olduğunu düşünmelerine şaşmamalı. Eğer onun horozu bir su birikintisindeki solucan kadar gevşek olsaydı, bunun tek sorumlusu sen olurdun.

“Tamam,” dedi. Ne öfkeli ne de özellikle şehit olmuş gibi duruyordu. Parmaklarını yavaşça onun hassas etinin üzerinde kaydırdı ve Grace neredeyse yerden havalanacaktı. “Böyle iyi mi?”

“Evet,” dedi boğuk bir sesle. “Evet, bu, bu iyi.”

Bir şey kalçasına baskı yapıyordu. Büyük ve çok sert bir şey. Görünüşe göre solucanlara dair korkusu yersizdi.

“Güzel,” dedi paladin ve onu öptü.

Stephen Phillip'i öldürecekti. Adamın öldürülmesi gerektiğini çoktan aklına not etmişti ama şimdi bunu bir öncelik hâline getirecekti, tabii bir iki gün daha hayatta kalırsa. Aziz'in kutsanmış ismi adına, bu adam ne yapmıştı?

Eh, yaptığı şey belliydi. Grace gibi güzel, duyarlı bir kadını alıp ona zevkin bedelinin, gururunu okşayacak bir performans olduğunu öğretmişti. Grace'in, kibarca söylemek gerekirse kesinlikle berbat bir yalancı olduğu düşünülduğünde, bu durum evlilik yatağını sinir bozucu bir deneyime dönüştürmüş olmalıydı.

Aniden sokaktaki ilk karşılaşma yerine oturdu. Şehvet düşkünü gibi haykırmış ve bir bakire gibi hareket etmişti. Aziz ona güç versin.

Ve kız tepki veriyordu. İşin aslı buydu. Sadece dikkat etmek zorundaydın. Ona her dokunduğunda nefesi kesiliyordu. Parmak uçlarını teninde gezdirdiğinde titriyor ve titriyordu. Meme uçları da bir o kadar sertti ve bu da bir şey ifade ediyordu. Ve sonunda parmaklarını bacaklarının arasından aşağı kaydırduğunda, o kadar ıslaktı ki, neredeyse deneyimsiz bir çocuk gibi pantolonuna boşalıverecekti.

Çok uzun süre bekleyemezdi. Aziz'e şükürler olsun ki bunun sadece bir deneme olduğunu kabul etmişlerdi, çünkü fazla zamanı kalmadığını düşünüyordu. İçine kaydı, sadece yarıya kadar gel-

mişti ki durdu. Yeterince hava alamıyordu ve varlığının her bir zerresi ileri gidip onu alması için çığlık atıyordu, onu hemen al... ve bir kere başladıktan sonra duramayacağını biliyordu.

“Grace,” dedi boğuk bir sesle. Ağırlığını bir koluna verdi, onun elini buldu ve vücutlarının arasına kaydırıldı. “Benim için boşal, aşkım. Lütfen.”

Kızın tereddüt ettiğini hissetti. Eh, normaldi. Bu, kendi becerilerine takıntılı bir adamın sevgilisinden yapmasını isteyeceği türden bir şey değildi. Ama yarın ikisinin de ölme ihtimali yüzde elliden fazlaydı ve zevkin hatırası olmadan onu darağacına veya odun ateşine göndermelerine izin verecek değildi.

“Emin misin?” diye sordu kız.

“Azizin kanı adına, evet.”

Kızın dokunuşu onunkinden daha hızlı ve daha emindi. Sınıra yaklaşırken vücudunun etrafında attığını hissedebiliyordu ve sonra kendini paladine doğru itmeye başladı, onu daha derine aldı, hareket ederken nefesi kısa soluklar hâlinde geliyordu.

Azizin kanı adına. Onun bedeni üzerinde kendini tatmin etmesinin hissi, bir ömür boyu süren sıkı kontrolü parçalıyordu. Dişlerini o kadar sert sıkı ki çenesi ağrıdı.

Kız bağırp ona sarıldığında, neredeyse rahatlamayla hıçkırarak ağlayacaktı. Vücudu bir yumruk gibi paladinin etrafında kenetlendi ve bu onun ihtiyaç duyduğu tek şeydi ve hayal ettiğinden daha fazlasıydı. Ona doğru yaklaştı artık hassas değildi ama sert ve hızlıydı, tüm dünyası onun vücudunun sıcaklığında daralıyordu. Her hamlede kadından bir çığlık kopuyordu ve neredeyse endişelenecekti ama kadın her vuruşta ona doğru atılıyordu, parmakları kalçalarına gömülüyordu ve yalnız olmadığını biliyordu.

Bir sonsuzluk kadar sürdü ya da hiç zaman almadı. Stephen onun üzerine yığıldı, tüm vücudu titrerken ağırlığını ön kollarına vererek onu ezmeye çalıştı. Bir noktada Grace bacaklarını onun etrafına dolamıştı. Bunu zar zor hatırladı. Kahretsin, şu anda kendi adını bile zar zor hatırlayabiliyordu.

“Eh,” dedi boğuk bir sesle, tekrar düşünebildiğinde. “Eh. Bir deneme çalışması için hiç de fena değildi.”

“Hayır,” dedi Grace ve hafifçe güldü, kendine şaşırmış gibi bir ses çıkardı. “Hayır, değildi, değil mi?”

Stephen bir yana yuvarlandı, onu kendisine yasladı, başı göğsünde, kolu onun etrafındaydı. “Uyuyacağım,” dedi. “Bunun büyük bir nezaketsizlik olduğunu biliyorum. Ama tamamen bittim.”

“Her şey yolunda,” dedi Grace ve bunu kanıtlamak için esnedi. “Ben de uzun süre dayanamayacağım.”

“Öyleyse sorun yok,” dedi Stephen ve hemen uykuya daldı.

KIRK ÜÇ

Stephen saatler sonra aç, susuz ve beklenmedik yerlerindeki ağrılarla uyandı. Işık yine değişmişti. Gerçekten bütün günü uyuyarak mı geçirmişti? Grace hâlâ kollarındaydı. O kısım bir rüya ya da fantezi değildi.

Ve muhtemelen gelgit henüz tam olarak çekilmemişken ona sahip olduğum için kendimi suçlamam gerek. Ama hiçbir şeyden pişman olmadığını, sadece battaniye ve şilte eksikliğinden ve muhtemelen ikisinin de kazıkta yakılarak öldürülecek olmasından duyduğu üzüntüyü fark etti.

Tamam, pişman olduğum birçok şey var ama bu onlardan biri değil.

Grace esnedi ve ona doğru gerindi. Göğüslerinin göğsünde kaydığını hissederken düşündü, *peki biraz daha ağrı beni öldürmez.*

Tam o sırada Istvhan merdivenin kenarından başını uzatarak, “bir şeyi bölmüyorum değil mi?” diye sordu.

Grace bir çığlıkla uyandı. Nefesinin ve kanının son damlasına kadar Istvhan’a güvenen Stephen yine de kılıcına uzandı ve sonra yanında olmadığını hatırladı. Grace’i göğsüne bastırıp başının üzerinden baktı.

“Neler oluyor?” diye sordu Grace hafifçe boğuk bir sesle. “Bizi buldular mı?”

“Sakin olun,” dedi Istvhan. “Henüz saldırı altında değiliz. Ve üstünüze bir şeyler giyin. Ben dostum,” diye ekledi muhtemelen Grace’i düşünerek. “Elinizi sıkmak isterdim ama... ah...”

“Bizi nasıl buldun?” diye sordu Stephen.

Istvhan iç çekti. “Kanlı şehrin her bir santiminde tazılar var. Anladığım kadarıyla bu senin işin. Hapishanede öldürdüğün şeyin üzerinde hâlâ koku vardı ve şimdi herkes etrafta o kafa ısırın şeyleri arıyor. Ve senin kokun da buna karıştığı için sonunda köpeklerden biri onları buraya getirdi. Şanslısın ki ben de o gruptaydım ve şapeli kendim kontrol edeceğimi söyledim.”

“Şu an dışarıdalar mı?” Stephen kaskatı kesildi.

“Hayır, aptal herif, içeri girdim, neler olduğunu duydum, bağırarak kişinin kim olduğunu tanıdım ve arkamı dönüp onlara birkaç aptalın sevişmesi dışında bu yerin boş olduğunu söyledim. Hepimiz kahkaha attık ve devam ettik.”

Grace taze pancar rengine döndü. “Anlıyorum,” dedi Stephen.

“Sonra tarikatın geri kalanını da uyandırdım ve işte buradayız.” Istvhan kollarını kavuşturdu. “Ve eklemeliyim ki kendini büyük bir karmaşanın içine soktun.”

“Grace’i idam edeceklerdi.”

“Evet, şimdi hepimizi idam edecekler,” dedi Istvhan.

“Ne?!” Grace battaniyeye yapıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Eh yani seni almaya geldiklerinde karşılarında yedi paladin bulacaklar,” dedi Istvhan.

“Piskopos öfkelenecek,” dedi Stephen.

“Piskopos anlayacak. Ve eğer anlamıyorsa ben zaten kuzeye gidip uykumu almak istiyordum.”

“Hepsi dışarıda mı?” diye sordu Grace.

“İkimiz içerideyiz!” diye seslendi Galen aşağıdan.

“Aman Tanrım,” dedi Grace.

“Dediğim gibi giyinmek isteyebilirsin. Ya da istemezsin sana kalmış. Ama seni uyarıyorum çok asil insanlar olabiliriz ama yine de bakarız.”

“Arkanı dön,” diye homurdandı Stephen.

“Merdivendeyim.”

“O zaman gözlerini kapat.”

Istvhan dirseğini koro bölümünün kenarına koydu ve eliyle gözlerini örttü. Grace kıyafetlerini almak için çabaladı.

“Üzgünüm,” dedi Stephen. “Istvhan’ın mizah anlayışı... şey...”

“İşlevsel mi?” diye önerdi Istvhan. “Sizin geri kalanınızın aksine.”

“Evet, Shane *nerede?*” diye sordu Stephen.

Istvhan’ın dişleri karanlıkta parladı. “O da dışarıda.”

Aceleyle giyinen Grace, Istvhan’a doğru ilerledi. “*Sen misin?*”

Paladin, sanki arkasındaki merdivende gerçekten biri saklanıyormuş gibi omzunun üzerinden geri baktı. “Eee... ben miyim?”

Istvhan’la neredeyse burun buruna gelene kadar çömeldi. “Zencefilli kurabiye gibi kokan kas masajını sen yapıyorsun!”

“Ah *o konu.*”

“Harika kokuyor,” dedi Grace bu konuya biraz sinirlenmiş gibiydi.

“Zerdeçalı olanı daha iyi,” dedi Istvhan, “ama aynı zamanda seni parlak sarıya boyadığından kimse kullanmak istemez.”

“Bir ara koklamayı çok isterdim.”

Stephen ufak bir kıskançlık sancısı hissetti ama bastırdı. Belki de Istvhan ona kokular hakkında bir şeyler öğretmeye gönüllü olurdu. En azından akıllıca sorular sorabilecek hâle gelene kadar.

Grace’i merdivenlerden aşağı doğru takip etti ve şapelin içinde zırlı bir sihirbazlık numarası gibi üç paladinin daha belirmediğini gördü. “Birisi geliyor,” dedi Wren lakonik bir şekilde.

“Umarım bekçi değildir,” dedi Grace. Kaşlarını çatı. “Ya da umarım öyledir, böylece özür dileyebilirim. Kilisesine girmek istememiştim.”

Uzakta kaldırım taşlarında toynak sesleri ve metal gıcırtısı duyuldu. Stephen gerildi, sonra tanıdık bir sesin, “Demek hepinizin geldiği yer burası,” dediğini duydu.

“Peki, Piskopos’a hanginiz söyledi?”

Herkes incinmiş görünen Istvhan’a baktı. “Ben *yapmadım.*”

Piskopos Beartongue arkasında sekreteriyle ön kapıdan içeri girdi. “Hayır o söylemedi,” dedi. “Siz gizlilikte o kadar kötüsünüz ki bir casusu bile ağlatırsınız. Lanet avluda durup nereye gittiğinizden bahsettiniz ve sonra hepiniz kaçır gibi gittiniz. Kapı arkamızdan kapanmadan önce elimde üç rapor vardı. Bir dahaki sefere gruplar hâlinde ayrılın ve odalarınızda konuşun, böylece bir saatlik bir ön süre kazanabilirsiniz.”

Kadın ellerini kalçalarına koydu. "Paladin Stephen hapisane hücrelerinde olmadığını fark etmemek elde değil."

"Şey," dedi Stephen. "Evet. Açıklayabilirim."

"Zahmet etme ceset yeterli bir açıklama oldu."

"Ceset mi?" dedi Grace. "Birini mi öldürdün?"

"İnsan değildi!" diye itiraz etti Stephen. Temel dürüstlük kuralları onu, "En azından, şey... dün başka birini öldürdüğümü hatırlamıyorum," diye eklemeye zorladı.

"Geceyi atlatırsak zorlu bir toplantı yapacağız," dedi Piskopos. "Bayan Angelica sizi görmek ne güzel. İyi olduğunuza sevindim."

"Hapisten kaçtığım için üzgünüm," dedi Grace. "Benim fikrim değildi."

"Hayır, sorun yok," dedi Piskopos. "Yani sorun var ama dürüst olmak gerekirse şu an en az endişelendiğim şey bu." İçini çekti. "Şüphesiz arabamı takip edenlerin üstlerine beni en son nerede gördüklerini bildirmelerine çok az zaman kaldığını düşünüyorum, bu da muhafızların az sonra burada olması gerektiği anlamına geliyor."

"Teslim olacağım," dedi Stephen.

"Seni almak için bizi geçmeleri gerekecek," diye homurdandı Istvhan. Diğer paladinlerin hepsi artık içerideydi, Stephen ve Grace'in etrafında toplanmışlardı. "Charlock ile ilişkileri düzeltmek için bir kardeşimizi feda etmeyeceğiz."

"Charlock?"

"Prensin o sızlanan elçisi sizin hem zehirci olduğunuzu düşünüyor hem de fazla gecikmeden sizi idam ettirmek istiyor. Aksi hâlde Charlock'un çok öfkeleneyeceğini söylüyor. Ve Analık onu destekliyor."

"Bu Sıçan'ın müdahale etmesi için yeterli bir sebep," dedi Piskopos. "Hüküm ve itiraz şansı olmadan idam olamaz. Savaşta değiliz ve bu yalnızca bir adaletsizlik olur. Öyle değil mi, yüzbaşı?"

Son cümlede sesini yükseltti ancak Stephen kilisenin basamaklarında çizme seslerini çoktan duymuştu.

"Kutsal efendimiz," dedi yüzbaşı. Selam vermeye başladı, sonra yarısında durdu, görünüşe göre kime selam vereceğine karar veremiyordu. "Görüyorum ki... ah... kaçakları bulmuşsunuz."

Stephen, adamın diplomasi çabasına hayran kaldı. Piskoposu tutuklaması buna değmeyecek kadar büyük bir soruna yol açardı. Ne yazık ki gelen Yüzbaşı Mallory değildi – Stephen bu adamı tanımıyordu. Yüzbaşının arkasında iki muhafız ve dışarıda en az bir muhafız daha olduğunu görebiliyordu. Ellerinde yaylı tüfekler vardı. Yükselen iç çekmesini bastırdı. Daha önce yaylı tüfek ile vurulmuştu. Bu sevgiyle andığı bir anı değildi.

“Paladin Stephen,” dedi yüzbaşı, “tutuklusunuz. Ve Bayan Angelica, korkarım ki siz de tekrar gözaltına alınacaksınız.”

“Cesedimi çiğnemeniz gerek,” dedi Istvhan.

“Ve benimkini.”

“Benimkini de.”

Yüzbaşı irkildi. “Birbirinize olan bağlılığınız takdire şayan ama aptal olmayalım. Kimse kan dökülmesini istemez.”

Piskopos ağzını açtı, sonra duraklayarak başını yana eğdi. Bir arabanın tekerlekleri kaldırım taşlarında takırdadı ve sonra koşarak yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

“Yüzbaşı!” diye bağırdı ne yazık ki tanıdık bir ses. “Yüzbaşı suçluları buldunuz mu?”

Görünüşe göre Analık gelmişti.

“Vurun onları!” diye bağırdı Analığın adamı zıplayarak. “Hepsini vurun!”

Yüzbaşı paladinlere baktı. Ellerini kalçalarına koymuş duran Piskopos’a baktı. “Adamlarıma hiçbir şey yapmadan öylece duran savaşçılara ateş etmelerini emretmeyeceğim,” dedi.

“Onlar suçlu!”

“O zaman bana onlar için bir idam emri getirin. Çünkü böyle olması gerek.”

“Burada kan banyosu olur,” dedi Istvhan pek de kısıp olmayan bir sesle. “Ve bunun çoğu bizim kanımız olmaz.”

“Kan banyosu olmayacak!” diye tısladı Piskopos. “Bu saatte kan banyosu kesinlikle yasak!”

“Sabaha kadar bekleyebilir miyiz?”

“Kimse hiçbir saatte kan banyosu yapmıyor!”

Arnavut kaldırımlarında tekrar tekerleklerin gürültüsü duyuldu. “Oh,” dedi Piskopos. “Biri daha. Yaşasın.”

Grace pes ederek oturdu. Ayakları yorulmuştu. Stephen bir bekçi köpeği gibi onun yanında dikiliyordu. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Kız onun bacağına yaslandı ve o da elini uzatıp parmaklarını onun saçlarına doladı.

Araba altındı. Karanlığa rağmen arabacının üniformasındaki brokarlar parlıyordu. “Ah güzel Sıçan,” diye mırıldandı Piskopos. “Bu Veliaht Prens’in arabası.”

“Prens olamaz,” dedi Istvhan. “Onun ölüyor olması gerekmiyor muydu?”

“Neden prens olamazmış. Herkes burada gibi görünüyor. Ölmekte olan yabancı bir hükümdar bile buraya gelebilir.”

Kapı açıldı ve DuValier göründü. Stephen alçak sesle homurdandı ve duruşunu daha da dikleştirdi. “Istvhan kılıcını bana ödünç ver. Bu adamı öldürmem gerek.”

“Kimse ona kılıç vermesin,” diye emretti Piskopos.

“Kendimi belirgin bir çelişki içinde hissediyorum,” dedi Istvhan.

Paladinlerden biri, yüzünde tuhaf bir ifade olan bir kadın, kemerinden uzun bir hançer çıkarıp Stephen’a uzattı.

“Teşekkür ederim.”

“Teknik olarak bu bir kılıç değil,” dedi Piskopos. “İpliği iğnenin tam ortasından geçirmenizi alkışlıyorum. Kahretsin.” Paladinin yüzünde öyle küçük bir gülümseme belirdi ki Grace bunu zar zor yakaladı.

DuValier şapele bakıp dizilmiş muhafızların arasından geçti. “Siz!” dedi yüzbaşıya. “Veliaht Prens öldü ve bu kadın onun katili. Onu hemen tutuklamanızı talep ediyorum!”

“İdam emriniz var mı?” diye sordu yüzbaşı.

DuValier sadece bir anlığına durakladı. “Hayır. Bu bir infaz değil, adalet. Bu kadını gözaltına almanızı talep ediyorum!”

“Gel ve dene,” dedi Stephen.

Paladinlerin etrafında garip, karıncalanan bir enerji belirdi. Grace bunun gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu bilmiyordu ama teninin aniden çiğ ve çıplak olduğunu hissetti. Kendisiyle DuValier'nin arasında duran yedi erkek ve kadın aniden yedi ayrı birey olmaktan çıkıp görünmeyen bir bağ ile birbirine bağlanarak tek bir şey hâline gelmişti. Aralarındaki havanın titreştiğini neredeyse görebiliyordu.

“Ah, *hayır*,” dedi Beartongue neredeyse kendi kendine. “Oh hayır, hayır. Sıçan, durdur onları.”

Istvhan elini kılıcının kabzasına koydu. Stephen elini hançerine koydu. Tüyler ürpertici bir şekilde senkronize bir hareketle diğer tüm paladinler aynı anda aynı şeyi yaptı, bu hareket Grace'in boynunun arkasındaki tüyleri diken diken etti.

Yüzbaşı bir adım geri çekildi. Muhafızlar çoğunlukla yere doğrultmuş oldukları yaylı tüfeklerini havaya kaldırdılar ve ona belirsizce baktılar.

Bu o savaş çılgınlığı anı, diye düşündü Grace. Onu yapıyor olmalılar. Tek fark bu sefer Stephen'in yalnız başına yağmur bidonlarıyla savaşıyor olmaması, hepsi aynı durumda. Aman Tanrım. Stephen beni dinledi ama diğerlerinin hiçbirini dinlemeyecek. Bunu durduramam, her şey patlayacak ve insanlar ölecek ve ben bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum...

Bir adım öne çıktı. “Herkes dursun!” diye bağırdı. Sesi ince ve zayıftı, yardım çağırmak için yeterince yüksek sesle bağırmadığı bir kâbusta gibiydi. “Durun ben buna değmem! Onlarla gideceğim!”

Piskopos dışında kimse onu dinlemiyor gibiydi. Beartongue ona kısa, sempatik bir bakış attı ve kolunu tutup kendi dirseğinin içinden geçirdi. “Kahrolası paladinler,” diye mırıldandı. “Tamam. Hadi siz ve ben önden yürüyelim. Bizimkiler aramızdan geçmez... sanmıyorum... ve umarım muhafızlar da bizi vurmaz.”

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Istvhan ve Stephen'i hareket ettirmeye çalışmak bir duvarı hareket ettirmeye çalışmak gibiydi. Hareket etmediler. Düz bir şekilde ileri bakmayı sürdürdüler. Grace dış gıcırdatmalarının sesini duyabiliyordu.

Kutsal Sıçan ve tüm diğer tanrılar, çılgınlık gelgitine kapıldıklarında dönüştükleri hâl bu mu?

Stephen'ın dün gece tam anlamıyla çılgına dönmediğini fark etmeye başlamıştı. Stephen gece tükenmiş bir hâldeydi ve kendini sürekli dışarı çıkıp içeri sürükleyip duruyordu, evet, ama bu çok, çok daha kötü bir şeydi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Beartongue bezgin bir sesle pes etti ve Grace'i paladinlerin hattının yanına doğru çekti. En uçtaki kadın tekrar önlerine geçmek üzere hareketlenince Beartongue homurdandı ve öyle sert bir şekilde, "Geri çekil," dedi ki sesi gerçek bir ayı gibi duyuldu. Kadın geri çekildi.

"Yüzbaşı," diye seslendi paladinlerin önünden yürüyüp yüzbaşıya dönerken. "Burada çok tehlikeli bir durumdayız ve bence durumu daha da kötüleştirmek istemezsin." Hâlâ yanında olan Grace öfkeyle başını salladı.

"Ne öneriyorsunuz?" diye sordu yüzbaşı, gözleri sessiz paladinlerin hattına ve aralarındaki yüklü havaya doğru kaydı.

"Adamların yaylarını indirebilir mi?"

"Lütfen benim için ölmelerine izin vermeyin," diye fısıldadı Grace. "Lütfen. Teslim olacağım. Sadece bunun olmasını engelleyin."

"Üzerinde çalışıyorum," dedi Beartongue, gözleri yüzbaşıya kilitlenmişti.

Grace, arkasındaki erkek ve kadınlardan korkmadığını fark etti. Muhtemelen korkmalıydı. Stephen'ın, zayıf bir hâlde sürünürken bile yaratabileceği kargaşayı görmüştü. Yedi paladin bir kuşatma makinesine rakip olabilecek kadar büyük bir yıkım yaratabilirdi şüphesiz.

Ve eğer hepsi Stephen gibiyse, bu bir cam kadar kırılganlar demek ve bu onları tamamıyla mahvedecek, hayatta kalsalar bile.

Yüzbaşı omuzlarını dikleştirdi.

"Bu kadını tutuklayın!" diye tısladı DuValier.

Beartongue bakışlarını yüzbaşının gözlerine sabitlemişti. Grace, onun gözlerinin DuValier'ye, sonra tekrar yüzbaşıya çevrilip anlamlı bir şekilde dönüp dolaşmasını izledi.

Bu ona Zale'in duruşmada yargıçla yaptığı konuşmayı hatırlattı. Güç dinamığının değiştiğini neredeyse hissedebiliyordu. *Biz, ikimiz, buradaki yetişkinleriz ve neyle başa çıkmak zorunda olduğumuza inanabiliyor musun?*

"Elçi bey burada yetkiniz yok," dedi yüzbaşı kesik bir sesle. "Siz bize emir veremezsiniz."

"Prens bundan haberdar olacak!"

"Prensin öldüğünü siz söylemiştiniz," dedi Beartongue.

"Yeni prens!"

"Aa, o da mı burada?" diye sordu yüzbaşı yorgun bir şekilde.

Başka bir araba yanaştı. Beartongue ellerini havaya kaldırdı ve küçük, öfkeli bir daire çizerek etrafta dolandı. "Bir tane daha mı?" dedi. "Gerçekten mi?" Yüzbaşı umutsuzluk yüklü küçük bir ses çıkardı.

Arabadan bir adam indi ve şapele doğru yürüdü. Uzun boylu, geniş omuzluydu ve hem işlevsel hem de zarif olmayı başaran altın işlemeli bir zırh giyyordu. Onu çevreleyen iki adam, bir paladinin bile aşırı bulabileceği derecede tepeden tırnağa silahlıydı.

Adam sıcak renkler giymişti ama yüzündeki ifade kış kadar soğuktu. Çizmelerinin topukları tahta zeminde celladın baltasının çatırtısı gibi çınılıyordu. Bakışları yaylı muhafızlarının ve kılıçlarını çekmiş paladinlerin üzerinde gezindi. Grace bu yüzü hemen tanıdı. Bir keresinde onun bileğine parfümlü yağ sürmüştü.

"Görünüşe göre," dedi Charlock Veliaht Prensi, "tam zamanında yetiştim."

KIRK DÖRT

“Siz ölmemişsiniz!” dedi Grace.

Sağır edici sessizlik karşısında sesi düşen bir bardak gibi parçalandı. Yüzünün ısınmaya başladığını hissetti –*yerdeki ve gökteki tanrılar, tatar yaylarını sana doğrultmuş bir sürü silahlı adam karşısında bile kendini utandıracak bir şey yapıyorsun*– ama Veliaht Prens homurdandı ve sonra herkes aynı anda çok hızlı bir şekilde konuşmaya başladı.

“Siz ölmediyseniz...”

“Muhteşemsiniz, zamanlamanız kusursuz hazretleri...”

“...o zaman kim...”

“Neler oluyor...”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez...”

“İstvhan, lütfen müdahale eder misin?” dedi Beartongue çileden çıkarak.

İri paladin boğazını temizledi, nefes aldı ve kükredi, “*Sessizlik!*”

Herkes hemen sessizleşti. Veliaht Prens kaşlarını kaldırdı.

“Gördüğünüz gibi,” dedi, “capcanlıyım.”

Piskopos Beartongue dudaklarını büzdü. “Ölüm döşeginde olan bir adam için oldukça sağlıklı görünüyorsunuz.”

Veliaht Prens yumuşak alaycı bir ses çıkardı. “İlk günden beri zehirlendiğimi biliyordum. Böyle davranarak suikastçımın başarılı olduğunu sanması daha akıllıca geldi. Kendimi iyi hissetmediğimi ve kişisel muhafızlarım dışında kimsenin yanıma yaklaşmasına izin vermediğimi söyledim. Sadece kaynak suyu içtim ve sadece kendi soyduğum meyveleri yedim.”

“Ama belirtiler...” dedi Grace şaşkın bir şekilde. “Elçiniz –DuValier–bana gelip tüm belirtileri anlattı ve nasıl zehirlendiğinizi anlamak için benden yardım istedi.”

“Öyle mi?” Veliaht Prens’in gözleri kalabalığı taradı. “Ne kadar da ilginç.”

Kapıya doğru ilerleyen DuValier hızla kaçacak oldu.

İki paladin –Grace isimlerini bilmiyordu– gözleri fal taşı gibi açılmış sakallı bir adam ve absürt derecede yakışıklı olan kızıl saçlı bir diğeri onun önüne geçti. DuValier bıçak çekti. Kızıl saçlı adam elleriyle bir şeyler yaptı ve DuValier birden bıçaksız ve dizlerinin üzerindeydi, paladin onun bileğini sıkıca kavramıştı.

Veliaht Prens parmaklarını şaklattı. İki paladin elçiyi kollarından tutup öne taşıdılar.

“Ben... ah...” DuValier çılgınca etrafına bakındı. “Muhafızlar bu adam bir sahtekâr! Tutuklayın onu!” Muhafızlar hareket etmedi.

“Şimdi bunlar hangi belirtiler olabilir, hımm?”

DuValier somurtkan bir sessizlik içinde paladinlerin arasında asılı kaldı. Grace boğazını temizledi. “Ateş, kusma, morarmış parmak uçları...”

“Ne kadar ilginç.” Veliaht Prens başını eğdi. “Söyle bana sadık hizmetkârım, ben bu belirtileri görecektim kadar uzun süre zehirli kalmamışken, sen bunların olduğunu nereden bildin?”

DuValier’nin gözleri bir yandan diğer yana kaydı ve orada olmayan bir açıklık aradı.

“Kimin için çalışıyorsun?” dedi Veliaht Prens. “Kardeşim için mi?”

Elçi ağzını açıp başını eğdi ve boynundaki zinciri dişleriyle kavradı. Kehribar kristali ısırды ve neredeyse ağzına alacakken Veliaht Prens zinciri yakalayıp sertçe çekti.

Kopça kırıldı. Kristal yere düştü ve paramparça oldu. Zemine bir miktar sıvı sızdı.

DuValier’nin zaten beyaz olan yüzü griye döndü.

“Hayır,” dedi Veliaht Prens. “Hayır, hızlı bir çıkış yolu bulamayacaksın, sadık hizmetkârım. Sanırım benimle Charlock’a döne-

ceksin ve birlikte birçok ilginç şey öğreneceğiz.” Yanındaki iki ağır silahlı muhafıza başını salladı.

İki paladin Beartongue’a baktı.

“Bu Charlock’un meselesi,” dedi Beartongue. “Bizim yargı yetkimiz yok.” Gözleri Veliaht Prens’in yüzünde gezindi. “Ama umarım işkenceye tenezzül etmezsiniz.”

“İşkence mi?” Veliaht Prens parmaklarını şaklattı. Muhafızlardan biri itaatkâr bir şekilde yere tükürdü. “Biz *medeni* bir milletiz.”

“Ben... Ben sığınma talep ediyorum,” dedi DuValier. “Sığınma... burası bir kilise!” Paladinler onu Veliaht Prens’in muhafızlarına teslim ettiler. “Beni geri çeviremezsiniz!”

“Haklısın,” dedi Beartongue. “Seni geri çeviremem. Davan Charlock’ta yargılama sürecine geçtiğinde Sıçan Tapınağı sana bir avukat sağlayacak.” Veliaht Prens’e başını salladı. “Majesteleri, lütfen bizi yargılamanın zamanlaması konusunda bilgilendirin.”

“Elbette,” dedi Veliaht Prens. “Ve şimdi başka biri daha kafasına beni zehirlemeyi takmadan önce bu şehri terk etme vaktimin geldiğine inanıyorum. Öyle olmazsa da kesin yine yağmur yağar.” Gökyüzünden kişisel olarak rahatsız oluyormuş gibi yukarı baktı.

Döndüler. Şehir muhafızları yoldan çekildi. Analığın adamı çok sessizleşmişti elleri cübbesinin kollarına sokulmuştu.

Grace öylece gitmesine izin veremezdi. Stephen’dan uzaklaşarak öne çıktı.

“Majesteleri?”

Adam başını çevirdi. “Parfüm ustası Angelica,” dedi sanki tahrında bir misafiri karşıliyormuş gibi nazik bir şekilde. “Umarım benden onun için ayrıcalık istemezsiniz?”

“Hayır! Ah, hayır. Ama nereye geleceğinizi nasıl bildiniz?” diye sordu Grace şaşkın bir şekilde. “Tüm yerler içinde burası?”

“Ah.” Bu sefer gülümsemesi samimiydi. “Ortağın. Şu şapkalı kısa boylu kadın. Korkarım adını anlayamadım. Odama geldi – bunun hakkında muhafızlarımla konuşacağım– ve burada neler olup bittiğini bana bildirdi.”

Marguerite.

Grace'in kemiklerindeki soğuk yer ısınmış gibiydi. *Marguerite*. Arkadaşı onu terk etmemişti demek.

Veliaht Prens'in önünde eğildi ve o da dönüp kiliseden uzaklaştı. Prens'in muhafızları onu arkalarından taşırken DuValier'nin çizmelerinin zemine sürtünme sesi çok yüksek duyuluyordu.

Gittikleri anda Beartongue'un omuzları bir rahatlamayla çöktü.

"Yüzbaşı," dedi. "Sanırım burada işimiz bitti. Bu iyi insanların evlerine gitmelerine izin verelim."

"Bu *iyi insanlar* hâlâ kaçak," dedi Analık adamı ancak artık kendine pek de güvenmiyordu. "Paladininiz birçok muhafıza saldırdı."

"Ve hiçbirini öldürmedi," dedi Beartongue. Grace, Stephen'ın bir rahatlama sesi çıkardığını duydu. "Dahası hiç işlenmemiş bir suçtan dolayı arandıkları ortaya çıktı."

Stephen boğazını temizledi. "Grace masum," dedi. "Onu hücresinden ben kaçırdım ve muhafızlara ben saldırdım. Eğer suçlanacak biri varsa..."

"Öyle değil!" dedi Grace. Gözü Beartongue'a takıldı ve anlamlı bir şekilde bakiştılar. Diğer kadını iyi tanımiyordu ama Beartongue'un ellerini havaya kaldırıp, "Paladinler!" diye bağıarak sertçe uzaklaşmak üzere olduğundan şüphelendi. Eğer bunu yaparsa Grace hemen arkasında olacaktı.

Beartongue bunun yerine yüzbaşıya döndü. "Onları Sıçan Tapınağı'na götüreceğim ve yasal işlemleri halledene kadar onları orada, gözetim altında tutacağım," dedi. "Bu tatmin edici mi?"

"Bu çok iyi bir çözüm gibi görünüyor, kutsal efendimiz," dedi yüzbaşı bariz bir rahatlamayla.

"Ben bunu tatmin edici bulmuyorum," diye çıkıştı Analık adamı. "Analık..."

"Analığın yetki alanı zehircileri kapsıyor," dedi Beartongue. "Bu kadın zehirci değil. Şehir muhafızlarına saldırıyı kovuşturmak ise sizin işiniz değil. Böyle bir kovuşturma yapılacaksa Sıçan adaletin yerine getirilmesini sağlayacaktır."

Çivit mavisı giysili adam ağzını kapattı, topuklarının üzerinde döndü ve kiliseden çıktı.

“Tamam,” dedi Beartongue yorgun bir şekilde. “Artık eve gidelim, olur mu?”

Stephen ve Grace yan yana yürüyordu ve Stephen için bundan ki-min daha fazla teselli bulduğunu söylemek zordu. Adımları farklı uzunluktaydı ama Stephen yine de yavaş hareket ediyordu. Grace’e gereğinden fazla yaslandığının farkındaydı ama kemiklerine kadar yorgundu ve Grace görüldüğünden daha güçlüydü.

Yaklaşık üç blok boyunca yürüdüler ve sonra Beartongue bir araba çevirmeyi başardı ve ikisiyle Galen’i arabaya doğru itti. “Ben gelmiyor muyum?” diye sordu Istvhan acıklı bir şekilde.

“Sonrakine bin. Tek başına bir sırayı kaplıyorsun.” Istvhan sahte bir üzüntüyle göğsünü sıktı sonra kapıyı çarpıp sırtıttı. Sürücü dizginlere vurdu ve araba sokaklarda gürleyerek ilerledi.

Galen kızıl saçlı, yakışıklı ve çok komikti. Ayrıca çılgınlıklarının tapmak salonlarında yankılanmasına neden olan dehşet dolu gecelere de çok yatkındı. Uykusunda dehşete kapıldığında ona dokunamazdın, yatağının yanına oturup onunla konuşur ve nöbetin geçip gitmesini umardın. Stephen tuhaf bir şekilde Galen’in korkularının bu şekilde tezahür etmesine minnettardı. Stephen da dâhil olmak üzere paladinlerin çoğu geceleri uykusuz geçirirdi, en azından Galen’in yanında oturunca, sadece tavana bakıp başarısızlıklarını tekrarlayıp durmak yerine yararlı bir şey yapıyor olurlardı. Ve bir de orada oturup güven verici sesini kullanmanın herkes kadar seni de ikna eden bir yanı vardı.

Daha iyiye gitmişti. Son birkaç yılda hepsi daha iyiye gitmişti.

Ben hariç. Bir tek yenildiğimi kabul ettiğim dün dışında öyle değil mi?

İşler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın görevlerini yapan muhafızlara saldırmış ve Çeliğin Azizi’nin seçilmişlerini bir tehdit olarak damgalamıştı. Gözlerini kapattı, bununla ilgili ne yapacağını düşünmek bile onu yoruyordu.

“Yakında tapınağa varacağız,” dedi Beartongue.

Grace’in eli onunkine doğru kaydı. Sıkıca kavradı. O da otomatik olarak kızın elini sıktı. Rahatlık önemliydi. Kendisinin hiç rahat-

lığı kalmamış olsa bile yine de bir başkasını rahatlatabilirdi. Sonuçta Galen'le oturmaktan pek de farklı değildi.

Araba sarsılarak durdu ve hepsi indi. Kısa süreli hareketsizlik bile Stephen'ın sırtıyla dizlerini sertleştirmişti. Çılgınlık nöbeti geçirdikten sonra kaslarının tepki vermesine alışmıştı ama ya bunun boyutunu unutmuştu ya da son nöbetten bu yana geçen birkaç yılda fark ettiğinden daha fazla yaşlanmıştı.

Muhtemelen sonuncusuydu. Kendini yaşlı hissediyordu. Yine de Grace yanındaydı, ona bakınca istemeden de olsa kalbi biraz rahatlıyordu.

Belki o kadar da yaşlı değildi.

“Odalar bu tarafta,” diye başladı ama sonra durdu. Birden aklına Grace'in bir daha onun yatağını paylaşmak istemeyebileceği, belki de sadece o anın sıcaklığının ve ölüm korkusunun onu bir daha olmayı istemeyeceği bir yere götürmüş olabileceği ihtimali geldi. “Ben... şey...”

Bir hizmetçi telaşla yanlarına geldi. “Banyolarda sıcak su var,” dedi. “Beni takip ederseniz sizi götüreyim Bayan Angelica?”

“Ben... oh... um...” Stephen'a omzunun üzerinden endişeli bir bakış attı. “Ben... ah...”

“Sorun değil,” dedi Stephen. “Sıcak bir banyo kulağa çok hoş geliyor. Muhtemelen ben de yaparım.”

“Doğru. Şey.”

“Az sonra görüşürüz,” dedi. Sonra onun öylece gitmesine izin veremeyeceği için eğilip alnını öptü, onun bu hareketinde ihtiyaç duyduğu her şeyi bulmasını umdu.

Ve Aziz ya da Sıçan ya da tanrılardan biri, hangisi yardım ettiyse Grace'in ihtiyaçları neyse benim de ihtiyaçlarımın aynı olmasını diliyorum. Peki ya öyle değilse...

Eh, yalan söylememişti. Zaten her şeyini kaybetmişti. Eğer henüz kırılmadıysa ek bir şey daha onu kıramazdı.

Grace uzaklaşırken paladin omuzlarını dikleştirip arkasını döndü.

KIRK BEŞ

“Stephen? Stephen uyanık mısın?”

Stephen bir gözünü açtı ve Shane’in tepesinde dikildiğini görünce söylendi: “Ahhhhzzz.”

“Yüzbaşı Mallory seni görmek istiyor. Kesik kafalarla ilgili. Gitmek zorunda olmadığını ama yok edecekleri şeyi öncesinde görmek isteyebileceğini söyledi.”

Stephen’ı o an hissettiği hâlde yataktan kaldırabilecek çok az şey vardı, bu onlardan biriydi. Yataktan sürünerek çıktı, boynunu ovuşturdu, boynu vücudunun diğer her yerinden daha fazla acıyordu. “Kahretsin. Tamam. Bana on dakika ver.”

“Bir haberci seni bekliyor. Fazla vaktin yok.”

“O zaman bana beş dakika ver.”

Giysilerini üstüne geçirdi. Kapıdan bir tık sesi geldi ve Galen başını içeri uzattı, koyu kıvıll saçları loş odada yanan bir ateş gibi parlıyordu. “Söğüt çayım var,” dedi.

“Tanrı seni korusun. Topraklarım ve servetim senindir.”

“Yani bir sepet yünden bahsediyorsun değil mi?”

“Ve yarısı örülmüş bir kazak.”

“Sende kalsın. Çayın burada. Söylentiye göre dün bir süre çılgınlık gelgitinde kalmışsın.”

“Evet.” Çayı yudumladı, çok sıcaktı ve çok acıydı ama yardımcı olabilecek tek şey de buydu. “Birkaç saat. Çok dibine batmadım ama bilirsin...”

Galen başını salladı. Gözlerinde yargı yoktu sadece endişe vardı. “Evet, bok gibi hissettiğini tahmin edebiliyorum.”

Stephen ayını bitirip dışarı ıktı. Henüz çok erkendi. şafak henüz sokmüştü. Havada bir serinlik vardı.

Mallory'nin habercisi daha sakallarını tıraş edecek yaşta bile değildi ve onu Stephen'ı anında birkaç yüz yıl kadar yaşlandıran bir coşkuyla selamladı. Genç adamın yanında yürümeye koyuldu. "Nereye gidiyoruz?"

"Lond Dog Yolu'nun dışındaki bir depoya efendim."

"Hımmm." Dokumacı Yuvası yakınları ama sele gidecek kadar suya yakın değil. Uzak ucunda ağıllar vardı ve bu yüzden Dokumacı Yuvası kurban yoğunluğunun en çok olduğu yerdı. *Yani insan kurbanlar*. Stephen bir an için adam kafalarından birini bir ineğin omuzlarında hayal etti ve gülmesi mi yoksa ürpermesi mi gerektiğini bilemedi.

Vardıklarında gün tamamen aymıştı. Mallory, yarım düzine polis memuruyla birlikte deponun yan kapısının dışında duruyordu. Her zamankinden daha asık suratlı ve duygusuz görünüyordu, bu bir anlam ifade ediyordu.

"Beni mi görmek istediğiniz yüzbaşı?"

"Bunu görmek isteyebileceğini düşündüm," dedi binanın içini işaret eden yüzbaşı. "Papazlar ve her şeyi temizleyecek akıllı gençler gelip inceleme yaptı. şimdi her ihtimale karşı her şeyin parçalanmasını istiyorum. Sen onlardan biriyle dövüştüğün ve bizi doğru yola yönelttiğin için sen de bunu görmek isteyebilirsin diye düşündüm."

Stephen kaşlarını çattı, Mallory'nin onu görmek ya da *parçalanmasını* istemek derken ne kastettiğinden emin olamadı.

Küçük bir depoydu ama yine de büyük bir bölümü boştu. Uzak bir köşede evsizlere yatak ya da kaba bir döşek olabilecek bir kâğıt ve battaniye yığını vardı. Gecekondu bölgesindeki dokumacılar bir duvarın tepesindeki kırık bir pencereden içeri girip çıkıyor olmalıydı.

Stephen burnunu sildi. İçerideki yoğun ve keskin koku pürüzsüz yüzlü adamla dövüştüğü hücredekinden daha kuvvetliydi. Ama ürüme kokusu almıyordu sadece ağır yanık ve toz kokusu vardı.

Zeminin yaklaşık üçte birini bir çömlek atölyesi kaplıyordu. Üstü beyaz tozla kaplı bir masa, arı kovanı şeklinde bir fırın ve üstünde sıralı kupa ve tabakların olduğu düzinelerce raf vardı.

“Arka tarafa gel,” dedi işaret eden Mallory.

Rafların etrafından dolanan Stephen sanki duvara çarpmış gibi durdu.

Köşedeki raflar da diğerlerinin aynısıydı ama üstlerinde kupalar yerine hassas kısımları havada kalkacak şekilde baş aşağı olarak yerleştirilmiş kilden yapılmış başlar duruyordu.

“Bunlar canlı mı?” diye sordu.

“Bildiğimiz kadarıyla hayır. Nasıl işlediklerini bilmiyoruz.” Mallory yüzünü buruşturdu. “Kan tazılarını etrafa saldık ve üç tane porselen yüzlü adam yakaladık ama aslında bizi buraya getiren bir gnole oldu. Muhafızlar cesetlerden birini parçalarken kokuyu alıp bize tıpkı bunun gibi kokan bir bina olduğunu söyledi.”

Stephen kil sırasına baktı. *Ölü bir bedene bunlardan birini koyarsan ne olur? Canlanır mı yoksa bundan daha fazlası mı var?*

“Ne olduklarını biliyorlar mı?” diye sordu sonunda.

Mallory başını salladı. “Bunun gibi bir şey gören yok. Mucizeler yaratan bir haydut mu? Antik bir büyü numarası mı? Senden daha fazla tahminim yok.”

“Geçen gün golem’leri düşünüyordum,” dedi Stephen. “Onlara durmalarını söylemediğin zaman ne olduğunu anlatan hikâyeler.”

“Bu bizim de düşündüğümüz şeylerden biri,” dedi Mallory. “Ama bir golem kafası mı? Daha önce kimse böyle bir şey duymadı.”

Stephen’in ara sokaktan hatırladığı gnole muhafızı arkalarından geldi. “Bir gnole de duymadı,” diye onayladı. “Ama bir gnole bunun...” hayvan burnunu yukarı çevirdi, doğru kelimeyi arıyor olduğu açıktı. “Bunun *verimli* olduğunu düşünüyor, tamam mı?” İki insana dönüşümlü olarak baktı.

Mallory kaşlarını çatı. “Verimli mi?”

“Belki gnole’ün sözleri yanlıştır.” Çizgili muhafız kaşlarını çatı. “Ama bir gnole’ün kuzeni çömlekçide çalışıyor, tamam mı? Büyük kil, büyük çömlekler. Kolay değil. Büyük kil fırına girince belki kil patlar, tamam mı?”

Mallory ve Stephen ikisi de başlarını salladılar. Kil pişirmek zor işti ve bazen kil fırında patlardı. Çatlamadan veya kendi ağırlığı altında çökmeden büyük bir çömlek yapabilmenin sınırları vardı.

“Peki.” Gnole pençelerini salladı. “Bir golem büyük oluyor, değil mi? Çok büyük. Kolay değil. Bunlar...” Kil kafaları işaret etti. “... Küçük. Küçük fırın, küçük kafa.”

“Ve eğer biri hasar görürse, başını çıkarıp başka bir bedene koyabilirsin,” dedi Stephen yavaşça. “Koca bir ordu. Sadece ceset eklersin o kadar.”

“Teşekkürler,” dedi Mallory. “Geceleri uyumam falan gerekmiyordu.” Gnole’e baktı. “Verimli kelimesi doğruydu. Haklısın.” Gnole mesleki açıdan memnun görünüyordu.

Stephen raflardan uzaklaştı. O cansız kafalara arkasını dönmek istemiyordu. Bedensiz olsalar bile ya gözleri ya da ağızları açılırsa, hayır, bunu düşünmek bile istemedi.

“Burada kimse var mıydı?”

“Hayır. Bizden önce boşaltılmış. O pürüzsüz yüzlü adamlardan biri mi yoksa başka bir şey mi bilmiyoruz.” Mallory kafasını yere yakın fırına doğru çevirdi. “Tuğlalar hâlâ sıcak. Bu büyük fırınlar ısıyı günlerce muhafaza eder ama gideli çok olmamış.”

“Yani hâlâ dışarıda,” dedi Stephen.

“Öyle görünüyor.”

Mallory, ikisi de Istvhan boyutlarında olan ve arkada bekleyen iki sessiz adama baktı. “Çocuklar siz hazır mısınız?”

“Emredin yüzbaşı.”

“O zaman işe koyulun. Bu şeylerin hepsinin *tamamen* yok edilmesini istiyorum.”

KIRK ALTI

“İşte buradasın,” dedi Piskopos Stephen ofisine getirilirken. “Ev hapsinde olman gerekiyordu.”

“Ah.” Stephen öksürdü. “Unutmuşum.” Ve kadın ona sessizce bakınca ekledi: “Hayır gerçekten unutmadım. Yüzbaşı Mallory beni çağırtmış ve bunu düşünmedim bile.”

Masanın önünde oturan Grace ona bakmak için döndü. Son birkaç saatte onu ne kadar özlediğine şaşırdı. Onun kapıdan girdiğini görünce beyninin bir parçası, *evet işte burada, şimdi her şey normale döndü, rahatlayabiliriz*, dedi, bu da açıkçası çok korkutucuydu.

Beartongue iç çekti. “Eh, Analık bile muhafızın çağrısına itaat ettiğin için seni suçlayamaz. Yine de bunu deneyebileceklerini düşünüyorum.” Ona doğru bir avuç kâğıt salladı. “Otur. Hâlâ halletmemiz gereken birkaç şey var.”

“Tabii, elbette,” dedi Stephen. Gece olanlardan dolayı silinen mahkeme salonundaki davranışlarına dair anıları aniden geri geldi. “Emri çiğnedim. Yaptığım şeyin özrü yok. Beni kilit altına almalısınız. Düzgün biri olsaydım kaçmaya çalışmazdım.”

Beartongue çenesini yumruğuna dayayıp onu duygusuzca inceledi. “Tam olarak ne yaptın?”

“Savaş gelgitine boyun eğdim,” dedi. “Halk arasında. Bir mahkeme salonunda. Bana güvenilemez.”

“Evet tam bir katliamdı,” dedi Beartongue kuru bir şekilde. “Yargıcı kendi tokmağıyla öldüresiye dövmen korkunçtu. Avizelerden sarkan muhafızlar cabası. Zale, salonda ayak bileklerine kadar kan nehri olduğunu söyledi.”

Stephen gözlerini kırptırdı.

“Ya daaaa sadece sinirlendin ve aptalca bir şey yaptın ve sonra bunun aptalca olduğunu fark edip hemen muhafızlara teslim oldun, tutuklanmaya direnmeden.” Sandalyesinde geriye yaslandı. “Gerçekten paladin Stephen, eğer çılgınlık gelgitine dair fikrin buysa Çeliğin Azizi’nin seçilmişlerinin daha önce bahçe partisinden daha tehlikeli bir şey yapmış olduklarından şüpheliyim.”

“Şey.”

Elini salladı. “Evet, evet, sen bir paladinsin, şimdiye kadarki en kötü insan olduğun için suçluluk duygusuna kapılmak işinin bir parçası. Galen bu sabah buradaydı, DuValier denen adama karşı çok fazla güç kullandığı için özür diledi ve Marcus da senin eylemlerinin tüm suçunu üstlendi çünkü görünüşe göre ona eski karısı hakkında bir konuşma yapmışsın ve bu fikri kafana ilk olarak bu konuşmanın soktuğunu düşünüyor.”

Grace çaresizce gülmeye başladı. Beartongue ona eğlenceli bir bakış attı. “Ah, tabii, komik olduğunu düşünebilirsiniz. İtiraf ettikleri kişi siz değilsiniz nasılsa. Sıçan’ın paladinleri çağırmamasının bir nedeni var, ancak işe yaradıklarını da kabul ediyorum.”

Stephen durumla ilgili kafasını toparlamaya çalıştı. “Yani beni hapse atmak istemediğinizi mi söylüyorsunuz?”

“Senin şahsında hem Analık hem de gardiyanlar tüm bu olaydan yeterince utanmış durumdalar ve çoğunlukla görmezden gelmeye karar verdiler. İyi planlanmamış hapishane kaçıyorsunuz, Bayan Angelica’nın var olmayan bir suçtan dolayı tutuluyor olması gerçeğiyle biraz tetiklendi. Kimse kötü bir şekilde dövüldüğü için sana *minnettar* değil...” Notlarını kontrol ettikten sonra devam etti: “... dövülen yedi muhafız var, ancak Tapınak onlara cömert bir ödeme ve sadece bu durum özelinde bir de emeklilik maaşı teklif edecek.”

“Peki ya verilen hasar...”

“Paladin Stephen eğer verilen raporlara inanacak olursam, bütün bir gün boyunca savaş gelgitindeymişsin ama buna rağmen nasıl oluyorsa insanlarla dolu bir şehirde sebep olduğun tüm yaralanmalar bir adamın bacağını kırmaktan ibaret. Onu da adam sana saldırdığı için yapmışsın.”

“Peki ya hapishanedeki gardiyanlar?” Stephen kafasını salladı. “Onlara ne yaptığımı hatırlamıyorum.”

“O zaman seni aydınlatmama izin ver. Birini boğdun, bir hafta boyunca çorba içmek zorunda kalacak ama bundan başka bir zararı yok ve diğeri ise kaçtı. Emekli maaşı bağlanacak olan kişi o. Görünüşe göre şimdi bir korkak olarak damgalandı ve artık mahkûmlar arasında disiplin sağlayamaz.” Ellerini salladı. “Sevgili paladin, bunu sana bildirdiğim için üzgünüm ama senin çılgınlık nöbetin ortalama bir bar kavgasından biraz daha az hasar vermiş. Belli koşullar altında öldürme makineleri olduğunuzu biliyorum ancak korkarım ki bu sefer bu koşullar sağlanmamış.”

“...oh,” dedi Stephen çok kısık bir sesle.

“Birincil hasar hapishanenin dışındaki bir savaşçı heykeline verilmiş. Eşkali sana uyan bir adamın heykele vahşice saldırdığı ve sonunda onu devirdiğiyle ilgili çok sayıda rapor aldık. Pahalı bir heykeldi ve heykeltıraşın torunu çok üzgün.”

Stephen sandalyesine daha da gömüldü.

“Disiplin için Tapınağa teslim edildin, Hükümdar’ın huzurunda bir yıl ve bir gün boyunca silah taşıman yasak, Yargıç Gucciard kişisel bir özür istiyor ve benim de heykelin masraflarını karşılamak için maaşından kesinti yapmam gerekiyor ama sana gerçek bir ödeme yapmadığımdan dolayı bu kısmı geçelim.” Elini salladı. “Disiplin altına alınacağın göz önünde bulundurulunca bir hafta boyunca tatlı yok. Ve bunun gibi şeyler.”

Stephen başını eğdi.

“Gerçekten yanına paladin yoldaşlarını da alıp kontrolsüz bir şekilde koşmadan önce en azından bana haber verirsen çok sevinirim. Ama görünüşe göre teknik olarak bu da Istvhan’ın hatası olduğundan dolayı ona da tatlı yok.”

“Tamam kutsal efendimiz.”

Beartongue iç çekti. “Stephen, gerçekten. Beni tanıdığın süre boyunca hiç mantıksız davrandım mı? Gerçekten içeri girip bana acil bir durum olduğunu ve Grace’i hapisten kaçıracağını söyleyen sana bir levye ve bir ip *vermez miydim* diye düşünüyorsun?”

“Hayır kutsal efendimiz.”

“Şüphesiz.” Grace’e döndü. “Size gelince, Bayan Angelica, sizin tatlınız konusunda hiçbir kontrolüm yok. Ancak, Paladin Stephen’ı adam kaçırma suçundan aklamak için, korkarım ki hapis-haneden kaçışın arkasındaki beynin siz olduğunuzu iddia etmek zorunda kalacağım.”

“Bendim,” dedi Grace aceleyle. “Kesinlikle bendim.”

“Ama...” Stephen diyecek oldu.

Piskopos ona susması için bir işaret yaptı. “Sen sus. Bu konuya burnunu sokmazsan işler daha kolay olur. Bayan Angelica hakkındaki diğer tüm suçlamalar düşürüldü ve buna ise faydalı bir çözüm bulduğuma inanıyorum. Eğer kil adamların kokusunu bizim için en kısa zamanda yeniden yaratmaya razıysanız o zaman gardiyanlar bu konuda size veya buradaki suç ortağınıza karşı herhangi bir suçlamada bulunmamayı kabul etti.”

Grace gözlerini kırptırdı. “Hepsi bu mu?”

“Hepsi bu.”

“Hapse girmeyecek miyim?”

“Sıçan’ın inancına göre, yetenekleriniz bu şekilde topluma çok daha iyi hizmet edecek.” Öksürdü. “Zale, Analığı sizi haksız yere hapsetmekten suçlamaktan yanaydı, ancak Zale biraz kızgın ve ben onu bunun müvekkili için daha iyi bir çözüm olduğuna ikna ettim. Elbette reddedebilir ve diğer yolu seçebilirsiniz ancak bu her şeyi sonsuza dek uzatacaktır.”

“Tanrılar aşkına, hayır!” Grace bu düşünceyle ürperdi.

“O zaman eve gidebilirsiniz,” dedi Piskopos.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Grace rahatlama, şok veya sevinç hissetmeyi bekliyordu. Ancak çoğunlukla sadece kafası karışık hissediyordu. Her şeyden sonra, sadece... eve gidebilir miydi? Hiçbir şey olmamış gibi? Bu mümkün müydü? Suikastçılar, zehir, DuValier ve Veliaht Prens vardı.

“Tamam,” dedi. “Tamam. Ah, ama Piskopos Beartongue, kutsal efendimiz... ne *oldu*?”

“Ne?” dedi Beartongue.

Grace çaresizce ellerini salladı. “Veliaht Prens ve o konuyla ilgili. Neler oluyor? Konu kapandı mı?”

Beartongue homurdandı ve elinin tabanını alnına bastırdı. “Olan şey, Bayan Angelica, hepimiz başkalarının oyununa gelmişiz. Charlock’ta bir güç mücadelesinin eşiğinde olduklarını görüyoruz ve bunun bizimle bir ilgisi olması gerektiğini düşünüyoruz.”

Stephen iki kaşını da kaldırdı. “Veliaht Prens dün gece kardeşinden bahsetti.”

“Kardeşi, tahtın varisi, ya da tüm bunlar olana kadar öyleydi. Şimdi sanırım soru onun suçlamayı inkâr edip etmeyeceği. Kor-kunç derecede karmaşık bir hikâyeyi olabildiğince kısa tutmak için şöyle açıklayayım biri, büyük ihtimalle Prens’in kardeşi, Prens’i öldürmesi için DuValier’yi işe aldı.” Ellerini salladı. “Bulmacanın tüm parçalarına hâlâ sahip değiliz ancak burada Archon’s Glory’de gerçekleşecek bir suikastın Charlock’taki yetkililer açısından soruşturmayı daha zorlaştıracaklarını düşündüklerine inanıyorum. Bu esnada Prens’in kardeşi evdeki gücünü pekiştirebilirdi ve sonunda ipuçları ona kadar ulaşırsa bile bunları bertaraf edebilirdi. Hatta belki de suları gerçekten bulandırmak için bizimle bir savaş bile ayarlayabilirdi.”

Stephen’in dudakları beyazladı. Grace elini onun koluna koydu.

“Ama onu öldürmek istiyorlarsa neden bu işte iyi olmayan bir suikastçı göndersinler?” diye sordu Grace.

“Aha!” Piskopos parmağını ona doğrulttu. “Mükemmel bir soru. Bizi tökezleten şey buydu. Bunun Hükümdar veya Analık ile ilgili bir şey olması gerektiğini düşünmeyi sürdürdük. Ama aslında bizimle hiçbir ilgisi yoktu. Önce Prens’in hayatına yönelik başarısız bir girişimde bulunulması gerekiyordu ki başarılı girişimin suçu aynı kişilere yüklenebilsin. Her şey, Prens’in kardeşini temize çıkarmak için nihai soruşturmayı kontrol etmekle ilgiliydi. ‘Prens bilinmeyen kişiler tarafından suikasta uğradı’ soruşturması ile ‘suikastçılar Prens’i hedef aldı ve ikinci denemede başarılı oldu’ soruşturması birbirinden çok farklı iki şeydir.”

“Hem sonra biz ilk girişimi kazara engelledik,” dedi Stephen.

“Kesinlikle.” Sandalyesine yaslandı. “Açıkçası, bunun tek girişim olması beni şaşırttı. Birini suikast ile öldürmeyi kasten başaramamak, bunu kazara başaran çok sayıda insan olduğu düşünüldüğünde, düşündüğünüzden çok daha zordur. Ama yine de bulmacanın tüm parçalarına sahip değiliz, bu yüzden bu sadece bir tahmin. Her neyse DuValier muhtemelen sahte suikastçıları tüketti ve yeni bir günah keçisi bulmak için çabalamak zorunda kaldı. Veliaht Prens’in Bayan Angelica’nın parfümlerine olan ilgisi ihtiyaç duyduğu fırsatı yarattı. Aile bağları olmayan ve biraz –affedersiniz– bulanık bir geçmişi olan bir kadın onun için bir nimetti. Tek yapması gereken sizi suçlamak ve sonra da Analığın kulağına bir iki şey fısıldamaktı.”

“Doktor Piper!” Aniden gelen suçluluk duygusu Grace’in bağırsaklarını büktü. “DuValier’ye ondan bahsetmiştim –tamamen unutmuşum– o iyi mi?”

“Piper iyi.” Beartongue düşünceli bir şekilde başını salladı. “O konuda bir bulmaca parçası daha var. Birisi onun ofisine girip notlarından bazılarını çalmaya çalıştı. Kemik testeresiyle onları uzaklaştırdı.” Dudakları sanki ekşi bir şey yiyormuş gibi kıvrıldı. “Ve itiraf etmek beni ne kadar derinden acıtsa da Analık gerçekten Hükümdar’ın en iyi çıkarları doğrultusunda hareket etti. Sizi tek başına hareket eden rahatsız bir ruh gibi göstererek Charllock ile savaşı önlemeyi umuyorlardı. Bu yüzden sizi bu kadar derinden itibarsızlaştırmaya çalıştılar. Mahkemedeki küçük kuşlar bana DuValier’nin yanlış yönlendirilmiş bir vatanseverlik argümanı için çabaladığını ancak Analığın bunu reddettiğini söyledi.”

“Hâlâ hayırsever olmaya meyilli değilim,” diye homurdandı Stephen.

“Olmanız gerekmiyor. Ama kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa hepinizin muhafızlar tarafından vurulmasını talep eden Analık beyefendisinin rütbesi düşürüldü ve... ah... ‘bu aşırı hevesinden’ dolayı başka bir yere sürüldü.” Sırıttı. “Jordan’ın yüzünü görmeliydiniz. Oracıkta devrileceğini düşündüm.”

“Yani bitti mi?” dedi Grace. “İnsanlar peşimden gelmeyecek mi?”

“Hiçbir şeye yemin edemem. Tüm bu zaman boyunca olayın iki adım gerisindeydim.” İçini çekti. “Yemin ederim yaşılanıyorum. Emekli olmalıyım ama o zaman bu işler başkasının başına dert olur ve kimseden bunu yapacak kadar nefret etmiyorum. Bununla birlikte, birinin sizin peşinize düşmesi için bir neden olduğunu da düşünmüyorum.” Gözleri Stephen’a kaydı. “Elbette bir süreliğine bir koruma bulundurmayı düşünebilirsiniz. Kendinizi daha iyi hissedeceksiniz.”

Grace yanaklarının ısındığını hissetti. “Gitmeliyim. Marguerite muhtemelen başıma ne geldiğini merak ediyordur.”

“Ah,” dedi Beartongue. Boğazını temizledi. “Bu sizinle konuşmak istediğim diğer bir konu.”

“Marguerite iyi mi? Veliaht Prens’in yatak odasına girdiği için başı belaya girmedi, değil mi?”

Piskopos dudaklarını büzdü. “Anladığım kadarıyla herhangi bir şey için başının derde girmesi pek olası değil.”

Grace sırtıttı. “Genellikle her şeyden sıyrılmayı başarır.”

“Hayır” dedi Piskopos. “Görünüşe göre kendisi altı yıl önce ölmüş.”

“Buyurun?” dedi Grace.

Beartongue parmaklarını masaya vurdu. “Anuket Şehri’nin Marguerite Florian olarak bilinen casusu altı yıl önce ölmüş. Cesedi üç tanık teşhis etmiş. O sırada Anuket Şehri’ndeymiş.”

“Ne?”

“Grace’in ev sahibinin bir hayalet olduğunu söylediğinize inanmıyorum,” dedi Stephen. “Öyle mi?”

“Bir hayalet, hayır,” dedi Beartongue. “Bir sahtekâr, evet.”

Bunu kavrayamayan Grace başını iki yana salladı. “O bir sahtekâr değil. O benim arkadaşım.”

“Bunun doğru olduğundan şüpheleniyorum,” dedi Piskopos. “Ama arkadaşınız Marguerite Florian değil.” Sandalyesinde geriye yaslandı, parmaklarını birleştirdi. “Anuket’ten aynı genel fiziksel tasvire uyan başka bir casus daha var. Dört yıl önce onunla iletişimi kaybetmişler ve öldüğü ya da başka bir güç için çalıştığı varsayılıyor.”

Çok fazlaydı ve çok hızlıydı. Grace bunların hiçbirini tam olarak kavrayamıyordu. Marguerite, bir sahtekâr mıydı? Önemli miydi? Neden ihanet gibi hissettiriyordu? *Öyle değil. İsmi ni de ğiştirip işini bıraktı, hepsi bu. Sen de aynı şeyi yaptın. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok.*

Kendini gülmeye zorladı. “Ne kadar tuhaf. Pekâlâ, bunu ona soracağım, muhtemelen kendi nedenleri vardır.”

“Sanırım bu düşündüğünüzden daha zor olabilir,” dedi Piskopos nazikçe. “Ama sizi çok tuttum. Eminim eve gitmek istiyorsunuzdur, etrafta durup benim spekülasyonlarımı dinlemek değil.” Bir kovma hareketi yaptı. “Paladin Stephen, bu güzel hanımı evine götür.”

KIRK YEDİ

Atölye çok sessizdi. Grace kapıyı kalbi ağzında bir hâlde açtı.

Temizdi. Analık adamları orayı aradıktan sonra nasıl görüneceğini hayal ederek dehşete kapılmıştı ama her şey toplanmış ve düzeltilmişti. Bir hafta boyunca hiçbir şey bulamayacaktı ama en azından kırık cam eşyalar ve dökülmüş otlardan oluşan bir karmaşa yoktu.

Stephen kapıda durdu. “Marguerite senin için temizledi,” dedi. “Buraya ilk geldiğimde, her şeyi temizleyip senin istediğin gibi yerine geri koymaya çalışıyordu.”

Grace başını salladı. Günlükleri tezgâhın üzerinde büyük bir yığın hâlinde duruyordu. Simya kitabı en üstteydi, Analık ile geçirdiği zaman göz önünde bulundurulduğunda pek de yıpranmış değildi. “Sonuçta onları yakmadılar,” dedi.

“Kanıt oldukları sürece hayır,” dedi Stephen.

“Onları Sıçan mı geri aldı?”

“Bilmiyorum.”

Grace’in şüpheleri vardı. Simya kitabına uzandı ve açtı, rastgele bir bölüm aramak istiyordu. Bunun yerine, kitabın üçte birlik kısmı açıldı ve ortaya kalın bir kâğıt destesi çıktı.

“Aman Tanrım,” dedi Grace yumuşak bir sesle kâğıtları alarak. “Aman Tanrım.”

“Nedir o?”

“Binanın tapusu.” Bugün çok fazla şok geçirmişti. Sadece baktı, düzgün yasal bir belge, her şey yolunda, tanık olarak komşusunun imzası ve altta yer alan Marguerite’in kötü el yazısı. Göğsüne uyu-

şuk bir his yayılıyordu. “Altı yıl önce ölmüş bir kadının bana bir binayı nasıl devredeceğinden emin olmasam da.”

Son sayfa bir belge değildi. İkiye katlanmış bir nottu. Açtı.

Böyle kaçtığım için üzgünüm. Muhtemelen soruların vardır ama peşimde çok insan var. Ayrılmadan önce her şeyi çözmek için elimden geleni yaptım. Sana yüz yüze hoşça kal diyemediğim için üzgünüm. Benim için Tah’e iyi bak.

Görüşmek üzere

Marguerite

Grace notu yavaşça Stephen’a uzattı. Notu okuyan paladin ona baktı. “Yukarıyı kontrol edelim mi?” Grace başını salladı.

Marguerite’in üst kattaki dairesi bomboştu. Geriye kalan tek şey yalnızca bir parfümcünün yakalayabileceği kadar hafif bir kokuydu.

“Gitti,” dedi Grace. Göğsündeki uyuşukluk hissi her yöne doğru yayılıyor gibiydi.

“Üzgünüm,” dedi Stephen. Kolunu onun omuzlarına doladı ve Grace ona yaslandı. Ondan yayılan sıcaklık uyuşukluğun bir kısmını uzaklaştırdı. O buradaydı. Sağlamdı. Güvenebileceği başka birinin olduğunu düşünmeye cesaret edebilecek miydi?

“Gitmemi ister misin?” diye sordu Stephen yavaşça.

Grace şaşkınlıkla yukarı baktı.

Her ne kadar gözlerine ulaşmasa da paladin ona gülümsedi. “Hayatları için kaçan iki kişinin yaptıkları, normalde yapmayı seçeceklerinden oldukça farklı olabilir. Eğer gitmemi tercih ediyorsan...”

“Hayır!” Grace onun yeleşini tuttu ama sonrasında hemen bundan utandı. “Hayır, sen istemediğin sürece. Yani demek istediğim Ah...”

Paladin kelimeler kontrolden çıkmadan önce başını eğip onu öptü.

Teşekkürler Tanrım, diye düşündü Grace. *Teşekkürler Tanrım, işleri mahvetmedim*. Ve sonra düşünmeyi bıraktı, çünkü bedeni unutmamıştı ve aralarındaki sıcaklık hâlâ oradaydı. Hatta daha da alevlenmişti.

Yatak odasına giden yolu bulmaları uzun sürmedi.

Grace için her zaman yeterli büyüklükte gözüken yatak, Stephen üzerine oturduğunda epey küçülmüş gibi görünüyordu.

Sanırım yatak odasına ulaşabildiğim için minnettar olmalıyım. Oracıkta yerde de yapabilirdik ve sırtıma kıymıklar batardı ve yine de umurumda olmazdı.

“Başka bir deneme ister misin?” dedi kısık bir sesle Stephen zırhını çıkarırken.

“Evet. Kesinlikle.”

“Oh, çok güzel,” dedi ve onu yanına çekti.

Stephen’in başka bir deneme çalışmasına itirazı yoktu. Aslında, denemeler bu kadar iyi olmaya devam ederse gerçek şey onu öldürebilir demekti.

Grace’in bu sefer neyi sevdiğini daha iyi anladı ve onu yaptı, önce nazikçe, sonra daha sert ve daha hızlı. Kızın boğazındaki nabız onun dudaklarına çarpıyordu ve teninde ter tadı alıyordu.

“Evet,” diye fısıldadı Grace duyulamayacak kadar alçak bir sesle. “Evet, lütfen, daha fazla.”

Eh, güvenilir ve sorumlu olan oydu. Şimdi onu kesinlikle hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Sırtı bir uyarıyla sarsıldı –son birkaç gündür vücuduna acımasızca eziyet ediyordu– ama bunu görmezden geldi. Bazı şeyler acıya değerd.

Kadın onun altında haykırdı. Kendi adı mı yoksa bir tanrının adı mı, ayırt edemedi. Belki de ikisi birden. Kadın ona tutundu, tüm utangaçlığını unutarak, kalçalarını onun kalçalarına doğru sürükledi ve o da itaat etti. Stephen, sevgilisini kızdıracak veya ona eziyet edecek türden bir adam değildi. Sahip olduğu her şey onundu ve kendine bir kez olsun bunun yeterli olup olmadığını sormadı.

Belki de şapeldeki gece kadar yoğun değildi ama yatak kesinlikle çok daha rahattı ve hayatın için korku içinde olmamak hak-

kında söylenecek çok şey vardı. Boynunun bir tarafı Grace ona doğru soluklandığında nefesiyle karıncalanıyordu. Bu sefer bunun kendi adı olduğundan emindi. Bir an için ritmi tamamen kaybetti ama kendisi bilme bile bedeni ne yaptığını biliyordu.

“Grace,” dedi kısık sesle. “*Grace.*”

Dünyadaki tek şey oydu ve Stephen da onunlaydı, bir süreliğine de olsa bu yeterliydi.

Daha sonra yan yana uzandılar, konuşmadılar. Grace onun nefesinin yavaşlamasını dinledi. Başını onun göğsüne doğru çevirdi ve belki bir şey söylemesi gerektiğini düşündü ama ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Bir şey söylemeliyim. Bunu önemsediyimi ve bitmesini istemediyimi ona anlatacak bir şey. Hımm.

Kafasının içinde birkaç cümle denedi ama hepsi çok aptalca geliyordu. Stephen kolunu onun omzuna doladı, o da konuşmuyordu, Grace onun da söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıp çalışmadığını merak etti.

Marguerite olsaydı bana bunu söylemememi söylerdi...

“Sana umutsuzca aşığım,” diye patladı Grace.

–*Sakin bunu söyleme. Aferin bana.*

Stephen sessizdi. Grace, zorlukla kazandığı huzurun, sessizlik uzadıkça daha da küçük parçalara bölündüğünü hissetti.

“Her şey yolunda,” demeye çalıştı, bunun alternatifi çılgılık atmak.

“Korkuyorum,” dedi Stephen.

Grace ağzını kapattı. Ondan duymayı beklediği tüm şeyler arasında bu yoktu.

“Sana aşığım,” dedi Stephen. “Muhtemelen benim gibi biri için güvenli olandan daha fazla bir şekilde.”

Grace bir sonraki birkaç kelimeyi duyamadı çünkü rahatlaması o kadar derindi ki lazımlığı kullanması gerekebileceğini düşündü.

“Eskiden olduğumdan çok daha azım,” dedi Stephen, doğrulup oturdu. “Seni hak eden *adam* öncekiydi. Şimdi...” Ellerini çaresizce kaldırdı.

“Ben o diğer adamı hiç tanımadım,” dedi Grace. “Benim istediğim *sensin*.” Ona doğru sertçe baktı. “Ve ayrıca ben kendim de tam olarak bir armağan sayılmam.”

“Sen paha biçilemez bir ödölsün.”

“Hayır değilim. İğneleyiciyim ve insanların eşyalarımaya dokunmasından hoşlanmıyorum ve hâlâ yarı ölü olmadığında başka biriyle aynı yatakta uyuyabilecek miyim bilmiyorum.” Kollarını kavuşturdu. “Ve bazen bir şeylerin kokusunu alıyorum ve beynim kapanıyor ve neredeyse bayılıyorrum.”

“Ben de bazen kara bir çılgınlık nöbetine tutuluyorum ve insanları öldürüyorum,” dedi Stephen kuru bir şekilde.

“Evet, peki.” Grace bakışlarını kaçırdı. “Henüz yapmadın. Muhafızlar tarafından saldırıya uğradığında bile hiçbirini öldürmedin.”

“Yapabilirdim.”

“Kırık bir parfüm şişesiyle çılgına dönüp insanları bıçaklamış olabilirdim ama yapmadım.”

Uzandı ve parmağının ucunu kolunun uzunluğu boyunca gezdirdi. Kızın cildi farkındalıkla karıncalandı.

“Piskoposun söylediklerine rağmen tehlikeli olmalıym,” dedi. “Bir keresinde kardeşlerimden birini neredeyse öldürüyordum.”

“Sadece sana tehdit oluşturan insanlara saldırdın,” dedi. “Belki de onun sana bir tehdit oluşturuğunu düşünöün.”

Gözlerinde bir şey titredi. Grace bunun ne olduğunu anlayamadı. “Ya bir gün güvenilmez olursam?”

“Bununla o zaman ilgileniriz. Şimdi kalkalım mı?” diye sordu, daha da korkunç bir şekilde garipleşmeden önce sohbeti sonlandırdı. *Tuhaf konuları konuşmada artık iyi olmadığımızdan değil.*

“Çalışman gerekiyor mu?”

“Muhtemelen. Bir noktada.” Ona sokuldu. Vücudunun muazzam büyüklüğü ve sağlamlığı onu şimdi bile şaşırtıyordu. Uyumak için kesinlikle çok erkendi. Belki de bir şekerleme fena olmazdı.

Kapının üstündeki zil şingırdadı. Grace küfretti. Stephen iç çekti ve arkasına yaslandı. “Sanırım bakman gerek.”

“Kapıyı açık bırakmış olamam...” diye başladı Grace ve sonra ayak seslerini duydu ve tekrar küfretti.

Tuniğini kafasına geçirdi ve pantolonunu giydi. “Açık değiliz,” diye seslendi atölyenin kapısını iterek açarken. “Üzgünüm ama...”

“Ah böyle yapma tatlım.”

Grace donakaldı.

Yüreğindeki ve karnındaki sıcaklık buz kesti. Karnı kasıldı.

Phillip.

KIRK SEKİZ

“Beni beklediğine eminim,” dedi asi kocası. Ona gülümsedi, bir zamanlar onu eriten ve sonra şüphelendiren ve şimdi ona bir tuğla ile vurmak istemesine sebep olan bir gülümseme. “Son görüşmemizi biraz ekşi bir şekilde bitirdiğimizi hissettin, değil mi?”

Ona baktı. Kanı kulaklarında kükredi ama bu anıların canlanması değildi. Bu oluyordu. Bu gerçekten şu anda, onun önünde oluyordu.

“Kızma, tatlım,” dedi. “Analık dostları gelip bana senin bir zehirci olduğunu söylediklerinde ne düşünmem gerekiyordu? Bunu açık ve net bir şekilde söylediler, gerçekten de öyle yaptılar. Onlara senin o tipte biri olmadığını söylemeye çalıştım ama bir insanın sözlerini nasıl çarpıttıklarını biliyorsun.”

Grace dudaklarının dişlerinden geriye doğru kıvrıldığını hissetti. “Çık dışarı,” diye fısıldadı.

“Böyle yapma,” dedi tekrar. “Üzgün olduğumu söyledim, değil mi?”

“Hayır,” dedi. “Hayır, söylemedin.” Hiçbir zaman bir şeyler fırlatan bir kadın olmamıştı ama o an elinin altında ağır bir şey olsa fırlatırdı. “Bu ne cüret. *Buraya* gelmeye nasıl cüret edersin?”

Burası benim yerim. Burayı ben yaptım. Bunların hepsi benim. Bunu sensiz inşa ettim.

Phillip, dükkânına sahiplik taslayan bir tavırla bakıyordu. Gözlerinin ahşap işçiliğinin üzerinde izler bıraktığını hissetti, sanki bakışlarının lekesinden kurtulmak için onu ovalaması gerekecekti gibi.

“Ah, böyle olma,” dedi tekrar. “Burası güzel bir yer. İyi bir iş, öyle mi?”

“Bu *benim* işim,” dedi.

“Çıraklık konusunda sana sorun çıkaran yok mu yani?” Ne kadar da sıradan bir cümle. İçinde çok fazla tehdit barındırıyordu ve eğer Grace bunu dile getirmeye çalışırsa, Phillip incinmiş gibi görünür ve ona, “Paranoyak olma, tatlım, bunu kastetmedim,” derdi.

“Sorun yok,” diye homurdandı. “Loncanın bir başyapıtı onaylamasıyla özgür ve temizim.”

“Başyapıtlar yapıyorsun, öyle mi?” Ses tonu küçümseyiciydi.

“Buna lonca karar verecek.”

“Senin için daha kolay hâle getirebilirim. Evrakların hâlâ ben-de, biliyorsun, sadece bir nedene ihtiyacım var...”

“Senden hiçbir şey istemiyorum.” Tanrım, bu konuşma çok fazlaydı. “Git buradan. Çık dışarı.”

Arkasından ayak sesleri geldi. Stephen. Evet.

Phillip’in gözleri kocaman açıldı. Bir adım geri çekildi ve Grace öne doğru yürüyerek avantajını kullandı. Phillip’in Stephen’dan korkmasını istemiyordu, onun *kendisinden* korkmasını istiyordu ama tanrı aşkına, paladin onu sarsacak olursa, Grace de bundan faydalanacaktı.

Ayak sesleri durdu. Omzunun üzerinden bir bakış attı ve Stephen’in kapının yanındaki duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir hâlde durduğunu gördü. *Yedek. En azından ona ihtiyacım olursa diye.* Sinirleri yatıştı. Sadece desteği olduğu için değil, aynı zamanda yanına gelmediği için de. Burası onun yeri ve Stephen onun kendi kendine idare edeceğine ve yardımına ihtiyacı olursa ona haber vereceğine güveniyordu.

Phillip’e daha sakin gözlerle baktı. Yıllar geçmişti ama onu hâlâ çok iyi tanıyordu, her şeyi biliyordu. Sakalı yoktu ama gözlerinin altındaki koyu halkalar, sarkık ve kremsiz bıyık, kesim zamanı geçtiği için yakasına değen saç bukleleri. Geçen yılın modasını bu yılın modasından ayırt edemezdi ama kıyafetleri ona tam uymuyordu, sanki kusurlu dikilmiş ya da kilo vermiş gibiydi.

“Meteliksizsin,” dedi kendi sakinliğine şaşırarak. “İşi batırdın, değil mi? Bu yüzden Analık ile buraya gelmeyi kabul ettin. Alacaklılar gelmeden önce Anuket Şehri’nden kaçmayı umuyordun.”

Phillip’in gözleri tekrar Stephen’a kaydı. “Öyle değil, tatlım...” diye başladı ama yüreği buna pek niyetli görünmüyordu.

“Çık dışarı.”

İleri doğru yürüdü. Ne olacağını bilmiyordu. Phillip geri mi çekecekti? Ona çarpmadan önce durması mı gerekecekti?

Geri çekildi. Kapıya ulaştı ve elini kapı koluna koydu ve Grace sonunda kazandığını biliyordu.

“Çık dışarı,” dedi tekrar. “Buraya bir daha gelme. Boşanma kâğıtlarını dükkâna göndereceğim.”

Phillip ona baktı –gerçekten baktı– onu duruşma salonunda gördüğünden beri ilk kez. Bir zamanlar sevdiği gülümsemenin izi yüzünde belirdi. “Uğraşma,” dedi. “Dükkânı bir yıl önce kaybettim.”

Kapıyı açtı, dışarı çıktı, arkasına bile bakmadı ve Grace onu bir daha hiç görmedi.

Grace geri çekildi ve sandalyelerden birinin arkasına tutunmak zorunda kaldı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki nabzının titrediğini görebiliyordu.

“Endişelenme,” dedi Stephen, duvardaki yerinden kıpırdamadan. “Hâlâ boşanmak istiyorsan, mahkemede sana karşı tanıklık etti. Bu yasal bir gerekçe.”

“Teşekkür ederim,” dedi. “Beni kurtarmadığın için teşekkür ederim.” Derin bir nefes aldı. “Bunu kendim yapmam gerekiyordu.”

Stephen ona baktı, gözleri tanıyamayacağı bir şeyle gölgelenmişti. “Bunu yapabileceğinden hiç şüphem yoktu,” dedi. “Muhteşemsin.”

Stephen’a gülümsedi. Göğsünde bir rahatlama hissi kabardı. Farkını bilmesen de hatta bazen bilsen bile sevinç gibi bir histi.

“Ayrıca sırtım çıktı,” dedi.

Grace’in elleri ağzına gitti. “Aman Tanrım! İyi misin?”

“Hareket edemiyorum,” diye itiraf etti. “Yere uzanabilirdim ama bu senin yüzleşmeni rayından çıkarırdı. Ve yapsaydım bir daha ayağa kalkabileceğimi sanmıyorum.”

“Aman Tanrım! Kolunu omuzlarıma at, seni yatak odasına götüreyim.”

Bu onu çılgınlık nöbetinden çıkarken yönlendirmekten daha zor değildi, ancak o zaman acı hissetmiyor gibiydi. Dudaklarının beyazlığına bakılırsa şimdi hissediyordu.

“Bana sadece bir dakika ver,” dedi, yatağa ağır ağır düşerken. “Geçecek. Sadece kötü bir spazm. Sanırım.” Ona zayıfça sırtıttı. “Son birkaç günde o kasları çok fazla yıpratmış olabilirim.”

“Yapmamalıydın –*biz* yapmamalıydık–”

“Buna değer. Binlerce kez değer. Yine de... ah... bu fırsatı tekrar değerlendirebilmem için bir iki gün geçmesi gerekeceğinden korkuyorum.”

Grace yüzünü onun ellerinin arasına koydu, kıkırdaması mı yoksa çığlık atması mı gerektiğinden emin değildi. “Ne yapacağım? Bir şifacı mı getireyim?”

“Hayır, hayır. Birkaç esneme ve her şey gevşeyecek.” Dizini göğsüne çekti ve yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm.”

“Üzgün olmana gerek yok!”

“Evet, ama...” Yumuşakça güldü. “Yatağında vakit geçirmeyi umduğum yol tam olarak bu değildi.”

Grace gözlerini devirdi.

“Ayrıca, Phillip ile başa çıkmak için yardıma ihtiyacın olmasa da eğer bir sorun olsaydı, korkarım en iyi ihtimalle onun üstüne sertçe düşebilirdim o kadar.”

Kederli bir kıkırdama kaçtı. Alnını kapı çerçevesine yasladı. “Aman Tanrım! Buna gerçekten değerdi.”

Stephen’in kahkahası bir tıslamaya dönüştü. “Ahh... işte.” Dikkatlice doğruldu. “Bu biraz daha iyi. En azından beni eve götürecektir.”

“Şifacıyı çağırmamam gerektiğinden emin misin?”

“Bunun için değil. Sıcak bir banyoda oturup beni ovmalarına ve sonrasında bana bağırımlarına izin vereceğime söz veriyorum.” Başını iki yana salladı. “Bu, çılgın olmanın getirdiği bir şey. Vü-

cudun devam edip duruyor, herhangi bir normal adamınkinden daha uzun... ve sonra ona yaptığın her şey bir anda sana dönüyor. Spazmlar geçiyor, en azından. Sadece geçene kadar.”

Derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. Grace onu yakalamak için gergin bir şekilde bekledi, ama geçici olarak da olsa daha iyi görünüyordu.

“Pekâlâ,” dedi. “Bu çok uzun bir gündü ve daha da kısalmayacak. Sanırım... ah... yarın beni tekrar görmek ister misin?”

“Çok isterim,” dedi Grace ve bunda içtendi.

Kapı kapandıktan ve sıkıca kilitledikten sonra atölyesinde durdu. Garip bir şekilde boş hissediyordu. Marguerite yoktu, geri dönme ihtimali de yoktu. Tab bile hâlâ Tapınak’taydı.

Ve yine de ve yine de...

Burası benim. Benim yerim. Benden alınmadı.

Sessizlikte sandalyeye oturdu ve havayı, kokuların karışımını, dökülen yağı ve yanmış odunu soludu. Kendi kokusunu. Kendisinininkini. Düşünmesi veya endişelenmesi gereken hiçbir şey yoktu, bir şey sorup yanıt talep etmesi gereken kimse yoktu.

Derin bir nefes daha aldı ve omuzlarının gevşediğini hissetti, sadece biraz. *Normal hayatımı geri istedim. Ve işte burada. Tam olarak aynısı değil belki ama burada.*

Ocağı yaktı ve işe koyuldu.

Ertesi gün Stephen kucağında özgürlüklerinin sahibi tarafından elinden alınmasına şiddetle karşı çıkan Tab ile geri döndü. Misk kedisi nerede olduğunu görür görmez taşıyıcıdan fırladı, Grace’in ayaklarının arasından geçip somurtmak üzere masanın altına girdi.

“Bana bir merhaba bile yok mu?” dedi Grace somurtarak.

“*Merhaba,*” dedi Stephen Grace’in daha önce hiç duymadığı kadar kışkırtıcı bir sesle. Kızın çenesini yukarı kaldırıp onu öptü.

Hâlâ iyiydi. Kahretsin, hâlâ gerçekten, gerçekten iyiydi.

“*Seni* kastetmemiştim ama şikâyet etmiyorum,” dedi tekrar nefes almayı başardığında. “Sırtın nasıl oldu?”

“Ağrılı. Tapınağın sunabileceği en sert ellere sahip en iyi şifacılar tarafından dövüldü. Bana hiçbir yorucu aktiviteye giremeyeceğim ve en az bir ay boyunca hiçbir kavgaya karışmamam gerektiği söylendi.”

“Neyse ki bunu yapmak çok zor değil,” dedi Grace.

“Kavgalar, hayır. Yorucu aktiviteler ise...” Başparmağını Grace’in bileğinin iç kısmında gezdirdi ve Grace kızardığını hissetti.

Tanrılar, benim sorunum ne? Şimdiye kadar onla iki kere yat-tım ve hâlâ on dört yaşındaymış gibi kızarıyorum.

Tekrar ciddileşti, gözlerinin içine baktı ve geri çekildi. “Ah... Grace...”

Sırada ne olduğunu biliyordu. Peki, bir garip konuşma daha neydi ki, gerçekten? *Tanrılar biliyor, bizim ilişkimizin bütünü bu konuşmaların üstüne kurulmuş gibi.* “Şimdi ne oldu?” diye sordu.

Stephen ayaklarını oynattı. Hareket ederken zincir hafifçe şakırdadı. Önlerindeki beş dakikayı Tab’dan, Stephen’ın sırtından ya da kendileri dışındaki herhangi bir şeyden bahsederek geçirmeyecekleri belliydi.

“Kardeşlerimi bırakamam,” dedi. “Bana ihtiyaçları var.” Elleri-ne baktı. “Birbirimize ihtiyacımız var.”

“Ve ben de dükkânımı terk edemem,” dedi Grace. “Benim işim bu.” O da ellerine bakıyordu, dün gece yalnız kalmanın onu ne kadar rahatlattığını düşünüyordu... ama aynı zamanda o ilk gün, onun atölyesinde örgü örerken ne kadar huzurlu olduğunu da düşünüyordu. İşe yarayabilir miydi? Genellikle sessizce yalnız çalışan iki kişi birlikte sessizce çalışmayı başarabilir miydi? “Aynı şehirde yaşıyoruz,” dedi temkinli bir şekilde.

“Evet öyle.” Boğazını temizledi. “Burası tapınaktan uzun bir yürüyüş değil. Sanırım haftada birkaç kez yapabilirim, en azından. Sırtım çıkmazsa.”

İkisi de aynı anda yukarı baktılar ve birbirlerinin gözleriyle buluştular.

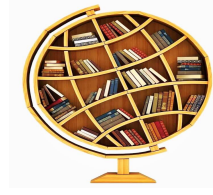
“Kardeşlerin sana bu kadar zamanı verebilir mi?”

“Başarabileceklerini sanıyorum. Sen işinden bu kadar zaman ayırabilir misiniz?”

“Çalışmalarımın şaşırtıcı bir kısmı her şeyi saatlerce kaynatarak geçiyor.”

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Peki, o zaman. Çalışırken sana birinin eşlik etmesinden sıkılmayacaksan?”

Çantasına uzandı ve içine tığlar batırılmış incecik örülmüş bir iplik yumağı çıkardı. “Sanırım bir çift çoraba daha ihtiyacın yoktur?”*

SON SÖZ

“Teşekkür ederim,” dedi Piskopos. “Paladinin lehine tanıklık ettiğiniz için.”

Doktor Piper gözlerini devirdi.

“Bunu denemeleri bile sinsilikti. Bir adamı üç günlük bir cesedin başını kopardığı için cinayetle suçlayamazsın, o ceset o sırada ortalıkta dolaşıyor olsa bile.”

“Yine de Sıçan size borçlu.”

“Esas benim Sıçan’a o kadar çok borcum var ki terazinin kefe-leri asla dengelenmeyecek.”

“Kendisinin defter tutmadığını biliyorsunuz.”

“Hayır ama ben tutuyorum.” Piper’ın dudakları az da olsa gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı.

Başını sallayan Piskopos konuyu fazla uzatmadı. “O zaman beni tutsağınıza götürün.”

“Tutsak,” diye mırıldandı Piper. “Bunun doğru kelime olduğunu düşünmüyorum. Doğru kelimenin ne olduğundan emin değilim. ‘Özne’ denebilir belki.”

“Her neyse.”

Piper onu ofisinden çıkarıp koridordan aşağı götürdü. “Kaynağı buldular mı?” diye sordu omzunun üstünden.

“Hem evet hem hayır,” dedi Piskopos. Binanın altındaki pürüzsüz taş salon loş ve sessizdi, içeride günün saatinden bağımsız olarak hep aynı ışık vardı. Piper’ın artık gece ve gündüz döngüsüne dikkat edip etmediğini merak etti. “Kan tazıları kokuyu bir çömlek atölyesine kadar takip etti. Raflarda bir düzine kafa buldular ve fırın hâlâ sıcaktı, ama orada çalışan her kimse çoktan gitmişti.”

Piper başıyla onayladı. “Beni takip edin.”

Binanın altında sonradan eklenmiş gibi duran tek bir hücre vardı. Parmaklıklar taşa cıvatalanmıştı, çimento dökülmemişti. Ancak içeride tek başına oturan kişi parmaklıkları inceliyormuş gibi görünmüyordu.

Beartongue köşede yığılmış duran pürüzsüz yüzlü adama baktı. Havada yoğun bir çürüme kokusu vardı. Doktor Piper ona kokulu bir mendil uzattı, Piskopos mendili burnuna götürdü ve “Onun ne olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu.

Porselen benzeri maske hafifçe kıpırdandı, onu izliyordu ama başka bir hareket yapmadı.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Piper. “Ceset çürüyor ama baş tek kullanımlık mı yoksa başka bir cesette yaşar mı bilmiyorum.”

Beartongue başını hafifçe çevirip doktorun gözlerine baktı.

“Hayır,” dedi Piper. “İçeri başka bir ceset koydum, kimsenin geri istemeyeceği taze bir beden ama onu görmezden geldi. Bunu kendim yapmıyorum. Ben insanların sandıkları gibi bir şifacı olduğumu düşünmüyorum ama beni bile aşan şeyler var.”

Başrahip onayladı. “Bir şey öğrenebildiniz mi?”

“Hayır,” dedi Piper, sesindeki iğrenme çok açıktı. “Paladininizin öldürdüğü cesedi gördükten bir saat sonra ne biliyorsam aynı. Kafaları ezersen ölüyorlar ve geriye kırık kilden bir kafa ve ceset kalıyor. Bu korkunç yeni bir canavar mı yoksa haydut bir mucize yaratıcısı mı hiçbir fikrim yok...” Çaresizce sustu.

“Bu bir mucize yaratıcısı için gerçekten de yapılması zor bir iş olurdu,” dedi Piskopos. “Böyle bir şeyi yapabileceğini nasıl öğrenirsin ki?”

Piper omuz silkti. “Herkesin bir mucize yaratıcısı olduğu teorisini duydunuz mu? Sadece bir çoğumuz sahip olduğumuz yetenekleri öğrenebilecek durumda değiliz.”

“Duyduğumu söyleyemem, hayır.”

“Siz hiçbir keşiş yengeline emir verdiniz mi?”

“Ne?” Beartongue pürüzsüz yüzlü adamın insanlık dışı bakışları altında bile inanmaz bir tavırla gülümsedi. “Bir keşiş yengeci mi? Hayır.”

“O zaman keşiş yengeçlerini kontrol etme gücüne sahip bir mucize yaratıcısı olmadığınızı nereden biliyorsunuz?”

“Dediğinizi anlıyorum.”

“Ama keşiş yengeçlerine emir vermekle, bir cesedin boynuna saplayacağınız kil kafalar yapmak arasında çok fark var.”

“Sizin ve benim için belki.”

Beartongue pürüzsüz yüzlü adamı incelemeye devam etti. Adam nefes alırken dudakları hafifçe aralandı, ama hepsi bu kaddı. “Kahretsin,” dedi yumuşak bir sesle. “Daha fazlasını umuyordum.”

“İkimiz de. Şansınızı deneyebileceğiniz başka bir yer var mı?”

Piskopos arkasını döndü. “Pek yok. Bayan Angelica’nın becerileri sayesinde koku şişeleri yüz kilometre yarıçapındaki her şehirdeki Sıçan Tapınağı’na gönderiliyor. Bunlar her neyse uzun süre saklanamayacaklar.”

“Bu...” Piper konuşmaya başladığı sırada birden donakaldı.

Pürüzsüz yüzlü adam sonunda bir ses çıkarmaya başlamıştı. Çok da yüksek bir ses değildi, sadece yumuşak, burundan gelen bir ıslık sesiydi, ağzı açıktı, başı çürüyen omuzların üzerinde sallanıyordu ama devam etti ve devam etti, sesi çıkarmayı herhangi bir insanın nefesinin yeteceğinden çok daha uzun bir süre boyunca sürdürdü.

Pürüzsüz yüzlü adam gülüyordu.

Beartongue parmaklıklardan geri çekildi, yüzü kararlıydı. Rahatsız olmuş iç çekişi yapmacık değildi. “İyi. Bu sorunu çözmek üzere harekete geçmek zorundayız, değil mi?”

“Öyle görünüyor.”

“Görüyorsunuz bu yakıldı,” dedi kadın. “Analık bir kez olsun faydalı bir şey yapma fırsatı yakaladı.” Pürüzsüz adama son bir bakış attıktan sonra dönüp uzaklaştı.

TEŞEKKÜRLER

Dürüst olmam gerekirse tamamen farklı bir kitap yazmayı umuyordum. Umuyordum. *Swordheart*'ın devam romanını yazmaya niyetliydim, ki hâlen bunun üstünde çalıştığımın sözünü veriyorum ve sonra Ohio'daki bir kaleye doğru uzun bir yolculuk esnasında –evet, Ohio'da bir kale var ve hayır, bu anekdotla bir ilgisi yok– parfümün tarihi üstüne bir podcast dinledim.

Amber, kunduz yağı ve baharat ticareti, simya ve zehirlerle olan bağlantıları beni büyüledi ve “hey, bu bir kahraman için harika bir meslek olurdu,” diye düşündüm. Zehirci olmakla suçlanıp sonra serbest bırakılan bir kahraman. İyi bir avukata ihtiyacı olurdu. Ve işin içine bir de aşk karışırdı.

Point Pleasant'a vardığımızda kitabın yaklaşık yarısını tasarlamıştım. Mothman'dan korktuğum için bu kitap fikrini bir süreliğine kafamdan çıkardım ancak zihnim kozmetik ve parfüm yapımının tarihiyle ilgili kitaplar sipariş etmeme yetecek kadar sinyal yaydı. Şatoda geçirdiğim hafta sonundan sonra eve döndüğümde kitabın büyük kısmı kafamdaydı ve sadece kelimeleri kâğıda dökmeye başladım.

Kafamda yumuşak bir aşk romanı yazmak vardı. Yumuşak ve keyifli aşk romanlarının büyük hayranıyım. Bana bu tarz aşk romanlarında genellikle daha az miktarda kesik baş ve çürüyen cesetler olduğu söylendi, böylece bu kitap tam olarak o noktaya varmadı ama sonunda muhtemelen yumuşak bir şeyler yazabileceğimden eminim.

Yumuşak olsun ya da olmasın Beyaz Sıçan Tapınağı'nın dünyasına dönüşün tadını çıkardığınızı umuyorum. O insanları sevi-

yorum. Kırk paladinlere gelince... Çeliğin Azizi'nin hikâyesi henüz bitmedi. Sözünü verdiğim Swordheart'ın devam romanının arasında Istvhan'ın hikâyesini de yazıyorum, er ya da geç ikisi de çıkacak ve muhtemelen hiçbir yumuşak olmayacak ama içinde kesinlikle aşk, romantizm ve muhtemelen üzüntü verici büyüler barındırarak.

Her zaman olduğu gibi zorluklarla başka çıkma yeteneğine sahip editörüm K.B. Spangler'a, metin editörü ve hayvancılık konularıyla ilgili danışmanım Shepherd'a, yürekli düzeltmenlerim Cassie ve Jes'e. Ve en önemlisi aslında kahramanlarımın hepsi olmayan, ama yemin ederim ki sabırlı, tahammüllü ve sorumluluk sahibi olan ve hem tavukların hem de benim beslenmemizi sağlayan kocam Kevin'e teşekkürler.

T. Kingfisher

Kuzey Carolina

Ocak 2020